

Giới thiệu Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em

Tên gốc: Dừng ngã trong tay anh (Dừng tãi ta trong tay)

Editor: Hường Dương

Thể loại: Hiện đại, gương vỡ lại lành, ngọt, nam chính thâm tình, 1x1,...

Nhân vật chính: Từ Dã, Thời Hoan (Bộ đội x Bắc sĩ)

Số chương: 65 chương chính văn

Theo chữ viết người Trung thì trên đầu chữ sắc có một con dao, giống như dao kẻ bên cổ, cũng vì thế mà Thời Hoan cũng phải buông tay

Mọi chuyện bắt đầu từ năm năm trước, vào lúc cô chuốc say Từ Dã, bỏ ra nước ngoài

Năm năm sau, Từ Dã khiêng cô lên, đi thẳng vào vấn đề chính

Đòi lại toàn bộ, tất cả những sự nhớ nhung dần vật hàng đêm

*

Thành viên đội đặc chủng biết rõ, trên cổ tay trái của đội trưởng Từ có một hình xăm vĩnh viễn

Chỉ hai chữ cái SH, khắc trên cổ tay anh rõ ràng, ngay trên tĩnh mạch một tắc

Đó là nơi nối liền với tim

Mỗi lần làm nhiệm vụ, đều sẽ viết di thư từ trước

Năm năm qua Từ Dã đã viết 100 bức di thư

Mở ra xem, tất cả đều chỉ có hai chữ ngắn gọn

Thời Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhiều năm gặp lại

Thời tiết giữa mùa hạ, hơi nóng bốc lên cuộn cuộn.

Bầu trời xanh quang đãng, ánh nắng màu mặt ngọt trút xuống xuyên qua ô cửa hóa thành những điểm nhỏ, cảnh vật rõ ràng, sáng tới chói mắt.

Cuối cùng máy bay cũng hạ cánh. Thời Hoan lìm đim buồn ngủ, đưa tay chạm vào vali hành lý, ngáp một cái.

Cuối cùng cũng tới.

Sau khi xuống sân bay, Thời Hoan lấy điện thoại ra, tìm trong danh bạ tên liên lạc là “Trì Nhuyễn”, gọi điện đi.

Đối phương cũng không để cô chờ quá lâu, bên trong điện thoại mới vang lên vài tiếng “tút” đã được nói máy.

Cô lười biếng mở miệng, “Bảo bối, đến chưa?”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại của đối phương truyền đến: “Cậu nhanh thế, tớ vẫn còn đang ở trên xe.”

“Được thôi, bao lâu nữa có thể đến đây?”

“Năm phút, cậu đứng ở cửa ra sân bay đợi tớ, tớ đến tìm cậu. Cậu đi cùng tớ mua một vài thứ.” Trì Nhuyễn nói xong, bên tai xẹt qua âm thanh rê rề, cô ấy bắt đầu đi nói, “Bên này tín hiệu kém, gặp rồi nói, cậu chờ tớ một lát.”

Thời Hoan gật đầu, đầu ngón tay lướt nhẹ trên màn hình, cúp điện thoại, cứ thế đứng yên lặng hồi lâu ở cổng ra của sân bay.

Thời Hoan vốn định bay thẳng từ Pháp về nước, nhưng hóm qua Trì Nhuyễn gọi điện thoại tới nói là cô ấy đang đi công tác ở Yemen, bảo Thời Hoan rẽ ngang qua đây.

Trì Nhuyễn là phóng viên chiến trường, khó tránh được việc phải chạy đến những khu vực Trung Đông như thế này. Thời Hoan lo lắng thân thể cô ấy nhỏ nhắn dễ xảy ra chuyện nên đã bay tới đây.

Thời Hoan hơi thất thần, cô nhìn điện thoại di động, lắc đầu cắt đứt mạch suy nghĩ, đứng tại chỗ chờ Trì Nhuyễn.

Chưa được mấy phút, cô thấy một chiếc xe việt dã dừng trước mặt, xe phanh gấp một cái, bụi bặm dưới lớp xe đều bị thổi tung lên.

Lập tức cửa sổ ghế sau xe hạ xuống, Trì Nhuyễn thò đầu ra cười vẫy tay với Thời Hoan, “Lên xe!”

Hắn là còn có xe chuyên dụng đưa đón.

Thời Hoan hơi nhàu mày, lư loát đi thẳng đến chỗ xe đậu, quăng vali hành lý vào ghế phụ sau đó ngồi thẳng người trên ghế, đưa tay xoa bóp bả vai đau nhức.

Trong xe bật điều hòa khá lạnh, vì cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái mà cô không kịp được khê thờ dài.

Người lái xe nhìn sang, lúc này Thời Hoan mới thấy đó là một chàng trai rất trẻ tuổi, khoảng trên dưới 20, nụ cười trên môi có chút ngây ngô của thiếu niên.

Cậu ta chủ động giới thiệu với Thời Hoan: “Xin chào, em là Tiểu Chu, trợ lý của chị Trì Nhuyễn.”

“Chào cậu.” Thời Hoan mỉm cười, hào phóng trả lời, “Tôi là Thời Hoan, bạn của Trì Nhuyễn.”

Cô gái trước mặt xinh đẹp trong sáng, khuôn mặt tinh tế tới mức khiến người khác rung động, đôi mắt giống như vì sao sáng trạm khắc giữa bầu trời đêm, tỏa ra ánh hào quang.

Không giống với dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của Trì Nhuyễn, người này có sự quyền rũ thành thực, quả nhiên là mỹ nhân.

Rốt cục thì Tiểu Chu cũng vẫn còn trẻ người non dạ, gò má nhất thời hơi nóng lên, vội vàng quay đầu sang nơi khác, ngay cả nói chuyện cũng có chút lắp bắp: “Vâng, vâng, chị Thời Hoan.”

Trì Nhuyễn không khỏi bật cười, khuỷu tay húc vào Thời Hoan đang ngồi bên cạnh một cái, “Hoan của tớ, cậu đúng là có sức hấp dẫn rất lớn nha, trợ lý nhỏ nhà chúng ta cũng đó mặt.”

Tiểu Chu nghe vậy, hai gò má càng đỏ bừng, thoáng cúi thấp đầu.

“Đừng trêu đùa trẻ nhỏ.” Thời Hoan lờm cò ấy, khoanh tay trước ngực dựa lưng vào ghế, dáng vẻ lười biếng, “Cậu muốn mua cái gì, nơi này không có gì tốt đẹp, tốt nhất là chúng ta nhanh lên một chút.”

“Mua cho mẹ tớ chút trang sức, sắp đến sinh nhật bà ấy rồi, trước khi tớ đi bà còn có ý nhắc khéo tớ.”

Thì ra là thế, trang sức bạc và đá quý ở đây cũng là hàng đẹp giá rẻ.

Thời Hoan hơi gắt đầu, đầu ngón tay màu xanh nhạt tùy ý nghịch một lọn tóc, “Được, mua xong chúng ta mau mau trở về đặt vé máy bay.”

“Cái này cậu không cần lo.” Trì Nguyễn nhướn mày cười khê, đáng vẻ có chút đắc ý, “Công việc của tớ vừa kết thúc, chúng ta trực tiếp đi cùng lực lượng gìn giữ hòa bình về nước là được, lát nữa sẽ tụ họp lại với bọn họ.

Tiểu Chu nghe vậy, hình như nhớ ra gì đó, liền nhìn cô ấy hỏi: “Đúng rồi chị Trì Nguyễn, lần này đi xong tác về xong là được nghỉ ngơi à?”

Thấy Trì Nguyễn gắt đầu, Tiểu Chu nọ nụ cười, thờ phào nhẹ nhõm nói: “Vây thì tốt quá, lát nữa các chị cứ đi đi nhể, em đặt vé máy bay đi thẳng tới chỗ bạn gái”

Trì Nguyễn chưa nói gì, Thời Hoan đã ngược mắt nhìn cậu ta, “Tiểu Chu, cậu với bạn gái là yêu đương khác đất nước à?”

“Vâng...” Tiểu Chu ngại ngùng sờ đầu, nhưng trên mặt tràn ngập ý cười vui vẻ, cậu ta thấp giọng nói, “Cô ấy du học ở nước ngoài, em không ưu tú được như vậy, chỉ có thể cố gắng ở trong nước thôi.”

Thời Hoan nghe vậy, ánh mắt hơi chuyển động, trong lòng bỗng chốc khó diễn tả, nhưng vẫn cười với cậu ta, “Cố gắng kiên trì, chịu đựng được thì sẽ là cà đời.”

Trì Nguyễn nghe Thời Hoan nói xong câu đó, lúc này đưa tay sang ôm cô, ý tứ sâu xa nói: “Hoan Hoan, suy nghĩ của cậu thật sâu sắc nha.”

Thời Hoan đáp nhẹ, gờ tay giải giải cầm Trì Nguyễn, “Cậu thôi đi, đi nhanh lên nào.”

Trì Nguyễn cũng chỉ theo đùa thôi, liền đưa tay ra hiệu OK, lại quay đầu sang nói với Tiểu Chu: “Tiểu Chu, cậu biết đường đúng không, biết đi tới chợ thế nào không?”

“Biết đường, biết đường.” Tiểu Chu vội vàng gật đầu, lái xe đi tới nơi cần đến.

Cánh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, ấn tượng về phong cảnh ở một đất nước xa lạ không in quá sâu trong kí ức. Vùng đất này luôn là chiến tranh hoang tàn, lúc đẹp thì đúng là vô cùng đẹp.

Sau khi tiến vào chợ, đoàn người chen chúc, Tiểu Chu tìm chỗ đỗ xe, ba người đi bộ vào quảng trường.

Dòng người đông đúc, thời tiết oi bức, tầm nhìn trước mắt dường như đều hoa lên, Thời Hoan nheo mắt, có chút không thoải mái.

Trì Nguyễn vừa chọn lựa trang sức vừa nói chuyện với người bán hàng rất vui vẻ. Tiểu Chu cũng xem xét mấy món đồ trên sạp hàng, tùy ý đánh giá.

Không bao lâu, Thời Hoan liền thấy Trì Nguyễn mua đồ xong đi tới, là một sợi dây chuyền Sapphire (Lam Ngọc), sang trọng tinh xảo, nhìn rất hợp mắt.

Thấy xong việc, Thời Hoan lười biếng vẫy tay, “Chuẩn bị về chưa?”

Trì Nguyễn gật đầu, lấy điện thoại của mình ra định gọi điện cho người bên quân đội, “Hoan Hoan đợi một chút, tớ gọi điện cho bọn họ hỏi thời gian khởi hành đã.”

Thời Hoan vừa trả lời, chợt thấy đoàn người có chút hỗn loạn, dường như là tiếng cãi vã ở cách đó không xa.

Cô hơi nhàu mày, chưa kịp phản ứng lại đã nghe thấy “đoảng” một tiếng súng vang lên rạch ngang bầu trời. Đoàn người bỗng dừng rơi vào yên tĩnh.

Trì Nguyễn bị tiếng súng này làm cho khiếp sợ, ngay cả số điện thoại cũng quên ấn gọi. Tiểu Chu cũng vậy, cậu ta nhìn hướng âm thanh truyền ra, có chút ngơ ngẩn.

Thời Hoan phản ứng nhanh, trước khi những tiếng la hét trong đám đông vang lên, cô liền lùi lại phía sau một bước.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều hỗn loạn. Dù là người bán hàng hay người qua đường đều vội vàng chạy loạn bốn phía, nhưng càng loạn càng sợ, tình cảnh nhất thời đã không thể kiểm soát được.

Ngược lại, Thời Hoan không nhanh không chậm, cô nhướn mày, đáng vẻ bình tĩnh nói: “Hít vào, thờ ra.”

Trì Nguyễn nhanh chóng tỉnh táo lại, đưa tay kéo cô, nhàu mày hỏi: “Là phản tử vũ trang sao?”

“Không, có lẽ là tranh cãi thôi” Thời Hoan vừa lắc đầu, liền nghe thấy có tiếng đàn ông gào thét gì đó, dùng ngôn ngữ địa phương. Thời Hoan nghe không rõ lắm nhưng nhận ra âm thanh kia ở rất gần.

Cô không kịp suy nghĩ, người đàn ông bên cạnh đã bị đẩy ngã trên nền đất. Dòng người chen chúc, ngoại trừ Thời Hoan đứng ngay bên cạnh thì không ai chú ý tới anh ta.

Thời Hoan theo bản năng xoay người sang đỡ, nhưng chỉ trong chớp mắt, tiếng gọi “chị Thời Hoan” đầy lo lắng của Tiểu Chu vội vã truyền tới bên tai.

Mắt cô khẽ xao động, thầm mắng trong lòng, vội buông người đàn ông kia ra, bản thân nghiêng người né tránh.

Tiếng đạn bắn ra khỏi nòng súng gần như cùng lúc với cô, mặc dù cô đã hành động trước nhưng vẫn bất hạnh bị đạn sượt qua vai trái, máu nhất thời thấm ướt vải áo khoác.

Trước mặt là một người đàn ông ngoại quốc, lúc này gương mặt hắn ta rất dữ tợn. Bàn tay cầm súng thoáng run rẩy, đương nhiên chính là người khởi xướng nên vụ hỗn loạn ở nơi này.

Thời Hoan không dấy dưng, trong chớp mắt, tay phải cô bỗng phát lực, nhấc chân đạp bay khẩu súng trên tay hắn ta. Cùng lúc đó, hai người đàn ông mặc trang phục nhiều màu sắc nhanh chóng lao tới, dùng vài động tác khống chế người gây chuyện.

Đại khái là người tới bắt.

Thời Hoan thấy vậy liền chậm rãi đứng thẳng người, đánh giá hai người họ vài lần, nhận ra là người Trung Quốc, Thời Hoan hơi ngần ngại, lúc này mới rời tầm mắt sang người gây chuyện.

“Quá tệ.” Cô dè dặt vài trái đạn chảy máu, giả vờ đau lòng nói với hắn ta, “Tôi không may can đường của anh, anh lại muốn giết tôi. Tôi cảm thấy anh quá kích động rồi.”

Vai chảy máu, có lẽ không chỉ sượt qua da.

Trì Nguyễn muốn lờm một cái lại thôi, lại nhìn sang người vừa mới to gan dám làm Thời Hoan bị thương, cô ấy không biết rốt cuộc ai mới là người kích động.

Trì Nguyễn thờ dài, tiến đến giữ cô lại kiểm tra một lượt. Sau khi xác nhận ngoài vết thương ở vai ra không còn chỗ nào khác, giọng cô ấy hơi giận dữ, “Cậu giờ cái trò quý gì thế?!”

Thời Hoan phẩy tay ra hiệu không sao, ý cười trên môi vẫn ung dung, “Vấn đề không lớn.”

Trì Nguyễn tức không chịu được, đang định mở miệng thì thấy đoàn người không biết từ lúc nào đã nhường đường, một chiếc xe quân đội vàng xuất hiện trước mặt, có người từ trong bước ra.

Vì Thời Hoan đứng đối diện Trì Nguyễn, nên cô không biết Trì Nguyễn nhìn thấy gì, càng không biết lý do đột nhiên sắc mặt cô ấy thay đổi.

Thời Hoan là người thuộc trường phái hành động, cô không cần đưa ra dự đoán mà trực tiếp quay lại nhìn.

Chỉ thấy một người đàn ông đang đi đến trước mặt, thân hình anh ta cao to, mặc trang phục nhiều màu sắc, vai rộng eo thon.

Tầm mắt rời đến dung mạo khôi ngô của người đàn ông. Khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ, chỉ khác phi thường, hoàn mỹ tới mức gần như không thể soi mói, nhưng nét mặt thì lạnh nhạt, lãnh đạm.

Khóc cười đang ung dung nét cười của Thời Hoan nhất thời cứng đờ.

Sau khi nhìn thấy Thời Hoan, người đàn ông nheo mắt lại, trong con ngươi phẳng lỳ bỗng chốc cuộn sóng. Cô cũng ngơ ngác nhìn anh, tìm đập càng lúc càng mạnh.

Suy nghĩ trong đầu Thời Hoan, đột nhiên trở nên hỗn loạn vào lúc hai người đối diện nhau.

Giống như tòa thành cổ xưa bị nạm thẳng vui lấp rất sâu, trải qua hàng trăm ngàn năm lần đầu tiên vang lên một tiếng chuông rất lớn, toàn bộ thế giới hoàn toàn bừng tỉnh.

Thời gian lặng lẽ chảy trôi, tất cả âm thanh trên thế giới cứ thế lắng đọng lại.

Người đàn ông thận trọng bước về phía cô, ngay cả gió dường như cũng nhuộm hơi lạnh, hơi lạnh quét qua người cô nhưng lại khiến đáy lòng nóng bỏng.

Cuối cùng, anh dừng lại cách cô ba bước chân, nhìn cô im lặng không nói, biểu cảm lạnh nhạt và bình tĩnh.

Thời Hoan đẹp bỏ đáng về không nghiêm túc vừa rồi, cô thu tầm mắt che đi nỗi lòng phức tạp, nghiêm túc thể hiện đáng về nghe lời.

Lông mi dài của cô khẽ run run, chợt nghe thấy hai người kia kính trọng gọi người đàn ông đó...

“Đội trưởng Từ.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bộ Đội Bát Quái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đội trưởng Từ.”

Hai đội viên gọi, Từ Dã giật đầu một cái, lập tức nói với bọn họ: “Lư Phong áp giải người đi, Trương Đồng Húc ở lại xem có nhân viên nào bị thương không.”

Giọng anh trầm thấp dễ nghe, từng chữ đập vào trong lòng Thời Hoan, đánh thức những ký ức mơ hồ nhất của cô.

“Rõ.” Hai người đáp, lúc này Lư Phong liền áp giải tội phạm rồi đi, Từ Dã lại không hề vội đi chuyển.

Trì Nhuyễn liếc trộm Thời Hoan đứng bên cạnh, thấy ánh mắt của đối phương thất thần, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng rất căng cứng, vẫn còn cố gắng giữ dáng vẻ ung dung.

Cô gái nhỏ giống như có tật giật mình.

Thời tiết oi nóng khiến vài vôi dính chặt vào miệng vết thương, khiến cả người rất khó chịu. Thời Hoan mắt tự nhiên giữ lấy vai trái, không khỏi hồi hận vì hôm nay đã mặc áo khoác.

Bên dưới chiếc áo khoác rộng lớn, cô chỉ mặc một chiếc áo dây đen chéo* ngắn, muốn bao nhiêu mát mẻ đều có, thật sự không tiện cởi áo khoác.

(Áo dây đen chéo: Hình ảnh.)

Đang hồi hận, cô bỗng nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Từ Dã: “Bị thương nặng?”

Mặc dù không có chủ ngữ nhưng hiển nhiên là đang hỏi cô.

Đây là quan tâm tới cô?

Thời Hoan nghe vậy, chớp mắt, có chút vô tội cong khóe môi, “Vẫn ổn, hơi đau, nếu không anh thử nhìn xem?”

Nói xong, cô liền thản nhiên kéo áo khoác trên vai trái xuống, xương quai xanh cùng một vùng da thịt trắng nõn cứ thế lộ ra ngoài, khiến người ta không thể rời mắt.

Nhưng Thời Hoan cũng biết ý, lập tức kéo áo khoác lại, như cười như không nhìn Từ Dã, đôi mắt uơu ợt.

Mấy người đều mãi mê hưởng thụ cảnh đẹp trước mắt, chỉ có mình Từ Dã trông thấy vết thương đỏ tươi chói mắt, con người tối đi.

Anh cau mày, nhẹ giọng nói với cô: “Trong xe có đồ dùng, tự mình băng bó đi.”

“Không cần đâu,” Thời Hoan nghiêng đầu, cười tủm tỉm, “Số lần em ra tiền tuyến như thế này cũng không ít, có chuyện gì mà chưa từng gặp phải, không thiếu lần bị trầy da.”

Ra tiền tuyến?

Trương Đồng Húc đóng tai, nghe được từ then chốt, tầm mắt anh ta liếc nhìn cô gái kia, thầm suy đoán thân phận của cô ấy.

“Lát nữa giúp cô ấy xử lý vết thương.” Từ Dã trực tiếp nói với Trương Đồng Húc, không hề để ý tới cô, thái độ không rất chân thật, “Sau khi giải quyết xong thì đưa ba người họ về nơi đóng quân, sau đó về nước.”

Thời Hoan khẽ nhủ mấy không dễ nhận ra, lúc này mới nhớ tới lúc trước Trì Nhuyễn có nói sẽ cùng bộ đội trở về nước. Cô đang định mở miệng kéo từ chối thì nghe thấy Tiểu Chu vội vàng bối rối nói: “Ồi, đội trưởng Từ, tôi không về nước, đặt vé máy bay riêng rồi. Ngài đưa theo hai chị ấy là được.”

Thời Hoan mím môi, cô vốn định tìm cô đã đặt vé máy bay trước, kết quả Tiểu Chu đã nhanh chóng giải thích xong trước.

Cuối cùng, Từ Dã và Lư Phong áp giải tội phạm lên một chiếc xe khác rồi đi. Việc xảy ra ở chợ hôm nay không thuộc phạm vi quản chế của bọn họ, nhưng tình cờ thuận lợi hỗ trợ, phải giao người đó cho chính quyền địa phương xử lý.

Xe quân đội để lại cho ba người, Tiểu Chu thấy không có việc gì nữa liền tạm biệt rồi lái xe rời đi. Dường như sự hỗn loạn vừa rồi chỉ là giả, mặc dù có nhiều người bỏ chạy nhưng chợ vẫn cứ náo nhiệt.

Thật ra dân địa phương đã quá quen với những chuyện thế này rồi.

Thời Hoan thở dài, liền thấy một người da đen mặt mũi hoảng hốt chạy tới, dùng tiếng Anh nói với Trương Đồng Húc gì đó.

Đúng là anh ta nói tiếng Anh, tuy không được lưu loát nhưng Thời Hoan vẫn hiểu được ý chính. Đại khái chính là vừa này có người bị thương do trúng đạn, muốn bọn họ giúp đỡ băng bó vết thương.

Trương Đông Húc gạt đầu, lúc lấy hòm y tế từ trong xe ra lại bị Thời Hoan giành lấy, cô khề hắt cảm ra hiệu nói: “Người chuyên nghiệp đang ở đây này.”

Trương Đông Húc ngăn người, “Cô là quân y à?”

“Không lợi hại như vậy, chỉ là bác sĩ không biên giới thôi.”

Nói xong, cô thuận tay lấy hòm y tế từ trong tay Trương Đông Húc, giới thiệu thân phận một cách đơn giản với người đàn ông da đen rồi theo anh ta đi tới chỗ người bị thương.

Vết thương do súng gây ra nằm ở cánh tay, so với tương tượng của Thời Hoan thì tốt hơn nhiều, lúc băng bó, cô thuận tiện làm rõ nguyên nhân sự việc, quả nhiên là do khách hàng và chủ quầy xảy ra tranh cãi.

May mà không có án mạng xảy ra.

Tay nghề của Thời Hoan thành thực lưu loát, không mất nhiều thời gian đã băng bó vết thương cẩn thận, người bị thương vội vàng vàng nói cảm ơn với cô. Cô cười xua tay, lập tức đứng dậy.

Vai trái bông đau nhói một cái, cô hít một hơi lạnh, cảm giác đau đớn này lan ra khắp cả cánh tay.

“Miếng vết thương của cậu bị nứt ra rồi!” Trong nháy mắt Trì Nhuyễn cảm nhận được mùi máu tanh trong không khí, liền nhủ màu kêu.

Thời Hoan liếc mắt nhìn vết thương trên vai trái, không bận tâm lắm.

“Không thể trì hoãn.” Trương Đông Húc cầm hòm y tế lên, nói với hai người họ, “Lên xe rồi xử lý, tôi đưa hai người về nơi đóng quân.”

Ngày nắng to, vết thương dễ lâu để bị nhiễm trùng. Thời Hoan nghe vậy liền đi theo cậu ta lên xe, sau khi ngồi trên ghế liền lưu loát cởi áo khoác ra.

Trương Đông Húc phân xạ có điều kiện nhắm mắt lại. Trì Nhuyễn thấy cậu ta tự giác như vậy, không khỏi có chút buồn cười.

Động tác của Thời Hoan nhanh nhẹn, đại khái một hai phút sau, Trương Đông Húc liền nghe thấy cô gái phía sau cười nói: “Được rồi, có thể mở mắt.”

Lúc này cậu ta mới chậm rãi mở mắt ra, nghiêm túc lái xe về doanh trại.

Quãng đường đi không ngắn, ba người nói chuyện câu được câu không. Lúc này Thời Hoan mới phát hiện thật ra Trương Đông Húc là người rất thật thà, sau khi quen biết bắt đầu buồn chuyện.

Trò chuyện vui vẻ, rốt cuộc Trương Đông Húc cũng hỏi một vấn đề đã giấu trong lòng từ lâu: “Đúng rồi chị, có phải chị quen biết đội trưởng Từ của chúng tôi không, tôi thấy hai người nhìn nhau rất lâu.”

Không đợi Thời Hoan trả lời, Trì Nhuyễn nghe vậy liền vỗ tay một cái, thờ dài nói: “Người anh em, cậu hỏi đúng vào tử huyệt rồi!”

Lúc này Trương Đông Húc càng hứng thú, “Là thế nào?”

“Tôi có gặp anh ấy mấy lần, cũng không phải quen thân gì.” Thời Hoan nở nụ cười, ánh mắt long lanh nước, nét mặt vẫn ung dung, chưa cho Trì Nhuyễn cơ hội mở miệng.

Trương Đông Húc ngăn ra, cũng không ngờ câu trả lời lại như vậy, “Thế thì thật là lạ, tôi chưa từng thấy đội trưởng Từ nhìn người nào chăm chú như vậy.”

Thời Hoan vô vị nhún vai, “Có lẽ là người yêu cũ của anh ấy có ngoại hình giống tôi.”

“...” Trì Nhuyễn yên lặng, cuối cùng sắc mặt phức tạp hỏi Trương Đông Húc, “Đúng rồi, sao trước đó tôi làm việc chưa từng gặp được đội trưởng Từ?”

“Đội trưởng Từ và đội phó ra tiền tuyến, quá nguy hiểm, không dễ chỉ đi.”

“Thì ra là thế, báo sao.” Trì Nhuyễn sờ cằm, lại hỏi cậu ta: “Vậy đội trưởng Từ của các cậu có bạn gái không?”

Thời Hoan rung động một hồi, tâm trạng bỗng dưng cuộn sóng lớn.

“Chuyện này tuyệt đối không có.” Trương Đông Húc nhanh chóng phủ nhận, sau đó thờ dài một tiếng, “Hai năm trước tôi mới vào đội, tuy không biết trước đó thế nào nhưng nghe mọi người trong đội bàn tán là đội trưởng Từ đã nhiều năm không nói đến chuyện bạn gái rồi.”

“Ờ?” Trì Nhuyễn nhíu mày, “Nhiều năm không nói, có nghĩa là đội trưởng Từ của các cậu cũng đã từng có bạn gái rồi sao?”

Đội phó Lý nói những chuyện bát quái kia, chắc chắn đội trưởng Từ là một người đàn ông đích thực, nên không có gì cần bàn cãi nữa rồi.

Nghĩ vậy, Trương Đông Húc liền thần nhiên nói: “Chuyện này vẫn là do đội phó uống say nói với tôi, trong đội chỉ có tôi và anh ấy biết. Tôi lên nói với các chị, thật ra đội trưởng Từ của chúng tôi đã từng rất yêu một cô gái, tên là Thời Hoan.”

Trì Nhuyễn giữ chặt Thời Hoan đang ngồi trên ghế suốt chút nữa định nhảy dựng lên, cười nói với Trương Đông Húc: “Mạnh mẽ như vậy sao? Có thể tiết lộ thêm gì không? Tôi muốn hiểu rõ hơn về đội trưởng Từ.”

Trương Đông Húc thờ dài, vừa lái xe vừa trầm giọng nói: “Phòng viên Trì, nếu như chị muốn theo đuổi đội trưởng Từ thì có lẽ là không dễ đâu. Vì đội trưởng Từ của chúng tôi đã vì cô gái kia mà thủ thân năm năm rồi.”

Trì Nhuyễn tiếp tục liếc Thời Hoan, giả vờ kính ngạc, “Năm năm?”

Thời Hoan không ngăn được cô ấy nên dứt khoát từ bỏ, cô ngồi sát vào một góc, về mặt một lời khó nói hết.

“Đúng, chính là năm năm.” Trương Đông Húc không chú ý đến cuộc chiến ngầm giữa hai người, cậu ta gạt đầu mạnh, “Đừng chỉ nhìn thấy đội trưởng Từ lạnh lùng như vậy, thật ra anh ấy rất trọng tình nghĩa.”

“Đúng nhỉ.” Thời Hoan miễn cưỡng đáp lời, cô chống cằm, sắc mặt phức tạp cảm thán nói: “Vì tình mà si, vì tình mà cuồng, vì tình mà đâm đầu vào tường.”

Trì Nhuyễn nhất thời yên lặng: “...”

Cô ấy chịu thua, lúc này mới ngượng ngùng buông Thời Hoan ra.

“Tôi nghe đội phó nói, năm đó Thời Hoan bội tình bạc nghĩa với đội trưởng Từ. Sau đó đội trưởng Từ suy sụp suốt một thời gian rất dài.” Trương Đông Húc nói xong, dường như nhớ ra điều gì, giọng điệu bỗng trở nên đau xót, “Ôi, thật ra những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là... Tình cảm của đội trưởng Từ rất sâu sắc.”

Cậu ta nói một nửa, dường như có ẩn chứa bí mật gì đó rất động trời, khiến người khác rất tò mò, khiến người ta hết sức chú ý đến.

Thời Hoan nhíu mày hỏi cậu ta: “Có ý gì?”

“Nói ra thì rất dài. Không biết hai chị có chú ý không, trên cổ tay trái của đội trưởng Từ có đeo một cái bao cổ tay*.”

(Bao cổ tay: Hình ảnh.)

Thời Hoan nhớ lại, đúng là có nhìn thấy, “Hình như là có, sao vậy?”

“Cái bao cổ tay đó, xưa nay đội trưởng Từ chưa từng tháo ra trước mặt chúng tôi, cũng không biết là có bí mật gì.” Trương Đông Húc theo bản năng hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói, “Mặc dù chỉ là lời đồn, nhưng hình như đội trưởng Từ vì cô Thời Hoan đó mà từng cắt cổ tay mấy lần, lưu thành sẹo cả rồi!”

Giọng điệu cậu ta đề nên rất đúng lúc, khiến chuyện này nghe thật chân thực, muốn người ta không tin cũng khó. Trì Nhuyễn nghe xong tròn mắt há to miệng...

Aiya, cái này cũng hơi mạnh quá rồi.

Thời Hoan nửa tin nửa ngờ, nhưng từ sau khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc cẩn thận của Trương Đông Húc, đột nhiên nói không nên lời, chỉ cau mày thật chặt.

“Ôi, người con gái mình yêu nhất rồi đi rồi, cắt cổ tay từ từ cũng không thành, đội trưởng Từ cũng bắt đầu điên cuồng làm nhiệm vụ, biến đau thương thành động lực. Năm năm, cô Thời Hoan đó cũng không chịu gặp anh ấy một lần, thật là nhẫn tâm!”

Thời Hoan nghe được câu cuối cùng, bỗng bị sặc, không hỏi họ khan.

Trương Đông Húc không chú ý lắm, cậu ta chỉ cực kì thương tiếc lắc đầu một cái, giữ giọng điệu cực kì chân thành nói với Trì Nhuyễn: “Các chị tuyệt đối đừng để lộ ra, đội trưởng Từ biết rồi nhất định sẽ cảm thấy rất mất mặt. Tôi nói nhiều như vậy, chỉ là muốn khuyên phóng viên Trì nên từ bỏ đi, đội trưởng Từ yêu cái cô Thời Hoan kia rất sâu sắc, muốn anh ấy từ bỏ là không dễ đâu.”

Trì Nhuyễn nhìn Thời Hoan mấy lần, chỉ lo bị lộ, vội vàng gật đầu đáp, “Vậy tôi sẽ suy nghĩ thêm.”

Cô ấy nói xong, trong xe liền yên tĩnh lại, cô lẽ là vì sắp tới nơi nên Trương Đông Húc cũng không nói gì thêm nữa.

Không bao lâu, ba người đến doanh trại.

Trong doanh trại có vài đội viên nhàn rỗi đang tán gẫu, Từ Dã ở bên cạnh ngắm một điều thuốc lá, đang ngồi hạ một gói, trước mặt là một chú chó nghiệp vụ lưng đen giống Đức* trên người mặc áo bảo hộ.

(Chó nghiệp vụ lưng đen, giống Đức: Hình ảnh.)

Ánh nắng hơi chói chang, anh nheo mắt lại, dáng vẻ lười nhác lạnh lùng rất đẹp.

Sau khi xe quân đội dừng lại, mấy người đều theo thói quen liếc nhìn. Ai ngờ lại nhìn thấy một cô gái từ trong xe bước ra.

Cô gái bước tới gần, đứng là mỹ nhân.

Trong đôi mắt ẩn chứa nét đảo hoa như tình mềm mại, làn da trắng nõn, dáng vẻ yếu điệu, cặp đùi thon dài như bạch ngọc lộ ra bên ngoài, mắt cá chân phải có hình xăm dây leo vươn ra xung quanh.

Cô vẫy tay, cười híp mắt chào hỏi bọn họ: “Chào mọi người.”

Khiến người khác sáng mắt.

Ánh mắt Từ Dã hơi trầm xuống, tâm trạng tụt dốc không rõ lý do, hít một hơi thuốc, vô thức đưa tay lên ấn lên chân chú chó nghiệp vụ kia.

Kết quả, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã trông thấy chú chó nghiệp vụ nhanh như chớp, phụt chốc lao tới...

Hướng thẳng vào Thời Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vậ Thì Hôn Đi

Chú chó lưng đen giống Đức là cấp dưới của Từ Dã kia, sau khi nhìn thấy Thời Hoan, lập tức giật mình một cái, bỏ nhào đến.

Thế như mảnh hổ, không thể cản nổi.

Ban đầu Thời Hoan kinh ngạc, sau khi nhìn rõ chú chó kia theo bản năng liền hô lên: “Hao Thiên!”

Ngay sau đó, Hao Thiên nhào vào trong lòng Thời Hoan. Cô ngồi xồm ôm lấy thân mình nó, cúi đầu chạm vào trán nó, cảm giác kinh ngạc và vui mừng không lời nào có thể miêu tả được.

Hao Thiên dùng sức cọ vào lòng Thời Hoan, khúc mắt cũng ươn ướt, kích động không ngừng.

Vài đội viên ở đây đều bối rối, ngờ ngác nhìn một cô gái và một chú chó, vẻ mặt đều không thể tin nổi.

Chỉ vừa đây thôi, bọn họ trợ mắt nhìn chú chó nghiệp vụ của Từ Dã xông về phía một cô gái xa lạ, còn liên tục lấy lòng, dường như quen biết cô đã lâu.

Trương Đông Húc vừa xuống xe cũng mơ hồ, thầm nghĩ cô bác sĩ này không phải là không quen đội trưởng Từ hay sao, chẳng lẽ Hao Thiên là nhan không* ngầm

(Nhan không: dễ bị mê hoặc bởi sắc đẹp.)

Mọi người đều nghi ngờ, chỉ có Trì Nhuyễn là hiểu rõ trong nháy mắt, chốc lát đã nhận ra chú chó lưng đen giống Đức này.

Thân là bạn bè mười năm của Thời Hoan, Trì Nhuyễn đương nhiên là một trong những nhân chứng cho những yêu hận của Thời Hoan và Từ Dã. Mà một nhân chứng khác, chính là Hao Thiên.

Bây giờ nghĩ lại, Hao Thiên là do Thời Hoan năm đó tự mình ôm về nhà nuôi lớn. Sau này cô đi rồi, Từ Dã liền tiếp nhận, huấn luyện Hao Thiên thành chó nghiệp vụ.

Nhớ tới chuyện này, Trì Nhuyễn không khỏi lắc đầu, khẽ thờ dài.

Nhưng vào lúc này, Từ Dã không nhanh không chậm đứng dậy, khói thuốc lượn quanh như sương mù giữa những ngón tay thon dài của anh, nhuộm thành một màu trắng xóa, thật là đẹp mắt.

Anh mở miệng, giọng nói lạnh lùng “Hao Thiên, quay lại.”

Chỉ bốn chữ, Hao Thiên liền chớp mắt, có chút ù rù lùi ra khỏi vòng tay của Thôi Hoan, xoay người lại định đi về phía Từ Dã thì bỗng bị Thôi Hoan ôm lấy.

“Lâu rồi em không gặp Hao Thiên, vì sao không thể để em ôm một chút?” Thôi Hoan liếc mắt nhìn làn khói trên tay Từ Dã, cô không kim được bầu môi, ngẩng đầu nhìn thẳng về phía anh, nhướn mày cười nói...

“Đội trưởng Từ, nếu như ghen tị, em cũng cho anh ôm một cái nhé.”

Giọng điệu đúng là không hề sợ chết.

Lời này vốn đã mềm mại, nũng nịu, lại phối hợp cùng với dáng người quyến rũ của Thôi Hoan, mấy người đàn ông ở đây nghe thấy tim đều run lên.

Con người Từ Dã tối sầm lại, anh hơi cử động tay, đang định hút một hơi thuốc đã thấy Thôi Hoan trừng mắt nhìn mình. Mặc dù mỉm cười nhưng lại có hàm ý khác.

Anh khẽ nhu mày, cuối cùng lặng lẽ dập tắt thuốc đi.

Lúc này Thôi Hoan mới thật sự nở một nụ cười.

Không ai chú ý đến những động tác rất nhỏ giữa hai người, chỉ có Luru Phong hiểu kỳ hỏi: “Đội trưởng, hai người quen nhau sao?”

“Quen, sao lại không quen.” Từ Dã cười khẽ, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, nhìn Thôi Hoan nhả ra từng chữ, “Người quen cũ.”

Trương Đông Húc “À” một tiếng, giống như oan ức nghiêng đầu nhìn Thôi Hoan, “Chỉ gạt tôi à?”

Thôi Hoan đang cười híp mắt xoa đầu Hao Thiên, nghe vậy liền nhún vai vô tội, “Tôi tưởng là đội trưởng Từ của các cậu không muốn tỏ ra quen biết tôi, xem ra là tôi đã nghĩ rồi.”

Nói bừa, rõ ràng là cô tự mình chột dạ.

Trì Nhuyễn cứ thế nhìn Thôi Hoan nói dối không chớp mắt, cô ấy đoán hai người này còn muốn đối đầu dài dài. Đúng lúc ở đây là doanh trại, cô ấy liền cầm máy ảnh đi chụp cảnh vật.

Thôi Hoan vội nhé Hao Thiên, lúc đứng dậy chỉnh lại quần áo thì nghiêng đầu cười với Trương Đông Húc: “Đúng rồi, ở chỗ các cậu có chỗ nào để nghỉ ngơi không, tôi muốn nghỉ một lát.”

“Có có.” Trương Đông Húc vội vội vàng vàng gật đầu đáp, đưa tay chỉ về một góc của doanh trại, “Bên kia là phòng y tế, trong đó có giường, chị bị thương nên qua đó nghỉ ngơi đi.”

“Cảm ơn.” Cô nhìn theo hướng cậu ta chỉ, quả nhiên trông thấy cách đó không xa có một căn phòng nhỏ, liền nhắc chân đi qua đó.

Trước khi đi, Thôi Hoan còn nháy mắt với Từ Dã một cái, khẽ môi hơi cong lên nói: “Lát nữa gặp lại nhé, đội trưởng Từ.”

Đứng là ngứa da mà.

Nhưng Từ Dã không thèm để ý đến Thôi Hoan, trực tiếp quay đầu hỏi vài đội viên, “Ly Thần Ngan trở về chưa?”

“Chưa ạ, có lẽ khoảng một tiếng nữa.”

Anh gật đầu, “Khi nào về báo với tôi, chúng ta về nước.”

“Vâng.” Đội viên thoải mái đáp, cup mắt liền nhìn thấy Hao Thiên chậm rãi thông thả bước đến bên cạnh chân Từ Dã, không khỏi cười hỏi: “Ồi, đội trưởng Từ, anh và cô gái ban nãy quen biết lâu như vậy rồi à, ngay cả Hao Thiên cũng quen cô ấy.”

“Đúng là quen đã lâu.” Từ Dã nói, cũng không che giấu, “Hao Thiên là do cô ấy ôm về.”

.....Mối quan hệ này có vẻ không bình thường nha.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, nhưng đều cảm thấy việc riêng tư không nên hỏi quá kỹ nên không ai hỏi thêm gì nữa.

Nhưng lúc này, Luru Phong thấy Từ Dã bước chân định rời đi, liền thuận miệng hỏi: “Đi đâu vậy?”

Từ Dã cũng không quay đầu lại, “Phòng y tế.”

Luru Phong “À” một tiếng, ngay sau đó lại cảm thấy có gì đó sai sai. Anh ta quay đầu đối diện với Trương Đông Húc, sau đó hai người cùng nhìn chăm chăm bóng lưng của Từ Dã – bước đi vững vàng, thông thả không vội.

Luru Phong, Trương Đông Húc: “???”

Anh ấy đi tới phòng y tế làm gì???

Cùng lúc đó, Thôi Hoan đang dựa trên ghế mềm trong phòng y tế. Lúc này mới cởi một nửa áo khoác ra, nghiêm túc kiểm tra vết thương trên vai trái của mình.

Hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhu lại, cô lật băng gạc lên, vô tình chạm vào da thịt, không khỏi hít một hơi lạnh.

Vết thương do súng này cô chỉ xử lý qua loa, vì ở trên xe không muốn làm lỡ thời gian của Trương Đông Húc nên cô cũng không dám làm tỉ mỉ, chỉ cẩn thận băng bó vết thương lại một lượt.

Bây giờ nhìn lại, nếu còn không xử lý nữa thì sợ rằng sẽ chuyển biến xấu mất.

Nghĩ đến, Thôi Hoan không khỏi thối dài. Cô lục tìm trong ngăn kéo của phòng y tế một phen, cuối cùng tìm được đủ dụng cụ và thuốc, ngồi trên ghế chăm chú xử lý vết thương.

Sát trùng vết thương, tiêu độc, thao tác của Thôi Hoan đầu ra đấy, chỉ là cử động hơi khó khăn khiến trán cô đổ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đúng lúc này, cửa phòng y tế bị người ta đẩy ra, ánh mắt Thôi Hoan hơi chuyển động, lập tức kéo áo khoác lên, ngược mắt nhìn người vừa mới bước vào.

Sau đó, cô sững sốt.

Chỉ thấy Từ Dã không nhanh không chậm đưa tay đóng cửa lại, bước tới gần cô, biểu cảm cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn có chút nhàn hạ.

“Đội trưởng Từ nhớ em rồi à?” Thôi Hoan nhớ ra trong phòng lúc này chỉ có hai người, tâm trạng bỗng căng thẳng, theo bản năng nhích về phía sau, cười với anh, “Không phải em nói lát nữa gặp lại sao?”

Từ Dã đương nhiên phát hiện ra tâm tư giấu kín của cô.

Anh đứng trước mặt cô, nhìn cô một lát, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng: “Em sợ tôi?”

Sợ?

Thôi Hoan nghe thấy vậy liền nhướn mày, có chút ngà ngẩn, đôi mắt long lanh nước, ánh mắt hiện lên vẻ quyến rũ, đôi môi đỏ sẫm mềm mại nói ra từng chữ: “Sợ chứ.”

Cô cười, lờ mờ nhấc, quyến rũ. Cô dựa người vào chiếc ghế mềm, vắt đôi chân đẹp để lên, hình xăm dây leo ở mắt cá chân cực kì chói mắt.

“Đúng là em sợ không chịu nổi đây.” Cô nói xong, làn nước long lanh trong đáy mắt khẽ rung động.

Giống như yêu tinh.

Từ Dã thấp giọng cười khẽ, hơi cúi người khẽ sát vào cô, giọng nhàn nhạt: “Không phải em bảo cho tôi ôm một cái sao?”

Thôi Hoan ghen hờn, nhưng sau đó liền cong môi, “Quả gặp mặt mà, đừng nói là ôm, hôn cũng được.”

Từ Dã vẫn chưa đáp, anh thu lại tầm mắt, ở góc độ này vẫn có thể nhìn thấy đôi môi mềm mại của cô, khẽ mở ra rồi đóng lại, dẫn dắt người ta trở nên mơ màng.

Rời tầm mắt xuống bên dưới, chính là chiếc cổ mảnh khảnh, xương quai xanh tinh xảo, đường cong lên xuống mềm mại...

Bụng dưới căng ra, xương mảy hơi nhướng lên.

“Được.” Vết hầu Từ Dã khẽ chuyển động, tiếng cười lướt qua bên tai Thời Hoan, “Vây em hôn đi.”

Lần này Thời Hoan bối rối thật.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là...

Xong đời, chọc nhảm người rồi.

Phản ứng quen thuộc này của Từ Dã, Thời Hoan tin chắc chỉ một giây sau là anh có thể để mình xuống dưới.

Lúc này cô khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc, cố gắng dịch người ra xa khỏi Từ Dã, nhủ mảy nói: “Này, anh không cần mặt mũi à?”

Từ Dã cười nhạo, tỏ ra khinh thường với dáng vẻ cứng nhắc của Thời Hoan, “Thứ đó vô dụng.”

Thời Hoan: “...”

Trương Đông Húc lừa gạt! Ai bảo là Từ Dã sẽ cảm thấy “rất mất mặt” hả?!

“Em bị thương, anh đừng làm loạn.” Cô hiếm khi thấy bối rối, tay phải chống lên ngực anh đẩy ra, “Em xử lý vết thương, anh tránh ra đi.”

“Quá chậm.” Từ Dã nắm chặt tay cô, ánh mắt bình thản, “Để tôi.”

“Thật sự không cần...”

Anh nhìn cô, giọng nói nhàn nhạt: “Sau đó vì muốn trốn tôi, xử lý vết thương qua loa, đợi tới khi về nước bị nhiễm trùng?”

Nói hoàn toàn chính xác những hành động tiếp theo của cô.

Thời Hoan không lên tiếng, kéo áo khoác một cái như đang chuẩn bị hi sinh vì nghĩa, trực tiếp giao vai trái ra cho Từ Dã.

Vết thương vì để lâu nên lúc này nhìn hơi đáng sợ, không biết vì sao Từ Dã lại nhớ đến câu nói lúc trước của Thời Hoan “Số lần tôi ra tiền tuyến gặp chuyện như vậy cũng không ít, có gì mà chưa từng trải qua.”

Giọng anh lạnh nhạt, cũng không biết mình đang buồn bực vì điều gì, trầm mặc xử lý vết thương cho cô. Suốt cả quá trình không ai nói lời nào, thời gian trôi qua vô cùng nhanh.

Lúc Lý Thần Ngan trở về, đúng lúc gặp mấy người trong đội đang thu dọn đồ đạc trong doanh trại.

Trương Đông Húc thấy anh ta liền chào hỏi “Đội phó”. Anh ta gật đầu đáp lại, nhưng không thấy bóng dáng Từ Dã đâu.

Lý Thần Ngan hơi nghi ngờ, hỏi Trương Đông Húc: “Từ Dã đâu?”

“Ở phòng y tế... A, ra rồi.” Trương Đông Húc vừa mới nói thì nhìn thấy có hai người đi ra khỏi phòng y tế, lập tức đưa tay chỉ sang đó.

Lý Thần Ngan nhìn theo, khi nhìn rõ người đi bên cạnh Từ Dã, anh ta cảm thấy như đang hoa mắt.

..... sao người kia lại giống bạn gái cũ của Từ Dã vậy?

Mãi tới khi cô gái xinh đẹp ấy vô cùng vui vẻ chào hỏi anh ta, Lý Thần Ngan mới dám xác nhận là mình không nhìn lầm: “Thời Hoan, em về nước rồi à?”

“Thời Hoan?”

Trong phút chốc, Trương Đông Húc đứng bên cạnh há hốc miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thứ gọi là tình yêu

“Làm sao bây giờ anh Lưu, em cảm thấy em xong đời rồi.”

Giọng điệu Trương Đông Húc đau xót, tiếng nói trầm thấp, cả người như mất hồn.

Lưu Phong đứng bên cạnh không kim được liếc mắt hỏi cậu ta: “Cậu làm gì rồi hả?”

“Ôi, em nói lung tung rồi.” Trương Đông Húc vô tác mình mấy lần, về mặt đầy lo lắng, “Hình như em đã nắn chị dâu tương lai.”

Về mặt Lưu Phong mờ mịt.

Đùa cái gì vậy, ở đâu nhảy ra một chị dâu tương lai?

Đúng lúc, nhóm người vừa tụ tập, Trì Nhuyễn cầm theo máy ảnh quay lại. Cô ấy liếc mắt nhìn Từ Dã một cái, lại nhìn thấy Lý Thần Ngan đứng kế bên, không hỏi ngẩn người.

Gần như theo bản năng, Trì Nhuyễn quay đầu nhìn về phía Trương Đông Húc, sắc mặt phức tạp nhìn cậu ta.

Một lát sau, cô dùng khẩu hình lặng lẽ ra hiệu...

Tiểu huynh đệ, xin lỗi.

Trương Đông Húc: “...”

Cậu ta cảm thấy oan ức không chịu được.

Cậu ta lo lắng để phòng, chỉ sợ Thời Hoan tiết lộ ra chuyện gì đó, nhưng Thời Hoan vẫn giữ mặt mũi cho cậu ta, vẫn luôn nói cười vui vẻ với Lý Thần Ngan, không hề có chút nào là khó chịu.

Sau đó cả đoàn lên máy bay về nước. Trì Nhuyễn tự động nhường chỗ trống bên cạnh Từ Dã cho Thời Hoan, nháy mắt ra hiệu cho cô.

Thời Hoan nhớ đến những việc xảy ra trong phòng y tế, vết thương ở vai trái rõ ràng đã băng bó cẩn thận lúc này lại mơ hồ đau nhức.

Cô cũng nháy mắt với Trì Nhuyễn, tỏ ý rằng mình không muốn ngồi ở đó.

Ái ngờ Trì Nhuyễn lại tưởng cô ngại ngồi, liền thoải mái kéo cô tới, mạnh mẽ đặt xuống bên cạnh người Từ Dã, cuối cùng còn ý tứ sâu xa vỗ vai cô gọn gọn cái.

“.....” Thời Hoan đối với cô bạn thân này quả thật hết cách.

Hao Thiên nhiều năm không gặp Thời Hoan, lúc này đang bám chặt lấy cô không tha, thân thiết hơn cả mạng sống.

Từ Dã lơ đãng liếc nhìn lên thấy Thời Hoan đang giờ hai tay ra chơi đùa với Hao Thiên. Khóe môi cô hơi cong lên, trong ánh mắt tràn ngập vẻ dịu dàng, lông mi đen dài thoáng rung động, tạo thành một cái bóng mờ mờ trên mí mắt cô.

Đẹp tới mức xiêu lòng.

Đôi mắt dài của Từ Dã nhắm lại, không biết vì sao bỗng nhớ lại khoảng thời gian nào đó của nhiều năm về trước. Thời Hoan dưới ánh mặt trời, cũng vui đùa cùng Hao Thiên như vậy.

Hao Thiên được Thời Hoan cứu về, lúc đó nó vẫn chỉ là chó con, bị người ta vứt bỏ ở bụi cỏ ven đường. Cô đưa nó về từ ranh giới sinh tử, cũng hết lòng chăm sóc cho nó.

Khi đó cả ngày anh đều bận rộn huấn luyện trong quân đội, vừa mệt mỏi vừa buồn phiền, thứ duy nhất khiến anh có thể chống đỡ được, chính là Thời Hoan và Hao Thiên.

Trong những ngày tháng đen tối nhất, anh từng có cô.

Những ngày tháng như vậy, cũng muốn được quay trở lại một lần.

“Thời Hoan, sao đột nhiên lại trở về, cũng không gọi điện báo một tiếng?” Lý Thần Ngan khoanh tay trước ngực nhìn về phía Thời Hoan, thuận miệng nói, “Đột ngột như vậy, không có cách nào chuẩn bị tiệc đón tiếp cho em được.”

Thời Hoan thấy buồn cười, khoát tay một cái, “Có sau đâu, lúc nào rảnh rồi cùng đi uống rượu là được.”

Dứt lời, cô như cười như không nói với Từ Dã ở bên cạnh: “Lúc đó đội trưởng Từ cũng phải đến nhé, cho em chút mặt mũi.”

Từ Dã nghe vậy nhướng mày, giọng nhàn nhạt: “Sao có thể không cho.”

Thời Hoan thuận miệng nói vậy, không ngờ Từ Dã lại đồng ý thật. Lúc này cô hơi run lên, đột nhiên không nói được gì.

Lý Thần Ngan vỗ tay cười nói: “Đừng lúc, bọn anh kết thúc nhiệm vụ này là được nghỉ ngơi. Thời Hoan, em về nước có việc gì không?”

Sau khi cô về nước đúng là khá rảnh rỗi.

Chỉ là tiệc đón tiếp này... Chẳng lẽ muốn làm thật à?

Thời Hoan đang suy nghĩ, Tri Nhuyễn đã nói lời quyết định, “Sau khi về nước ngoài việc về nhà ra thì cô ấy chẳng bận việc gì đâu ạ, rất nhàn nhã.”

“Vậy thì tốt!” Lý Thần Ngan nghe thấy đáp án này, hài lòng nói, “Đội mấy hôm nữa chúng ta tìm dịp hẹn nhau ăn một bữa.”

Từ Dã thoáng gật đầu, “Có thể.”

Thời Hoan nhắm mắt, “Được đó.”

Cô đáp xong liền nghiêng đầu nhìn Từ Dã, giữa lông mày ẩn hiện ý cười, “Có điều đội trưởng Từ chắc là rất bận rộn, lại còn nể tình tới tham gia bữa tiệc của em à.”

Từ Dã cười khẽ, thân nhiên đối diện với cô, nói từng chữ: “Còn phải xem đối phương là ai.”

Ý nói, Thời Hoan cô là trường hợp đặc biệt.

Trương Đông Húc thấy vậy, muốn cứu vãn cục diện hiện tại, vội vàng nói với Thời Hoan: “Chị Thời Hoan, vậy thì chị nghĩ hơi nhiều rồi. Bận rộn có là gì, đối với đội trưởng Từ của chúng tôi mà nói, tình nghĩa là quan trọng nhất.”

Thời Hoan nghe vậy rất tán thành, lập tức đưa tay vỗ vai Từ Dã, “Đúng, đừng chỉ nhìn thấy đội trưởng Từ lạnh lùng như vậy, thật ra tôi biết đội trưởng Từ là một người đặc biệt coi trọng tình nghĩa.”

Trương Đông Húc: “....”

Sao lời này nghe có chút quen tai nhỉ?

Cậu ta đang thầm thở dài đã thấy đội trưởng đang nhìn mình, thuận miệng nhắc nhở: “Nói sai loại tình cảm rồi.”

Sai loại rồi?

Nếu như không phải tình nghĩa, vậy là...

Trương Đông Húc suy nghĩ một lát, sau khi cân thận đánh giá Thời Hoan và Từ Dã vài lần, thấp giọng do dự nói: “Là tình yêu sao?”

Cậu ta vừa dứt lời, toàn bộ đám người rơi vào trầm mặc.

Từ Dã không ngờ Trương Đông Húc lại nói cái này, anh ngăn người, hơi bật cười nhưng cũng không phủ nhận.

“Không không không, yêu vào thì khẳng định là rất điên rồ.” Thời Hoan xua tay phủ nhận thay Từ Dã, nghiêm túc nói, “Tôi cảm thấy đội trưởng Từ rất bình tĩnh.”

Nói chuyện vòng vo.

Tri Nhuyễn nghe Thời Hoan giải thích xong không kìm được lắc đầu, thầm nghĩ nha đây lúc trước vừa mắng người ta “Vì tình mà si, vì tình mà cuồng, vì tình mà đâm đầu vào tường”, lúc sau lại khen người ta bình tĩnh.

Đúng là tạo nghiệp mà.

Lý Thần Ngan không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Từ Dã, tâm trạng không khỏi có chút phức tạp.

Đến cùng có phải là “điên rồ” hay không, sợ rằng chỉ có người trong cuộc mới biết rõ.

Mà Từ Dã thân là người trong cuộc, đương nhiên rõ ràng.

Từ Dã nhắm mắt nghỉ ngơi, vẻ mặt bình tĩnh, vẫn chưa lên tiếng.

Sự rõ ràng này, từ ngày đầu tiên anh gặp Thời Hoan, đã duy trì cho tới tận bây giờ.

Cô khiến anh tâm tâm niệm niệm, suốt đời khó quên.

Anh từ vì thế mà tự nghĩ ngờ chính bản thân mình, đi tìm kiếm tất cả mọi phương thuốc...

Nhưng dường như không có thuốc nào cứu nổi.

Chính thức đặt chân lên lãnh thổ quê hương đã là ban đêm.

Bầu không khí nóng bức này đã lâu không gặp, chính xác là thuộc về cái lò lửa nhỏ này, thành phố A.

Nhiều năm không về, mùa hè ở thành phố A vẫn không hề có một chút mát mẻ nào.

Thời Hoan ngập một cái, sau khi uể oải lại nghĩ tới việc về nhà gặp phụ huynh trước. Chuyện cô về nước còn chưa nói cho bọn họ, muốn dành một niềm vui bất ngờ.

Nhận hành lý từ tay Trương Đông Húc, cô thấp giọng nói cảm ơn, vừa dụi đôi mắt buồn ngủ đến mức hơi mơ hồ, liền nghe thấy Lý Thần Ngan nói: “Mọi người về nghỉ ngơi đi. Hơn nửa đêm rồi không thể yên tâm được, tôi và Từ Dã đưa hai cô gái về nhà.”

Các đội viên đồng ý, từng người cầm đồ đạc rời đi. Trước khi đi Trương Đông Húc còn không quên lo lắng đánh giá Thời Hoan vài lần, cuối cùng vẫn bị Lưu Phong lôi đi.

Xe bộ đội lập tức có, ban đầu Lý Thần Ngan muốn lái, nhưng Từ Dã sợ cậu ta mấy ngày nay không nghỉ ngơi từ tể, hơn nữa lại vừa xuống máy bay nên không dễ cho cậu ta lái xe.

Lý Thần Ngan tự biết trạng thái mình không được tốt, cũng không cố chấp, ngồi luôn lên ghế phụ, đợi lát nữa sẽ thay phiên nhau cùng Từ Dã lái xe.

Trì Nhuyễn ngồi tựa lưng vào ghế sau bắt đầu chợp mắt, đồng hồ sinh học của cô ấy rất chính xác, đến giờ liền buồn ngủ. Thời Hoan sau khi lên xe thì nói cảm hơn với hai người. Từ Dã không trả lời, Lý Thần Ngan ra hiệu không cần.

Bốn người họ đều mệt mỏi, cả đường đi không nói năng gì.

Nhà Trì Nhuyễn ở ngay trong nội thành, cô ấy xuống xe về trước, Thời Hoan là người xuống sau.

Đêm nay Thời Hoan về nhà cha mẹ, ở thị trấn gần thành phố a, từ nội thành lái xe đi cũng mất một khoảng thời gian.

Lúc về đến trước cửa nhà, Từ Dã giúp cô xách hành lý xuống xe, đưa cho cô. Thời Hoan ngẩn người, mãi sau mới nói cảm ơn rồi nhận lấy.

Bốn phía yên tĩnh, lúc này đêm đã khuya, trên bầu trời vàng trắng treo lơ lửng cùng với rất nhiều ánh sao, người qua đường thưa thớt.

Không biết vì sao Thời Hoan đột nhiên thả lỏng tâm tình, không còn căng thẳng chột dạ như trước nữa. Lúc này cô đã bình tĩnh hơn nhiều khi đối mặt với Từ Dã.

Con người dưới màn đêm dễ biến thành một sinh vật cảm tính, Thời Hoan lại là người thẳng thắn, cô xoay đầu không hề chớp mắt mà đối diện với Từ Dã.

Lông mày Từ Dã nhướng cau lại, đang định hỏi cô sao vậy liền thấy đôi môi đỏ rức của cô hơi cong lên, khẽ hỏi: “Đội trưởng Từ, anh có ý gì vậy?”

Có ý gì?

Từ Dã nghe vậy liền yên lặng. Một lát sau anh cười khẽ, nheo mắt lại nhưng không trả lời.

“Vào đi.”

Anh chỉ nhẹ giọng, con người không hề nổi lên một gợn sóng nào, “Lần sau gặp lại.”

Thời Hoan: “.....”

Được thôi, không trả lời thì thôi.

Dù sao cô cũng chẳng tò mò.

Nghĩ vậy, cô dứt khoát xoay người lại cầm vali hành lý đi về phía cửa, nghe Từ Dã ở phía sau nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ cái gì mà ngon,” Thời Hoan không kim được, cũng không quay đầu lại làm bầm nói, “Anh lảng tránh vấn đề đúng là khiến em đêm nay không thể chợp mắt nổi.”

Từ Dã “Ừ” một tiếng, giọng nói trầm thấp như mang theo ý cười, “Vậy thì tốt.”

Thời Hoan bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Từ Dã không thể tin nổi. Đã thấy anh quay lưng lại với cô đi về phía xe, mở cửa ra định rời đi.

Nhìn Từ Dã thông thả như vậy, Thời Hoan đột nhiên nghi ngờ vừa rồi là ảo giác của tai cô.

Cô lắc đầu, không hiểu vì sao mình cứ ở trước mặt Từ Dã thì đầu óc lại không được minh mẫn. Không nghĩ nhiều nữa, cô cầm vali hành lý đi lên lầu.

Sau khi gõ cửa, trước mặt chính là mẹ cô đang mặc áo ngủ đắp mặt nạ, giọng rất không vui vẻ: “Trước đó đã nói với các người rồi...”

Nói được một nửa, bà mới nhìn thấy rõ người ở ngoài, nhất thời yên lặng.

“Mẹ, mẹ ngày càng xinh đẹp đấy nhé.” Thời Hoan nói xong, cười híp mắt đi vào nhà, nhìn quanh bốn phía, “Cha con đâu?”

“Cha con ở thư phòng.” Lúc này mẹ Thời mới kịp phản ứng, tâm trạng vui vẻ không lời nào diễn tả được, vội vàng đóng cửa rồi đi vào đón lấy hành lý của cô, oán trách: “Con nha đầu này, sao về nhà mà không gọi điện?”

“Không phải con muốn cho hai người niềm vui bất ngờ sao?”

Thời Hoan đang cười, cha Thời từ trong thư phòng nghe thấy tiếng đã đi ra ngoài. Sau khi nhìn thấy con gái, ông ngẩn người, ban đầu có chút nghi ngờ, tiến lên xác nhận rồi mới dám tin là con gái đi suốt năm năm đã trở về nhà.

Thời Hoan nhìn thấy dáng vẻ của cha mình không khỏi có chút buồn cười, mắt cũng cay cay. Cô đưa tay ôm lấy ông, cả người đột nhiên cực kì mệt mỏi.

Giống như người đi xa quê hương suốt nhiều năm, khi trở về quê cũ, cuối cùng cũng thoát được tất cả sự phong trần trên người.

Thời Hoan nhẹ nhàng nói, giọng có chút khàn khàn: “Cha, con đã về rồi.”

..... cô trở về.

Cuối cùng, cô lại đứng trên quê hương của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kem ốc quế nguyên vị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Sau đó thì sao”

Trì Nhuyễn nằm nhoài trên giường, cảm nhận sức mạnh vừa phải xoa bóp trên lưng mình, tay chống cằm, nghiêng đầu hỏi: “Đêm đó Từ Dã cứ thế bỏ đi à?”

Đã là sau khi về nước được mấy ngày.

Trong phòng thủy trị liệu* yên tĩnh, phong cách trang trí Châu Âu tạo nhã sang trọng, trước mắt là cả một màu cam ấm áp sáng sủa khiến người ta dễ rơi vào trạng thái thư giãn.

(Thủy trị liệu: là một phương pháp điều trị bệnh bằng sức nước, giúp chữa các bệnh về xương khớp, tuần hoàn máu, giúp thư giãn cơ thể. Phòng thủy trị liệu: Xem hình ảnh.)

Trong phòng có hai chiếc giường mềm, Thời Hoan nằm dài trên một chiếc giường, tóc cô được buộc gọn lại, cô vùi sọt đỉnh trên gò má. Cô khép hờ mắt, đáng vẻ lười biếng an nhàn.

Nghe Trì Nhuyễn hỏi, lúc này Thời Hoan mới miễn cưỡng mở mắt ra, cong môi nghiêng đầu nhìn cô ấy, “Đúng vậy, nếu không thì còn có thể thế nào nữa?”

Trì Nhuyễn hơi gật đầu, chắc chắn nói: “Xem ra Từ Dã chưa từ bỏ cậu.”

Thời Hoan ngẩn người, ý cười trên khóe môi hơi hạ xuống nhưng cũng không nói rõ là đúng hay sai, “Áo tưởng”

“Hoan, cậu cứ giả ngốc đi.” Trì Nhuyễn thấy thái độ này của cô liền khó chịu, lập tức vạch trần, “Cậu có dám nói cậu không có loại áo tưởng này không?”

Thời Hoan nhếch môi, kìm nén tiếng thở dài. Ánh mắt cô mơ hồ, nháy mắt trở nên thất thần.

Cô vốn tưởng rằng, năm đó cô ra đi không lời từ biệt, nhất định Từ Dã sẽ hoàn toàn quên cô. Nhưng năm năm sau gặp lại, thái độ của anh khiến cô nhìn không thấu.

Từ Dã là người kiêu ngạo như vậy, sao có thể đồng ý quay lại.

Có đánh chết Thời Hoan cũng không tin Từ Dã còn cảm tình với cô.

“Tớ biết đây chỉ là ảo tưởng.”

Cô lắc đầu một cái, ánh mắt buồn rầu, khẽ cười nhạt nói: “Năm đó tớ vứt bỏ anh ấy dứt khoát như vậy, sao anh ấy còn có thể động lòng?”

Trì Nhuyễn tranh luận, cảm thấy lời cô nói có chút vô lý, “Ngoài miệng ghét nhưng cơ thể rất thành thật. Nói thì hay lắm, cũng giống như lúc cậu tỏ ra bình tĩnh trước mặt Từ Dã ấy.”

Hình như cái này cũng có lý.

Lúc cô đối mặt với Từ Dã, luôn dễ dàng trở nên bối rối.

“Cậu nói xem có phải tớ một mối quá độ không?” Thời Hoan vô thức nhú mày, đầu ngón tay lướt qua xương quai hàm, cô nghi ngờ nói, “Sao từ sau khi gặp lại anh ấy, tớ bắt đầu không thể tập trung được, còn gián tiếp mất đi khả năng suy nghĩ logic?”

“Nói gì mà cao siêu thế.” Trì Nhuyễn cười nhạt, tổng kết một cách đơn giản, “Chính là tình thần rối loạn.”

Thời Hoan: “...”

Con nhỏ Trì Nhuyễn này, nhất định là nhớ rất kỹ lời cô nói trước lúc lên máy bay.

“Nói đến, đúng là phải xin lỗi tiểu tử Trương Đồng Húc.” Trì Nhuyễn nhớ lại tình huống lúng túng lúc người quen cũ gặp lại nhau ở doanh trại lúc đó, không khỏi thông cảm với Trương Đồng Húc, “Nhìn cậu ta giống như mới 20 tuổi, có lẽ vừa mới vào bộ đội. Thời Hoan cậu đúng là người đáng sợ mà, nói cậu nhẫn tâm cũng chẳng có gì sai hết.”

Thời Hoan suy nghĩ lại hành động của mình năm năm trước, đúng là rất nhẫn tâm, liền gật đầu tán thành, “Được rồi, tớ thừa nhận.”

“Anh Lý nói đến tiệc đón tiếp, cậu định thế nào?”

Thời Hoan nhắm mắt, “Gọi tớ thì tớ đi thôi.”

“Cậu đúng là vô tư thật đấy.” Trì Nhuyễn gáp một cái, miễn cưỡng mở miệng, “Nói thật Thời Hoan à, không có gì là không thể bỏ qua được cả. Thích thì theo đuổi, đừng dây dưa mãi.”

“.....Tớ cũng không muốn dây dưa mà.” Thời Hoan im lặng, nhẹ giọng nói, “Chỉ là tôi vẫn không thể thoát ra khỏi sự việc năm đó, cậu muốn tớ phải nói với Từ Dã thế nào đây?”

Trì Nhuyễn nhất thời im lặng.

Đúng vậy.

Sự cố bất ngờ năm năm trước, vốn là kí ức đau khổ nhất của Thời Hoan, nhưng cũng là chuyện mà Từ Dã muốn biết rõ nhất.

Đây chính là bức tường duy nhất chắn ngang giữa Thời Hoan và Từ Dã.

“Quên đi, từ từ vậy.” Trì Nhuyễn thở dài, cũng không bàn luận nhiều, toàn tâm toàn ý hưởng thụ thủy trị liệu.

Từ spa đi ra, Thời Hoan và Trì Nhuyễn ăn cơm trưa xong nghỉ ngơi một chút đã đến buổi chiều.

Về nước nghỉ ngơi mấy ngày, hai người hiếm khi ra ngoài nên đương nhiên phải cố gắng đi chơi, liền đến trung tâm mua sắm gần đó.

Những năm gần đây, ngoài ở trong học viện ra thì Thời Hoan đều ở khu trại của những người dân tị nạn, không có mấy cơ hội được thành thói, mua sắm thì càng khỏi cần nói. Lần này hiếm khi được về nước nghỉ ngơi, cô phải tự thưởng cho bản thân mới được.

Hai người đi tới khu ăn vặt mua hai ly trà sữa trước, định vừa uống vừa đi dạo.

Trì Nhuyễn lúc đi vút túi giấy liền liếc nhìn đồng hồ ở trung tâm thương mại, không khỏi kinh ngạc nghiêng đầu nói với Thời Hoan: “Đã đến giờ này rồi, chúng ta có thể ăn tối luôn ở đây...”

Còn chưa nói xong, Trì Nhuyễn đã nhìn thấy cảnh tượng sau lưng Thời Hoan. Cô ấy lập tức choáng váng, có chút nghi ngờ dụi dụi mắt.

Bên cạnh một cửa hàng kem có hai người đàn ông trưởng thành cùng với một bé trai khoảng ba, bốn tuổi.

Bé trai trông rất đáng yêu và đẹp trai. Cậu bé nắm tay một người trong hai người đàn ông, đôi mắt đen kịt hiện lên một tầng nước mắt, đáng vẻ rất tủi thân.

Tầm mắt Trì Nhuyễn rời lên trên, đánh giá người đàn ông đang bị cậu bé kia lôi kéo – Áo sơ mi đen, quần vải xám đậm, phối màu đơn giản gọn gàng, trình độ lựa chọn trang phục khá tốt, làm nổi bật lên thân hình vai rộng eo thon của anh ta. Người đàn ông dung mạo tuấn tú, gương mặt khôi ngô khí khái, khiến người ta phải sáng mắt.

Trì Nhuyễn tròn tròn mắt.

Người này rõ ràng là Từ Dã mà.

Người đàn ông đang đứng bên cạnh anh nghịch điện thoại không phải là Lý Thần Ngan sao?

Hai người bọn họ sao lại còn dẫn theo một đứa trẻ??

Thời Hoan tận mắt chứng kiến những biến hóa vô cùng đặc sắc trên gương mặt Trì Nhuyễn. Cô theo bản năng nhìn qua bên đó, vừa trông thấy ba người cách đó không xa cũng sửng sốt.

Đây là tổ hợp kỳ quái gì?

Cùng lúc ấy, bé trai đang kiên nhẫn nài nỉ Từ Dã, tội nghiệp kéo tay anh, nũng nịu nói: “Anh Từ Dã, anh mua cho em kem ốc quế có được không...”

“Không được, ăn sẽ đau bụng.” Lòng mày Từ Dã khẽ cau lại, đáng vẻ có chút bất đắc dĩ, “Trước khi anh trai em đưa em tới đã nói thế nào, có cần nhắc lại không, hả?”

Lý Thần Ngan đứng bên cạnh thấy Từ Dã mắng cậu bé như vậy thì không khỏi buồn cười, “Lão Tịch tính tính lạnh lùng như vậy, sao em trai lại bám người thế này?”

Cậu bé chớp chớp mắt với Lý Thần Ngan, dường như đang ám chỉ gì đó.

Lý Thần Ngan giờ vờ không hiểu, rời ánh mắt khỏi màn hình điện thoại, tùy ý nhìn ra xung quanh.

Cậu bé thất vọng không ngừng, đánh bô cuộc, tiếp tục quay sang làm nũng với Từ Dã, “Chỉ một, chỉ một thôi mà. Anh trai sẽ không biết...”

Thái độ Từ Dã rất kiên quyết, “Không được.”

Anh vừa dứt lời, trong nháy mắt đôi mắt cậu bé đã ửng đỏ, lông mày nhíu chặt lại trề môi, trông như sắp khóc đến nơi: “Anh Từ Dã không mua, chị dâu sẽ mua!”

Vừa nói ra câu này, Lý Thần Ngan không kìm được nhìn về phía tiểu tử này, trêu đùa nói: “Anh Từ Dã còn muốn được chị dâu của em mua kem ốc quế cho nữa đấy, cơ hội này sao có thể tặng cho em được.”

Từ Dã nở nụ cười, không xem là chuyện gì to tát, chỉ xoa đầu cậu bé, “Chỉ cần em có thể tìm được chị dâu, anh sẽ mua cho em.”

Điều này chẳng qua chỉ là nói đùa cho vui thôi, không ai coi là thật.

Cậu bé nghe vậy liền nhìn người đi đường ở bốn phía xung quanh, đáng vẻ chăm chú, dường như thật sự đang tìm kiếm ai đó.

Khóc môi Từ Dã hơi cong lên, đang định mở miệng thì liền thấy ánh mắt cậu bé sáng lên, đôi chân ngắn cùn nhanh chóng chạy về hướng nào đó.

Lý Thần Ngan vội “Ồ!” một tiếng, ngược mắt kinh ngạc.

Chị thấy phía trước cách không xa, tiểu thiếu gia nhà họ Tịch đang liều mạng ôm chân Thời Hoan, liên tục gọi giọng ngọt sớt “Chị dâu”. Thời Hoan mở mắt nhìn sang phía bọn họ.

.....Vãi?

Lý Thần Ngan tròn mắt há miệng.

“Anh Từ Dã, anh Từ Dã!”

Cậu bé vội vội vàng vàng gọi Từ Dã, tâm trạng vui sướng không thể nào miêu tả được bằng lời, “Em tìm thấy chị dâu rồi!”

Khỏi cần nhắc, đương nhiên Từ Dã đã nhìn thấy Thời Hoan rồi.

Ánh mắt hai người trong phút chốc bắt gặp nhau, anh dừng một chút, con ngươi hơi tối lại, xoay người vững vàng đi vào trong quầy gọi đồ của cửa hàng kem.

Anh mở miệng nói với nhân viên phục vụ từng chữ một...

“Kem ốc quế nguyên vị, size lớn.”

Lý Thần Ngan: “.....”

“Tịch Nhiên, ai nói cho em biết chị này là chị dâu của em?” Lý Thần Ngan nhìn tiểu thiếu gia nhà họ Tịch đang đắc ý ăn kem ốc quế, thấp giọng hỏi cậu bé.

Tịch Nhiên rất cục cựa cũng được ăn kem, tâm trạng rất tốt, cũng học theo Lý Thần Ngan nói thì thầm “Là anh trai của em nói cho em biết đó. Anh trai cho em xem ảnh của chị dâu, còn bảo em không được nói cho anh Từ Dã biết.”

Trì Nhuyễn ngồi cạnh nghe lên suốt nửa bật cười, nhưng vẫn cố gắng nhịn lại, nghĩ thầm anh trai của người bạn nhỏ này thật sự đúng là vị thần giúp đỡ.

Cô ấy nhìn sang Lý Thần Ngan, hỏi: “Anh Lý, cậu bé này là con cái nhà ai?”

“Em trai của một người bạn.” Lý Thần Ngan đáp xong, trông thấy vẻ mặt thoáng kinh ngạc của Trì Nhuyễn liền giải thích thêm, “Là ba con, anh cả và anh hai cách nhau ít tuổi, cậu bé này nhỏ hơn hai người kia hơn 20 tuổi đấy.”

Trì Nhuyễn nghe anh ấy giải thích liền gật đầu đã hiểu, “Ra là vậy.”

Nói xong, cô nhìn hai người đang đóng vai đi phía trước, im lặng quan sát bọn họ.

Nhớ đến lúc trước Thời Hoan đã nói cái gì mà “Ngựa tốt không ăn lại đồ cũ”. Trì Nhuyễn nhìn bóng lưng của hai người, không khỏi rơi vào trầm tư.

Ừm...

Sao cô ấy luôn cảm thấy, hai người này cũng không giống ngựa tốt cho lắm nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hồng thủy mãnh thú

(**Hồng Thủy Mãnh Thú: nước lũ và thú dữ, ám chỉ những tai họa rất ghê gớm.**)

“Anh Từ Dã.”

Tiếng nói non nớt vang lên bên dưới, Thời Hoan hơi cúi đầu, liền nhìn thấy cậu nhóc này đang cười tới mức tỏa sáng, chạy ra nắm chặt tay Từ Dã.

Cậu bé này có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, không khó có thể tưởng tượng ra đáng vẻ hào hoa phong nhã sau khi trưởng thành.

Chỉ là, sao nhìn cậu bé cứ có cảm giác quen quen?

Trong đầu thoáng hiện lên một khuôn mặt, ánh mắt Thời Hoan hơi chấn động, cô ngăn người, nghiêng đầu nhìn Từ Dã, có chút không thể tin nổi, “Cậu bé là người nhà họ Tịch?”

Từ Dã gật đầu, thờ dãi như có như không, nói: “Bốn năm trước nhà họ Tịch có thêm một tiểu thiếu gia, chính là thằng bé. Tên là Tịch Nhiên.”

Hai thiếu gia nhà họ Tịch đều đã 25, 26 tuổi, tiểu thiếu gia này sinh ra gặp thời đúng là có đủ linh khí.

Thời Hoan yên lặng, một lát sau mới ngượng ngùng nói: “Cũng xem như là để anh Tịch được trải nghiệm trước cảm giác chăm sóc trẻ con.”

Từ Dã chưa mở miệng, tiểu Tịch Nhiên liền chạy qua kéo tay Thời Hoan, ngẩng đầu cười ngây ngô với cô, “Hi hi, như vậy là được rồi.”

Trẻ con quả là đáng yêu, rất khiến người ta yêu thích.

Khỏe mới có hơi cong lên, nhẹ nhàng cười hỏi cậu bé: “Cái gì được rồi?”

“Không phải chị đầu thẹn thùng sao, vẫn không chịu tới nắm tay anh Từ Dã. Có điều không sao hết,” Tịch Nhiên trịnh trọng nói với cô, đáng vẻ nghiêm túc, “Một tay em nắm tay chị, một tay nắm tay anh Từ Dã, như thế cũng xem như là hai người nắm tay nhau rồi.”

Thứ logic thú vị.

Thời Hoan bị cậu nhóc này làm cho phì cười, hơi cúi đầu hỏi: “Bảo bối, vì sao em lại cảm thấy chị là chị dâu của em đây. Lỡ như chị và anh Từ Dã của em không quen nhau thì sao?”

“Chị nhất định là chị dâu!” Tịch Nhiên chắc chắn nói từng chữ một, “Trong sách viết, khi người ta nhìn một thứ mà mình yêu thích, ánh mắt lóe sáng như tia chớp, anh Từ Dã chính là như thế.”

Thời Hoan nghe vậy dừng một chút, Từ Dã cũng khẽ ho một tiếng, bình thân cảnh cáo cậu bé một câu: “Tịch Nhiên, ăn kem ốc quế cho tử tế, còn nói lung tung nữa lần sau sẽ nhốt em trong nhà.”

Câu nói này quả nhiên rất có sức uy hiếp, Tịch tiểu thiếu gia tui thân rụt cổ lại, thật sự không dám lên tiếng nữa.

Thời Hoan lặng lẽ nhường mảy, không khỏi trừu chọc: “Đội trưởng Từ, đây là anh giấu đầu hở đuôi nhè.”

Từ Dã nghe vậy, liếc mắt nhìn cô, “Vậy em nói xem, tôi muốn giấu chuyện gì?”

Biểu cảm của anh như cười như không, còn mang theo mấy phần lười nhác ngả ngớn, hoàn toàn không giống với cảm giác lạnh lùng khi anh mặc quân phục trên người.

Muốn che giấu chuyện gì?

Chẳng qua cô chỉ đang nói đùa một chút thôi, cũng không có ý tứ gì khác, nhưng lúc này Từ Dã hỏi vậy khiến bỗng nhiên nổi lên mấy phần mờ ám.

Thời Hoan yên lặng chớp mắt, sau đó cười híp mắt nhìn anh: “Mấy năm không gặp, công phu miệng lưỡi của đội trưởng Từ tốt lên không ít nha.”

Từ Dã khẽ cười, ý tứ sâu xa. Thời Hoan nghe vậy run lên trong lòng.

Anh mở miệng, không nhanh không chậm, “Hôm nay sẽ cho em trải nghiệm kĩ lưỡng một lần.”

Thời Hoan: “.....???”

Rời xa năm năm, như thay da đổi thịt.

—————

Bởi vì mấy người đúng lúc gặp nhau ở trung tâm thương mại nên Lý Thần Ngan thẳng thắn đề nghị đi đâu đó gần đây ăn bữa cơm. Tịch tiểu thiếu gia xông lên trước, đồng ý cả hai tay.

Hiện tại đã là xế chiều, vừa vặn đến giờ ăn cơm. Ba người còn lại cũng không có ý định từ chối, liền tìm một nhà hàng món cay Tứ xuyên để ăn thôi.

Trước khi vào nhà hàng Từ Dã gọi điện thoại, nói chưa được vài câu đã ngắt máy, khoát tay nói với Lý Thần Ngan, “Tịch Cảnh Trác có một cuộc phẫu thuật không đến kịp, hôm nay có chúng ta ăn thôi.”

Tịch Nhiên nghe nói anh trai không đến được những trên mặt không hề thể hiện là không vui mà cực kì hứng thú quán lấy Thời Hoan bán manh*, một câu “chị dâu” hai câu “chị dâu”.

(bán manh: tỏ vẻ dễ thương.)

Thời Hoan ngồi xồm xuống, nghiêm túc sửa lại cho cậu nhóc: “Phải gọi là chị, không được gọi là chị dâu.”

Cậu bé chớp chớp mắt, nghiêng đầu cười vô tội, “Được rồi, chị, nhưng em gọi chị là chị dâu cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Rốt cục Trì Nhuyễn không nhịn được bật cười, hạo cảm đối với vị thần trợ giúp này quả nhiên tăng vọt. Cô ấy vỗ vai cậu bé, giọng nói, “Đáng khen cho câu này của nhóc. Lát nữa muốn ăn gì, chị mua cho em!”

Tịch tiểu thiếu gia nghe vậy hai mắt liền tỏa sáng, đưa tay dắt tay Trì Nhuyễn đứng đưa, dẹo miệng nói: “Cảm ơn chị gái xinh đẹp, em thật là thích chị đó nha.”

Trì Nhuyễn được nịnh tới mức giữa lông mày tràn ngập ý cười.

Lý Thần Ngan hơi nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Từ Dã ở bên cạnh, “Tiểu tử này sao lại bám người như vậy?”

Từ Dã cũng nhíu mày, thờ ơ hỏi: “Nếu không thì cậu cho rằng vì sao anh trai thẳng bẻ lại vút nó sang cho tớ?”

Lý Thần Ngan: “.....”

Cũng đúng, với tính cách lạnh lùng của Tịch Cảnh Trác, sợ nhất chính là kiểu dính chặt như kẹo cao su của Tịch Nhiên.

Năm người đi vào nhà hàng, công việc làm ăn của nhà hàng này rất phát đạt, bọn họ đúng lúc giành được một phòng riêng cuối cùng.

Sau khi gọi món xong, nhân viên phục vụ lần lượt rót đầy từng chén rượu, không lâu sau món ăn cũng bắt đầu được đưa lên. Mấy người vừa ăn vừa trò chuyện câu được câu không giết thời gian.

Lý Thần Ngan nhấp một ngụm rượu, cười hỏi Thời Hoan: “Đứng rồi Thời Hoan, anh còn chưa hỏi em cho kĩ, em đi suốt năm năm liền, ở nước ngoài thế nào?”

“Cũng vẫn tốt ạ. Chủ yếu là sau khi học xong chuyên ngành về các bệnh nhiệt đới, em liền gia nhập tổ chức Bác sĩ không biên giới.” Thời Hoan ngược mắt, “Sau đó bắt đầu chạy qua chạy lại ở các khu vực chiến sự, hai năm liền gần như không có chỗ ở nào cố định.”

“Mấy năm qua anh và Từ Dã cũng làm không ít nhiệm vụ, sao lại không gặp được em nhỉ.”

Thời Hoan cong môi, thuận miệng đáp: “Chắc là duyên phận không đúng.”

Cô nói xong, tùy tiện gấp một món ăn Tứ Xuyên cay, nhất thời bị cay không nhẹ, vội vàng ho khan, thuận tiện cầm cốc rượu lên uống một ngụm để át đi vị cay trong miệng.

Trì Nhuyễn liếc mắt, trông thấy vẻ mặt Từ Dã không biến sắc, tâm trạng có chút buồn bực.

Hai người này nói là mờ ám đúng mờ ám, nhưng dường như đều không để ý gì tới đối phương. Quả nhiên là một màu thuẫn cá đôi.

“Ờ?”

Tịch Nhiên đang vui đầu ăn đồ ăn đột nhiên ngừng đầu, nghi ngờ nhìn sang Thời Hoan, có chút mờ mịt, “Chị, mấy năm qua chị không ở bên cạnh anh Từ Dã sao?”

Rốt cục cũng nghe thấy cách xưng hô được sửa lại, Thời Hoan thờ phào một cái, hơi cong môi nói: “Đúng vậy, không phải em cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chị sao?”

“Không, không.” Tịch tiểu thiếu gia nghiêm túc lắc đầu, “Ồ trong điện thoại của anh Từ Dã em..”

Cậu bé còn chưa dứt lời, Từ Dã đã dừng đùa giỡn miến thịt bỏ vào trong miệng cậu bé, nhàn nhạt nói: “Đề nghị sẽ không ngon.”

Tịch Nhiên cũng thông minh, biết Từ Dã không muốn mình nói ra chuyện này nên ngoan ngoãn nuốt thức ăn xuống, cười tươi tắn với Thời Hoan, “Chị chị và anh Từ Dã có quan hệ gì?”

Thời Hoan đang ăn cá cay, vấn đề này không thể trả lời tốt được, cô liền khéo léo hỏi ngược lại, “Em cảm thấy là kiểu quan hệ gì?”

Tịch Nhiên nghiêm túc trầm ngâm một lát, vỗ tay nói: “Dạ, là kiểu quan hệ ngủ cùng nhau.”

Bốn người: “.....”

Trẻ con không hiểu chuyện, rõ ràng lời cậu bé nói không phải là ý đó nhưng lọt vào trong tai người trưởng thành thì có chút khác biệt.

Ánh mắt Từ Dã tối đi, anh đặt chén rượu xuống bàn, tiếng đồ vật va chạm vào nhau vang lên bên tai.

Thời Hoan đang định mở miệng thì bỗng cảm thấy trong mũi có một dòng dịch nóng chảy ra, không thể kìm lại. Cô còn chưa kịp phản ứng máu đã rơi lên mu bàn tay cô.

.....cô lại chảy máu mũi.

Từ Dã: “.....”

Trì Nhuyễn ngồi cạnh tròn mắt há miệng nhìn Thời Hoan.

Máu mũi này chảy ra quá đúng lúc. Cho nên có thể hiểu rằng cô nghe Tịch Nhiên nói xong, rất cực nghĩ đến cái gì nên mới chảy máu mũi được?

Tiểu Tịch Nhiên nhìn thấy Thời hoan vội vàng lấy khăn giấy lau mũi, cũng có chút kinh ngạc, một lát sau mới ngơ ngác hỏi: “Em xem trong phim truyền hình, các cô gái đều nhìn thấy con trai không mặc quần áo mới có thể chảy máu mũi nha.”

Nói xong, cậu bé còn nghiêm túc ngừng đầu hỏi Thời Hoan: “Chị Thời Hoan đang chảy máu mũi, có phải là tướng tượng đáng về anh Từ Dã không mặc quần áo không?”

Nói có lý khiến người khác không có cách nào đáp trả.

Lý Thần Ngan sắc mặt ngưng trọng, cười đến mức suýt nữa nước mắt cũng chảy ra, vừa cười vừa khen ngợi: “Cậu bạn nhỏ, tương lai nhóc nhất định là một nhân tài!”

Thời Hoan ghen ghét, không chút suy nghĩ liền cười đùa nói: “Đúng vậy nha, đáng người của anh Từ Dã nhà em đúng là số một, chị khá thích anh ấy.”

Vừa dứt lời, Từ Dã liếc mắt nhìn cô, trán khẽ nhăn lại, dường như không ngờ tới câu trả lời này của cô.

Hành động của anh hơi rõ ràng, Trì Nhuyễn liếc mắt đã nhận ra.

Cô ấy nghĩ thầm, Thời Hoan thật không đúng đắn, nói lời này nhất định là đang nói đùa, lại bị Từ Dã tưởng là thật.

Nhưng lúc này, Thời Hoan bịt mũi đứng dậy, xin lỗi nói: “Ngại quá, khả năng là do bị nóng, em vào nhà vệ sinh rửa mặt một chút.”

Lý Thần Ngan vội vàng gạt đầu nói với theo, “Đi đi, không vội.”

Thời Hoan như nhận được mệnh lệnh, vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng ăn. Cô đưa tay đóng cửa lại xong mới dám vuốt mái tóc rối bời ra sau tai, để hạ nhiệt độ nóng bỏng trên tai xuống.

Cô khẽ cắn môi, miễn cưỡng cố gắng ổn định tâm tình, đi theo biển chỉ dẫn đến nhà vệ sinh, rửa mặt cho tỉnh táo.

Hồi lâu, Thời Hoan mới ngừng đầu vỗ vỗ gò má của mình, khẽ mỉm cười một lần nữa hiện lên ý cười, lẩm bẩm nói: “Tĩnh táo một chút.”

“Vừa này em không tỉnh táo à?”

Giọng đàn ông nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, trầm thấp êm tai, lặng lẽ lượn lờ xung quanh tai.

Thời Hoan hơi run, nhưng nhanh chóng phản ứng lại. Buộc lại tóc sau đó xoay người đối diện với anh, nhũn nhũn nói: “Đội trưởng Từ, anh cứ thể theo em tới đây có vẻ không hay lắm nhỉ?”

Từ Dã không tỏ rõ thái độ, bước một bước dài tới gần cô. Mãi tới khi Thời Hoan bị ép phải dựa vào bồn rửa tay anh mới từ từ dừng lại.

Khoảng cách của hai người rất gần.

Gần đến mức anh cúi đầu là có thể trông thấy lông mi của cô đang run run, ánh mắt hiện lên đáng vẻ chột dạ không yên.

Anh cười khẽ, hơi nghiêng đầu ghé sát lại gần cô, rất hứng thú lời lại vấn đề trước đó: “Vây em đùa cợt nói thích anh, hành động này có phải là tội tệ lắm không?”

Đùa cợt?

Đến cùng có phải là đùa cợt hay không, sợ là chỉ có mình Thời Hoan biết.

“Tội tệ?” Thời Hoan thấp giọng lặp lại một lần, khẽ mỉm cười cong lên, con người hiện ra ánh sáng.

Lập tức, không đợi Từ Dã kịp phản ứng, cô liền rướn người ghé sát vào tai anh, mở miệng nhẹ nhàng thổi khí, vô cùng mờ ám.

Nhất thời, cả người Từ Dã cứng đờ.

Môi cô dán sát vào tai anh, lại cười nói: “Đội trưởng Từ, đây mới gọi là tội tệ này.”

Hơi thở của phụ nữ tựa như hoa lan, nhẹ nhàng mơn trớn bên tai, phảng phất như nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, chút tê dại này hoàn toàn theo âm thanh truyền vào trong tim, dễ dàng đốt lên ngọn lửa.

Ánh mắt Từ Dã dần dần tối lại.

Rất cực, Thời Hoan kéo giãn khoảng cách của hai người, cô không hề nhận ra sự biến hóa của anh, như cười như không nhìn Từ Dã, đôi môi hé mở: “Đội trưởng Từ, anh vẫn nhạy cảm như vậy.”

Nhưng còn chưa dứt lời, bên hông đột nhiên bị một sức mạnh kim cứng không cho chống cự. Thời Hoan vẫn còn thất thần, đã bị Từ Dã vờn tay ôm chặt vào lòng.

Trong chớp mắt ấy, đầu Thời Hoan chỉ còn ba chữ to đùng...

Xong đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Đùng làm loạn mà chọc giận

Từ Dã là người đặc biệt tinh táo.

Tất cả hành động của anh đều có mục đích. Trước sau anh luôn biết bản thân muốn tiếp cận ai, giành được ai.

Chính vì vậy mà trước khi trở về nước, Thời Hoan từng nhắc nhở bản thân...

Rời xa Từ Dã, rời xa tình yêu, rời xa con người nhìn đẹp đẽ nhưng thực chất nguy hiểm như Hồng Thủy Mãnh Thú này.

Nhưng không có sóng gió thì không vui. Sau khi về nước Thời Hoan có chút lơ là, khiến bản thân mình rơi vào tình cảnh lúng túng như hiện tại.

Bị Từ Dã giam trong lòng, Thời Hoan không tìm được bất cứ cơ hội tránh né nào, chỉ có thể nương nòng ngừng đầu đối mặt với anh, giả vờ vô tội.

Con người của Từ Dã tối đen như mực, đáng vẻ anh như cười như không, lời nói mang ý tứ sâu xa: “Thời Hoan, tính tình anh không còn tốt như trước kia nữa đâu. Gây chuyện với anh trước thì hãy nghĩ đến hậu quả đi.”

Thời Hoan nghe vậy thật sự không rét mà run.

Hai người đã từng có một đoạn thời gian yêu đương với nhau. Chỉ cần vô tình gọi lại đã đủ khơi dậy toàn bộ hồi ức và phản ứng của cơ thể.

Cô bị anh giữ trong lòng, tay chân không thể tránh khỏi phải tiếp xúc, da thịt lộ ra ngoài như nóng bỏng, không một chút tiếng động gợi lên những tình cảm mờ ám.

Hồi ức quấy nhiễu cơ thể, khiến người ta không thể chống lại.

Trong nháy mắt, Thời Hoan liền lúng túng.

“Đội trưởng Từ nói đúng lắm, là lỗi của em, là lỗi của em.” Cô vội vàng mở miệng nói xin lỗi, nghiêm túc trình trọng thể, “Em đảm bảo sau này sẽ không dám làm loạn với anh nữa, thật sự!”

Từ Dã không để ý lời phía sau của Thời Hoan mà đặt toàn bộ trọng tâm vào cách xưng hô của cô. Lông mày không kìm được khẽ cau lại, trầm giọng hỏi cô: “Em gọi anh là gì?”

Từ Dã đã cảm thấy phiền hà từ lâu, tiểu nha đầu này sau khi gặp lại anh thì liền gọi là “đội trưởng Từ”, xưng hô mới lạ như vậy, đúng là khó nghe lắm sao.

Thời Hoan đương nhiên hiểu ý anh nhưng vẫn cố tình giả ngu, lúc nói chuyện ánh mắt có ý né tránh, “Sao vậy?”

Từ Dã chẳng thèm đo sức với cô, trực tiếp dùng hành động để chứng minh câu nói “Tính tình anh không được tốt như trước kia” của mình, đưa tay giữ chặt cổ tay Thời Hoan, thẳng thắn cúi đầu định hôn xuống.

Lúc này Thời Hoan cuống lên, vội vàng muốn kéo giãn khoảng cách với anh, hơi cao giọng nhắc nhở anh: “Từ Dã!”

Hai chữ này dường như là nút lệnh tạm dừng, bấm một cái lập tức có hiệu quả.

Từ Dã dừng động tác, ý cười trên khóe môi có mấy phần ung dung.

“Không phải là có thể gọi tên hay sao.” Anh thấp giọng cười nhạt, dùng sức nhẹ nhàng bóp cằm cô, “Còn bày đặt gọi cái gì mà “đội trưởng Từ”, nghe khó chịu.”

Thời Hoan nhìn anh, tim đập nhích không thể khống chế bắt đầu tăng tốc, không khí từ từ trở nên nóng bỏng, cô không thể đợi thêm nữa muốn bỏ chạy khỏi đây.

Tại lại càng nóng hơn, cô khẽ ho một tiếng, nghiêng người duy trì khoảng cách an toàn nhất định với Từ Dã.

Thời Hoan vốn đang điều chỉnh lại tâm tình, vì không muốn xấu hổ nên thuận miệng hỏi: “Có gì khó chịu, em cảm thấy “đội trưởng Từ” rất tốt, rất chuẩn mực.”

Anh liếc cô một cái, vẻ mặt lạnh nhạt, “Kiểu xưng hô nghiêm túc, phát ra từ miệng em cũng không có chút cảm giác nghiêm túc nào.”

Thời Hoan nhất thời bị nghẹn họng không nói được gì.

Đứng vậy, lúc cô gọi người khác giọng điệu sẽ hơi nâng cao, nghe có chút thú vị và không đứng đắn, dù cho xưng hô kiểu gì, phát ra từ miệng cô đều có giảm giác như đang trêu đùa.

Hồi lâu cô mới nói ra năm chữ: “Ồ đó mà tình thú.”

Sau đó liền bước qua người Từ Dã, nhanh chóng rời khỏi phòng vệ sinh.

Từ Dã cũng không hề vội vàng quay về, chỉ lặng lẽ đưa tay lên, ngón tay chạm vào vành tai vừa được Thời Hoan nhẹ nhàng tiếp xúc, trên da thịt vẫn lưu lại cảm giác khô nóng.

Trong mắt anh không hề có một chút gọn sóng.

Thời Hoan chắc chắn cho rằng anh sẽ hoàn toàn buông tay cô, chỉ vì cô đã nhắm tâm bỏ đi như vậy.

Nhưng vì sao lại muốn buông tay?

Cuối cùng vẫn là Thời Hoan coi thường tình cảm của anh dành cho cô.

Bữa cơm hôm nay là Từ Dã mời, vốn dĩ Lý Thần Ngạn còn muốn tranh nhưng lại bị Từ Dã gạt sang một bên.

Sau khi cơm nước xong, Tri Nhuyễn không chịu nổi độ mạnh của rượu nên đã có chút vụng đầu, nhanh chóng gọi xe về trước. Lý Thần Ngạn đưa Tịch tiểu thiếu gia về nhà. Cuối cùng chỉ còn lại hai người Từ Dã và Thời Hoan.

Ngoài trời mưa lất phất, tuy chỉ loáng thoáng nhưng cũng mang lại chút cảm giác mát mẻ, không biết cơn mưa này có thể lớn tới mức nào.

Hôm nay Từ Dã lái xe đến, vì thế nên lúc ăn cơm anh không hề uống một giọt rượu nào. Anh ra hiệu bằng chum chia khóa trên đầu ngón tay, khẽ hỏi cô: “Anh đưa em về?”

“Không cần, không cần.” Thời Hoan nghiêm túc giữ khoảng cách với anh, vội vàng nói, “Lát nữa có lẽ trời sẽ mưa, anh mau về đi, em gọi taxi là được rồi.”

Nói xong, cô không đợi Từ Dã mở miệng đã nhanh chóng đi về phía đường lớn, bước đi cẩn thận, tiếng giày cao gót gõ xuống nền đất lạnh lạnh.

Tiếp theo chớp mắt một cái, bắt ngờ xảy ra...

Trời tối, Thời Hoan không nhìn rõ đường. Vừa đi vài bước gót giày đã mạnh mẽ kẹt vào trong khe hở giữa các thanh sắt của miệng cống thoát nước.

Đứng là đủ xui xẻo.

Cô âm thầm cắn răng, hơi dùng sức, chiếc giày vẫn im lìm bất động, rất không nể nang mặt mũi.

Thời Hoan: “.....”

Rốt cục cô có chút buồn bực, đầu óc nóng lên liền cời nốt chiếc giày còn lại ra, định đi chân trần.

Nhưng cô còn chưa kịp đặt chân xuống đất thì trong nháy mắt đã bị người ta bế ngang lên.

Mùi hương đặc biệt trên người anh lập tức bao phủ xung quanh, chút hương vị mát lạnh quen thuộc nhanh chóng xâm chiếm thế giới của Thời Hoan.

Cô theo phản xạ đưa tay khoác lên vai anh, gò má vô tình lướt qua môi anh, cảm xúc tê dại khiến cả người cô cứng đờ.

Từ Dã cup mắt nhìn cô, thấy hàng mi dài che đi đôi mắt cô, tất cả biểu cảm đều hiện trên hàng lông mày. Đôi môi hiện lên dưới màn đêm sáng lấp lánh, rất quyến rũ.

Cổ họng anh hơi chuyển động, tâm tình vô thức càng trở nên khô nóng.

Tiếp theo chi chớp mắt, Thời Hoan ngừng đầu cười khúc khích nhìn anh, cánh tay nhanh nhẹn vòng qua cổ anh, thẳng thắn mạnh mẽ nói: “Đội trưởng Từ, em muốn báo cảnh sát, anh có thể giúp em lấy giày không?”

Mùi hương thơm hấp dẫn trong lồng ngực, con người Từ Dã không kìm được tới đi.

Thật sự là cô đang “ôm” cánh sát* đây rồi.

(Rõ ràng Từ Dã là bộ đội chứ không phải cảnh sát. Chỗ này mình không hiểu ý tác giả lắm, định tự sửa lại nhưng thôi để nguyên.)

“Việc này không nằm trong phạm vi công việc của anh.”

Anh nhìn dáng vẻ cổ tinh cậy mạnh của Thời Hoan, trực tiếp hỏi cô, “Vi thể em muốn gọi xe hay là anh đưa em?”

Thấy hai người lại quay về vấn đề cũ, Thời Hoan không kìm được âm thầm lườm một cái trong lòng.

Cô than nhẹ một tiếng, chớp mắt vô tội với Từ Dã, “Giúp một việc cũng không được hay sao?”

Từ Dã cũng không vội trả lời, anh nhìn thân hình đang ở trong vòng tay mình, tâm trạng hơi rung động.

Tiếng cười trầm thấp phát ra từ cổ họng, có chút lười nhác mà gọi cảm. Hàng lông mày của anh không chút tiếng động để lộ ra ý cười nhàn nhạt, cuối cùng nói thật: “Chủ yếu là anh không muốn giúp.”

Anh vừa dứt lời, Thời Hoan rơi vào trầm mặc, đột nhiên cả người đều có cảm giác mệt mỏi.

Tạo nghiệp.

Cô hít sâu một hơi, quyết tâm không thể tiếp xúc nhiều với Từ Dã nữa, liền mở miệng nói: “VẬY em gọi...”

“Anh chỉ hỏi một lần.” Tiếng nói của Từ Dã bình tĩnh ngắt lời cô, không nhanh không chậm, “Anh khuyên em nên nghỉ cho kĩ rồi hẵng trả lời.”

Thời Hoan: “.....”

Khuyên cái gì, rõ ràng là uy hiếp.

Con mưa trở nên dày hạt hơn, rơi trên da thịt có chút mát mẻ, như đang thúc giục cô mau chóng quyết định.

“Được.” Khóc miệng Thời Hoan hơi cong lên, hai cánh tay đang ôm Từ Dã không buông lỏng, “Vậy thì phiền anh đưa em về.”

Không phải chỉ là đi nhờ xe thôi sao, có gì ghê gớm.

Thời Hoan nghĩ thế, liền bị Từ Dã bế tới hẻm để xe, chuẩn bị lấy xe.

Đó là một chiếc Hummer màu đen, đại khái là xe quân đội quen thuộc. Từ Dã mua xe cũng phải chọn xe việt dã.

Thời Hoan tự giác ngồi vào ghế phụ, dán lưng vào ghế nhấc nhò, “Về nhà em, ở trong nội thành ấy.”

Ở thành phố A cô có hai căn nhà, trước kia cả gia đình đều sống trong nội thành, nhưng cha mẹ muốn yên tĩnh nên đã chuyển về thị trấn bên dưới, căn nhà ở nội thành này tự nhiên trở thành nơi cô sống một mình.

Từ Dã hơi gật đầu, không nói gì. Anh nhớ địa chỉ, dứt khoát lái xe đi.

Nhưng mà không may, con đường dẫn về nhà Thời Hoan đang bị phong tỏa để sửa chữa, chỉ có thể đi bằng đường tắt, ô tô không có cách nào vào được.

Lúc này trời đã mưa lớn hơn, đường tắt không có ánh đèn, mặt đất lại lầy lội, thật sự không phải lựa chọn tốt.

Chẳng lẽ lại phải ra khách sạn gần đây ờ?

Thời Hoan đang buồn phiền, xe đã khởi động, bắt đầu chậm rãi lùi ra khỏi con đường này.

Cô ngăn người, có chút mờ mịt nhìn sang phía Từ Dã, “Chúng ta đi đâu vậy?”

Mặt Từ Dã không hề biến sắc, chỉ nói ra hai chữ: “Về nhà.”

Trong nháy mắt Thời Hoan liền hiểu ý của anh, tâm trạng không tránh khỏi bối rối, cô gờ vờ nói: “Có thể đó là nhà anh.”

Từ Dã yên lặng, một lát sau mới cười giễu cợt không rõ ý tứ...

“Đó cũng đã từng là nhà của em.”

Tiếng cười này của anh vô cùng khế, ý tứ giễu cợt như có như không, câu chữ đập vào lòng Thời Hoan đau đớn, hơi chua xót.

“Được thôi.” Thời Hoan rời tầm mắt sang một bên, ép mình nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giọng điệu ung dung, “Vậy em sẽ cùng anh về nhà.”

Kì lạ.

Đột nhiên có chút không cười nổi.

Thời Hoan cứ thế nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cô chứng kiến toàn bộ quá trình mưa phùn lất phất biến thành cơn mưa rào tầm tã, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Cả đường đi không nói gì, đợi tới khi cô hoàn hồn thì Từ Dã đã đỗ xe cẩn thận ở trong gara rồi.

“Xuống xe.”

Nói xong, anh đưa tay về phía Thời Hoan đang ngồi ở ghế phụ. Thời Hoan từ chối theo bản năng, “Không cần, em tự đi là được.”

Từ Dã hơi ngừng lại, không lên tiếng.

Anh mở cửa xe, bước một bước dài xuống xe, đứng bên ngoài hứng thú nhìn cô, dường như muốn xem em có xuống bằng cách nào.

Thời Hoan vừa từ chối theo phản xạ có điều kiện, nhìn thấy dáng vẻ xem trò vui của Từ Dã mới kịp phản ứng lại...

Cô, không đi giày.

Từ Dã nhìn thấy sắc mặt Thời Hoan thay đổi, biết ngay cô đã nhận ra tình cảnh của mình. Anh lại không cho cô cơ hội xuống thang, vẫn cứ ung dung nhìn cô nói: “Nếu muốn tự mình đi thì phiền em hành động nhanh lên một chút.”

Thời Hoan: “.....”

Có chút lúng túng.

Ngay vào lúc Từ Dã quyết định không gây khó dễ cho cô nữa, cô gái nhỏ này lại xuống nước mềm mỏng trước.

Thời Hoan sang phía ghế lái, thân nhiên đối diện với anh,

Ánh mắt cô uơu ướt, dịu dàng đến kì lạ.

Cô vươn hai tay ra với anh, dịu dàng nói...

“Tứ Dã, anh bé em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh bé em một chút

“Tứ Dã, anh bé em đi.”

Thời Hoan nhẹ nhàng nói, giọng dịu dàng như nước, pha thêm một chút ý tứ làm nũng truyền tới bên tai giống như khe cào vào lòng người.

Cỗ họng Tứ Dã khẽ chuyển động, tâm trạng giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt. Lửa lên tục lan ra, dần dần sắp cháy hết cả một vùng, dường như đánh bay sự tỉnh táo của anh.

Không thể từ chối.

Không thể nào từ chối.

Chỉ trong một ý nghĩ thoáng qua, anh muốn đưa cô trốn đi.

Giấu đến một nơi không ai tìm được.

Mới có thể sở hữu cô một mình.

Tứ Dã nhắm mắt, khẽ nhủ thầm.

— Tinh táo một chút.

Vào giờ khắc này, ánh mắt Thời Hoan long lanh, quyến rũ người khác, đối diện với anh mỉm cười nghiêng đầu, “Bé một cái đi.”

Chỉ “đi” giống như làm nũng kia còn chưa dứt, Tứ Dã liền đưa tay về phía cô, bế ngang lên ôm vào lòng, sức mạnh không cho phép chống cự.

Hơi thở mát lạnh bao trùm quanh thân thể, Thời Hoan vô thức siết chặt áo anh, ý cười trên khóe môi càng lúc càng sâu, nhìn thấy có một chút đắc ý.

“Xem ra năm đó anh đã nuông chiều em quá rồi.” Giọng Tứ Dã lạnh lùng, cũng không thêm liếc nhìn cô, trong lời nói còn mang theo cảm xúc lẫn lộn, “Không biết lớn nhỏ.”

Thời Hoan ngẩn người, chợt bật cười, tâm trạng không hiểu vì sao lại rất tốt.

Khóe môi cô khẽ cong lên, giữa lông mày tràn ngập ý cười xan lạn.

Đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên gò má Tứ Dã.

Cười đến mức vô hại...

“Tứ Dã, năm năm không gặp, anh càng trở nên quyến rũ.”

Tứ Dã: “.....”

Mẹ!

Có lẽ bản lĩnh đã bị cô làm hỏng rồi.

Sau khi hai người vào nhà, Tứ Dã mới thả Thời Hoan xuống.

Hao Thiên lập tức lao tới, vừa nhìn thấy Thời Hoan đã đặc biệt kích động, chạy vòng quanh chân cô một lượt, thỉnh thoảng dụi vào chân cô mấy lần.

Thời Hoan cười xoa đầu nó, đứng trước cửa nhìn quanh. Phát hiện cách bài trí của căn phòng này cơ bản không khác năm xưa là mấy, tâm trạng không khỏi xúc động.

Không hiểu vì sao khóe môi lại hơi cong lên.

Tứ Dã không chú ý tới biểu cảm này của cô. Anh đưa tay đóng cửa lại, mở tủ ra thay giày rồi thuận tiện đưa một đôi dép lê cho Thời Hoan.

Thời Hoan ngoan ngoãn tiếp nhận, sau khi thay xong liền đi vào trong phòng khách nhìn ngắm bốn phía, ngồi xuống ghế sờ pha hơi anh: “Trong nhà vẫn như cũ à?”

Tứ Dã không đáp, chỉ đi vào nhà bếp rót cốc nước. Hao Thiên chậm rãi đi theo sau anh, tiếng móng vuốt chạm xuống sàn gỗ rất khẽ.

Có chút cảm giác... ấm áp khó tả.

Tứ Dã đi tới, đặt cốc nước trước mặt Thời Hoan, nói với cô: “Nghỉ sớm một chút, anh ngủ trên sofa.”

Nước ấm, còn bốc lên một làn khói mờ ảo.

Cảm giác ấm áp xâm chiếm da thịt hơi lạnh lẽo của cô, từng chút từng chút một lan tỏa.

Thời Hoan khẽ mỉm cười, cô cầm cốc nước lên uống một ngụm, sau đó ngược mắt nhìn anh, lời nói có mấy phần ngả ngớn: “Em còn tưởng là muốn ngủ cùng nhau.”

Phối hợp với biểu hiện trên khuôn mặt của cô, điều này đương nhiên chỉ là nói đùa cho vui.

Tứ Dã nghe vậy thì khẽ cười, hạ tầm mắt liếc nhìn cô, trong con ngươi tối đen không thấy đáy, chỉ ba chữ: “Em chắc chắn?”

Chỉ một câu.

Thời Hoan liền cảm nhận được sự nguy hiểm.

“Cô nam quả nữ đương nhiên phải duy trì khoảng cách thích hợp rồi.” Lúc này cô đổi thành đáng vẻ nghiêm túc, cười híp mắt lấp lếm đi câu đùa mờ ám vừa rồi, “Em rất tin tưởng nhân phẩm của đội trưởng Tứ đấy nhé.”

Câu nói cuối cùng có ẩn ý, nhưng cũng lặng lẽ phản định rất rõ ràng giới hạn giữa hai người.

Dứt lời, Thời Hoan uống cạn nước trong cốc, đứng dậy chậm rãi xoay người, lười biếng hỏi Tứ Dã: “Em tắm, anh không đề ý chứ?”

Cô rõ ràng biết anh sống một mình, còn hỏi anh vấn đề này?

Tuy nói là không đề ý, nhưng Tứ Dã có chút buồn bực.

Anh không kim được cau mày, “Em không có chút đề phòng nào à?”

“Không phải đây là nhà anh sao.” Thời Hoan nhún vai, dáng vẻ xinh đẹp, nhẹ nhàng bước về phía nhà tắm, “Vậy em đi tắm đây.”

Nghe lời giải thích của cô xong, lửa trong lòng Từ Dã bỗng tiêu tan.

Anh nhẹ nhàng đáp một tiếng, ngồi xuống sô pha. Hao Thiên ung dung nhảy đến bên cạnh anh, nghiêm chỉnh nằm úp sấp.

“Áo tắm mới ở trong ngăn kéo thứ hai.” Anh nói.

Tiếng Thời Hoan xa xa, dường như đã vào trong nhà tắm, giọng cô hơi mơ hồ, không bao lâu sau có tiếng nước chảy loáng thoáng truyền tới.

Bồn bề yên tĩnh, Từ Dã đưa tay day xương mày, ánh mắt hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hao Thiên đột nhiên vươn người ra, dùng miệng dụi dụi vào tay trái của Từ Dã.

Anh hơi cúi đầu, lặng lẽ nhìn chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay.

Sau đó anh tháo dây ra, đặt đồng hồ lên mặt bàn.

Mặt trong cổ tay, lùi xuống phía dưới.

Những năm gần đây, trên cổ tay trái của Từ Dã nếu không phải là đồng hồ đeo tay thì cũng là bao cổ tay, chưa bao giờ để trống. Dần dần thời gian trôi qua người ngoài cũng thấy quen, không có ai hỏi han gì nữa.

Chỉ có Từ Dã biết, trên cổ tay trái của anh, ngay dưới tĩnh mạch một tắc, có hai chữ cái đơn giản, dễ dàng nói lên toàn bộ nửa cuộc đời anh.

Từ Dã khẽ thở dài, đứng dậy đi ra ban công.

Anh đột nhiên rất tò mò...

Hai người rời xa nhau năm năm, có phải chỉ có một mình anh nhớ mãi không quên, tự mình đa tình.

Từ Dã muốn biết đáp án,

Rồi lại không muốn.

Sau khi Thời Hoan tắm xong, theo lời Từ Dã tìm được ngăn kéo thứ hai, thay áo tắm xong, cả người khoan khoái.

Tóc của cô còn đang nhỏ nước, trong nhà Từ Dã hình như không có khăn chụp tóc, cô đành quấn tóc bằng một chiếc khăn tự tìm được ở trong tủ quần áo.

Dùng khăn lau tóc xong, mãi tới khi không còn nhỏ nước nữa, Thời Hoan mới ra khỏi nhà tắm, đi tới phòng khách.

Không thấy Từ Dã đâu, chỉ thấy Hao Thiên đang ngủ ngon lành trên sô pha.

Cô chớp mắt mấy cái, nhấc chân đi về phía ban công.

Ban công có mái che, những hạt mưa bị gió thổi hút vào trong, từng chút một rơi xuống những chậu cây cảnh, âm thanh lộp bộp, lặng lẽ mà bình yên.

Từ Dã đang đứng trước lan can, khuỷu tay chống lên đó, giữa ngón tay có ánh lửa lấp lóe, khói thuốc lượn lờ, khuôn mặt thất thần.

Khi Thời Hoan mở cửa ra, đập vào mắt cô chính là khung cảnh này.

Cô vô thức cau mày, bước tới, bước chân rất nhẹ. Có lẽ Từ Dã đang thất thần nên không hề nhận ra là cô tới gần.

Mãi tới khi thuốc lá trong tay bị lấy đi, anh mới xoay đầu nhìn người bên cạnh, hai hàng lông mày nhíu lại, định nói gì đó.

Bỗng thấy Thời Hoan đưa điều thuốc lên môi, không nhanh không chậm ngấm vào, đôi môi hé mở, làn khói mỏng bay lên.

Dáng vẻ thành thực, nhưng ánh mắt rõ ràng ngập hơi nước.

Thể hiện rằng cô không biết hút thuốc.

Ánh mắt Từ Dã trầm xuống, đưa tay đoạt lại điều thuốc trên tay cô, thẳng thừng dập tắt rồi vứt đi.

Giọng anh lạnh nhạt, lời ít ý nhiều: “Bớt thể hiện đi.”

Thời Hoan không nóng, cô hơi nghiêng người, nửa người dựa vào lan can, xoay đầu nhìn anh nở nụ cười: “Vậy anh đừng hút nữa, đừng cho em có cơ hội thể hiện. Lỡ đâu sau này em học được lại nghiện thuốc lá nặng hơn anh thì sao?”

Từ Dã không lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn cô.

Thời Hoan vừa tắm xong, tóc còn ẩm ướt, trên người cô chỉ mặc áo tắm rộng thùng thình, cổ áo hơi hé mở làm lộ ra dáng vẻ xinh đẹp như mỹ nhân, cần người đều là sự quyến rũ.

Biểu cảm của cô lười biếng, cặp mắt đào hoa hơi nheo lại, nhìn nhả ung dung, giống như một chú mèo.

Cổ họng Từ Dã khẽ chuyển động, mạnh mẽ rời tầm mắt nhìn ra con mưa rào tắm tã ngoài trời, nói với cô: “Được rồi, đi ngủ đi. Mai tạnh mưa anh đưa em về.”

Thời Hoan không nhanh không chậm đưa tay lên, gạt mái tóc dài ra sau vai, để lộ cằm cổ thon dài trắng trẻo. Cô hơi nhíu mày: “Mấy sậy tóc ở đâu vậy?”

“Trên giá trong phòng ngủ.”

Thời Hoan gật đầu, trước khi đi còn không quên dặn anh: “Không được hút thuốc nữa.”

Từ Dã “ừm” một tiếng, xem như là đồng ý.

Đi được vài bước, Thời Hoan nhìn lại, “Phải rồi.....”

Anh nhìn cô.

Dưới ánh trăng mờ ảo, dung mạo cô xinh đẹp, ý cười dịu dàng, đẹp tới mức không gì tả nổi.

Đôi môi hé mở, phát ra tiếng nói khẽ nghe....

“Sau năm năm, không có hôn ngủ ngon nữa sao?”

Nhưng da mặt Thời Hoan vẫn hồng, chưa đợi Từ Dã trả lời, cô đã nói “Ngủ ngon” sau đó nhanh chân chạy vào phòng ngủ, bỏ lại Từ Dã một mình ở ban công.

Ánh mắt Từ Dã vẫn luôn khóa chặt trên bóng lưng cô, mãi tới khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, anh mới nhìn vào con mưa.

Tay theo thói quen sờ túi quần, ngón tay chạm vào hộp thuốc lá nhưng động tác của anh dừng lại.

Cuối cùng, lặng lẽ thu tay về.

Bên tai còn phảng phất lời nói vừa rồi của Thời Hoan, cũng không biết có phải do người cũ trở về hay không mà lúc này hồi ức như nước lũ dâng lên ngập trời ngập đất, muốn nuốt chửng anh.

Năm ngón tay của Từ Dã cuộn chặt lại, muốn hoàn toàn gạt đi những mảnh ghép kia, nỗi lòng phức tạp, tình cảm nảy sinh.

—— Đối với Từ Dã, Thời Hoan đại khái chính là độc ngấm vào xương cốt.

Mà anh chỉ có thể giương mắt nhìn bản thân mình càng lúc càng chìm đắm trong loại độc này, cuối cùng bệnh giai đoạn cuối, vô phương cứu chữa.

Tiếng mưa rơi tí tách, màn đêm vắng lặng.

Cùng lúc đó, Thời Hoan đi vào phòng ngủ, đưa tay đóng cửa lại, cầm máy sấy tóc rồi bắt đầu sấy tóc cho khô.

Tóc cô đã khô gần nửa nên cũng không tốn quá nhiều thời gian. Cô quần chặt áo tắm, đá dép lê ra rồi nằm lên giường, chui vào trong chăn.

Không ngủ được.

Thời Hoan tự thời niên thiếu bản thân hơn nửa ngày cũng không thể tiến vào giấc ngủ. Cô đánh ngời dậy, bật đèn trên đầu giường, rón rén đi xuống, quan sát phòng ngủ của Từ Dã.

Thật ra Thời Hoan có tâm tư riêng.

Nhưng dù là giá sách hay bàn, ngay cả máy ngăn kéo cô cũng lục tìm thử, không hề có bất kỳ vật gì liên quan đến cô.

Tuy rằng ngay từ lúc bắt đầu đã nghĩ tới khả năng này, nhưng khi suy đoán trở thành hiện thực, cô vẫn không kim được cảm thấy thất vọng.

Thời Hoan khẽ thờ dài, cô ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm vào hai chân đến mức thất thần, đáng vẻ mờ mịt, trong lòng còn cảm thấy bối rối.

Hóa ra Từ Dã, đã loại bỏ tất cả những dấu vết của cô khỏi cuộc sống của anh.

Trên môi hiện ra ý cười bất đắc dĩ, Thời Hoan vô đầu, tự chửi thầm mình một tiếng là lập dị, định tắt đèn đi ngủ.

Đúng lúc đang chuẩn bị tắt đèn thì không cẩn thận chạm vào một khung ảnh nhỏ trên tủ đầu giường, âm thanh nho nhỏ vang lên.

Cô nhặt khung ảnh lên, trên đó hình như là một bức ảnh chụp trên chiến trường. Bức ảnh bất được khoanh khắc ảnh bình minh ló rạng, đẹp không tả xiết, tràn đầy hi vọng.

Tay Thời Hoan bỗng cứng đờ.

Lát sau, cô cảm thấy buồn cười, ngón tay lướt trên khung ảnh, ánh mắt hơi trầm xuống.

—— Dùng cách này để lưu lại kỷ niệm về cô.

Quả không hổ danh là Từ Dã.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đáng thương

Trên tủ đầu giường đặt một khung ảnh.

Khung ảnh không bắt mắt, bức ảnh cũng rất bình thường, không thể nhìn ra có điểm nào cuốn hút, cũng lắm là phong cảnh có chút đặc biệt.

Nhưng trái tim Thời Hoan bị nó làm cho xúc động, lòng bàn tay vuốt ve mép khung ảnh, ánh mắt cô đen sâu thẳm, trong lòng mờ mịt.

Đây là mấy năm về trước, mưa bom bão đạn trời qua, cô đứng bên cạnh Từ Dã tự mình chụp lại phong cảnh yên bình này.

Anh chưa bao giờ có ý định loại bỏ cô ra khỏi sinh mệnh của mình, nhưng lại không muốn nhớ về mối quan hệ của hai người, chỉ có thể dùng cách thức mờ hồ này nhớ về cô.

Thời Hoan cẩn thận đặt khung ảnh về chỗ cũ, trong lòng bình yên hơn nhiều. Cô trở lại trong chăn, nhắm mắt.

Nhiều năm trước, bọn họ vẫn là một đôi tình nhân kẻ vai sát cánh.

Nhớ tới là chưa xót trong lòng.

Trong đêm khuya, một tiếng sấm sét rạch ngang bầu trời, hòa cùng tiếng mưa, trống trải tình mạch không nói nên lời.

Trong nhà bốn bề yên tĩnh, tối tăm.

Từ Dã bỗng tỉnh giấc, tầm mắt mờ hồ nhanh chóng nhìn rõ ràng. Anh khẽ nhu này, ngồi dậy định rời khỏi ghế sofa, đang định bước đi thì nháy mắt khựng lại.

Lúc này anh mới phát hiện ra, mình đang đi về phía phòng ngủ.

Đây hoàn toàn là phản ứng trong tiềm thức, anh còn chưa kịp phản ứng lại thì cơ thể đã hành động trước rồi.

Ý thức được chuyện đó, Từ Dã không khỏi chán nản. Anh day xương mày, ngồi trở lại ghế sofa, ánh mắt thăm trầm bình tĩnh nhìn về phía phòng ngủ.

Một lúc lâu không có động tĩnh gì truyền ra.

Lúc này Từ Dã mới thu tầm mắt lại, tự cười nhạo mình quá nhạy cảm.

Đã nhiều năm như vậy, có lẽ tật sợ sấm của cô đã không còn nữa rồi.

Nghĩ vậy, anh định nằm xuống. Không ngờ đúng lúc này bên tai truyền tới tiếng bước chân, nghe có chút hốt hoảng.

Sau đó chỉ chớp mắt, một đôi chân trắng trẻo xuất hiện trong tầm mắt.

Gần như cả người Từ Dã đều chấn động.

Anh ngược mắt nhìn người vừa bước tới, vẻ mặt kinh ngạc, dường như tình huống này nằm ngoài dự liệu của anh.

Chỉ thấy Thời Hoan đi chân trần đứng trước mặt anh, mái tóc cô có chút lộn xộn, trong con ngươi bao trùm một làn nước, khẽ cắn môi, trong rất đáng thương.

Cô áo tắm hở mề, bờ vai xinh đẹp của cô lộ ra ngoài phân nửa, cảnh sắc bên trong như ẩn như hiện. Cổ họng Từ Dã khẽ chuyển động, ép mình phải rời tầm mắt.

Anh mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Em……”

“Anh ở cùng em đi.” Thời Hoan không đợi anh nói xong, khăn giọng nói, hai bàn tay xoắn vào nhau, tội nghiệp, “Anh ở cùng em một lát, được không?”

Cô đúng là nói thẳng vào vấn đề.

Từ Dã nhất thời yên lặng, anh đang định mở miệng, cô gái nhỏ trước mắt đã cất giọng mềm mại: “Từ Dã, em sợ.”

Thời Hoan sợ sấm, từ nhỏ đã sợ, những người quen biết cô đều biết điều này, Từ Dã cũng không ngoại lệ.

Một chút kiên cường cuối cùng của anh bị sự dạn dạc của cô đánh gục. Anh bắt đầu đi thờ dài, giọng nhẹ nhàng: “Lại đây.”

Thời Hoan giống như được cứu mạng vậy, nghe vậy liền nhào vào lòng Từ Dã, đưa tay ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào vai anh, giống như vừa trút được gánh nặng.

Lúc này Từ Dã mới phát hiện cô đang run rẩy, cả người lạnh lẽo, đáng người gầy gầy dán sát vào người anh. Giống như con cá sắp chết gặp được nước, một khi đã dựa dẫm được thì khó lòng rời bỏ.

Nhận ra thân thể Thời Hoan dần bình tĩnh lại, ánh mắt Từ Dã hơi trầm xuống, bắt đầu đi cưỡi khế, lập tức bế ngang cô lên đi vào phòng ngủ.

Có lẽ vì bị tiếng sấm dọa sợ nên Thời Hoan ngoan ngoãn hiếm thấy, vùi trong lòng ngực Từ Dã cực kì nghe lời, tùy ý để anh một lần nữa nhét mình vào trong chân.

Từ Dã ngồi bên giường, đưa lưng về phía cô, giọng bình tĩnh: “Ngủ đi, anh ở cạnh em.”

Thời Hoan chớp mắt mấy cái, “Anh cứ ngồi như vậy?”

“Không thì sao?” Anh khẽ hừ, “Tự chủ của anh kém.”

“.....” Thời Hoan yên lặng, cuộn người trong chăn nói, “Vậy em ngủ nhé.”

Cuối cùng, cô còn không quên bổ sung thêm: “Ngủ ngon.”

Từ Dã ừm một tiếng, không nói nhiều lời.

Có Từ Dã ở bên cạnh, Thời Hoan mới an tâm ngủ, con buồn ngủ từ từ ập đến, ý thức của cô bắt đầu mơ hồ, ngủ thiếp đi.

Từ Dã không biết đã ngồi bao lâu, mãi tới khi cả người cứng nhắc anh mới khẽ cử động, nghiêng người dựa vào đầu giường. Nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, anh hơi khép mắt lại.

Nhưng mà thời gian yên tĩnh này không kéo dài quá lâu.

Không lâu sau, chân trời lại vang lên một tiếng sấm, càng lớn hơn lần trước, Từ Dã không kim được cau mày.

Chớp mắt, cổ tay bị người đó cầm lấy, run rẩy.

Người sau lưng ngáp ngừng nói: “Từ Dã, ít nhất anh... chờ em ngủ rồi hãy đi.”

Giọng cô mềm mại, dường như còn mang theo một chút ý tứ làm nũng, có mấy phần run rẩy. Từ Dã nghe được mà tai cũng mềm nhũn.

Hiện tại Thời Hoan thật sự cực kì sợ hãi.

Anh có thể cảm nhận được điểm này rất rõ ràng.

Cứ tiếp tục như vậy cô căn bản không có cách nào yên tâm ngủ được.

Đấu tranh một lát, lí trí của Từ Dã đành đầu hàng. Anh cau mày thờ dài, dứt khoát nằm thẳng xuống, đưa tay ôm lấy Thời Hoan.

Mùi hương sữa tắm thơm nức trong lòng ngực, Từ Dã đã đoán trước, chắc chắn anh sẽ không thể ngủ ngon.

Thời Hoan không ngờ anh làm vậy, thân thể cô cứng đờ, đang định mở miệng thì giọng Từ Dã vang lên bên tai cô: “Đừng lộn xộn, ngủ đi.”

Thời Hoan dừng một chút, lúc này mới yên tâm, hơi kéo gần khoảng cách với Từ Dã một chút, nhắm mắt lại thì không lâu sau chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị.

—————

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng ấm áp trải xuống sân nhà, rèm cửa sổ không che hết được ánh nắng mặt trời sau cơn mưa, loang lổ chiếu xuống đồ vật trong phòng.

Sau cơn mưa trời lại sáng, bầu trời xanh ngắt như được gội rửa, không hề nhìn thấy một áng mây mù dữ tợn nào của đêm qua.

Thời Hoan mơ màng tỉnh giấc, cô sờ mình, đưa tay thăm dò, chiếc gối bên cạnh trống trải lạnh lẽo.

Gần như trong nháy mắt, cô liền tỉnh táo.

Cô mở miệng, cổ họng hơi khô rát, thăm dò trong vô định: “.....Từ Dã?”

Không có ai đáp lại.

Thời Hoan vén chăn rời giường, áo ngủ tuột khỏi bà vai, cô tiện tay kéo lại, đi dép lên vào rồi ra khỏi phòng ngủ, muốn tìm cốc uống nước.

Hao Thiên nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy từ cầu thang lên liếm liếm phần chân lộ ra bên ngoài của Thời Hoan, đáng vẻ rất ngoan ngoãn.

Khóc môi Thời Hoan hơi cong lên, ngòai xỏm xuống xoa đầu nó. Buộc chặt áo ngủ đi xuống lầu, vẫn không thấy bóng dáng Từ Dã đâu.

Nói không hụt hẫng là giả. Cô nhắm mắt khẽ than thở một tiếng, bắt đầu đi hỏi Hao Thiên: “Hao Thiên báo bố, mày biết Từ Dã đi đâu không?”

Hao Thiên cúi đầu, về mặt vô tội.

Thời Hoan cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi. Cô vừa định đứng dậy liền thấy cửa phòng tắm cách đó mấy bước chân được mở ra.

Làn hơi mờ mờ, hòa cùng mùi hương bạc hà mát lạnh, có chút mơ hồ.

Thời Hoan kinh ngạc đến mức chân mềm nhũn, cô ngồi ngáy người trên nền nhà, vẫn duy trì động tác xoa đầu Hao Thiên, ngờ ngác nhìn thấy Từ Dã đi ra từ phòng tắm.

Mái tóc ngắn của anh rối tung, trên mặt còn vương những giọt nước, ánh mắt đen như màn đêm.

Anh chỉ khoác áo tắm, vai rộng chân dài, đai áo buộc lỏng lẻo. Chiếc áo không dài lắm, phần lớn cơ thể lộ ra bên ngoài không khí, cơ bắp tuyệt mỹ lọt vào trong tầm mắt.

Chỉ một chút cũng đủ khiến mạch máu trong người cô căng ra.

Trái tim Thời Hoan khẽ rung động, hai tai không hiểu vì sao lại nóng bỏng, cô mắt tự nhiên rời tầm mắt sang một bên, ho nhẹ cười nói: “Hóa ra anh đi tắm...”

Từ Dã liếc nhìn cô, thần nhiên kéo lại áo tắm, “Sao vậy?”

Sao vậy?

Cô cũng không biết mình sao nữa, chỉ là muốn nhìn thấy anh thôi.

Thời Hoan trầm mặc một lúc lâu, lát sau mới tìm được cớ: “Em đói rồi.”

“.....” Từ Dã yên lặng, còn tưởng rằng cô sẽ nói gì đó, nghe vậy thì khẽ cau mày, đưa tay chỉ vào nhà bếp, “Trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn, muốn ăn gì thì tự làm.”

Thời Hoan ôm chặt Hao Thiên, chớp chớp mắt với anh, “Nhưng em muốn ăn món anh nấu.”

Âm cuối dịu dàng như đang làm nũng, cần bản khiến người ta không thể từ chối.

Động tác của Từ Dã hơi khựng lại, cuối cùng vẫn bắt đầu đi hỏi cô: “Muốn ăn gì?”

Lúc này Thời Hoan vui vẻ ra mặt, đưa tay nâng mặt Hao Thiên lên, quay đầu ngoan ngoãn nói với Từ Dã: “Gi cũng được, anh thử xem sao.”

“Sao em không thử đi?”

Cô nghiêm túc lắc đầu, cười vui vẻ, giọng nói có chút vô lại: “Em ăn thử mà.”

Từ Dã khẽ nhàu mày, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thuần khiết, hiền lành của Thời Hoan thì không thể tức giận nổi.

Kết quả là, năm năm trôi qua, cuối cùng Thời Hoan lại bắt Từ Dã vào bếp lần nữa.

Sau khi ăn uống no nê xong, Thời Hoan đắc ý chậm rãi xoay người nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài. Cô quyết định về nhà mình dọn dẹp một chút.

Vào nhà tắm thay quần áo xong, Thời Hoan đi đến lễ ngồi đối diện với Từ Dã. Cô đang lo không có giấy để ý, về mặt khổ sở nhìn điện thoại.

Lúc cô đang định gọi điện cầu cứu Trì Nhuyễn thì Từ Dã không nhanh không chậm đứng dậy..

Trước ánh mắt nghi ngờ của Thời Hoan, anh đi đến trước cửa, cầm chiếc túi đặt ngay ngắn trên tủ giày lại đây, bên trong hình như là...

Hình như là hộp giày.

Thời Hoan đang bận rộn với suy đoán của bản thân đã thấy Từ Dã ném chiếc túi cho cô, hồ hững nói: “Sáng sớm anh đi mua, đi tạm đi.”

Thời Hoan ngẩn người, đưa tay mở túi ra, đúng như dự đoán, là một đôi giày trắng. Đúng kiểu dáng, có lật xem số giày, đúng là kích cỡ mà cô hay đi.

Nhất định là sáng nay anh đã ra ngoài mua.

Nhận ra điều này, cô không kìm được cong môi lên, tâm trạng vui vẻ hơn không ít.

“Surprise. (Thật ngạc nhiên)” Thời Hoan ngừng đầu nhìn Từ Dã, miệng cười tủm tỉm, tùy tiện đưa chân phải, “Đội trưởng Từ thật là quan tâm đến em.”

Đùi thon dài trắng nõn hiện trong tầm mắt, ý đồ bất chính. Từ Dã nhất thời sa sầm, đưa tay vững vàng bắt được cổ chân Thời Hoan, ngăn động tác của cô lại.

Cảm giác ấm áp truyền qua da thịt, Thời Hoan trầm tĩnh ngay cả không nghĩ rằng Từ Dã sẽ nắm lấy cổ chân cô, lập tức cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác khác thường tràn ngập trong lòng, lần da mềm mại trơn bóng của cô nằm trong lòng bàn tay anh. Hình xăm nơi mắt cá chân của Thời Hoan rất dễ nhận ra, khiến người ta không muốn nhìn cũng không được.

Hình xăm dây leo lan rộng, tùy tiện nhưng bên trong lại ẩn chứa một chút ngông cuồng không dễ gì nhận ra. Cuối cùng là một bông hoa hồng nở rộ, sáng rực đến mê người.

Dấu ấn trên người cô, đúng là không thể không đẹp.

Thời Hoan nhanh chóng hoàn hồn, giả vờ cười nhạt: “Đây là hình xăm nghệ thuật học được ở nước ngoài. Thế nào, rất đẹp phải không?”

Nói xong cô liền âm thầm dùng lực, muốn thu chân về. Nhưng không ngờ mắt cá chân lại bị Từ Dã nắm chặt trong tay, không có cách nào cử động được.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Add bạn thân với em

Con người Từ Dã hơi trầm xuống, mắt cá chân phải của Thời Hoan bị anh nắm chặt, lòng bàn tay khẽ vuốt lên nơi đó, có thể phát hiện ra da thịt không hề bằng phẳng.

Cả hai người đều nói gì.

Thời Hoan khẽ cắn môi, không thể thu chân về nên cô đành dứt khoát mặc kệ, nhìn Từ Dã cười nhạt nói: “Không hề nhận ra đó đội trưởng Từ, anh là chân khổng* sao?”

(Chân khổng: Dễ dàng bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của chân.)

Cái mào “chân khổng” này, đương nhiên là chẳng liên quan gì tới Từ Dã. Đối với lời trêu chọc của Thời Hoan, anh không có thời gian bận tâm, ánh mắt đen sâu không thấy đáy, tâm tư khó đoán định.

Lúc trước không nhìn kỹ thì không thấy, nhưng lần này Từ Dã nhìn ở khoảng cách gần, có thể phát hiện ra rõ ràng hình xăm này của Thời Hoan là để che đi một vết sẹo.

Mặc dù vết thương đã lành từ lâu nhưng vẫn còn lưu lại vết sẹo sâu như vậy. Không khó để tưởng tượng rằng, chân phải của Thời Hoan suýt chút nữa đã phải nói vĩnh biệt với cô.

Từ Dã im lặng không nói gì, nét mặt không thể nhận ra một chút biến đổi nào, nhưng Thời Hoan nhìn dáng vẻ của anh liền biết vết sẹo của mình đã bị anh phát hiện, không khỏi lặng lẽ thờ dài trong lòng.

Quả nhiên là giấu không nổi.

Vết sẹo đã có từ lâu, mỗi khi cô nhìn thấy đều sẽ không thể kìm được nhớ lại những cảnh tượng giống như ác mộng đó. Sau này cô dùng hình xăm che đi, vừa đẹp vừa có thể rời được sự chú ý của bản thân.

Thật ra những đau đớn khi đó, Thời Hoan đã mơ hồ quên đi rồi, cũng không có gì gọi là khổ hay không.

Nhưng lúc này, vết sẹo bị Từ Dã phát hiện ra cô lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Cuối cùng Từ Dã vẫn che giấu sự phức tạp trong đáy mắt. Anh ngược mắt lên đối diện với cô, hàng lông mày hơi cau lại, “Sao lại bị thương?”

“Hồi trước bị dân bạo loạn dùng dao găm rạch trúng.” Thời Hoan đã sớm chuẩn bị một lý do hoàn hảo để nói cho anh biết, nhân cơ hội thu chân lại, nhún vai một cái, “Chỉ trách lúc đó em không chú ý lắm, đã quên mất tình huống cụ thể rồi, không thể nói tường tận cho anh biết được.”

Từ Dã hiểu là cô không muốn nói, cũng không hỏi nhiều nữa. Dù sao tính cách cô luôn mạnh mẽ, dù có quan tâm nhiều hơn cũng vô dụng.

“Sao vậy,” Cô như cười như không nhìn Từ Dã, “Đội trưởng Từ, anh đau lòng vì em à?”

Từ Dã không phản ứng lại, chỉ thong thả đứng dậy đi lên lầu.

“Ồ!” Thôi Hoan còn tưởng rằng anh cho là thật, vội vàng đứng dậy muốn đuổi theo để giải thích, “Tức giận rồi, em đùa thôi, đừng đi mà.”

Từ Dã đang bước lên lầu liền dừng lại. Một tay anh đặt trên tay vịn cầu thang, hơi xoay đầu bình tĩnh hỏi cô: “Anh thay quần áo, em định đi theo?”

Bước chân Thôi Hoan cứng đờ, quả nhiên lại đang hoàng ngồi xuống chỗ cũ.

Cô hít một hơi thật sâu, khoát tay, “Nhìn nhiều dễ phát hỏa, bỏ đi.”

Từ Dã: “.....”

Anh hơi nín thở, cuối cùng thờ dài một cái không rõ ý tứ, xoay người định đi tiếp.

Nhưng sau lưng lại truyền tới giọng nói của Thôi Hoan.....

“Từ Dã, anh đang giận em.”

Giọng điệu chắc nịch, không thể nghi ngờ, chính là hiếm khi nghiêm túc.

Từ Dã nghe vậy liền nhường mấy, quay lại nhìn cô mỉm cười hỏi: “Vậy em nói xem, anh tức giận cái gì?”

Anh tức giận cái gì?

Thôi Hoan nhất thời yên lặng, tầm mắt vốn đang khí thế mạnh mẽ đối diện với Từ Dã, lúc này đột nhiên có chút chột dạ chuyển sang nơi khác.

Nguyên nhân anh tức giận từ trước đến nay luôn rất đơn giản.

Chuyện liên quan đến cô, xưa nay anh luôn là người cuối cùng được biết. Bao gồm cả lần ra nước ngoài của cô năm đó, anh cũng được nghe lại từ người khác.

Từ Dã không quan tâm những chuyện khác, chỉ ghét nhất là lừa dối.

Thôi Hoan biết, hơn nữa, dường như vẫn luôn biết.

Từ Dã thấy đáng về đó của cô, không khỏi buồn cười. Trong lời nói bất giác mang theo mấy phần khí lạnh: “Thôi Hoan, em biết tất cả, vậy em còn muốn hỏi anh gì nữa?”

Vừa dứt lời, anh bước chân đi thẳng lên lầu, không một chút chần chừ.

Thôi Hoan nhìn bóng lưng của anh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, có chút chán nản nằm bò ra trên mặt bàn.

Kể từ khi cô và Từ Dã gặp lại sau năm năm, đây là lần đầu tiên anh nói rõ ràng cho cô biết trong lòng anh nghĩ gì.

“Thôi Hoan à Thôi Hoan.” Cô đưa tay vỗ vỗ lên mặt mình, có chút buồn bã lầm bầm nói, “Mấy làm người kiểu gì...”

Cô cắn môi, dứt khoát quét sạch mọi tâm tư phức tạp ra khỏi đầu. Cô khom lưng chậm chạp thay giày, kích cỡ vừa vặn.

Nhưng lúc này, chuông cửa bị ai đó ấn kêu vang, kéo tâm tư Thôi Hoan trở về.

Cô hơi ngửa người ra sau, vì nghĩ Từ Dã đang ở phòng ngủ trên lầu nên cô hết sức nâng cao giọng: “Từ Dã, có người tìm!”

Thoáng thấy cửa phòng ngủ mở ra một chút, Từ Dã lập tức trả lời ngắn gọn: “Người quen thì mở cửa.”

“Anh nói đó.” Thôi Hoan nói xong đứng dậy khỏi ghế, bước chân nhẹ nhàng đi tới trước cửa, nhìn xuyên qua lỗ mắt mèo nhìn người vừa đến...

Cô nhíu mày, phát hiện tiểu tử này cực kì quen mắt.

Hình như tên là... Trương Đồng Húc?

Là thành viên trong đội của Từ Dã, cũng được tính là người quen đi.

“Anh Húc, sao anh Từ Dã còn chưa mở cửa? Tịch Nhiên đứng ngoài cửa, bêu môi kéo vạt áo Trương Đồng Húc, đáng vẻ có chút tủi thân, “Anh Từ Dã chê em phiền sao?”

“Không đâu, đội trưởng Từ chắc là có việc chậm trễ một chút, lập tức sẽ mở cửa cho em ngay thôi.” Trương Đồng Húc hết sức dỗi dành, nhưng trong lòng buồn bực nghĩ sao đội trưởng Từ vẫn còn chưa ra mở cửa. Cậu ta đang định ấn chuông lần nữa thì cửa mở ra.

“Đội trưởng Từ, chào...” Trương Đồng Húc vui vẻ, vừa ngẩng đầu lên nhìn rõ đối phương, nụ cười trên mặt cậu ta bỗng nhưng cứng đờ.

Cậu ta trợn mắt há miệng, nhìn cô gái đang mở cửa bằng ánh mắt khiếp sợ, nhất thời không nói nên lời.

“Chào buổi sáng, tôi nhận thay đội trưởng Từ của các cậu trước.” Thôi Hoan buộc mái tóc dài lên, nhẹ nhàng mỉm cười với Trương Đồng Húc, thoải mái chào hỏi.

Sau đó, cô liếc mắt nhìn sang Tịch tiểu thiếu gia, ngồi xổm xuống vẫy vẫy tay với cậu bé, cười tươi tán nói: “Này, tiểu thiếu gia, lại gặp nhau rồi!”

Tịch Nhiên lập tức vui ra mặt, bước chân ngắn cùn cùn vui vẻ nhào vào lòng Thôi Hoan, ngọt ngào gọi: “Chị dâu!”

Thôi Hoan nghiêm túc sửa lỗi cậu bé: “Gọi là chị, không phải chị dâu.”

“Chị.” Tịch tiểu thiếu gia ngoan ngoãn gọi, chớp chớp mắt, “Chị gái xinh đẹp.”

Miệng của nhóc này đúng là ngọt thật.

Thôi Hoan không kìm được bật cười, véo nhẹ gò má của cậu bé, mềm mềm mịn mịn. Cô từ từ đứng dậy, đưa tay quơ quơ trước mặt Trương Đồng Húc, “Này, thất thần gì vậy?”

Lúc này Trương Đồng Húc mới phản ứng lại, vội vàng lui lại nửa bước, căng thẳng đến mức nói năng không lưu loát: “Chị, chị chị chị sao chị lại ở đây?”

Thôi Hoan nghe vậy khẽ cong môi, con ngươi bao phủ một lớp nước, rất long lanh, “Hỏi đội trưởng Từ nhà các cậu đi.”

Ý tứ sâu xa.

Tâm Trương Đồng Húc cũng run rẩy theo.

Quả nhiên cậu ta đoán không sai mà, Thôi Hoan này chính là chị dâu trong lai đó!

Thôi Hoan đang định mở miệng, phía sau đã truyền tới giọng của Từ Dã: “Trương Đồng Húc?”

“Đội trưởng Từ!” Trương Đồng Húc vội vàng đáp lời, báo cáo về Tịch Nhiên đang đứng bên cạnh, “Bác sĩ Tịch đến đơn vị không tìm được anh. Anh ấy có việc gấp không tiện chăm sóc em trai, tôi giúp anh ấy đưa tới đây.”

Từ Dã liếc mắt nhìn sang Tịch Nhiên đang chơi đùa với Thôi Hoan, gật đầu với Trương Đồng Húc, “Làm phiền rồi, cảm ơn.”

“Không cần, không cần.” Trương Đồng Húc ước gì mau mau kết thúc câu chuyện, chỉ lo quấy rầy đến đội trưởng và chị dâu, “Vậy em đi trước nhé, đội trưởng Từ!”

Thấy Từ Dã đồng ý, Trương Đồng Húc vội vàng nhanh chân đi ngay, đầu cũng không ngoảnh lại.

“Anh Húc đi với thế.” Tịch tiểu thiếu gia lẩm bầm nói, ngẩng đầu nhìn Thời Hoan một chút rồi lại nhìn sang Từ Dã, “Có phải sợ quấy rầy đến hai người không?”

Từ Dã: “.....”

Tên nhóc này rốt cục là học từ ai vậy?

Thời Hoan bật cười, cô xoa đầu Tịch Nhiên, mỉm cười hỏi cậu bé: “Bảo bối, sao em lại đến tìm anh Từ Dã vậy?”

Anh trai đã nói rồi, phải tạo cơ hội cho anh Từ Dã và chị Thời Hoan, tuyệt đối không được thể hiện quá rõ ràng.

Nghĩ vậy, cậu nhóc đảo mắt một vòng, lập tức ôm chặt lấy Thời Hoan, “Vị nơi nào có anh Từ Dã thì sẽ có có chị nha, em rất thích chị.”

“Được rồi, đừng bám lấy chị nữa.” Từ Dã đột nhiên lên tiếng, nhủ mày đưa tay bế cậu bé ra khỏi lòng Thời Hoan, “Chị ấy phải đi rồi, không thể chơi với em được.”

Thời Hoan nghe vậy không khỏi ngán người, nghiêng đầu nhìn anh.....

Đây là ghen với cả trẻ con à?

Tịch Nhiên bĩu môi, nhưng lại kéo tay Từ Dã, dè dặt hỏi: “Anh Từ Dã, em có thể xin anh giúp một việc không?”

Cuối cùng, đáp ứng theo yêu cầu của Tịch tiểu thiếu gia, trước khi Thời Hoan đi liền cùng Từ Dã đi tới cửa hàng tiện lợi mua hộp chocolate mới của nhãn hiệu X.

Hai người xếp hàng chờ thanh toán, cũng không vội vàng.

“Tịch Cảnh Trác yên tâm gửi em trai cho anh trông thế này à? Thời Hoan vừa cầm điện thoại xem tin tức trên wechat vừa thuận miệng hỏi người dân ông đứng cạnh.

“Hai vị nhà họ Tịch luôn đi sớm về khuya. Anh trai của Tịch Cảnh Trác bận kinh doanh, cậu ta cũng bận chuyện ở bệnh viện, không nhớ đến anh thì sao đây?”

“Vậy à...” Thời Hoan đáp lời, trầm mặc vài giây đột nhiên chuyển chủ đề, “Từ Dã, chúng ta vẫn là bạn thân trên wechat sao?”

Từ Dã dừng một chút mới nhàn nhạt trả lời cô: “Đã không còn từ lâu rồi.”

“Vậy add lại đi, cũng thuận tiện liên lạc.”

Từ Dã nghe vậy khẽ nhủ mày, cúi đầu nhìn thấy nụ cười thuần khiết tươi sáng của cô, trong lòng không khỏi rung động, nhưng vẫn không đáp.

Lúc này đến lượt hai người thanh toán, anh tiến lên đưa đồ cho nhân viên thu ngân, thuận miệng đáp: “Có số điện thoại là được, không cần add wechat.”

Nghe câu trả lời như vậy, Thời Hoan chỉ ừm một tiếng. Cô nhìn màn hình trên quầy thu ngân, đáng vẻ nhản rồi, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng ngay lúc Từ Dã vừa lấy điện thoại ra, mở wechat chuẩn bị quét mã QR để thanh toán tiền thì Thời Hoan đang đứng bên cạnh lập tức nhanh như chớp giơ điện thoại của mình lên..

Chỉ nghe “Tít” một tiếng, điện thoại của Từ Dã rung lên, hiện ra thông báo đã thêm một liên hệ, chính là wechat của Thời Hoan.

Thời Hoan nhanh chóng vươn tay ra, nhẹ nhàng ấn lên màn hình điện thoại của anh một cái, ấn nút add wechat.

Sau đó, cô ung dung mở thông báo wechat trên điện thoại của mình ra, chấp nhận yêu cầu kết bạn rồi ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Thời Hoan cười rạng rỡ, long lanh như nắng xuân.

Nhìn qua cô vẻ cực kỳ đắc ý.

Nhân viên thu ngân đứng một bên trộn mắt há miệng

Từ Dã cầm điện thoại đứng bất động, anh nhìn về phía cô, đôi mắt dài nheo lại, đôi mắt đen càng lúc càng sâu hơn.

Một lát sau, anh thấp giọng cười khẽ, không rõ tâm tư.....

“Có bản lĩnh đó, Thời Hoan.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Năm tay em sao?

"Em cảm thấy năng lực của em vẫn luôn không tệ nhé."

Thời Hoan ném ra một câu nói nhí nhanh, siết chặt điện thoại của Từ Dã trong tay, phòng ngừa anh lấy lại xóa kết bạn đi.

Ngay sau đó, cô mở khóa điện thoại của mình, dứt khoát quét mã thanh toán tiền rồi cầm túi đựng hộp chocolate lên, cất bước rời khỏi cửa hàng tiện lợi.

Từ Dã khẽ cau mày, bước một bước dài thong thả đi theo, đúng lúc thoáng nhìn thấy nét mặt tươi cười không ngừng của cô.

.....Cô rất vui về?

Nhận ra điều này, Từ Dã chợt dừng bước một chút.

Còn Thời Hoan ngoài tuy mặt thoải mái vui vẻ nhưng trong lòng thì đang cuộn sóng. Cô thấp thòm lo sợ biết bao. Dù sao nếu như Từ Dã thật sự lấy lại điện thoại rồi lần thứ hai xóa kết bạn với cô thì quá lúng túng.

Có điều, hình như anh cũng không có ý định này.

Rốt cuộc là anh nghĩ thế nào?

Thời Hoan và Từ Dã sống vai đi trên đường, trong đầu cô suy nghĩ miên man, ánh mắt vừa vịn nhìn lướt qua Từ Dã đang không nhanh không chậm xắn cổ tay áo lên cao.

Bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng, có ánh nắng đang chiếu dọc theo những đầu ngón tay, hơi chói mắt.

Nhìn vào khiến người ta rất muốn nắm lấy.

Thời Hoan có chút thất thần, xoay đầu nhìn sang Từ Dã ở bên cạnh. Thấy vẻ mặt bình thản của anh, chỉ trong nháy mắt, vàng sáng lóe lên trong tầm mắt, cả thế giới chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch.

Trong đầu Thời Hoan trống rỗng.

Nhưng ngay sau đó dưới chân bỗng vấp một cái. Cô kinh ngạc kêu lên, Từ Dã nhanh như chớp vươn tay tóm lấy cô, trực tiếp kéo cô trở lại.

Sợ hãi suốt ngất.

Thời Hoan thờ phào nhẹ nhõm, đang định nói cảm ơn thì phát hiện ra tay mình đã được nắm lấy.

Cảm giác tiếp xúc da thịt trong lòng bàn tay rất quen thuộc. Mạch đập của cả hai người bắt giắc lan truyền mang theo cả tầng tầng lớp lớp hơi nóng.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngại ngùng.

Thời Hoan khẽ cong môi, ra hiệu vào nơi hai người đang nắm chặt tay, "Đội trưởng Từ, anh đang cố ý à?"

Từ Dã giật mình, vừa nãy chỉ là phản xạ tự nhiên của anh trong tình huống cấp bách, lúc này nghe Thời Hoan nói vậy, hàng lông mày dài của anh không khỏi nhíu lại, định buông tay ra.

Thời Hoan lật tay nắm chặt lấy tay anh, về mặt vô tội, "Đừng, nắm tay rồi thì có lý gì lại buông ra?"

Từ Dã trầm mặc một lát, sau đó anh "hừm" một tiếng, "Thời Hoan."

"Sao vậy?"

"Điện thoại của anh vẫn còn trong tay em đó."

Thời Hoan: "....."

Suýt chút nữa đã quên mất chuyện này.

Hiếm khi mới được nắm tay, thật không dễ dàng gì.

Thời Hoan cố gắng duy trì nét cười lịch sự trên khuôn mặt, ung dung rút tay ra. Trong lòng cô đã sớm nổi lên sóng to gió lớn nhưng trên mặt vẫn không biến sắc.

Cô quá bận tâm đến việc khống chế tâm tình của mình nên trong nháy mắt đã bỏ lỡ mất khoảnh khắc lúc cô rút tay về, ngón tay của Từ Dã đã nhẹ nhàng siết chặt một cách mờ ám.

Dường như không muốn buông, dường như muốn giữ lại.

Cuối cùng điện thoại cũng trở về với chủ nhân của nó. Thời Hoan đưa điện thoại cho Từ Dã còn không quên bóng gió ám chỉ với anh: "Liên hệ qua wechat rất tiện lợi mà, còn không mất phí, phải không?"

Từ Dã liếc nhìn cô, nhận lại điện thoại, nhàn nhạt nói: "Anh không xóa."

Lúc này Thời Hoan mới hoàn toàn yên tâm, khỏe môi vô thức cong hơn mấy phần.

Trong lòng vui vẻ tới kì lạ, cũng không hề cảm giác có gì đột ngột.

Đôi mắt dài của Từ Dã nheo lại, chéch mắt nhìn Thời Hoan, nhận ra sự vui vẻ ẩn giữa hai hàng lông mày của cô, tâm trạng anh hơi trầm xuống.

"Thời Hoan, nắm đó em....."

Nghe thấy anh mở lời, Thời Hoan vừa ngẩng đầu nhìn anh thì nghe thấy bên cạnh truyền tới giọng nữ có chút già nua.

"Cô bé, có thể giúp bà một việc không?"

Trong nháy mắt sự chú ý của Thời Hoan bị rời đi. Cô nhìn theo tiếng gọi, thấy một bà lão khuôn mặt hiền từ, liền nhẹ nhàng đáp: "Có thể ạ. Bà ơi, bà gặp phải phiền toái gì vậy?"

"Haha, thật ra là muốn nhờ cháu một chút. Có thể giúp bà và ông bạn già của bà chụp một bức ảnh không?"

Bà lão nói xong, mỉm cười với Thời Hoan, trên mặt dường như có chút ngại ngùng, không biết là do cảm thấy bất tiện hay là vì sao. Bà lão khẽ nói: "Công viên này là hồi ức của bà và ông ấy, tiếc là bây giờ sắp bị san lấp rồi, vì thế chúng ta muốn cùng nhau chụp lại một tấm ảnh lưu niệm."

Lúc bà lão nói chuyện, trong đáy mắt tràn ngập cảm giác tiếc nuối và hoài niệm, Thời Hoan nhìn thấy có chút động lòng.

Đó là tình cảm vượt qua năm tháng, sâu sắc không ngừng.

Từ Dã từ đầu tới cuối đều trầm mặc đứng ở một bên. Lúc này anh hơi nghiêng đầu, nhìn thấy sau lưng họ còn có một ông lão đang đứng. Nhìn dấu vết năm tháng hiện trên khuôn mặt họ đã đủ để suy đoán, hai người đều đã ngoài 70 tuổi.

Lời nói sắp phát ra dường như cũng không còn chút sức lực nào, trực tiếp tan ra ở cổ họng, dường như đó chỉ là một sự xúc động.

"Đương nhiên là có thể ạ." Thời Hoan mỉm cười, lúc này nét mặt bà lão lộ vẻ vui mừng, đưa điện thoại của mình cho cô. Vội vàng xoay người lại lôi kéo người bạn già của mình, hai người không nhanh không chậm ngồi xuống chiếc ghế dài trước công công viên, đợi Thời Hoan chụp một tấm ảnh.

Thời Hoan ngồi xồm xuống, cô giơ điện thoại lên, tìm một góc độ tốt nhất, căn chỉnh để cả hai ông bà và cảnh công viên phía sau họ đều lọt vào khung hình.

Hai người họ khoác tay nhau, ý cười nhàn nhạt, bầu không khí bình yên, thậm chí có chút ngọt ngào.

Ánh mắt Thời Hoan hơi rung động, khẽ cười một tiếng.

Thật hạnh phúc. Chắc chắn đây chính là vợ chồng già lãng mạn rồi.

Lúc này Thời Hoan chỉ lo cảm thán câu chuyện tình yêu của đôi vợ chồng già trước mắt, hoàn toàn không phát hiện ra Từ Dã ở phía sau đang cúi đầu nhìn cô.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên người cô gái, vừa vặn khắc họa đường nét trên khuôn mặt cô. Khỏe môi có hơi cong lên, đáng vẻ xinh đẹp dịu dàng không gì miêu tả nổi. Hoàn toàn trùng khớp với hình bóng khắc sâu trong kí ức, thêm một lần nữa gọi lại những hồi ức giữa hai người.

Ánh sáng theo xương cằm cô chuyển xuống phía dưới, chậm rãi trượt qua cằm cổ trắng nõn thon dài, cặp xương quai xanh gọn sóng khiến người nhìn thấy tim cũng hẫng nửa nhịp.

Cổ họng Từ Dã khẽ chuyển động, cổ ép mình rời tầm mắt sang nơi khác, hơi thở có chút bất ổn.

.....Từ Dã, mẹ nó. Mấy bị làm sao vậy?

Lông mày anh cau lại, không khỏi tự thẩm chửi bản thân.

Thời Hoan hoàn toàn không chú ý tới Từ Dã, cô cẩn thận chọn góc độ rồi ấn nút chụp hình. Sau khi chụp được mấy bức thì tiến lên đưa ảnh cho hai ông bà xem, khỏe môi còn mang theo ý cười, "Được rồi ạ, ông bà nhìn xem có thích không ạ?"

"Hài lòng, rất hài lòng." Bà lão vui vẻ ra mặt, lúc này kéo người bạn già bên cạnh, "Sau này công viên không còn nữa, chúng ta cùng nhau xem ảnh đi."

Ông lão mỉm cười đáp một tiếng, lập tức ngừng đầu ôn tồn nói với Thời Hoan: "Cảm ơn cô bé đã giúp chúng tôi chụp hình, thật sự phiền quá."

"Không sao ạ, không phiền chút nào." Cô vội vàng xua tay, "Đúng là tình cảm của ông và bà thật tốt."

Bà lão nghe vậy, ý cười trên khỏe môi càng sâu. Bà lão không đáp lời, chỉ giơ tay nhẹ nhàng chỉ ra phía sau Thời Hoan, lại cười nói: "Cô bé, bạn trai cháu còn đang ở đằng kia chờ cháu đó, mau đi tìm cậu ấy đi."

Thời Hoan ngẩn người, ma xui quỷ khiến thế nào quay đầu lại nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Từ Dã. Nhìn thấy đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước của anh, tâm tình khó đoán.

Bạn trai sao?

Thời Hoan cảm thấy buồn cười, không kìm được khẽ lắc đầu. Nhưng cũng không muốn làm phiền lòng bà lão nên chỉ đơn giản nói tạm biệt với bọn họ rồi nhanh chân đi về phía Từ Dã.

"Anh không cần đưa em về đâu, lát nữa đến ngã tư em gọi xe về là được rồi." Thời Hoan nói xong liền đưa túi chocolate cho Từ Dã đang đi bên cạnh. "Ồi, vừa này ông lão bà lão kia thật tốt, đúng là rất khó được như vậy."

Từ Dã nghe vậy dường như cảm thấy hơi hứng thú: "Em rất mong ước như vậy?"

"Ít nhiều gì cũng có chút mong ước. Kết hôn rồi có một câu chuyện tình yêu như vậy đại khái là ước mơ của phần lớn các cô gái." Thời Hoan hơi nhún vai, mặc dù trong miệng nói những lời này, nhưng dáng vẻ không hẳn là nghiêm túc, giống như nửa đùa nửa thật, "Đội trưởng Từ anh chẳng hiểu rõ em gì. Đứng tưởng em chỉ biết đùa cợt thế này, thật ra em cũng muốn thật bình yên đó chứ."

Từ Dã không bày tỏ ý kiến, chỉ mơ hồ cười nhẹ, không nói lời nào.

Thời Hoan nhìn anh, trầm mặc vài giây đột nhiên vỗ lên vai anh một cái, nói: "Em đùa thôi. Em là người không có biến động thì không vui. Hôm nay vẫn hoàn toàn bình thường, ngày mai có thể rời đi. Điểm này có lẽ anh rõ ràng hơn người khác."

Từ Dã ừm một tiếng, nhưng lại bình tĩnh nói ba chữ: "Anh không tin."

Thời Hoan nghe thấy ba chữ này, có chút bối rối.

Anh nói anh không tin, nhưng là không tin điều gì?

Anh không tin cô nói muốn bình yên, hay không tin lời giải thích của cô sau đó?

Tuy rằng trong lòng kịch liệt đấu tranh nhưng trên mặt Thời Hoan lại không hề có chút biến hóa nào. Cuối cùng cô cũng không hỏi rõ ràng câu "Anh không tin" kia của Từ Dã là có ý gì, chỉ chuyển sang một chủ đề khác.

"Đúng rồi Từ Dã, vừa này anh định hỏi em gì, cuối cùng lại bị bà lão ngắt lời."

Từ Dã dừng một lát, quả quyết nói, "Không có gì, em nghe nhầm rồi."

"Ờ?" Thời Hoan chớp mắt, "Không thể nào, rõ ràng em nhớ nghe thấy anh nói cái gì mà năm đó..."

"Anh quên rồi, cũng không phải việc gì quan trọng, đợi nhớ lại rồi nói sau."

Thời Hoan đánh bỏ qua, cũng không nhận ra ẩn tình trong đó, nhún vai một cái đứng ở ven đường quan sát xem có thể bắt taxi hay không.

Còn Từ Dã thấy Thời Hoan không hỏi nữa, tâm trạng bất giác thả lỏng.

Có một số việc phải từ từ đến, có một số câu hỏi vẫn nên để sau này sẽ tốt hơn.

Thật ra lúc đó anh muốn hỏi, nguyên nhân mà năm xưa cô không nói tiếng nào đã bỏ ra nước ngoài.

Thực sự, quan hệ giữa bọn họ bây giờ rất kì quái.

Vì năm năm trước sau khi Thời Hoan bỏ đi, bọn họ chưa từng nói tới chuyện chia tay, chỉ ngầm hiểu là không hề liên hệ cho đối phương nữa.

Mối quan hệ này có kết thúc hay không, sợ rằng chỉ có trong lòng của mỗi người mới biết rõ.

Nếu phải nói thật, trôi qua nhiều năm như vậy, Từ Dã vẫn không thể hiểu được lý do mà lúc trước hai người rời xa nhau.

Chỉ là trong một bữa tiệc, Thời Hoan có chút bất thường để anh uống rượu. Hai người có chút say mèm đi tới khách sạn, sau khi đêm xuân thuận tình thành chuyện, khi Từ Dã tỉnh lại mới phát hiện chiếc gối bên cạnh đã lạnh, chẳng còn Thời Hoan đang ngủ say sưa ở đó nữa.

Lúc ấy cô không lưu lại thứ gì, điện thoại tắt máy không liên lạc được, ngay cả cha mẹ cô cũng không biết cô đi đâu.

Từ Dã lại là người vô cùng dễ tự ái, không tìm được người, anh liền thẳng tay từ bỏ.

Sau đó ngẫm lại, hai người ở bên nhau rất ít khi mâu thuẫn, tất cả các phương diện đều hợp nhau. Nếu phải suy nghĩ cẩn thận cũng chỉ là những chuyện vụn vặt.

Chọn lọc tất cả, đại khái Từ Dã cũng hiểu nguyên nhân mà cô bỏ ra nước ngoài, chỉ là thiếu một sự xác nhận từ cô mà thôi.

Anh vốn cho rằng sau lần đó hai người sẽ không gặp lại nữa. Nhưng ai mà biết được thế giới này lại nhỏ bé như vậy, vài lần xoay chuyển, vận mệnh vẫn để bọn họ gặp lại nhau.

Chỉ là lần này, anh không muốn vì những lý do lộn xộn ấy mà buông tay cô nữa.

Thu lại tâm tư, Từ Dã nhìn bóng dáng Thời Hoan, ánh mắt hơi trầm xuống.

Cả đời này, anh hiếm khi hết lòng vì ai, chẳng dễ dàng gì mới gặp một người, khiến anh phải ăn trái đắng.

- ----- Anh sẽ không bỏ qua cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngày sau còn dài

Rất nhanh, Thời Hoan chặn một chiếc Taxi.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại trước mặt cô, tài xế mở khóa cửa, Thời Hoan tiến lên mở cửa xe ra.

Cô không quên quay đầu lại vẫy tay với Từ Dã, khẽ môi cong lên nói với anh: "Hôm nay tạm biệt không biết khi nào mới gặp lại, đội trưởng Từ, anh nhớ phải nhớ tới em đó."

Dứt lời, Thời Hoan còn mặt dày ném cho Từ Dã một cái wink (nháy mắt). Không đợi Từ Dã mở miệng đã cúi người chui vào trong xe.

Tay cô dùng lực, đang định đóng cửa xe lại thì bỗng thấy Từ Dã nhanh như chớp đưa tay ra chặn cửa. Cô nhất thời sửng sốt, trầm tính ngàn toán cũng không nghĩ được Từ Dã sẽ làm như vậy, cô không khỏi có chút mơ hồ nhìn anh.

Chỉ thấy Từ Dã hơi cúi đầu nhìn cô chăm chú, trong con ngươi đen thẫm như có thứ gì đó muốn tràn ra, tâm trạng phức tạp ẩn giấu bên trong khiến Thời Hoan nhìn không thấy.

Sau đó, anh cúi người ghé sát vào Thời Hoan, khoảng cách giữa hai người được thu hẹp trong phút chốc. Thời Hoan bị bất ngờ không kịp đề phòng, cũng chưa kịp có bất kì phản ứng nào.

Cô nghe thấy rõ ràng tiếng trái tim mình đang đập thình thịch, tâm trạng cũng dần dần trở nên hỗn loạn, đầu óc trở nên trống rỗng trong phút chốc.

Từ Dã nhìn cô, thu hết tất cả dáng vẻ cuồng quyết lo sợ của tiểu cô nương này vào trong đáy mắt. Anh thấp giọng cười khẽ, hơi nghiêng người, ghé sát vào tai cô nhấn mạnh từng câu từng chữ...

"Thời Hoan, ngày sau của chúng ta còn dài."

Khi anh nói chuyện, hơi thở mờ ám phả vào vai cô, dường như có dòng điện chạy qua cơ thể, một trận tê dại.

Thời Hoan nghe vậy dừng một chút, một lát sau cô chớp chớp mắt, nửa câu cũng không phát ra được. Không biết là do không có lời nào để nói hay không nói được thành lời.

Trong lúc đó Từ Dã ung dung đứng thẳng người, anh đang định xoay người rồi đi thì bỗng bị Thời Hoan giữ lấy góc áo.

Lông mày Từ Dã hơi nhướng lên, nghiêng đầu nhìn cô. Biểu cảm của cô có chút bối rối, do dự một lúc mới quyết định ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh, dè dặt hỏi...

"Vậy nên, trọng điểm là "ngày" sao?"

(Tôi cười =))))))

Từ Dã: "....."

Từ Dã chỉ cảm thấy huyết Thái Dương của mình giạt giạt, vất vất lấm mới kim nên con tức giận xuống. Anh lại lại đóng sầm cửa xe một cái, lạnh lùng nói với tài xế: "Đưa cô ấy tới hoa viên Quang Hóa, cảm ơn."

Có lẽ vì giọng điệu của Từ Dã quá lạnh nên tài xế vội vội vàng vàng gật đầu, lập tức khởi hành tới địa điểm nhận được.

Bên trong xe, Thời Hoan chán nản xụ mặt, khoanh tay trước ngực buồn bực dựa lưng vào ghế ngồi, thăm thở dài trong lòng.

Ồi, không phải chỉ là nói đùa một chút thôi sao, làm gì mà mặt lạnh như băng vậy.

Năm năm không gặp, Từ Dã vẫn khó tính như vậy.

Nghĩ thế, khỏe mạnh Thời Hoan không kim được thoáng cong lên. Cô bỗng nhiên nhớ tới câu "Ngày sau còn dài" mà Từ Dã vừa mới nói, tim không khỏi xao xuyến.

Ngày sau còn dài... Anh có ý gì?

Thời Hoan nghĩ mãi không ra.

Cô cho rằng, gặp lại sau nhiều năm, Từ Dã hẳn là sẽ chỉ lo tránh mắt cô còn không kịp. Nhưng hành động của Từ Dã so với tưởng tượng của cô khác nhau một trời một vực, không chỉ không tránh né mà anh còn tiếp cận cô hơn?

Thời Hoan phát hiện, kể từ khi cô về nước gặp lại Từ Dã, trong lòng càng lúc càng nảy sinh nhiều nghi hoặc.

Đáng tiếc là đối với lời chuyện thế này, Thời Hoan luôn thích nói thẳng. Có trời mới biết cô phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể kiềm nén bản thân không đi hỏi rõ cuộc Từ Dã có ý gì.

Thật sự là nhện tới phát điên rồi.

Thời Hoan tiếp tục thở dài một tiếng. Lúc chờ đèn đỏ, tài xế có chút buồn chán liếc hỏi cô: "Cô gái, cô và bạn trai thật tốt, ở bên nhau rất phù hợp."

"Tôi và anh ấy?" Thời Hoan nghe vậy nghiêng đầu, bất đắc dĩ cong môi, cười nói: "À, thật ra chúng tôi không phải là loại quan hệ đó. Anh ấy đã là bạn trai cũ của tôi rồi."

"Thật là đáng tiếc." Tài xế không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, nhất thời khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, kéo dài giọng nói, "Cô gái, tôi thấy hai người ở bên nhau rất tốt. Trong lúc yêu đương có mâu thuẫn gì thì nên bình tĩnh nói chuyện. Cuộc đời không giống như tiểu thuyết, chỉ có một kết cục. Trong cuộc sống khó tránh khỏi có những lúc thăng trầm, nhưng chỉ cần cô chịu quay đầu nhìn lại thì luôn có cơ hội bắt đầu lại từ đầu."

Vị tài xế này đúng là đa sầu đa cảm thật.

Thời Hoan nghe vậy rơi vào trầm mặc, cô cup mắt, ánh mắt lơ đãng nhìn chăm chăm vào nơi nào đó đến mức thất thần.

Yêu thì phải cố gắng yêu, nói thì phải cố gắng nói, cô cũng hiểu được lý lẽ này.

Nhưng một khi phạm phải sai lầm, khả năng cứu vãn gần như là số không.

Trong tình yêu có thể phạm hàng trăm hàng ngàn loại sai lầm, chỉ có im lặng bỏ đi là không thể tha thứ.

Vừa khéo, cô lại hoàn hảo phạm phải sai lầm này, bởi vậy cũng nên tự nhận quả đắng.

Sự cố bất ngờ năm năm trước vẫn luôn là ám ảnh trong lòng cô, tới bản thân cô còn không dám nhớ lại thì sao có thể nói cho Từ Dã biết?

Ngay cả sự thành thật cô cũng không thể cho anh, vậy mà còn muốn ở bên cạnh anh.

Thời Hoan nhích môi, không nghĩ ngợi nhiều nữa, liếc mắt nhìn ra cánh vật đang chuyển động bên ngoài cửa sổ.

Thành phố này vẫn phồn hoa nhộn nhịp, không khác gì so với năm năm trước. Thay đổi lớn nhất, có lẽ chính là lòng người.

Sau khi đến cửa tiểu khu, Thời Hoan trả tiền rồi đi vào bên trong. Cô ấn thang máy tới tầng tương ứng, đi đến cửa nhà mình, lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa.

Sau khi về nước, Thời Hoan đã sửa sang lại nhà cửa một chút. Thay mới toàn bộ tủ quần áo và tủ giày. Tuy rằng tốn kém không ít tiền nhưng nhìn chung không gian trở nên hợp mắt hơn nhiều.

Cô xoay người đóng cửa lại, thay giày xong thì lười nhác đi vào phòng ngủ, đổi một bộ quần áo mới, ngồi trước bàn trang điểm chuẩn bị trang điểm một chút, lát nữa sẽ ra ngoài đi dạo với Tri Nhuyễn.

Thời Hoan lấy túi đồ trang điểm ở trong góc ra, liếc mắt một cái liền trông thấy khung ảnh nhỏ nằm ngay sau túi đồ.

Trong tấm ảnh là hai người có vẻ ngoài vẫn khá trẻ trung. Giữa hàng lông mày của cô gái tràn ngập ý cười xán lạn, chàng trai mặc dù vẻ mặt nhàn nhạt nhưng đáng vẻ dịu dàng nơi đáy mắt là không thể che giấu.

Thời Hoan ngẩn người.

Hồi ức nhất thời dâng lên, cô cũng rất dứt khoát, mạnh mẽ chặt đứt dòng suy nghĩ trong đầu, giờ tay "cạch" một tiếng úp khung ảnh xuống mặt bàn.

Tấm ảnh chụp chung của hai người rất cuộc đời khỏi tầm mắt của cô.

Thời Hoan nhắm mắt, không khỏi thấy buồn cười, day day xương chân mày, tâm trạng bất đắc dĩ trùng xuống.

- ----- Thời Hoan à Thời Hoan, mày làm gì vậy.

Còn dám nói Từ Dã, chẳng phải chính mày cũng không quên được tình cũ hay sao,

Đúng là có tấm lòng thật tốt.

Thời Hoan ổn định tâm tình đang xao động của mình Cô chỉ trang điểm nhẹ nhàng, đơn giản, cảm điện thoại lên đang định gọi điện cho Tri Nhuyễn thì bỗng có cuộc gọi tới.

Thời Hoan liếc mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình, không mời mà tới, chính là Tri Nhuyễn.

"Alo, báo bối." Cô nhận điện thoại, cả người tự động dựa vào lưng ghế ở phía sau, "Tớ đang muốn tìm cậu đây. Chúng ta đúng là tâm linh tương thông."

"Thời đi, cậu tìm tớ không phải chỉ là muốn tìm người đi mua vui cùng hay sao?" Tri Nhuyễn thờ dài, trực tiếp vạch trần Thời Hoan.

Thời Hoan lờm một cái, nói thẳng: "Cậu biết tớ tìm cậu đi chơi. Không phải là cậu gọi điện cho tớ trước sao. Nói cho cùng cậu cũng vậy mà, phụ nữ ời phụ nữ."

"Không nhé." Tri Nhuyễn nghiêm túc phủ nhận, "Cậu là báo bối tìm gan mật ngọt của tớ, tớ ước gì có thể đi chơi cả ngày cùng với cậu."

Thời Hoan: "....."

Sao nghe như đang châm biếm vậy?

Tri Nhuyễn chậm chạp thờ dãi, "Đáng tiếc báo bối của tớ thấy sắc quên bạn. Tối hôm qua làm gì cũng không nói cho tớ biết."

Thời Hoan chớp mắt, đương nhiên biết rõ Tri Nhuyễn đang nhắc tới chuyện gì, nhưng vẫn không đứng đắn nói: "Tối hôm qua tớ nhớ cậu không ngủ nổi đó."

Tri Nhuyễn ở đầu bên kia ăn dâu tây, nghe vậy không nhanh không chậm nhắc nhớ Thời Hoan, "Chị gái Thời Hoan à, tớ vừa đáng kí hai thẻ tập luyện, hơn nữa lại còn ở phòng tập lớn nhất thành phố A này."

Trong nháy mắt Thời Hoan nghiêm mặt nói: "Thật ra sự tình có chút phức tạp, tớ sẽ lập tức tóm tắt đơn giản cho cậu."

Cô hắng giọng một cái, khái quát nói: "Hôm qua không phải là trời mưa sao, vì một loạt sự cố bất ngờ nên tớ không thể không ở lại nhà Từ Dã."

Tri Nhuyễn nhất thời bị sặc, "Này, nhanh như vậy đã đánh bóng rồi hả?!"

"Không." Thời Hoan nhú mày, vội vàng phủ nhận, "Đánh bóng là không thể nào, cả đôi này cũng không thể."

Tri Nhuyễn nghe vậy không khỏi có chút chán nản, thờ dãi thấp giọng nói: "Nói thật xem có phải cũng gần như đánh rồi không?"

"Phương diện kia trong chuyện tình cảm nam nữ là cảm nhận mùi vị trong xương tủy rồi." Thời Hoan "ừm" một tiếng, nhanh chóng kết thúc cái đề tài kì quái này, "Cứ thế, sau đó tớ trải qua một đêm không mộng mị ngủ thẳng đến sáng."

Nói xong, dường như cô lại nhớ ra điều gì đó, lẩm bẩm nói: "Có điều, có chút tiếc nuối..."

Tri Nhuyễn ăn quả dâu tây thứ hai, "Cái gì?"

"Tớ phát hiện ra nhà Từ Dã hình như không có cái giường thứ hai." Thời Hoan nhú mày nói, vò đầu, "Ồi, thật sự rất cuồng."

Tri Nhuyễn: ".....Rất cuồng thì còn được."

"Không nói chuyện này nữa, dù sao cũng chẳng xảy ra chuyện gì." Thời Hoan gạt chủ đề này đi, "Đi tới phòng tập thả lỏng cơ thể một chút đi, dù sao ở nhà cũng rất nhàm chán."

Kết quả là, hai người nhanh chóng hẹn địa điểm, định cùng nhau tới phòng tập để rèn luyện thân thể.

Cùng lúc đó.

Trương Đông Húc mua một hộp khoai tây chiên ở trên đường, vừa ăn vừa đi ra khỏi cửa hàng. Ánh mặt trời chói chang khiến cậu ta cảm thấy có chút không khỏe, đang nheo mắt lại thì bỗng liếc thấy một người đàn ông cách đó không xa.

Bóng dáng này rất quen thuộc, Trương Đông Húc vội cao giọng gọi: "Đội trưởng Từ!"

Gọi xong, cậu ta thấy Từ Dã đi tới phía bên này, liền bước lại gần.

"Tình cờ quá." Từ Dã chào hỏi, "Đến ăn uống à?"

"Vâng, tôi tới ăn một chút gì đó, lát nữa sẽ tới phòng tập rèn luyện cơ thể một chút." Trương Đông Húc giơ hộp khoai tây chiên trong tay lên, thờ dãi, "Vốn dĩ tôi hẹn đội phó Lý đi cùng, còn chuẩn bị sẵn hai tấm thẻ rồi. Kết quả hôm nay anh ấy lại đi xem mắt, tôi đành phải đi một mình."

Nói xong, dường như cậu ta nhớ ra gì đó, hỏi Từ Dã: "Ồi, đội trưởng Từ, hôm nay anh còn việc gì bận không? Nếu không thì hai chúng ta cùng đi đi?"

"Thật ra cũng không có chuyện gì." Từ Dã suy nghĩ vài giây, nói, "Được thôi, tôi mang chocolate về cho Tích Nhiên đã."

Trương Đông Húc thấy có người đi cùng, tâm trạng liền vui vẻ hơn một chút. Từ Dã ở ngay tiểu khu bên cạnh, sau khi đưa chocolate xong, tiểu Tích Nhiên tỏ ra hết sức hài lòng, liền đắc ý ôm chocolate xem tivi.

Hao Thiên nằm bên cạnh chơi cùng cậu bé, đáng vẻ lười nhác.

Từ Dã đi thay một bộ quần áo thể thao màu đen. Anh đưa tay chỉnh bao cổ tay ở trên cổ tay trái, đứng ở cửa khế hất cằm nói với Trương Đông Húc: "Đi thôi."

Lời editor: Lúc đọc convert mình chỉ đọc lướt qua, không ngờ là mấy cái chương đầu này nó dài dòng dã man. Từ chương 20+ trở đi mình thấy mạch truyện có vẻ ổn hơn, đoạn đầu này nhàm chán quá T^T Với cả mình cũng không nhớ rõ sự cố 5 năm trước là gì. Đang nghĩ thâm trong đầu, lỡ một đám người hảo hức, tò mò, hồi hộp chờ đợi xong tự dưng nhảy ra một cái lý do hết sức xàm xí thì chắc tui chết =)))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thay lòng đổi dạ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đúng lúc đèn đỏ ở ngã tư phía trước bật sáng, Từ Dã đạp phanh xe, bắt đầu một vòng chờ đợi mới.

Người anh thoảng dựa về phía sau, bàn tay đặt trên vô lăng, đầu ngón tay gõ nhẹ nhẹ như có như không.

Trương Đông Húc ngồi ở bên ghế phụ, cậu ta quan sát hồi lâu, trong đầu lướt qua vô số thứ. Rất cuộc hít sâu một hơi như đã đưa quyết định, xoay đầu nhìn sang phía Từ Dã.

Lần này động tác của cậu ta hơi rõ ràng, Từ Dã khẽ nhú mày, quay sang nhìn cậu ta, hỏi một câu: "Sao vậy?"

"Đội trưởng Từ, tôi muốn hỏi một chút." Trương Đông Húc hắng giọng một cái, nghiêm túc hỏi: "Chính là, sáng sớm nay, sao chị Thời Hoan lại ở nhà anh?"

Từ Dã nghe vậy hơi giật mình, dường như có chút bất ngờ. Nhưng trong nháy mắt anh liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường, khẽ gật đầu, "Tôi còn tưởng là cậu sẽ không hỏi chuyện này."

Trương Đông Húc có chút mơ hồ.

Vì thế nên, đội trưởng Từ có ý định trả lời thẳng thắn hay không?

"Cậu muốn hỏi quan hệ của tôi và Thời Hoan?"

Trương Đông Húc vội vàng gật đầu, "Vâng, vâng!"

Từ Dã thả lỏng nét mặt, đáng vẻ có chút ung dung, cười hỏi: "Lý Thần Ngạn chưa từng nói gì với cậu à?"

Xong đời.

- - - - - Hai chữ đầu tiên hiện lên trong đầu Trương Đông Húc.

Cậu ta cố gắng khống chế nét mặt của mình, đáng vẻ đường hoàng mở mắt nói dối: "Không ạ, đội phó Lý chưa từng nhắc qua những việc này, vì thế nên tôi mới tò mò."

Cũng không biết Từ Dã có tin không. Nói chung sau khi nghe vậy, Từ Dã có suy nghĩ gật gật đầu nhưng cũng không vội vàng mở miệng.

Khi đèn đỏ kết thúc, Từ Dã khởi động xe trước, trong xe rơi vào trạng thái yên tĩnh trong phút chốc.

Từ Dã nhìn ra phía trước, nhàn nhạt trả lời Trương Đông Húc: "Thời Hoan là bạn gái cũ của tôi. Tôi với cô ấy không gặp nhau năm năm rồi, thời gian trước tình cờ gặp lại."

Chuyện này Trương Đông Húc đã sớm biết, cậu ta gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy đội trưởng Từ, sáng nay có chuyện gì vậy?"

Từ Dã khẽ nhướn mày, như cười như không hỏi ngược lại, "Lập tức hỏi nhiều như vậy?"

Trương Đông Húc nghe vậy dừng một chút, cũng ý thức được vấn đề này quá riêng tư, trong lòng thầm mắng mình mấy câu.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Từ Dã mở miệng: "Tôi hôm qua cô ấy ở lại nhà tôi."

"Đội trưởng Từ thật sự xin..." Trương Đông Húc đã chuẩn bị xin lỗi Từ Dã, mới nói được một nửa, cậu ta bỗng dung choáng váng, vẻ mặt mờ mịt nhìn sang Từ Dã, "O?"

Vừa này, đội trưởng Từ nói cái gì?

Hình như có chút bất ngờ kinh khủng?

"Tôi hôm qua mưa quá to, vì một loạt tình huống ngoài ý muốn nên cô ấy ở tạm lại nhà tôi." Từ Dã giải thích sự việc một cách đơn giản, "Chỉ đơn giản vậy thôi."

Nói xong, anh ngừng lại vài giây, bổ sung thêm, "Không xảy ra chuyện gì cả."

Trương Đông Húc trợn mắt há miệng, một lát sau anh ta mới tiêu hóa được tin tức này, nghe cậu nói cuối cùng "Không xảy ra chuyện gì cả" của Từ Dã, cậu ta do dự một chút, dè dặt hỏi: "Đội trưởng Từ, ý của anh là, hi vọng xảy ra gì đó sao?"

"....." Từ Dã yên lặng, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Trương Đông Húc, không lên tiếng.

Trương Đông Húc nhất thời che kín miệng mình.....

Vãi. Có phải là cậu ta đã biết hơi nhiều rồi không?

(Em gái họ Trương đáng yêu kinh khủng =))))))))

Đến trung tâm tập thể hình, sau khi Thời Hoan và Trì Nhuyễn thay quần áo xong, cùng nhau đi chạy một chút.

Thời Hoan đỏ chút mặt, xoay tròn eo để khởi động cơ thể. Trì Nhuyễn có bài tập riêng nên hai người chia nhau ra trước. Trì Nhuyễn còn không quên đánh giá đường cong cơ thể của Thời Hoan vài lần, cảm thán hai tiếng "chà chà".

Trong nháy mắt Thời Hoan hiểu ý, cười híp mắt vỗ vỗ vai Trì Nhuyễn, "Bảo bối à, ăn ít đồ ngọt chăm chỉ rèn luyện, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần nghênh đón mùa xuân."

Trì Nhuyễn cũng cười đáp lại, "Nói thì hay lắm, kết quả là mùa xuân thứ hai của cậu vẫn là Từ Dã."

Lông mày của Thời Hoan giật giật mấy lần, cô xoa tay ra hiệu chuyện này quả thực không có cách nào tiếp tục nữa, nhấc chân đi ra khỏi phòng tập.

Vừa mới đi được vài bước, Thời Hoan đã thấy nẩy có gái đang đứng tím tím, nhìn về phía nào đó bàn tán xôn xao, nhìn đáng vẻ giống như đang nhìn thấy cảnh đẹp nào đó.

Thời Hoan nhìn theo tầm mắt của bọn họ, chỉ thấy một người đàn ông đang đưa lưng về phía này, đang tập xà*, động tác ung dung không hề vội vã, cũng không hề tốn chút sức lực nào.

(Tập xà: Hình ảnh. Cái động tác này nó làm tôi nhớ đến Hậu Duệ Mặt Trời thật =)))

Cơ bắp phần lưng của anh cực kỳ bắt mắt, bắp tay gồng lên khiến các đường nét căng ra trong nháy mắt, thật sự là một màn kích thích thị giác khiến người xem khen ngợi không ngớt.

Cổ họng Thời Hoan khẽ chuyển động, cặp mắt nhẹ giọng cười.....

Quả nhiên là cảnh đẹp.

Từ Dã tập trung đếm số, mỗi lần nâng là một lần đếm, con số cũng theo đó tăng dần. Tới khi đạt 200 anh thả tay nhảy xuống đất, chậm rãi bình ổn hơi thở.

Anh đưa tay cầm lấy chai nước ở bên cạnh, lúc uống nước khẽ nâng cằm lên, có dòng nước theo đó chảy xuống, trượt qua yết hầu, mát hút nơi lồng ngực.

Tựa đứng là một nam hoạt sắc sinh hương.

Thời Hoan thấy nẩy có gái ở bên cạnh nhìn vô cùng tập trung, không khỏi âm thầm lờm một cái. Cô đang định đi tới chào hỏi thì đã thấy Từ Dã xoay đầu, mắt đối mắt với cô.

Anh dừng một chút, đôi mắt dài nheo lại, trong giọng nói có chút kinh ngạc: "Thời Hoan?"

Thời Hoan chớp mắt mấy cái, cảm nhận được ánh mắt của các cô gái bên cạnh. Cô dứt khoát nắm lấy cơ hội, cười híp mắt đi tới chào hỏi: "Lại gặp mặt rồi, đáng người của anh thật sự là càng ngày càng đẹp."

Vốn dĩ cô có gái đang định tới gần, thấy hóa ra mục tiêu đã "có chủ", không thể làm gì khác đành phải lác đầu, lôi kéo bạn bè đi sang chỗ khác.

Thấy vậy, Thời Hoan khẽ nhếch môi, giống như có chút đắc ý. Từ Dã lập tức hiểu ý của cô, anh khẽ cười, không rõ ý tứ, "Sao, thấy ngứa mắt à?"

"Đội trưởng Từ, nhân duyên của anh với phụ nữ vẫn tốt thật đấy." Thời Hoan dứt khoát gạt vấn đề của Từ Dã qua một bên, nhường mày nhìn về phía anh, trêu đùa, "Những năm qua bên cạnh anh chắc cũng không thiếu hoa đào đâu nhỉ?"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thật xin lỗi

Như rơi vào hầm băng, rồi lại nóng bỏng khắp cả người. Toàn bộ thế giới đều trở nên trống rỗng, mờ hồ. Cảm giác choáng váng khiến cô liên tục thấy buồn nôn.

Thời Hoan có thể cảm nhận rõ là mình lên cơn sốt.

Cô mê man, thân thể không có chút sức lực nào, cũng không biết bây giờ đã là mấy giờ.

Trong lúc mơ màng buồn ngủ, hình như Thời Hoan đã rơi vào một ngày mùa hè thật dịu dàng.

Là nhiều năm về trước, nắng chiều nhẹ nhàng ảm áp, cỏ cây xanh mơn mẫm. Chàng thanh niên đứng trước mặt, hàng lông mày hơi cau lại, nét mặt lạnh nhạt.

Cô gái đứng chắn trước mặt anh, trong lòng bế một chú chó con. Trên khuôn mặt cô tràn đầy đáng về vô tội, đôi mắt ướt ướt, nghiêng đầu cười với anh: "Anh về rồi, mấy ngày nay em đã tìm cho anh một tiểu bảo bối để chơi cùng nè."

Nói xong, cô nâng chú chó con trong tay lên, trên chân nó vẫn còn đang quần băng trắng. Cô khẽ cười một tiếng, đáng về tràn đầy mong đợi nhìn Từ Dã, "Nuôi nó được không, nuôi đi mà. Từ Dã, anh xem nó đáng yêu biết bao.""

Khi đó Từ Dã nghĩ nào cũng bận rộn huấn luyện trong bộ đội, áp lực rất lớn, thời gian rảnh rồi đã ít lại càng ít hơn. Đối với yêu cầu của Thời Hoan, anh thật sự đau đầu.

Anh đưa tay day day xương máy, lông mày khẽ nhíu lại, hỏi cô: "Mang từ đâu về vậy?"

"Lúc trở về nhà em tìm thấy trong bụi cỏ ven đường." Thời Hoan thấy Từ Dã hỏi vậy, vội vàng ngoan ngoãn đáp, "Nó bị thương, em đưa nó đi xử lý vết thương cho cẩn thận. Hôm nay nó mới có thể đưa nó xuống chạy nhảy một chút."

Sau đó... Bỗng bất gặp Từ Dã bất ngờ trở về.

Thời Hoan lén lút lẻ lười, tâm trạng sợ sệt rụt lại, trên mặt thì cố gắng không biểu hiện gì.

Chú chó con làm tổ trong lòng Thời Hoan rất ngoan ngoãn, không làm loạn cũng không sủa to. Sau khi trông thấy Từ Dã liền mở to đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào anh, đáng về không khác Thời Hoan là bao.

Từ Dã khẽ mỉm cười, tâm trạng thả lỏng vài phần, "Em muốn nuôi nó?"

"Không không không, nó có tác dụng rất lớn!" Thời Hoan nghiêm túc lắc đầu một cái, ôm chặt chú chó con trong lòng, "Anh nghĩ một chút xem, nếu có nó thì lúc anh mệt mỏi sẽ có hai bảo bối cùng nhau chăm sóc anh!"

Đứng là giới kiểm soát.

Từ Dã trầm mặc một lát, cuối cùng khẽ cười, khuôn mặt dịu dàng hơn nhiều, "Được, vậy thì có thêm một bảo bối."

Lúc này Thời Hoan mới nhoeén miệng cười, nhón chân lên hôn chụt một cái vào má Từ Dã. Vừa định lùi về phía sau thì lại bị Từ Dã vươn tay ra ôm lấy lưng cô, cảm bị anh nâng lên, một nụ hôn rơi xuống đôi môi.

Cảnh tượng đẹp đến nỗi dừng lại, nhiều năm trôi qua, hình như chỉ có mình Thời Hoan vẫn còn dừng lại ở nơi này.

Thời Hoan phát hiện ra trong đoạn tình cảm này, cô đã dùng nhiều cách khác nhau để lưu lại những kỷ niệm xung quanh Từ Dã, còn bên cạnh cô lại chẳng hề lưu lại kỷ niệm gì của anh. Nhiều năm như vậy cũng không có đồ vật gì có thể dùng để hồi tưởng về anh.

Cảm giác của cơ thể dần dần biến mất, có chút choáng váng. Thời Hoan chậm rãi mở mắt ra, tầm mắt nhìn lên đồ đạc xung quanh có chút mờ mờ ảo ảo.

Cô vẫn đang trong mộng hay là đã tỉnh lại rồi?

Ôm sự nghi ngờ này, Thời Hoan nhìn sang bên cạnh, thấy cả căn phòng chìm trong bóng tối. Cô hé mắt, một lát sau bỗng nở nụ cười không rõ ý tứ.

Nếu như mở mắt ra bên cạnh không có một bóng người, vậy thì chắc chắn là hiện thực rồi.

Sắc trời dường như đã trở tối, Thời Hoan vẫn có chút không thoải mái nhưng cả người bủn rủn vô lực, cô đành tùy ý nằm xuống.

Nhớ tới một giấc mộng vừa trải qua, Thời Hoan không kìm được khẽ nhíu mày.

Đừng nên nghĩ tiếp nữa.

Thời Hoan thật sự chịu thua chính mình, vĩnh viễn không có cách nào khống chế bản thân tới gần Từ Dã, nhưng lại không thể thẳng thắn với anh.

Di chứng chấn thương khiến cô trở nên cực kì nhạy cảm, một khi nhớ tới sự cố năm đó, cả người cô sẽ lạnh run, giống như quay trở lại bờ vực của cái chết.

Thời gian trôi qua nhiều năm cô vẫn không thể nào thật sự vượt qua được trở ngại trong lòng ấy, không dám nhớ lại sự việc này.

Có chút bất lực.

Nghĩ vậy, Thời Hoan không khỏi nở nụ cười nhạt. Đầu óc cô rối bời, trong dạ dày cũng không thoải mái. Cô cuộn người, thay đổi tư thế cho thoải mái một chút, cố gắng xua đi cảm giác khó chịu trong người.

Tổ chất cơ thể của Thời Hoan không tệ, uống nhiều nước một chút, đắp chăn ngủ một giấc cho đỡ mệt mỏi, tỉnh lại là gần như sẽ hạ sốt.

Nhưng vừa nằm mơ khiến Thời Hoan tỉnh táo bất thường, dùng cách nào cũng không thể ngủ tiếp được. Ý thức lơ lửng trên mây, khiến cô cảm nhận triệt để toàn bộ sự không thoải mái đang lan tràn khắp toàn thân. Cảm giác đó thật sự một lời khó nói hết.

Con người ta khi bị ốm, hình như sẽ càng dễ dàng cảm thấy tội thân nhiều hơn.

Thời Hoan xụi mặt, có chút mệt mỏi sờ sang điện thoại ở bên gối, định nghịch điện thoại một chút cho có cảm giác buồn ngủ. Ai ngờ cô loay quanh mấy vòng lại mở wechat của Từ Dã ra.

Vào lúc này, Thời Hoan cũng không biết vì sao lại muốn tìm anh.

Cô mơ màng gửi cho anh một tin nhắn thoại: "Từ Dã."

Gửi xong, Thời Hoan nhìn chằm chằm màn hình điện thoại hồi lâu. Ngay vào lúc cô bắt đầu tự chế nhạo bản thân, Từ Dã trả lời cô.....

"Cỗ họng khàn, xảy ra chuyện gì vậy?"

Thời Hoan hơi run lên.

Tin nhắn thoại chỉ có hai chữ, chi tiết nhỏ như vậy mà cũng bị anh phát hiện?

Không biết vì sao, trong lòng Thời Hoan bỗng có chút khó chịu, sự tội thân vốn đang đè nén trong lòng dường như cũng tăng lên mấy phần.

Xưa nay, Thời Hoan luôn là một người cực kỳ độc lập. Có lẽ khoảng thời gian mấy năm ở nước ngoài đã trở thành thói quen, vì cô học tập và làm việc thường xuyên phải vật lộn với hoàn cảnh mới, kết bạn với những người không cùng sắc tộc. Mấy năm qua ở nước ngoài gần như cô cũng không có người bạn nào, không có thời gian, cũng không có tâm tư.

Khi gặp chuyện, cô chưa bao giờ làm phiền người khác phải giúp đỡ, cho dù một mình giải quyết rất vất vả và thì cô cũng không bao giờ than vãn nửa lời mà tiếp tục chống chọi. Ban đầu có thể sẽ thấy mệt, có điều thời gian lâu dài, dường như cũng đã quen rồi.

Nhưng khi đó Thời Hoàn thật sự yên tĩnh lại, trong ý thức mơ hồ, cô vẫn cảm thấy Từ Dã chính là người có thể khiến cô ý lại một trăm phần trăm.

Suy nghĩ cẩn thận, cô có thể làm gì cho anh?

Thời Hoàn tự chế nhạo bản thân một tiếng, cô háng giọng một cái, giả vờ không sao ghi âm lời nhắn gửi cho Từ Dã: "Hoi viêm họng một chút, chỉ là em chán quá nên gọi anh thôi. Em buồn ngủ rồi, rảnh rồi sẽ nói chuyện sau."

Nói xong, cô liền dứt khoát chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi tắt màn hình, quần chặt người vào trong chăn, nhắm hai mắt lại muốn đi ngủ.

May mà lần này khá thuận lợi, rất nhanh, hai mí mắt Thời Hoàn trở nên nặng nề.

Cuối cùng, lần thứ hai cô chìm vào giấc ngủ.

- - - - -

Cùng lúc đó, Từ Dã nghe xong tin nhắn thoại mà Thời Hoàn gửi tới, hàng lông mày dài không khỏi nhíu lại.

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Anh nghĩ vậy liền nghe đi nghe lại hai tin nhắn kia mấy lần, quả nhiên nhận ra giọng nói của Thời Hoàn có chút khác thường.

Thật sự là chỉ viêm họng thôi sao?

Từ Dã duy trì cảm giác nghi ngờ hồi lâu, anh gọi điện thoại cho Thời Hoàn, kết quả lại không có ai nghe máy.

Kết hợp các dấu hiệu lại với nhau, anh suy đoán là có lẽ cô bị sốt rồi.

Tuy rằng Thời Hoàn luôn miệng nói là chỉ tùy tiện gọi anh một chút thôi, nhưng Từ Dã biết thừa tính cách cô chết cũng không sợ hãi của cô. Dù có bị ốm thật thì cũng sẽ không bao giờ nói thật với anh.

Nếu cô không nói, vậy thì hình như anh cũng chẳng có lý do gì phải đến.

Cũng tránh nảy sinh tình cảnh lúng túng gì đó.

Từ Dã nghĩ vậy, liền cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hao Thiên ăn xong cơm ở trong hộp, gấp một cái, chậm chạp đi tới bên chân Từ Dã, cào cào ống quần anh.

Ánh mắt Từ Dã khẽ lay động, nhìn Hao Thiên, giọng nhàn nhạt: "Cô ấy sẽ không sao."

Hao Thiên mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh, dường như không hiểu anh đang nói cái gì.

Từ Dã không bắn khoăn nữa, chỉ hơi cau mày, tiếp tục đọc sách.

Hao Thiên lười biếng nằm dài trên sàn nhà, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mấy giây sau, Từ Dã hừ một tiếng, lần thứ hai nhìn về phía Hao Thiên, nhưng trong giọng nói bỗng có thêm chút phức tạp, "Cô ấy sẽ không sao chứ?"

Nghe hai câu nói ý hệt nhau mà ngữ điệu khác biệt của chủ nhân, Hao Thiên có chút không hiểu, nghiêng đầu tò vò nghĩ ngợi.

".....Mẹ kiếp." Từ Dạ không kìm được chửi một tiếng, rốt cuộc cũng cảm thấy bức bối. Anh đứng dậy đóng sách lại đặt xuống mặt bàn, không thể làm gì khác ngoài thờ dài, day day xương mày.

Mẹ nó, anh chịu thua thật rồi.

Nghĩ tới nhớ đầu Thời Hoàn sốt ngủ say không mở cửa được, Từ Dã đi vào phòng ngủ của mình, lấy từ trong ngăn kéo đầu tiên của chiếc tủ cạnh giường ra một chiếc chìa khóa. Anh trầm mặc nhìn chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay một hồi, cuối cùng ánh mắt trầm xuống, đứng dậy rời đi.

Lúc lái xe tới nhà Thời Hoàn, Từ Dã dùng chìa khóa mở cửa rồi bước vào trong nhà. Anh đưa tay đóng cửa lại, nhìn cách bài trí quen thuộc trong nhà, lồng mày anh hơi cau lại, nhấc chân đi về phía phòng ngủ chính, đẩy cửa vào.

Người trên giường đang giấu kín mình trong chăn, cả người chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt. Mái tóc có r rối bời, hai bên gò má ửng hồng, sắc mặt trắng bệch không khỏe lắm, xem chừng rất không ổn.

Từ Dã đẩy cửa cũng không nhẹ nhàng, Thời Hoàn là một người nhạy cảm với hoàn cảnh xung quanh như vậy, lúc này lại không hề có một chút phản ứng nào, xem ra đúng là trạng thái không tốt lắm.

Lúc này Thời Hoàn không còn chút hào quang nào, yếu ớt nằm trên giường, ý thức mơ hồ, đáng về tiểu tụy. Từ Dã nhìn cô, tâm trạng rơi xuống thật sâu, đau tới mức khó chịu.

Người Thời Hoàn hơi choáng váng, trong lúc ngủ cô có chút mộng lung, dường như cảm nhận được có ai đó đặt tay lên trán mình nhẹ nhàng thử nhiệt độ, lực rất khẽ, cẩn thận từng chút một. Làn da của đối phương mang theo cảm giác mát lạnh, áp vào rất thoải mái.

Thời Hoàn lẩm bảm trong miệng, cô hé mắt ra một chút, hình như nhìn thấy Từ Dã ngồi bên giường.

Vẫn là khuôn mặt tuần tú quen thuộc, chỉ là trong ánh mắt của anh tràn ngập sự lo lắng và...

Thương tiếc?

Thời Hoàn có chút không rõ, cô cố gắng nhìn kĩ một chút, có vẻ đúng là loại cảm giác thương tiếc này.

Cô hơi choáng váng, sau đó không kìm được khẽ cười một tiếng.

Mờ mắt ra nhìn thấy Từ Dã, thì chính là một giấc mộng.

Ở trong mơ, có phải cô làm gì cũng được không?

Thời Hoàn nghĩ vậy, cô cố gắng mở mắt, cổ họng khàn khàn khẽ gọi: "Từ Dã."

Từ Dã thấy dường như cô có chút ý thức, dừng một chút, nhẹ nhàng đáp lời: "Anh đây."

Giấc mộng này thật là chân thực.

Cô lờ mờ nói, "Xin lỗi..."

Cô vừa dứt lời, bàn tay Từ Dã khẽ cử động, anh không đáp lời, chỉ rút bàn tay ra khỏi trán cô.

Ai ngờ chỉ một chớp mắt tiếp theo, Thời Hoàn thoáng nghiêng đầu, áp gò má lên tay anh.

Ánh mắt cô long lanh nước, mờ màng nhẹ nhàng nói.....

"Anh nói xem chúng ta bây giờ, rốt cuộc là quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Chương 15: Sụp đổ

Thời Hoan sốt cao, cả người mơ mơ màng màng, trong đôi mắt hiện lên một lớp nước trong suốt, có chút mệt mỏi khác thường, lại có vẻ đẹp vô cùng đặc biệt.

Khóe môi cô như có như không khẽ cong lên, gò má mềm mịn chạm vào lòng bàn tay hơi lạnh của Từ Dã, mở miệng lầm bầm: "Từ Dã, quan hệ của chúng ta là gì?"

Mập mờ như vậy, cuối cùng quan hệ của bọn họ là gì?

Lần chia ly năm năm trước, không ai đề cập tới chia tay. Năm năm sau gặp lại, bọn họ vẫn ngậm miệng không nhắc tới chuyện năm xưa.

Bọn họ, rốt cuộc là quan hệ gì?

Vấn đề này từ đầu đến cuối vẫn luôn làm phiền Từ Dã.

Anh tỉnh táo như vậy, tỉnh táo tới gần cô, tỉnh táo mặc cho ý muốn chiếm giữ không tên này tùy ý lan tràn, mạnh mẽ buộc chặt hai người lại với nhau.

Những biến đổi giữa bọn họ dường như là loại tình cảm thân mật, gần bó chặt chẽ, nhưng cả hai đều có thể cảm nhận được rõ ràng một tầng ngăn cách kia.

Nếu như không phá tan lớp ngăn cách này thì có lẽ tình hình hỗn loạn giữa hai người sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

Từ Dã trầm mặc một hồi lâu, anh khẽ nhàu mày, trong con ngươi xuất hiện vài phần bối rối, nhàn nhạt đáp: "Anh không biết."

Thời Hoan không biết rõ đây là trong mơ hay là hiện thực. Cô chỉ cảm thấy Từ Dã trong mơ vẫn lạnh nhạt như vậy, không khỏi than nhẹ một tiếng, miễn cưỡng quán chặt lấy chiếc chăn, khép mắt lại nói: "Quên đi, hình như vẫn luôn là em quán chặt lấy anh."

Dường như cô có chút chán nản, giọng điệu không có chút cảm xúc gì, thấp giọng nói: "Anh đi đi Từ Dã. Một lát nữa em sẽ tự uống thuốc."

"Thời Hoan, em còn làm loạn cái gì nữa?" Từ Dã khẽ cười, vẫn duy trì sự bình tĩnh của chính mình, "Đừng quên, em vẫn nợ anh một đáp án."

"Nợ của em thì nhiều lắm." Thời Hoan lầm bầm một câu: "Không phải chính là nguyên nhân năm năm trước em bỏ đi hay sao..."

Cho dù ý thức của cô mơ hồ nhưng trong lòng lại rất thanh tỉnh.

Đôi môi mỏng của Từ Dã khẽ mím lại, mặc dù không muốn nhân lúc người ta bị ốm, nhưng vẫn từ tốn hạ thấp giọng, hỏi cô: "Em nói cho anh biết nguyên nhân, anh sẽ đi ngay."

Có thể Từ Dã không biết rằng, đó là chuyện mà dù có thể nào đi nữa Thời Hoan cũng không bao giờ tự nguyện muốn nhớ lại.

Cả người cô cứng đờ, trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng nói: "Cô ấy chết rồi."

Lông mày Từ Dã cau lại, "À?"

Mặc dù trong tình trạng mơ màng, nhưng Thời Hoan vẫn luôn tồn tại cảm giác bài xích đối với chuyện này. Dù thế nào cô cũng không chấp nhận mở miệng, cô chấp nhắm mắt lại.

Nói ra bốn chữ vừa rồi, tâm trạng Thời Hoan đã nặng nề hơn gấp trăm ngàn lần. Lúc này cô chỉ muốn ngủ, không nói lời nào vùi đầu vào trong chăn.

Từ Dã hừ một tiếng. Thấy cô không muốn nhắc đến chuyện này, không còn cách nào khác đành tạm thời gạt đi, lại hỏi cô, "Thuốc ở đâu?"

Thời Hoan lặng lẽ mở mắt, cô nờ nự cười không rõ ý tứ, giọng nói có chút khàn đặc: "Anh quan tâm em như vậy thì cũng đừng có ý định làm bạn bè nữa."

Dứt lời, dường như bốn phía trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

Ngay khi Thời Hoan tưởng là mình sắp ngủ thiếp đi, đột nhiên nghe thấy người bên cạnh bật cười chế giễu. Sợi tóc vương trên gò má cô được nhẹ nhàng gạt ra, cảm giác tê dại trên da thịt lan tràn, có bao nhiêu mờ ám không thể nói rõ.

Anh nói, "Thời Hoan, hình như em hiểu lầm gì đó rồi."

Cô nghe vậy thì ngẩn người, có chút nghi hoặc mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của Từ Dã.

Con ngươi của anh sâu không thấy đáy, không thể nào thăm dò, giống như được màn đêm bao phủ.

"Cứ xem như anh không rõ ràng mối quan hệ của chúng ta hiện tại, nhưng có một việc anh có thể chắc chắn....." Từ Dã nhìn cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô, giọng nói trầm thấp, từng chữ từng chữ rơi vào trong lòng Thời Hoan.....

"Dù có ra sao thì chúng ta cũng không thể là quan hệ bạn bè."

Ánh mắt Thời Hoan xao động, cô chột cong môi, khẽ nói: "Anh tới gần một chút."

Từ Dã nhàu mày, cuối cùng dường như vẫn nhân nhượng, hơi cúi người xuống, ghé sát lại gần cô.

Cô mở miệng, "Gần chút nữa."

Từ Dã nghe theo.

"Rất tốt." Thời Hoan cười cười, tiếp tục nói, "Hôn em một cái."

Từ Dã đương nhiên cho là cô đã bị sốt tới mức đầu óc không tỉnh táo, lập tức ngồi thẳng người dậy, khôi phục nét mặt bình thường, hỏi cô: "Thuốc để ở đâu rồi?"

Thời Hoan nghiêng đầu, cười tới mức thuần khiết, lương thiện, "Không phải bảo là không thể làm bạn bè sao?"

Từ Dã cười gằn, "Em cảm thấy anh hôn một cái là có thể xong việc?"

Thời Hoan: "....."

Cô nghe vậy liền ngay ngẩn lại, sau khi nói cho Từ Dã vị trí để thuốc hạ sốt thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Từ Dã pha xong thuốc hạ sốt, quay trở lại phòng ngủ đắp thuốc cho cô.

Lúc bị ốm Thời Hoan ngoan ngoãn bất thường, ngoại trừ ngủ thì không hề nào loạn chủ nào. Từ Dã lờ cô ra khỏi chăn, cô nói năng lung tung, lười biếng dựa vào lồng ngực anh, há miệng chờ được đắp.

Ánh mắt Từ Dã hơi trầm xuống, nhàu mày nói với cô: "Không phải em muốn tự uống hay sao?"

"Em ốm rồi." Thời Hoan ung dung không vội đáp lại anh, "Lời nói trước đó thì mau quên lắm."

Từ Dã xem như bỏ tay với cô, anh cũng lười tranh cãi, đơn giản đắp thuốc cho cô, để cô mau mau ngủ.

Thời Hoan cũng không gây sự nữa, cố gắng đúng là rất mệt mỏi. Sau khi cô uống thuốc hạ sốt xong thì tự mình chui vào trong chăn.

Từ Dã rửa sạch chiếc cốc, sau khi dọn dẹp xong thì trở lại phòng ngủ, chưa tới vài phút mà Thời Hoan đã ngủ say.

Anh bước một bước dài trực tiếp ngồi xuống mép giường, cúi đầu nhìn đáng vẻ cô khi ngủ.

Bên trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều của Thời Hoan mơ hồ vang lên.

Từ Dã liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này sắc trời đã tối, mặt trăng và các vì sao đều hiện lên rõ ràng.

Anh day day xương mày, nhớ lại những lời không đầu không cuối mà Thời Hoan vừa nói, trong lòng bỗng nhiên rối bời.

Anh và cô lúc đó vẫn có vô vàn mối liên kết, anh chưa từng tác động gì, bây giờ nghĩ lại mới phát hiện ra Thời Hoan dường như muốn cắt đứt toàn bộ những liên kết này.

Năm năm trước cô âm thầm rời đi, chính là vấn đề lớn nhất ngăn cách giữa hai người.

Nhớ lại, Từ Dã cau mày nghĩ về câu nói ngắn gọn "Có ấy chết rồi" kia của Thời Hoan. Cảm giác nghi hoặc càng lúc càng không thể lý giải, mùi vị này thật sự không hề dễ chịu.

Ai chết, mà có thể khiến Thời Hoan phải rời khỏi quê hương, lang bạt nơi đất khách quê người, liêu linh..... rồi xa anh?

Ngoại trừ chính miệng Thời Hoan nói, Từ Dã không có cách nào biết được đáp án.

Hồi lâu, Từ Dã khẽ thở dài, cố gắng thả lỏng tâm tình, giữa hàng lông mày hiện ra mấy phần ủ rũ.

Anh liếc nhìn Thời Hoan, quyết định quan sát tình hình hạ sốt của cô một lúc. Rảnh rồi anh liền đứng dậy quan sát phòng ngủ của cô một chút.

So với năm đó, gần như không có gì thay đổi. Chỉ có điều cô vừa mới về nước không lâu, cũng chỉ mới thu dọn qua loa một chút.

Chìa khóa nhà Thời Hoan được Từ Dã cất trong ngăn tủ đầu giường, thỉnh thoảng mới lấy ra nhìn, sau khi lau sạch lại cất về chỗ cũ.

Thời Hoan đi rồi, Từ Dã chưa đến nhà có một lần nào. Có lẽ là do cô chấp không muốn động chạm tới những ký ức này, có lẽ còn vì một vài nguyên nhân khác.

Tình tình Từ Dã cũng nhắc, phương diện tình cảm cũng vô cùng dứt khoát. Ngoại trừ Hao Thiên, gần như anh đã xóa bỏ hết những thứ liên quan đến Thời Hoan ở xung quanh mình. Nhưng trong lòng vẫn còn chút nuối tiếc, nên đã đóng khung bức ảnh của cô và anh cùng nhau chụp đặt ở đầu giường.

Tới bây giờ Từ Dã vẫn còn nhớ cái ngày mà Thời Hoan rời đi. Anh mất cả một ngày để loại bỏ hết sự tồn tại của cô, nhưng tâm trạng lại càng trở nên phức tạp.....

Anh xóa bỏ dấu vết của cô, cũng đồng thời cất giấu chuyện cũ của bọn họ vào trong hồi ức.

Lúc trước đúng là Từ Dã vẫn còn non trẻ, không chịu đựng được những đau khổ nhỏ nhưng, nhất thời kích động nên đã xăm tên viết tắt của Thời Hoan lên cổ tay.

Tuy đã trôi qua lâu như vậy, nhưng anh không hối hận là đủ rồi.

Nhớ tới những chuyện cũ này, khóe môi Từ Dã không tránh khỏi hiện ra một nụ cười cay đắng. Anh khẽ cười, ánh mắt tùy ý lướt qua căn phòng, dường như cũng chẳng có gì khiến anh cảm thấy hứng thú.

Nơi góc bàn trang điểm có một khung ảnh bị lật úp. Từ Dã còn tưởng nó bị đổ, tốt bụng đưa tay dựng lại. Trong nháy mắt khi nhìn rõ bức ảnh anh bỗng khựng lại.

Nhân vật chính trong bức ảnh này, chính là Thời Hoan và anh.

Tấm ảnh này đã chụp từ lâu, không ngờ cô vẫn còn lưu giữ.

Từ Dã khẽ nhu mày, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve khung ảnh, tâm trạng hơi trũng xuống, có chút phức tạp.

Xem ra khung ảnh này không phải tự nhiên bị đổ, mà là do người nào đó cố tình che nó đi.

Từ Dã không đoán được suy nghĩ của Thời Hoan, anh cũng không biết liệu có phải vẫn chỉ có một mình anh lâu nay luôn chìm đắm trong hồi ức.

Từ trước tới nay anh ghét nhất là do dự thiếu quyết đoán, nhưng ở trước mặt Thời Hoan, một chút nguyên tắc anh cũng không giữ được.

Từ Dã đi tới ban công châm một điếu thuốc, ánh lửa lơ lửng giữa ngón tay anh. Anh hút một hơi thuốc dài, ánh mắt đen tối mức không nhìn thấy tâm tình.

Gió mùa hạ mang theo chút cảm giác mát mẻ phả vào mặt, không chút tiếng động đánh tan đi làn khói mờ mờ anh vừa thở ra.

Hút mấy điếu thuốc, Từ Dã cũng cắt đứt mạch suy nghĩ trong đầu. Anh rửa tay một chút, xác nhận mùi thuốc lá đã bớt đi phần nào rồi mới đi vào phòng ngủ.

Thời Hoan vẫn đang ngủ say, mép chăn phủ lên gò má cô. Từ Dã gờ tay nhẹ nhàng kéo chăn xuống, trông thấy sắc hồng trên mặt cô bớt đi phần nào mới yên tâm một chút.

Anh dùng mu bàn tay thử nhiệt độ trên trán cô, tuy rằng vẫn hơi nóng nhưng cũng đã hạ sốt khá khá rồi, có lẽ một lát nữa cô tỉnh ngủ sẽ đỡ hẳn.

Nghĩ vậy, rốt cuộc Từ Dã không còn việc gì phải bận tâm nữa, đứng dậy định rời đi.

Gần như trong nháy mắt, anh vừa định đi chuyển, Thời Hoan nhu mày, miệng lầm bầm gì đó không rõ. Từ Dã lắng nghe thật kỹ liền nhận ra là tên mình.

"Tối quá..." Thời Hoan lầm bầm nói, giọng có chút run rẩy, âm lượng rất nhỏ, "Đừng bỏ lại em..."

Lúc cô mở miệng, còn mang theo tiếng nức nở như đang khóc. Từ Dã dừng một chút, gọi: "Thời Hoan."

Thời Hoan không phản ứng gì, chỉ khẽ cay mày, hai mắt nhắm chặt.

Xem ra là đang nói mơ.

Từ Dã biết, anh hoàn toàn có thể rời đi vào lúc này, dù sao Thời Hoan cũng sẽ không thể phát hiện ra chuyện gì.

Nhưng cô vừa phát ra tiếng khóc, đứng nói là chăm sóc cô, Từ Dã còn muốn thay cô chịu đựng toàn bộ trận ốm này cùng với sự sợ hãi trong cơn ác mộng.

Anh khẽ nín thở, kéo chiếc ghế ở bên giường sang ngồi xuống. Dừng một chút, cuối cùng anh vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Dường như trong giấc mộng Thời Hoan nhận ra điều gì đó, lông mày từ từ giãn ra một chút, hơi thở cũng trở lại bình thường.

Bóng đêm mờ mịt, ánh mắt Từ Dã thăm trầm, những tâm tư hỗn loạn kia hình như đột nhiên lại ào ào kéo tới.

Trong cái chớp mắt ấy, có lẽ là nghề đón ánh bình minh.

P.s: Tôi xin báo là tôi sẽ tới luôn chương 16 các cô gái ạ =)))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ý đồ Khác

Lúc Thời Hoan tỉnh lại đã là sáng sớm

Cô không biết mình ngủ bao lâu, chậm chậm mở mắt ra. Cô cảm thấy cả người đã nhẹ nhàng hơn không ít, hình như là hạ sốt rồi.

Kì lạ, cô nhớ mình uống thuốc chưa được bao lâu rồi nằm xuống ngủ thiếp đi mất?

Thời Hoan có chút nghi hoặc, cô còn nhớ là mình nằm mơ, giấc mơ rất chân thật. Trong mơ còn đòi hôn anh rồi bị từ chối.

Ồi, giấc mơ liên quan tới anh cũng chẳng xảy ra chuyện gì tốt đẹp cả.

Nghĩ vậy, Thời Hoan lười nhác ngáp một cái, cô đang định đưa tay lên dụi mắt, nhưng không nâng lên được.

Thời Hoan khựng lại, nhận ra cảm giác ấm áp trên mu bàn tay, cô liền nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh giường....

Chỉ thấy người mà cô vừa gặp trong mơ đang ngồi ở đó, khuỷu tay chống xuống bên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, giữa hàng lông mày dường như ẩn giấu một chút mệt mỏi, có lẽ là bận rộn không ít.

Thời Hoan hơi yên lặng, cô còn chưa kịp thích ứng xem là chuyện gì đã xảy ra, cụp mắt liền nhìn thấy cánh tay Từ Dã đang đặt lên giường nắm lấy tay cô. Mặc dù hiện tại Thời Hoan đã tỉnh lại nhưng anh vẫn không hề có dấu hiệu muốn buông tay.

Cho nên, không phải là mơ.

Dường như trong nháy mắt, Thời Hoan nhận thức được một điểm này.

Cho nên việc đòi hôn rồi bị từ chối... Cũng thật sự xảy ra rồi à?

Cô bối rối vuốt mặt, thật sự muốn bóp chết chính mình.

Trông như là cô lợi dụng mình bị sốt, gián tiếp quấy rối Từ Dã.

Thời Hoan định rút tay lại, nhưng Từ Dã vô cùng nhạy cảm với sự thay đổi xung quanh. Dù đang ngủ anh cũng tỉnh lại trong nháy mắt, khẽ cau mày nhìn Thời Hoan, vừa vận đối diện với ánh mắt tò mò của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai mở miệng.

Thời Hoan lúng túng tới mức không biết phải nói gì, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ với Từ Dã, trái tim nhỏ bé đập thành thịch, chỉ lo anh sẽ nhắc đến những lời cô nói trong lúc mê sáng.

May mà Từ Dã không hề nhắc tới những việc kia, anh chỉ nhìn Thời Hoan vài cái, sắc mặt bình tĩnh như thường hỏi: "Thân thể đã thoải mái hơn chút rồi hả?"

"Ừm, hình như hạ sốt rồi." Thời Hoan vội vàng đáp, ngoan ngoãn đưa đầu lại gần, "Nếu không anh thử sờ một cái xem?"

Từ Dã thấy có mặt dây như vậy, biết là bệnh của cô không còn gì đáng ngại nữa, lập tức buông lỏng tay ra, đứng dậy vỗ vỗ lên người mặc dù chẳng hề dính chút bụi bẩn nào, "Vậy em nghỉ ngơi cẩn thận, anh về trước đây."

"O, đừng vội!" Thời Hoan mở miệng ngăn cản anh, giọng điệu có chút gấp gáp, "Đã mấy giờ rồi, anh ở lại đây nghỉ ngơi không được sao?"

Từ Dã hơi nhướn mày, bình tĩnh đáp: "Vừa nãy anh ngủ một giấc rồi, không sao."

"Ồ lâu thêm một chút cũng được mà, dù sao cũng sẽ có thêm người để trò chuyện." Thời Hoan thấy anh dừng bước, liền mau chóng bổ sung thêm, "Dù sao anh về nhà thì sẽ lại lo lắng cho em, điều này anh không phủ nhận phải không?"

Nghiêm túc nói, đúng là trong lòng Từ Dã vẫn ẩn giấu sự lo lắng không nói ra lời.

Anh liếc nhìn thời gian, lúc này đã gần bốn giờ, nghỉ ngơi một chút chắc cũng không sao.

Nghĩ vậy anh liền thờ dài, tùy ý ngồi lại xuống chiếc ghế tựa, thân thể hơi dựa vào phía sau, có chút lười nhác.

Anh nhìn Thời Hoan, vút vấn đề sang cho cô: "Vậy em nói xem, em muốn trò chuyện cái gì?"

"Đề tài có thể nói thì có nhiều lắm." Thời Hoan cười tìm tìm đáp, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên người Từ Dã, "Nhưng mà trước mắt có một vấn đề tương đối quan trọng."

Nói xong, cô quay đầu sang hỏi anh: "Từ Dã, tại sao anh vẫn giữ chìa khóa nhà em?"

"Đề phòng bất kì tình huống nào," Từ Dã trả lời rất thân thiện, "Ví dụ như tình huống hiện tại."

Thời Hoan thoáng yên lặng, cô thật sự không tìm ra chút sơ hở nào trong đáp án này, chỉ hừ một tiếng, lẩm bẩm nói: "Anh thêm chút tình cảm cá nhân vào thì khó lắm hay sao?"

"Tình cảm cá nhân?" Đương nhiên Từ Dã nghe được lời than thở của cô, đôi mắt dài hơi nhạo lại, "Vi anh muốn lưu lại chút nhớ nhưng, nên không nở vứt chiếc chìa khóa này đi..."

Từ Dã đột nhiên thẳng thắn khiến Thời Hoan thụ sùng nhược kinh*. Cô chớp chớp mắt, niềm vui bất ngờ này thật sự khiến cô có chút không thể tiếp nhận nổi, không biết làm gì khác ngoài khẽ ho một cái, xua tay nói: "Em hiểu, em hiểu, anh không cần phải nói vậy....."

(Thụ sùng nhược kinh: Được nuông chiều tới mức kinh sợ.)

Cô còn chưa dứt lời, đã nghe thấy anh không nhanh không chậm bổ sung thêm: ".....Em muốn nghe được câu trả lời như vậy?"

Trong nháy mắt vẻ mặt của Thời Hoan cứng đờ.

Tuyệt đối là có ý khiến cô lúng túng.

Thời Hoan hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm trạng của mình. Cô vẫn có chút bức bối không chịu được, liền đá chân ngồi dậy khỏi giường, đưa chân ra định xuống giường.

Từ Dã ngược mắt liền nhìn thấy đôi chân ngọc ngà kia đang đưa bên giường, thỉnh thoảng chạm xuống sàn gỗ. Tâm mắt di chuyển theo bắp chân trắng nõn thon dài, cảm giác kích thích thì giác thật tuyệt diệu, đúng là vô cùng quyến rũ người khác.

Cô hòng Từ Dã khẽ chuyển động, mạnh mẽ đòi tầm mắt, giọng nói có chút đè nén, "Em nằm xuống đi, ra khỏi giường làm gì?"

Thời Hoan thủ dai, trong lòng vẫn ghi nhớ tình cảnh lúng túng vừa rồi, vì vậy giọng điệu trả lời cũng không được thân thiện lắm, "Em bị sốt, khát nước, đã rõ ràng chưa?"

Nói xong, hai chân cô mò đến đôi dép lê, xỏ vào rồi đứng dậy đi ra cửa phòng ngủ.

Nhưng có lẽ là vì vẫn chưa hoàn toàn hạ sốt, Thời Hoan có chút vô lực, chưa đi được vài bước đã cảm thấy khung cảnh trước mắt có chút quang cuồng, hai chân như muốn mềm nhũn ra.

Từ Dã không kìm được nhủ này, không hề có ý kiên nhẫn, lập tức đưa tay ra kéo Thời Hoan một cái. Nhưng cô vẫn đang trong trạng thái hoa mắt chóng mặt, một tiếng cảm ơn còn chưa kịp nói cả người đã nghiêng đi ngồi lên đùi anh.

Từ Dã theo phản xạ đưa tay lên đỡ lấy lưng cô.

Mùi hương nhẹ nhàng trong nháy mắt xông vào khoang mũi, anh khựng lại, ánh mắt trầm xuống.

Lòng bàn tay anh áp lên chiếc eo nhỏ chưa tới một vòng tay của cô, cảm giác ấm áp xuyên qua lớp áo ngủ mỏng manh truyền tới, bỗng nhiên thiếu đốt chút lí trí nào đó, chầm lên một ngọn lửa.

Thời Hoan vẫn cảm thấy hơi khó chịu, cô đưa tay day day huyết thái dương, hoàn toàn không nhận ra tư thế hiện tại của mình và Từ Dã nguy hiểm tới mức nào.

Mà tư thế này quá quen thuộc, mặc dù kí ức của anh không còn ghi nhớ nữa nhưng phản ứng của cơ thể thì chưa hề quên.

Vào một ngày mùa hạ nào đó, oi bức và nóng nực, nhưng chính là những tháng ngày vui vẻ thoải mái nhất.

Anh ngồi trên ghế, đọc tài liệu của đơn vị, cô gái tóc dài vui trong lòng anh nghịch điện thoại, lưng tựa vào lồng ngực anh.

Đôi chân trắng nõn gác lên chân Từ Dã, mũi chân cô khẽ dưng đưa trên sàn nhà, lưng cong cong, làn da mịn màng.....

Bỗng có âm thanh mờ ám vang lên,

Trong không gian đều là mùi hương kiều diễm trên miên bao bọc lấy hai người. Ham muốn, cùng với nhịp thở dồn dập như có như không, kéo dài mãi không ngừng.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể của người trong lòng bỗng nhiên cứng đờ.

Hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện cũ.

Từ Dã mạnh mẽ hừ một tiếng, bụng dưới căng ra, nhưng vẫn yên lặng đợi Thời Hoan đứng dậy khỏi lòng mình.

Anh vẫn bình tĩnh nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Muốn uống nước?"

Thời Hoan vội vàng phải sạch những hồi ức diễm lệ vừa xuất hiện trong đầu, cười cười nói: "Vâng, em hơi khát."

Cô bỗng nhiên hận chính mình khi đó gây chuyện, tạo ra nhiều hồi ức đầy màu sắc như vậy cho cả hai người, kỷ niệm quá thật khiến người ta phát điên.

Từ Dã đứng dậy để cô ngồi xuống ghế, bước chân đi ra khỏi phòng ngủ, hình như là tới nhà bếp rót nước.

Thời Hoan nhanh chóng vỗ mấy cái lên mặt mình, xua đi tâm trạng kì lạ của bản thân, nhắm mắt bình tĩnh lại một chút, cô thở dài một hơi.

Mờ mắt ra, thấy Từ Dã đưa một cốc nước tới trước mặt cô, khẽ hát cảm nói, "Nóng đấy, cẩn thận bỏng."

"Được, cảm ơn." Thời Hoan nhận lấy cốc nước, thổi cho nguội rồi mới uống một ngụm, hắng giọng.

Quả nhiên Từ Dã tự giác cách xa cô, ngồi xuống một chỗ khác, chống tay nhìn cô, ánh mắt bình thản, không hề có một gợn sóng.

Thời Hoan suy nghĩ một chút, nói ra bản khoăn nhỏ nhỏ trong lòng: "Phải rồi Từ Dã, sao anh lại muốn tới nhà em?"

Từ Dã lời ít ý nhiều, cũng không bộc lộ cảm xúc gì: "Em gửi tin nhắn thoại cho anh."

"Em gửi tin nhắn chỉ gọi tên anh thôi mà, anh đã biết là em bị ốm, còn có ý tới tìm em." Nghe vậy, khóe môi Thời Hoan hơi cong lên, giọng điệu có chút vui vẻ, "Chẳng lẽ anh muốn nói đây là hành động tự nhiên?"

Từ Dã khẽ nhướng mày, nhìn cô, "Sao, em muốn nói gì?"

Thời Hoan không chút nghĩ ngợi, nghiêm túc nói: "Thực giác của em nói cho em biết, hình như anh có ý đồ khác với em."

Vừa dứt lời, cô suýt nữa muốn cắn lưỡi.

Bị ốm thì nói chuyện không có nào nữa sao?!

Có trời mới biết là Thời Hoan cố gắng biết bao nhiêu mới không cúi thấp đầu chạm tới ngực.

Cho dù da mặt cô có dày hơn nữa, thì nếu câu nói này là tương bợ, nhất định cảnh tượng sẽ cực kì lúng túng.

Sao lại mồm miệng nhanh hơn não, còn chưa thêm dùng đầu óc đã phun ra khỏi miệng rồi?

Ngay lúc Thời Hoan thấp thòm lo sợ, bỗng nghe thấy Từ Dã thấp giọng cười khẽ. Anh gạt đầu, ánh mắt khẽ chuyển động, dáng vẻ như rất hứng thú. Anh nhìn cô, không nhanh không chậm nói ra năm chữ.....

"Thực giác rất chính xác."

Vừa dứt lời, Thời Hoan nhất thời yên lặng, nhìn Từ Dã không thể tin nổi: "....."

Anh vừa nói gì?

Từ Dã kiểm nén quá lâu rồi nên thảng thẩn sao???

"Không phải chứ Từ Dã." Cô giả vờ kinh ngạc, hít sâu một hơi, nhưng lúc này vẫn có chút luống cuống, "Anh cứ thể thừa nhận sao, anh biết lời này có ý nghĩa là gì không?"

Từ Dã không đáp, anh từ từ đứng dậy, từng bước một đi tới gần cô.

Thời Hoan bỗng cảm thấy áp lực, cô hòng cô khẽ chuyển động, đặt cốc nước lên mặt bàn, đang định mở miệng thì Từ Dã cũng đã đứng trước mặt cô.

"Lúc em bị sốt đã hỏi anh, quan hệ của chúng ta là gì?" Anh cúi đầu nhìn cô, nét mặt bình thản như cũ, nói, "Hiện tại anh nói cho em biết, chúng ta đã chia tay rồi."

Trái tim Thời Hoan trong nháy mắt nhói đau, cô cắn môi, gắng gượng nở một nụ cười.

Tốt lắm, cuối cùng Từ Dã cũng đưa cho cô một đáp án rõ ràng rồi, cô cũng có thể dẹp bỏ tâm tư tự mình đa tình.

Ngay vào lúc Thời Hoan đang tự khuyên nhủ bản thân, Từ Dã bỗng hơi cúi thấp người, đối diện với tầm mắt của cô.

Trong ánh mắt anh thâm trầm bình thản, cô không thể nhìn ra một chút phong ba bão táp nào.

Anh mở miệng, giọng nói trầm thấp.....

"Vì thế, bắt đầu lại lần nữa."

Lời editor: Cũng không có cái gì để spoil nhiều, chỉ là chương sau... CÓ KISS =)))

P.s: Hôm nay năng suất quá phải không các bạn =)))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đốt lửa trên người

"Chúng ta bắt đầu lại lần nữa."

Từ Dã vừa dứt lời, Thòi Hoan liền sững sờ, ngơ ngác nhìn anh.

Vừa nãy, Từ Dã... nói gì vậy?

Thòi Hoan ngẩng đầu lên đối diện với Từ Dã, nhưng chỉ nhìn thấy đôi mắt anh bao trùm sự bình tĩnh, đáng vẻ còn nghiêm túc hơn cả trước đó.

"Từ Dã, anh..." Cô có chút không tin nổi đưa tay ra, muốn sờ lên trán anh, "Không phải là anh bị em lây bệnh đấy chứ?"

Tay còn chưa đưa ra hết đã bị Từ Dã nắm chặt.

Anh không lên tiếng, cup mắt nhìn cô, nét mặt bình thản.

Thòi Hoan thấy đáng vẻ ấy của anh, cũng hoàn toàn hiểu được, Từ Dã thật lòng.

"Lời này của anh có chút bất ngờ." Thòi Hoan vô cùng mờ mịt, cô muốn rút tay lại mà không được, khiếp sợ nhìn Từ Dã, "Anh là người sẽ chịu quay đầu lại hay sao?"

"Luôn có trường hợp đặc biệt."

Ý muốn nói trường hợp đặc biệt đó chính là cô, Thòi Hoan không biết phải nói gì.

Nhận ra điều này, cô khẽ cười một tiếng, ánh mắt bỗng thoáng lướt qua bàn tay Từ Dã đang nắm lấy tay mình. Vừa vặn chính là tay trái của anh, trên cổ tay đeo đồng hồ, bên trong nhìn không rõ.

Đột nhiên, Thòi Hoan nhớ tới lúc trên xe khi ở nước ngoài, Trương Đồng Húc đã nhắc tới chuyện đó.

Cô cẩn thận nhớ lại một chút, hình như mỗi lần gặp Từ Dã, trên cổ tay trái của anh đều đeo đồ vật.

Thòi Hoan nghĩ đến lời của Trương Đồng Húc, tâm trạng có chút bất ổn.

Tuy rằng vẫn còn nghi ngờ độ chân thực nhưng thử hỏi một chút là biết ngay thôi.

Nghĩ vậy, Thòi Hoan hơi cong môi, nhường mày nói, "Chờ chút, có chuyện quan trọng hơn."

Không đợi Từ Dã đáp, cô đã nhắc bàn tay đang bị anh nắm lấy lên, mỉm cười nói với Từ Dã: "Từ Dã, sao mỗi lần em nhìn thấy anh, trên cổ tay trái của anh đều đeo thứ gì đó?"

Nét mặt Từ Dã hơi cứng lại, lúc này mới buông lỏng tay cô ra, giọng nói chớp mắt trở nên lạnh lùng: "Thôi quen thôi."

"Thôi quen?" Thòi Hoan liếc mắt một cái, cô thấp giọng cười khẽ, "Đừng lừa em, em nhớ rất rõ, anh chưa bao giờ đeo bất cứ đồ trang sức nào."

"Thật không?" Mặt Từ Dã không biến sắc, nhàn nhạt đáp lời cô, "Đã trôi qua năm năm, thói quen mới của anh cũng không phải chỉ có điều này."

Thòi Hoan nghe vậy liền nhún vai, trong lòng thầm xác nhận rằng Từ Dã đang giấu cô chuyện gì đó.

"Từ Dã, nếu như chúng ta thật sự muốn bắt đầu lại từ đầu, anh còn có to ra thần bí làm gì?" Cô nghiêng đầu, hơi dựa lưng ra phía sau, đáng vẻ nhàn rãi, "Anh đang cố giấu chuyện gì vậy?"

"Anh giấu chuyện gì?" Từ Dã im lặng, một lúc sau anh mới thấp giọng cười khẽ, dường như có chút hứng thú với lời nói của cô, "Cũng không phải là không thể nói cho em biết, có điều thẳng thắn với nhau, vậy em có gì muốn nói với anh không?"

Thòi Hoan còn tưởng rằng Từ Dã đang ám chỉ sự nghi của cô đối với tình cảm của anh, liền tùy ý khoát tay một cái, "Anh cứ hỏi đi."

Từ Dã cũng rất dứt khoát, "Nói cho anh biết chuyện năm năm trước."

Vừa dứt lời, cả người Thòi Hoan liền cứng đờ.

Ngay cả chút cảm giác thoải mái cũng tiêu tan trong nháy mắt, khắp toàn thân là cảm giác lạnh lẽo và cứng nhắc.

Sự cố bất ngờ năm năm về trước, chính là chuyện mà cô... không muốn nhớ tới nhất.

Trông thấy đáng vẻ đó của Thòi Hoan, Từ Dã liền khẽ cười chế nhạo, giọng điệu bình thản: "Thòi Hoan, chính em cũng không thể thẳng thắn mà còn muốn đòi hỏi anh?"

Dứt lời, anh lùi lại phía sau, nhắc chân định rời đi, chỉ để lại một câu nói.....

"Anh thừa nhận anh không thể bỏ qua em, nhưng anh không phải là không có nguyên tắc."

Thòi Hoan ngồi trên ghế, im lặng rất lâu.

Mãi tới khi tiếng đóng cửa vang lên cô mới nhắm mắt lại, giấu đi những cơn sóng cuộn trào trong đáy mắt.

Những mảnh vỡ kia dần dần được chấp nối lại, màu máu cùng với mùi khói thuốc súng dường như hiện ra ngay trước mắt, khiến cô vô cùng hoảng sợ.

Nhiều tiếng khóc cũng không thể gọi được sinh mệnh trở lại, đó chính là những ngày tháng bóp nát niềm tin của Thòi Hoan.

Những cảnh tượng kia, chỉ cần cô nhắm mắt lại là cơn ác mộng nửa đêm sẽ hiện lên rõ ràng.

Đầu đột nhiên đau nhói, Thòi Hoan cũng thờ dài, đưa tay lên day day huyết thái dương, dường như cũng không thể giảm bớt cảm giác đau đớn.

Nhớ lại những chuyện cũ, mặc dù đã trôi qua nhiều năm nhưng vẫn khiến Thòi Hoan chìm đắm trong nỗi sợ hãi. Cô cố gắng đứng dậy, trên trán đã bao phủ một tầng mồ hôi lạnh, đi tới kéo rèm cửa sổ trong phòng ra. Ánh bình minh xuyên qua cửa kính chiếu vào trong đáy mắt cô, lúc này cảm giác lạnh lẽo bắt lặc mới tan đi một chút.

Thòi Hoan tựa vào giường, đặt tay lên trán ổn định hơi thở một chút, tâm trạng từ từ bình tĩnh lại.

Cô thấp giọng chứ thầm một tiếng, vác cái đầu trống rỗng đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Sau đó, cô thử đo nhiệt độ cơ thể, phát hiện ra mình đã hoàn toàn hạ sốt, phục hồi xem như không tệ.

Thòi Hoan vỗ vỗ lên mặt mình, tâm tình có chút phức tạp.

- - - - - Muốn nói với anh?

Bản thân cô vẫn còn chìm đắm trong cơn ác mộng không muốn hồi tưởng lại. Thứ mà Từ Dã quan tâm từ trước đến nay lại luôn là "Nguyên nhân mà cô bỏ đi". Đôi bên dây dưa, dường như không có điểm dừng.

Nhưng, phải đào bới những kí ức đau khổ kia lên một lần nữa, cô có thể làm được thật sao?

Thòi Hoan không biết.

- - - - -

Những ngày kế tiếp, Thòi Hoan không hề gặp lại Từ Dã.

Có lẽ là duyên phận ngẫu nhiên gặp mặt đã dùng hết rồi, Thòi Hoan nghĩ vậy.

Thật ra cô có thể thử chịu đựng đau khổ, nói ra hết những tâm sự trong lòng.

Chỉ cần anh đưa tay ra với cô, cô sẽ bước đi cùng anh.

Chỉ đáng tiếc là, anh không muốn tiến lên một bước.

Còn cô, cũng không có đủ dũng khí để chủ động tiếp cận.

Buổi chiều hôm đó, bạn bè cũ biết tin Thời Hoan về nước, mấy người chơi thân với nhau đã lâu không gặp, tán gẫu rộn ràng trong wechat, đồng thời thu xếp hẹn một buổi gặp mặt.

Thời Hoan nghe bọn họ nói chuyện, cũng không kìm được nhớ tới bản thân của tuổi mười tám mười chín. Khi đó tính tình cô rất ngang ngược, không ít lần làm loạn cùng với đám Tri Nguyễn. Sau đó khi ở bên Từ Dã bị anh quản rất chặt, nên những điều này dần dần phai nhạt.

Sau khi hẹn nhau vào buổi tối thì mấy người liền thoát khỏi nhóm chat.

Thời Hoan cố gắng làm chậm nhịp độ sinh hoạt. Ăn uống xong thì cô đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo rồi trang điểm. Thấy cũng gần đến giờ hẹn, cô đi đôi dép hình con mèo ra khỏi cửa.

Trong quán bar ánh đèn mờ ảo, nhạc đỉnh tai nhức óc, âm ĩ mà điên cuồng tất cả đều chìm trong hơi say của men rượu.

Giữa sân nhảy tràn ngập những chàng trai cô gái, vô số người đang uốn éo, bầu không khí khiến người ta phải mê đắm, đầu óc tê liệt.

Thời Hoan và Tri Nguyễn ngồi trước quầy bar uống rượu tán gẫu, bạn bè vừa rời khỏi sân nhảy, vén mái tóc dài lên đi tới chỗ hai người, nhưng mảy hỏi: "Hai cậu chỉ ở đây uống rượu, không vận động một chút à?"

"Chỉ đây lớn tuổi rồi, không chơi nổi." Thời Hoan cười xua tay, ung dung bắt chéo cặp chân dài miên man, "Mấy nha đầu các cậu đều yên ổn rồi, chỉ còn tớ và Tri Nguyễn bận rộn công việc phải không?"

"Đầu ra, tuổi còn trẻ mong gì yên ổn?" Đòi phương cảm thấy buồn cười, rút hai ly rượu, đưa cho Thời Hoan một y, "Nào, tớ gọi mấy người bọn họ đến, chúng ta uống rượu ôn lại chuyện xưa."

Lúc này không khí khá vui vẻ, Thời Hoan tạm thời quên những chuyện ngổn ngang ra khỏi đầu, uống rượu không ngừng. Cũng không biết đã uống bao nhiêu ly.

Cuối cùng Tri Nguyễn được đưa về nhà, Thời Hoan uống say khướt được bạn bè đỡ ra đến cửa. Cô đã say mềm, hỏi gì cũng đáp lung ta lung tung. Mấy người bạn thật sự hết cách, đành phải lấy điện thoại của Thời Hoan ra, trực tiếp gọi điện cho Từ Dã.

Cô ấy cũng đã uống khá khá rồi, quên luôn rằng Thời Hoan và Từ Dã đã chia tay.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, cô ấy giải thích qua loa tình hình, mấy giây sau liền nghe thấy Từ Dã đáp: "Gửi địa chỉ cho tôi."

Kì lạ, nghe giọng của Từ Dã, cô ấy luôn cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó.

Cô bạn nhũn mày, không nghĩ ngợi nhiều liền báo địa chỉ cho anh biết.

Sau khi cúp máy không lâu, một chiếc Hummer dừng ở ven đường. Vừa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống.

Thời Hoan say rượu, chỉ muốn nằm ngủ. Cô nhận ra mình được kéo vào một vòng tay quen thuộc, còn rất thoải mái, liền cọ vài cái.

Thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, cô bạn cũng đã buồn ngủ không chịu nổi rồi, liền vẫy tay tạm biệt hai người rồi tự động gọi xe đi mất.

Từ Dã nhìn cô gái nửa tỉnh nửa mê trong lòng mình, mơ hồ ngửi thấy mùi rượu, anh không khỏi nhũn mày, giọng điệu cũng không tốt mấy, "Tỉnh dậy đi, anh đưa em về."

Thời Hoan lặng lẽ hé mắt, thấy Từ Dã liền kêu lên, "Ồi, trùng hợp quá."

Từ Dã đen mặt, không thèm để ý đến cô, trực tiếp bế cô lên ném vào trong xe.

Thời Hoan bắt màn lăm lăm mấy câu. Đồ đạc trong túi xách của cô rơi hết ra ghế ngồi, đợi tới khi Từ Dã thu dọn xong, anh bỗng đứng khựng lại.

Anh thử tìm lại một lần, nhưng không hề thấy thứ mà mình cần tìm.

Từ Dã hơi nhúc nhích, vỗ vai Thời Hoan, "Chìa khóa của em đâu?"

Thời Hoan tùy ý khua tay một cái, lật người ngủ tiếp, "Ở nhà ấy..."

Từ Dã thật sự vừa hết cách vừa tức giận.

Anh day day xương mảy, cố gắng ổn định hơi thở. Sau khi ngồi vào ghế lái, chạy được một đoạn, thoáng nhìn thấy trên đường có khách sạn, liền lái xe dừng ở bãi đỗ xe.

(Đoạn này mình không hiểu lắm, tưởng Từ Dã vẫn giữ chìa khóa nhà Thời Hoan?)

Thời Hoan mơ mơ màng màng, Từ Dã làm thủ tục check-in xong thì dẫn cô vào thang máy.

Cả quá trình Thời Hoan rất nghe lời, không hề hề rằng một chữ, chỉ yên lặng dựa vào người anh.

Từ Dã thấy cô không làm loạn, vốn đang rất yên tâm. Ai ngờ ngay khi vừa mở cửa phòng, Thời Hoan bỗng nhiên đưa tay vòng qua cổ anh, đá chân một cái đóng sập cửa lại.

Bên trong phòng tối om, Từ Dã dựa lưng vào cửa, người trước mặt ngấp nghea mùi rượu, thân thể cô áp sát vào người anh, cực kì quyến rũ.

Thời Hoan lười nhác dựa vào người anh, dần môi lên cổ áo Từ Dã, hơi nghiêng đầu son môi liền quệt một đường.

Sau đó cô ngược mắt lên, son say rượu chệnh choáng bao trùm đầy mắt, khóe môi lộ ra ý cười trong sáng, thuần khiết.

Dường như chỉ là một trò đùa dai.

Trong phút chốc, Từ Dã khẽ cười thành tiếng, giọng nói trầm thấp, "Thời Hoan, em tiếp tục giả vờ anh xem."

Bị phát hiện, Thời Hoan liền ngừng đầu lên, cong môi cười, "Đùa chút thôi mà, thật ngại ngùng, hình như hơi quá rồi."

Cô nói xong, buông bàn tay đang chống lên cánh cửa ra định lùi lại phía sau. Bỗng nhiên Từ Dã đưa tay đỡ lưng cô, ngay sau đó cả người cô xoay một cái đã bị Từ Dã đè lên cửa.

Bởi vì trong phòng không bật đèn nên Thời Hoan càng nhạy cảm hơn. Cô cảm nhận được hơi thở của Từ Dã gần trong gang tấc, cả người cứng đờ.

"Thời Hoan, anh đã cảnh cáo em rồi, tính tình anh không được tốt như trước kia đâu." Từ Dã mờ miệng, giọng nói trầm thấp, có chút khàn khàn, "Xảy ra chuyện gì thì em tự chịu."

Ý cười trên khóe môi Thời Hoan còn chưa tan hết, cảm đã bị Từ Dã nâng lên.

Cô nhận ra được điều bất thường, lập tức muốn đưa tay đẩy anh ra nhưng lại vừa vận trao cơ hội cho Từ Dã. Cả hai tay cô đều bị anh giữ chặt, ép lên trên đỉnh đầu.

Chỉ trong một cái chớp mắt, một nụ hôn mang ý xâm chiếm rơi xuống đôi môi cô.

Lời editor: Trong tuần tới mình sẽ bận rộn hơn vì có một bài thi vào cuối tuần và cũng sắp đến ngày phải nộp báo cáo. Việc thi chổng chất mà tâm trạng thì tụt dốc nên có thể sẽ không đăng truyện đều đặn được, nhưng mình sẽ cố gắng trong khả năng có thể, cảm ơn <3

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xin anh kiểm chế

Dù thế nào Thời Hoan cũng không bao giờ ngờ được, sau nhiều năm, mình sẽ bị Từ Dã đề lên hôn.

Cô thừa nhận là mình muốn mượn rượu thăm dò, trong chớp mắt cũng động lòng.

Thời Hoan biết bản thân không phải loại người có lập trường không vững vàng, có thể bản tính của cô không nấy kiên nhẫn. Trong năm năm, không hề liên lạc cũng không hề gặp mặt mà còn có thể tâm tâm niệm niệm về một người, cô biết cả đời cô lẽ đây chính là lần thăm tình nhất của mình.

Có thể Thời Hoan trong cả quá khứ và hiện tại đều tiến thoái lưỡng nan, khúc mắc của Từ Dã cũng chính là khúc mắc trong lòng cô. Bản thân cô còn không có cách nào tự giải thoát thì phải làm sao để mở lòng với anh?

Không phải không biết cả hai người đều tình nguyện, chỉ là nếu bọn họ thật sự ở bên nhau thì mối tình này thật sự không công bằng.

Trong thời gian mấy năm xa cách, ít nhiều gì cũng có sự thay đổi, chút tình cảm này đây đưa rồi cuộc là do không cam lòng hay là thực sự thật lòng, đáp án chính xác vẫn còn mông lung.

Thật ra khi nghe thấy cô bạn kia gọi điện cho Từ Dã, Thời Hoan đã hơi tỉnh rượu, cô vốn cho rằng Từ Dã sẽ từ chối, ai ngờ anh lại thật sự tới đón cô.

Tuy quên chìa khóa là Thời Hoan nói thật, nhưng có trời mới biết Từ Dã lại đưa cô tới khách sạn.

Cũng không biết có phải nguyên nhân do chất cồn xông lên hay không, Thời Hoan đột nhiên cảm thấy, nói cho Từ Dã biết tất cả mọi chuyện, giao tất cả bản thân mình cho anh, có lẽ cũng không hề khó như tưởng tượng.

Nhưng sự tình phát triển đến nước này, Thời Hoan ngàn vạn lần không bao giờ nghĩ tới.

Hai tay Thời Hoan bị Từ Dã kim chặt trên đỉnh đầu, bị anh mạnh mẽ đè lên cánh cửa, cả người không thể động đậy.

Mặc dù sức lực của Thời Hoan không lớn, nhưng vì lý do nghề nghiệp nên cô cũng học được một chút kỹ năng thoát thân. Nhưng người trước mặt là Từ Dã, một chút cơ hội phản kháng cô cũng không có.

Từ Dã hôn rất dịu dàng, mang theo dục vọng và ý muốn xâm chiếm sâu sắc, mạnh mẽ mà có khả năng công kích. Kéo dài tới mức hai chân Thời Hoan mềm nhũn, nếu không phải có Từ Dã chống đỡ, cô lẽ có thể đã sớm ngã quỵ trên nền đất rồi.

Trước nay Từ Dã luôn có năng lực khống chế dục vọng rất tốt.

Ở một vài phương diện khác, càng nổi bật.

Thời Hoan thừa nhận Từ Dã hôn không hề kiểm nén. Trong phòng không có một tia sáng nào, mặc dù có mờ to hai mắt cũng không thể nào thấy được nét mặt của Từ Dã, tất cả mọi giác quan đều trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Hô hấp của cô từ từ rối loạn, hơi thở giữa răng và môi vô tình bị cướp đi, cả người cô như nhũn ra, để mặc cho Từ Dã điều khiển.

Thời Hoan có chút bối rối, sau khi phản kháng vô dụng, cô đột nhiên muốn thoát khỏi thế yếu nên nghiêng đầu cắn một cái lên môi Từ Dã.

Cô cảm giác mình dùng rất nhiều lực nhưng thật ra rất yếu ớt.

Hành động trả thù không hề báo trước này khiến Từ Dã khẽ cau mày, tâm tình xao động lại bị lửa thiêu đốt thêm mấy phần, cuối cùng ngay cả một chút lí trí còn sót lại cũng tiêu tan.

Môi lưỡi của hai người dây dưa qua lại, gắt gao không rời. Hiện tại nụ hôn của bọn họ như một trận chiến, dường như nhất định phải phân rõ thắng thua, không ai chịu ai.

Cuối cùng, vẫn là Thời Hoan không thể chống đỡ nổi, cô miễn cưỡng ngửa đầu ra phía sau, choáng váng mẩn: "Từ Dã, anh khôn nạn..."

Từ Dã không bầy tỏ ý kiến, chỉ khẽ cười một tiếng, cúi đầu cắn lên vành tai trắng trẻo của cô, "Không khôn nạn với em, làm sao em có thể nhớ lâu được."

Giọng anh khàn khàn, hô hấp có chút nặng nề, hiển nhiên là đã nhớ tới những kỷ ức sâu xa.

Cảm giác nóng bỏng ẩm ướt từ tai truyền tới, Thời Hoan giật mình, thầm chửi mắng trong lòng. Nhưng lúc này tay cô vẫn còn bị Từ Dã giữ chặt, không có cách nào đẩy anh ra, chỉ có thể cúi đầu tức giận cắn lên xương quai xanh của anh một cái cho hả giận.

Từ Dã hiểu rõ nhược điểm của cô nhất, ngược lại cô cũng vậy.

Thời Hoan nghĩ thế, liền ngửa đầu hôn lên cổ Từ Dã, ý định xấu xa.

Trong chớp mắt khi đôi môi có dán lên yết hầu của anh, cả người Từ Dã cứng đờ, không kim được thầm chửi một tiếng, đưa tay giữ lấy eo cô kéo gần khoảng cách ra một chút.

Lúc này Thời Hoan chính là yếu tình.

Hai tay Thời Hoan được thả ra, cô liền lần tới mỉm cười vòng qua cổ Từ Dã, "Để mình em nhớ thật lâu thì chưa đủ đâu, Từ Dã à."

Cô còn chưa dứt lời, liền bị Từ Dã bế lên trực tiếp ném xuống giường.

Trong lòng Thời Hoan vang lên tiếng chuông báo động mãnh liệt, cô vươn mình muốn đứng lên, đôi chân dài của Từ Dã liền dễ dàng ngăn cản, mạnh mẽ khóa cô ở dưới thân.

Anh đưa tay kéo áo khoác của Thời Hoan ra, tiện tay ném xuống đất, dùng lực cô về như đang tức giận.

"Đúng là bản lĩnh của em không tệ." Từ Dã trầm thấp mở miệng, ánh sáng trong đôi mắt không còn nhu hòa như trước, dựa vào chút ánh sáng mờ mờ, Thời Hoan có thể nhìn thấy rõ ràng con ngươi của anh đen thẳm, đậm tới mức gần như không thể nhận ra.

Thời Hoan không phải là cô bé chưa hiểu cuộc đời, cô biết rất rõ ràng, ánh mắt này thể hiện điều gì.

Lần này là thật rồi!

Ý thức được điểm này, Thời Hoan vội vàng đưa tay đẩy vai Từ Dã, "Em sai rồi, em sai rồi. Không được!"

Không phải phát sinh trong tình huống bình thường, Thời Hoan tuyệt đối không chấp nhận.

Dường như Từ Dã hoàn toàn không cho cho cô cơ hội hối hận. Anh dùng một tay nắm lấy cổ tay cô, hôn lên đầu ngón tay của cô, khàn khàn nói ra từng chữ: "Không cho phép em nói không được."

Thời Hoan vẫn ăn nặc phong phanh, lúc này bàn tay của Từ Dã chạm vào da thịt trần trụi của cô, chạm tới đâu khó chịu tới đó, thật sự giống như đang châm lửa.

Thời Hoan bị Từ Dã bức tới phát điên rồi, dường như muốn tước bỏ vũ khí đầu hàng xin tha. Cô nhấc chân lên chặn anh lại, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên Từ Dã dừng động tác.

Không có động tĩnh?

Thời Hoan mở mắt, không biết nên làm gì. Chân cô vẫn còn ti bên eo Từ Dã, anh lại bỗng nhiên không cử động nữa, khiến cô hoàn toàn mờ mịt.

Ngay sau đó, Từ Dã mạnh mẽ chửi một tiếng, như là sợ không thể khống chế được bản thân. Anh buông cô ra, trực tiếp đứng dậy ngồi xuống mép giường, bình ổn hơi thở.

Thật ra Từ Dã chỉ muốn cảnh cáo Thời Hoan một chút, ai ngờ thân thể đã quá quen thuộc với đối phương, tình hình phát triển không hề nằm trong sự khống chế, anh suýt nữa đã không dừng lại được.

Mẹ kiếp.....

Từ Dã mắng, anh có chút buồn bực, lửa không phát ra được, cũng may tự chủ của anh không tới nỗi tệ, nhanh chóng bình ổn.

Trái qua chuyện vừa rồi, Thời Hoan không dám làm ấm lên nữa, bọc chăn thật kín ấm thăm quan sát Từ Dã. Cảm giác say rượu lúc này có chút dâng cao, đầu óc cô hơi hỗn loạn, không có cách nào tập trung được, chỉ bị động ngồi

trên giường.

Một lát sau, Từ Dã bật đèn ở đầu giường. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu ra, hắt lên thân hình cao lớn của Từ Dã, toàn bộ đường nét tuấn tú, cứng cỏi của anh lúc này bỗng trở nên hết sức dịu dàng.

Thời Hoan nhìn anh không chớp mắt, trông thấy màu đen trong đôi mắt anh còn chưa tan hết, giữa lông mày hiện lên sự nhẫn nhịn.

Không cần nghĩ cũng biết anh đang kiểm nén điều gì.

Cô hòng Thời Hoan khẽ chuyển động, thoáng nhìn cổ áo sơ mi của Từ Dã lúc này đã rộng mở. Đường như là trong lúc ý loạn tình mê ban nãy, khuy áo đã bị cô mở ra. Vết cắn ở xương quai xanh có chút chói mắt, cô không kim được ngại ngừng thu tâm mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Từ Dã chậm rãi thở ra một hơi, nhắm mắt mới nói với Thời Hoan: "Ngao ngawn ngủ đi, còn nhìn anh chăm chăm như thế, anh không thể đảm chắc có xảy ra chuyện gì hay không đâu."

Thời Hoan nghe vậy, trước nay không phải mới chỉ nghe qua một lần, lập tức ngao ngawn nằm trên giường, giả vờ buồn ngủ nhưng trên thực tế hai mắt vẫn mở thao láo, muốn nhìn xem Từ Dã sẽ làm gì.

Anh quay lưng về phía cô, nhưng Thời Hoan có thể nhìn thấy anh lấy thuốc lá và bật lửa từ trong túi ra. Mơ hồ thấy anh cúi đầu, dường như đang ngậm điếu thuốc lá, sau đó đứng dậy, nhìn dáng vẻ hình như muốn đi vào phòng vệ sinh.

Thời Hoan nhủ mảy, không kim được lên tiếng, "Này, Từ Dã, anh định làm gì vậy?"

Từ Dã không thèm quay đầu lại, bước chân cũng không dừng, chỉ hơi chậm lại, "Hạ hỏa."

Vừa dứt lời, lập tức có tiếng bật lửa vang lên, sau đó là tiếng cánh cửa bị đóng lại.

Thời Hoan không phản đối, lúc này chất cồn trong cơ thể xồng lên, cả người cô có chút choáng váng, không thoát mái lăm. Ngủ là cách giải quyết tốt nhất.

Thời Hoan mím môi, đối tượng cùng phòng là Từ Dã, cô rất yên tâm. Nghĩ vậy, cô chậm rãi nhắm mắt, đáng vẻ nghiêm túc bắt đầu chợp mắt, không lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Từ Dã hút hết nửa bao thuốc, lại tắm nước lạnh một lần, lúc này mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Anh tiện tay cầm lấy áo choàng tắm treo bên cạnh, khoác lên người, cau mày day day xương mày, thờ dài như có như không.

Không thể nào phủ nhận, mặc dù trong lòng Từ Dã vẫn còn khúc mắc đối với việc năm năm trước Thời Hoan bỏ đi, nhưng anh lại không thể khống chế bản thân tiến về phía cô.

Nói cái gì mà bắt đầu lại từ đầu, hoàn toàn không thể.

Anh có ý đồ xấu xa với cô, làm sao có thể thanh tâm quả dục mà từ từ tiếp cận cô.

Từ Dã vuốt mái tóc ướt trên trán, giữa hai hàng lông mày có chút phiền não.

Anh đẩy cửa phòng vệ sinh ra, không nhanh không chậm đi tới bên giường, cúi đầu nhìn dáng vẻ ngủ say của Thời Hoan.

Mặc dù giả say nhưng nhìn qua có lẽ đúng là uống hơi nhiều.

Không còn sớm, lúc này Thời Hoan say rượu nên ngủ rất sâu, Từ Dã cũng từ bỏ ý định lái xe về.

Anh lại không vội vàng đi ngủ, đang định ngồi xuống một chút bỗng nghe thấy Thời Hoan khẽ lẩm bầm gì đó, đổi thành tư thế thoải mái hơn một chút.

Chân vò thức bị cô đá ra, đôi chân thon dài trắng nõn gác ra bên ngoài. Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên hình xăm trên mắt cá chân của cô, cảnh hoa hồng tươi đẹp được phủ lên một lớp hào quang mờ mờ.

Từ Dã nheo mắt, tâm trạng có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn cứ người chinh lại chân cho Thời Hoan. Trong quá trình, tay anh lơ đãng chạm vào vết sẹo bị hình xăm che khuất đi trên chân cô, anh không khỏi khựng lại.

Từ Dã nhớ anh từng hỏi cô nguyên nhân của vết thương này. Lúc đó hình như cô đã nói, đây là vết sẹo do dân bạo loạn dùng dao cắt phải.

Anh vẫn luôn nghi ngờ về chuyện này. Lần trước Thời Hoan vội vàng né tránh, anh còn chưa kịp nhìn rõ vết sẹo. Lúc này cô ngủ say, Từ Dã có thể nhân cơ hội nhìn rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hình dáng vết sẹo mà Từ Dã không thể quen thuộc hơn. Lòng bàn tay anh đặt lên vết sẹo của Thời Hoan, chỉ một chút anh đã có thể xác định đó không phải vết thương do dao cắt.

Trong đầu anh đột nhiên có thứ gì đó vụt qua, đầu ngón tay bỗng khựng lại, vẻ kinh hoàng trong ánh mắt còn chưa kịp ập gấu đi đã lan tràn ra ngoài.

Từ Dã là người từng vô số lần đứng ở bên bờ sinh tử, vết thương ở mắt cá chân của Thời Hoan rốt cuộc bị gây ra như thế nào, anh có thể đoán ra được.

Cô nói bữa cái gì mà bị dao găm cắt trúng, phải dùng hình xăm che đi, anh lại không nhìn ra một chút đầu mối nào hay sao?

Từ Dã hé môi, cuối cùng anh hơi nghiêng rằng, cau mày chửi thề, đắp kín chắn lại cho Thời Hoan.

Vết sẹo trên mắt cá chân cô, hiển nhiên là lưu lại sau khi bị rút máu.

Rút máu tạm thời có thể xem là một thủ đoạn ép cung, khiến cho đối phương cảm nhận được sinh mạng trong cơ thể dần dần trôi đi, thật sự không hề dễ chịu.

Nhìn vết tích này, có lẽ tình hình lúc đó không hề khả quan.

Mục đích chính của đối phương chắc chắn không cần phải hỏi, vốn dĩ muốn Thời Hoan phải chết.

Những vết thương mà Từ Dã từng nhận chắc chắn nghiêm trọng hơn so với thứ này rất nhiều. Nhưng có lẽ do chuyện này xảy ra trên người Thời Hoan, nên thậm chí anh không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc cô đã ở trong hoàn cảnh thế nào, mới phải chịu đựng sự đối đãi như vậy.

Trong năm năm cô phiêu bạt bên ngoài, cuối cùng đã phải trải qua những chuyện gì?

Từ Dã nhủ mảy, anh cất bước đi tới bên cửa sổ, phóng tầm mắt nhìn ra những ánh đèn sáng lấp lánh bên ngoài, thu hết cảnh vật phồn hoa ở một góc thành phố vào trong đáy mắt.

Tâm trạng tồi tệ, Từ Dã không còn buồn ngủ một chút nào.

Năm năm trước, rốt cuộc Thời Hoan đã trải qua chuyện gì, mới có thể đột ngột rời đi, sự việc đó có liên quan tới vết sẹo kia hay không?

Cô chưa bao giờ lừa gạt anh điều gì, chỉ là nhất quyết ngậm miệng không đề cập tới những việc này, thậm chí kiểm soát che giấu.

Lông mày Từ Dã cau lại, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn. Anh nhắm mắt, muốn tạm thời đặt xuống những chuyện lung tung này.

Dù Thời Hoan có không tìm không phổi thế nào đi nữa, thì cũng là người cất giấu kỹ mọi chuyện trong lòng. Từ Dã có thể hiểu được ý muốn tiếp nhận vấn đề tình cảm của Thời Hoan. Lúc này những tảng đá đè nặng trong ngực anh có thể hạ xuống phần nào, nhưng sự băn khoăn lớn nhất thì vẫn chưa thể mở ra, cảm giác ngột ngạt khiến anh không thể nào thoát mái nói.

Có thể cô thật sự có nỗi khổ tâm trong lòng.

Có điều thời gian còn dài, nếu anh đã xác định tâm ý của mình đối với Thời Hoan, vậy thì những chuyện này cứ từ từ cũng được.

Nghĩ vậy, Từ Dã thờ dài, mở mắt ra lần thứ hai, trong ánh mắt đã sáng hơn một chút.

Anh tắt đèn, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn giữ một khoảng cách vừa phải, kéo lại quần áo không nhanh không chậm nằm xuống bên cạnh Thời Hoan.

Bóng đèn dần dần bao phủ, ồn ào dần dần tan đi.

Một đêm ngủ thật say.

P.s: Bà tác giả viết cho 1 chương hơn 5000 chữ, Sun đánh phải tách làm đôi vì không có đủ sức lết TvT Cỏ lên nào, truyện sắp đi vào giai đoạn hấp dẫn rồi ~

Đã rất lâu Thời Hoan không có được một giấc ngủ đêm an ổn như vậy.

Những năm qua, mỗi khi cô nhắm mắt lại đều là ác mộng, vậy mà đêm qua lại ngủ ngon một cách bất thường, ngay cả nằm mơ cũng không, sau khi tỉnh dậy cả người đều thoải mái.

Đã là sáng sớm hôm sau, Thời Hoan mơ màng chớp mắt. Cô từ từ nhớ lại từng chút một xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô vẫn còn nhớ từng chi tiết nhỏ trong đó. Lúc này bỗng nghe thấy tiếng hít thở vững vàng từ bên cạnh truyền tới.

.....Anh chưa đi sao?

Thời Hoan có chút do dự nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy Từ Dã đang ngủ say.

Sự lạnh lùng giữa hai hàng lông mày của anh biến mất, lúc thật sự yên tĩnh lại đúng là có đáng về trầm tĩnh của năm tháng.

Vậy thì tính ra, lần này là lần thứ hai bọn họ cùng giường cùng gối sau khi gặp lại nhau, hình như rất máu chó.

Thời Hoan nghĩ, cô chậm rãi ngồi dậy, rồi khỏi chân quá bất chợt nên cảm thấy hơi lạnh, nhất thời cô cảm thấy tỉnh táo hơn không ít, đưa tay xoa xoa đầu, huyết thái dương hơi đau nhức.

Cảm giác say rượu cũng không được xem là dễ chịu, trong dạ dày cảm thấy không yên, có điều cũng không đáng lo lắng.

Thời Hoan bắt đầu bồn bĩu môi, cố gắng hành động thật nhẹ nhàng, xuống giường đi tới trước cửa sổ.

Cô đưa tay khẽ vén tấm rèm cửa lên, liếc mắt nhìn ra bên ngoài. Ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, cô mới phát hiện ra là mình thức dậy sớm như vậy.

Là do chất lượng giấc ngủ đột nhiên tăng cao sao?

Thời Hoan nghĩ vậy không khỏi thấy buồn cười. Cô lắc lắc đầu, buông rèm cửa xuống, quay đầu nhìn về phía Từ Dã đang nằm trên giường.

Có lẽ tối qua anh không được dễ chịu nên lúc này ngủ rất sâu. Tâm trạng Thời Hoan այ này vô cùng, rốt cuộc vẫn quyết định không gọi anh dậy, để anh nghỉ ngơi thêm một chút.

Quản áo trên người vẫn y như cũ, ngoại trừ có chút hơi nhàn thì không xê dịch chỗ nào. Thời Hoan chỉnh lại đai váy, trong lòng thầm vui mừng là trong lúc làm loạn ngày hôm qua, Từ Dã không lưu lại dấu vết gì trên người cô.

Nếu không thì cô mặc mất mè như vậy, đúng là không biết phải làm sao cho tốt.

Cầm áo khoác rơi trên nền đất lạnh, sờ tay vào túi áo bỗng có thứ gì đó rơi ra từ bên trong. Thời Hoan định thần nhìn lại, trầm mặc.

Đây không phải là chìa khóa nhà cô hay sao?

Vậy là hôm qua Từ Dã chỉ tìm trong túi xách của cô chứ quên tìm trong túi áo khoác.

Đúng là ma xui quỷ khiến.

Bụng kêu lên, Thời Hoan nghĩ dù sao cũng vẫn còn sớm nên đi vào phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt qua loa một chút, vui vẻ thoải mái định đi mua một chút đồ ăn sáng về.

Túi xách đặt trên tủ ngoài cửa, Thời Hoan đưa tay cầm lên, lúc bàn tay chạm vào chiếc túi bỗng khựng lại.

Hiện tại hai người bọn họ... là đang thăm dò ranh giới tái hợp sao?

Thời Hoan chớp mắt, nghĩ vậy, cô không kìm được lại quay đầu nhìn về phía Từ Dã.

Khóe môi không kìm được cong lên, tâm tình sáng tỏ hơn không ít.

Nói chung, dĩ chừng chán thương cũng được, chuyện tình cảm cũng được, tất cả đều để từ từ đi.

Cô xỏ giày, đẩy cửa rời khỏi phòng. Sau khi nhìn lại số phòng, cô rón rén đóng cửa lại. Đúng lúc thang máy đang dừng ở tầng này, cô liền đi thẳng vào trong.

Nơi này cách khu vực bán đồ ăn uống hơi xa, có điều cũng may là khu vực sầm uất nên mới sáng sớm đã đông đúc xe qua lại. Thời Hoan dễ dàng gọi được một chiếc xe taxi, đi tới một khu phố ẩm thực gần đó.

Dù hiện tại vẫn còn sớm, trời chưa sáng hẳn nhưng một số cửa hàng cũng đã mở cửa, công việc buôn bán cực kì nhộn nhịp.

Thời Hoan đang nghĩ xem nên mua gì ăn thì chuông điện thoại trong túi vang lên.

Cô hơi cau mày, còn tưởng rằng Từ Dã tỉnh dậy gọi điện cho mình, cũng không nhìn màn hình đã lập tức nghe máy, lười biếng nói: "Anh chờ em một chút, em đi mua bữa sáng."

Đối phương dường như không ngờ Thời Hoan vừa nghe máy đã nói câu này, trầm mặc chốc lát.

Thời Hoan có chút buồn bực, đang định nói tiếp thì bỗng nghe thấy trong điện thoại truyền tới giọng nữ.....

"Thời Hoan, cô biết sáng nay gấp gáp thế nào mà còn không thèm nghe điện thoại của tôi?"

Giọng đối phương có chút nóng vội, còn mang theo chút bất mãn, nghe rất quen tai.

Thời Hoan thoáng váng, đại não ngừng vận động trong giây lát, chớp mắt cô mới kịp phản ứng lại, gọi: "Văn Văn?"

Trình Giai Văn là đồng nghiệp của Thời Hoan trong tổ chức bác sĩ không biên giới. Chuyên môn của Thời Hoan là phẫu thuật ngoại khoa, còn Trình Giai Văn là bác sĩ gây mê. Từ trước đến nay hai người phối hợp rất ăn ý, vì vậy cũng có chút giao tình.

"Là tôi." Trình Giai Văn ở đầu dây bên kia lờm một cái, thờ dãi, "Hôm qua tôi gọi điện cho cô, sao cô không nghe máy?"

Thời Hoan "O" một tiếng, vội vàng tìm lý do qua loa: "Tối hôm qua tôi đi chơi với bạn bè, ngủ cả buổi tối."

"Hôm qua Hiệp hội phát thông báo khẩn, sáng nay phải bay đi Bailea*, tổ trường không liên lạc được với cô." Trình Giai Văn không nói nhiều lời, trực tiếp hỏi cô, "Những việc này thì lát nữa nói, cô đang ở đâu?"

(Bailea: là một địa danh hư cấu.)

"Bên trong khu H ở đường....." Thời Hoan còn đang báo địa chỉ, một chiếc xe đã lập tức dừng ngay trước mặt, cửa sổ ghé lái được hạ xuống, chỉ thấy Trình Giai Văn đang cầm vô lăng, khẽ hất cằm, "Lên xe."

Thời Hoan khẽ nhủ mấy, sau đó huyết sáo một tiếng. Cô cũng không nhìn lại điện thoại mà đã cúp máy luôn nên không hề chú ý thông báo nhắc nhở pin yếu.

Thời Hoan cười híp mắt ngồi vào ghế phụ, mở miệng thăm dò: "Ồi, sao trùng hợp thế?"

"Không trùng hợp, tôi đang định đến nhà tìm cô." Trình Giai Văn dờ khóc dờ cười lờm Thời Hoan một cái, lúc này mới lái xe về hướng nhà cô, "Nhanh về thu dọn hành lý đi, thời gian không còn nhiều, bữa sáng lát nữa hãy ăn."

Thời Hoan không có ý kiến gì, chỉ nhún vai, đáng về nhân nhả. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ thờ dãi, "Chúng ta mới về được mấy ngày chứ, sao lại có chuyện, thật chẳng bình yên chút nào."

"Ồi, bên kia rối loạn như vậy, ai có thể nói được chính xác lúc nào sẽ xảy ra vấn đề?"

Nói cũng phải.

Thời Hoan không nói gì nữa, chỉ cảm thấy có chút bi thương.....

Anh giai Tử Dã nhà cô còn đang nằm trên giường khách sạn chờ đấy, vất vả lắm mới tiến triển được một chút, lại phải chia cách một thời gian.

Thật là khổ cực, quá khổ cực.

Nhưng Thời Hoan cũng hành động rất nhanh. Trình Giai Văn đưa cô đến dưới lầu, đại khái chỉ mất khoảng mười phút, Thời Hoan đã kéo vali hành lý đi ra, mở cốp sau cất đồ vào, đóng cốp lại lên xe. Một loạt động tác làm vô cùng liến mạch, không có một chút chậm trễ nào.

Tốc độ thu dọn nhanh như vậy, đều là do luyện được trong mấy năm nay.

Hai người nhanh chóng chạy tới sân bay, đội bác sĩ đã chờ sẵn ở trong, vừa thấy Thời Hoan và Trình Giai Văn chậm chạp đến muộn, tổ trưởng cũng không tức giận, chỉ cảnh cáo ngoài miệng vào cầu sau đó bắt đầu thông báo cùng cả đội.

Nhiệm vụ lần này khẩn cấp, hôm qua căn bản Thời Hoan không chú ý là có thông báo hay không, lúc này có thể chạy tới đây là cô đã khâm phục mình lắm rồi.

Trình Giai Văn thở phào nhẹ nhõm, vừa ôm cánh tay Thời Hoan vừa hỏi, "Đứng rồi, tôi qua rút cuộc cô làm gì vậy?"

Thời Hoan không đáp, chỉ hàm ý sâu xa cười với cô ấy, rồi đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô ấy mấy lần, nói: "Mùa xuân của tôi tới rồi."

Trình Giai Văn: ".....???"

Cô gái này mới gặp được bao lâu mà nhanh như vậy đã có mùa xuân rồi?

Nhắc tới chuyện này, Thời Hoan mới nhớ ra là mình vẫn chưa gọi điện thoại cho Tử Dã. Cô lấy điện thoại ra, nhanh chóng muốn mở danh bạ, tìm tới số điện thoại của Tử Dã.

Trình Giai Văn có chút ngạc nhiên, ngó đầu sang thăm dò, "Gọi điện cho ai vậy, mùa xuân à?"

Thời Hoan lén giơ ngón tay cái, ra hiệu cô ấy đã đoán đúng rồi, lập tức cong môi mở màn hình lên rồi đi sang một bên, yên lặng nhìn điện thoại.

Nhưng đúng lúc này, tổ trưởng đã để một số thành viên trong đội lên máy bay trước, thấy Thời Hoan và Trình Giai Văn vẫn chưa đi tới liền thúc giục: "Lên máy bay, điện thoại và hành lý giao cho nhân viên kiểm soát."

"Tôi đưa hành lý qua, điện thoại gọi xong sẽ tắt máy ngay!" Thời Hoan vội vàng nói, kéo Trình Giai Văn mau chóng chạy lên máy bay.

Tổ trưởng cũng không quá cứng nhắc, trước khi qua biên giới thì Thời Hoan nói chuyện điện thoại xong rồi tắt máy cũng vẫn kịp.

Thời Hoan ngồi vào chỗ xong liền mở lại điện thoại, nhưng đúng lúc này điện thoại bỗng "Tít" một tiếng, giống như là âm thanh thông báo pin yếu.

Ngay sau đó, bỗng nhiên rung lên một cái.

Điện thoại đương nhiên đã tự động sập nguồn.

Vận mệnh cứ như vậy lần thứ hai mở ra một câu chuyện cười đối với bọn họ.

Thời Hoan vừa mới lấy điện thoại ra, thậm chí còn chưa kịp mở máy lên.

Hành lý và điện thoại của những người khác đều không có ở bên cạnh, sau khi điện thoại hết pin rồi, sao cô có thể liên lạc với Tử Dã được nữa?

Dù thế nào cô cũng không bao giờ nghĩ tới,

Mình lại có thể lần thứ hai lặng lẽ rời đi không một tiếng động.

Về mặt Thời Hoan cứng lại, trong nháy mắt cánh cửa máy bay đóng kín lại, đầu ngón tay cô hơi run lên, điện thoại cứ thế trượt khỏi lòng bàn tay.....

Roi xuống mặt đất, âm thanh trầm đục.

- - - - -

Cùng lúc đó, Tử Dã chậm rãi mở mắt ra.

Ánh sáng trong phòng vừa phải, rèm cửa sổ vẫn chưa mở ra hết, phù hợp để đôi mắt có thể thích ứng với xung quanh.

Giấc ngủ này cũng coi như là an ổn.

Muốn biết xem người bên cạnh đã tỉnh dậy hay chưa, anh nheo mắt nghiêng đầu nhìn sang. Chớp mắt, cả người cứng đờ.

Bên phía Thời Hoan không còn một bóng người.

Trong con ngroi của Tử Dã lóe lên một tia tăm tối, lông mày anh khẽ nhíu lại, đưa tay thăm dò, không hề có một chút hơi ấm.

Xem ra cô đã bỏ đi được một thời gian rồi.

Nhận ra điều này, động tác của Tử Dã khựng lại trong nháy mắt.

Cảm giác khi tỉnh dậy bên cạnh không còn một bóng người này, với năm năm trước, giống nhau như đúc.

Ngay cả hành động theo bản năng thăm dò nhiệt độ ở bên cạnh của anh cũng giống y hệt.

Tâm trạng Tử Dã hơi trùng xuống, cố gắng quét sạch cảm giác khó chịu đang dâng lên trong lòng. Anh lập tức đứng dậy, cầm điện thoại lên xem có cuộc gọi nhớ nào hay không, nhưng hoàn toàn không có.

Tận trong đáy lòng Tử Dã hi vọng, Thời Hoan không hủy đi một chút kiên trì cuối cùng này của mình.

Anh gọi điện cho cô, nhưng đợi vài giây, lại là giọng nữ lạnh lùng của hệ thống vang lên nhắc nhở anh, đối phương đã tắt máy.

Tử Dã dừng lại, ánh nhìn tăm tối trong đôi mắt nhanh chóng lan tràn ra.

Bàn tay cầm điện thoại của anh vô thức bóp chặt, tất cả mọi suy nghĩ trong đầu bỗng nhiên vỡ vụn trong chớp mắt.

Tử Dã thật sự không ngờ rằng, sau nhiều năm, anh còn có thể bị cô bỏ rơi lần thứ hai.

Mặc dù khi phát hiện ra cô không có ở bên cạnh, trong lòng anh đã nghĩ ra vô số lý do nhưng ngay vào lúc phát hiện ra cô đã tắt điện thoại, tất cả những lý do này đều tan nát.

Tử Dã muốn ổn định tâm trạng của mình nhưng không hiệu quả. Anh đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, không dễ dàng gì mới khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, anh trông thấy chính mình trong gương, trên một bên xương quai xanh hiện lên dấu răng vô cùng bất mắt, đỏ ửng.

Là đêm qua Thời Hoan cắn.

Tử Dã im lặng một lát, đột nhiên thấp giọng cười nhạt, giữa hàng lông mày hiện lên vẻ lạnh lùng.

- - - - - được, cô lại để lại cho anh một ký ức.

Nếu cô muốn chạy vậy thì tuyệt đối đừng để anh tóm được.

Nếu không Từ Dã cũng không dám đảm bảo, mình sẽ làm gì cô.

Nhưng lúc này, điện thoại bỗng vang lên.

Trong lòng Từ Dã khẽ run rẩy, cầm điện thoại lên, nhìn thấy người gọi tới là Lý Thần Ngan.

Anh chứi khẽ, cuối cùng vẫn nghe máy, giọng điệu không tốt lắm "Có việc gì?"

"Sáng sớm đã cầu gắt như vậy à." Lý Thần Ngan không nhận ra sự khác biệt của Từ Dã, chỉ tùy ý trêu chọc một câu rồi nói vào chuyện chính, "Tôi vừa nhận được điện thoại từ đơn vị, cấp trên giao nhiệm vụ."

Tất cả mọi việc dồn tới cùng một lúc.

Việc công, mặc dù Từ Dã không bình tĩnh nhưng vẫn phải cố gắng khống chế tâm trạng của mình, "Nói rõ hơn."

"Hai hôm nay tin tức báo về, tình hình không khả quan lắm, tử nạn không ít người, cấp trên phái chúng ta đi hỗ trợ."

Lý Thần Ngan nói xong, đưa tay day day huyệt thái dương, nói với Từ Dã ở đầu bên kia điện thoại.....

"Ngày kia, bay đi Balnea."

Lời editor: Từ đội cảnh cáo chị Hoan đừng để anh tóm được, nhưng làm sao bây giờ, mẹ tác giả cứ thích để chị bị Từ đội xử lý đấy. Tất cả âu cũng chỉ là máu cún mà thôi =)))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vết cắn trên xương quai xanh

"Thời Hoan?"

Trình Giai Văn nhẹ nhàng vỗ vai Thời Hoan, vẻ mặt có chút lo lắng, "Thời Hoan, sao vậy?"

Thời Hoan giật mình, cô cúi người nhặt điện thoại đang rơi trên mặt đất lên, nhanh chóng thu lại sự kì quái, điều chỉnh tốt nét mặt. Cô ngừng đầu cười với Trình Giai Văn, "Không sao, điện thoại hết pin nên sập nguồn, không gọi điện được."

Trình Giai Văn dừng một chút, thấy Thời Hoan không có gì lạ nữa thì cũng không hỏi thêm.

"Ngại quá, em làm chậm trễ thời gian." Thời Hoan cong môi, sắc mặt khôi phục như bình thường, bình tĩnh nhìn về phía tổ trưởng, "Tổ trưởng, bên Balnea xảy ra tình huống gì vậy?"

Trong đội bác sĩ không biên giới của Thời Hoan, tổ trưởng là một người đàn ông trung niên, giữa hai hàng lông mày lẳng đọng sự vững vàng và từng trải được tích lũy qua năm tháng, lúc này chủ ý đang cau mày đọc tài liệu trên tay.

Nghe thấy câu hỏi của Thời Hoan, chủ trầm ngâm vài giây, sau đó khẽ ho một tiếng, giải thích qua tình hình: "Sáu năm trước Balnea bắt đầu xảy ra nội chiến, thương vong nặng nề, dân số trong nước đã suy giảm nhanh chóng. Năm ngoài cục diện chính trị ổn định lại, tình hình được cải thiện hơn nhiều, nhưng thời gian vừa rồi lại xảy ra chính biến lần hai. Số người tử vong tính đến hiện tại đã hơn 50.000 người, vẫn đang có xu hướng tăng nhanh."

Có một đội viên không kim được thở dài, sâu xa nói: "Đời bên cũng đã ký kết không ít thỏa thuận hòa bình..... Tuy nhiên cũng chỉ là đình chiến ở thủ đô."

"Từ khi chiến tranh bắt đầu, cơ sở chữa bệnh không đủ khiến tình hình càng chuyển biến xấu. Theo thống kê, người dân Balnea có tuổi thọ trung bình của nam là 31 tuổi, nữ là 37 tuổi." Tổ trưởng chậm rãi lắc đầu, giọng điệu có chút nặng nề, "Tình hình không khả quan, mới hôm trước, một tình nguyện viên của đội cứu trợ nước ngoài đã bị bắt cóc chưa được thả, sống chết không rõ."

Mặc dù đội của bọn họ là trung lập về chính trị, nhưng ở tình huống như vậy, cũng khó mà tránh được.

Thật sự Thời Hoan cũng tự hỏi, vì sao cô có thể vượt qua từng cơn từng cơn ác mộng giống như vực thẳm.

Chi tức, vấn đề này vĩnh viễn không có đáp án.

Chủ nghĩa nhân đạo, xưa nay vốn là một từ ngữ bí ẩn.

"Lát nữa đến, có cần phải đến bệnh viện và trung tâm y tế trước không?" Thời Hoan dùng tay chống cằm, mở miệng hỏi một vấn đề có chút khách quan, "Hiệp định của bệnh viện chính phủ bên kia thế nào?"

"Đội lát nữa sau khi rời sân bay, chúng ta đi thẳng tới trại của dân tị nạn. Kết thúc một đợt này, sẽ có tổ chức cứu viện khác tới, lúc đó chúng ta sẽ tới bệnh viện và trung tâm y tế. Về phía bệnh viện của chính phủ, tuy nói hiệp định là điều trị miễn phí, tuy nhiên dù tin cậy thì vẫn còn phải suy nghĩ thêm, tạm thời không nhắc tới."

Giải thích chuyện này rõ ràng, tổ trưởng đặt tài liệu sang một bên. Chú day day xương mày, nói với mọi người: "Nhiệm vụ gian khổ, hai ngày tới có lẽ là không thể nghỉ ngơi cần thận, mọi người tranh thủ ngủ đi."

Trước khi đến Balnea, mỗi giây mỗi phút trên máy bay đều vô cùng quý giá.

Nhóm người biết rõ điều này, đều nhắm mắt nghỉ ngơi, Thời Hoan cũng không ngoại lệ.

Cô dựa vào cửa, nhắm mắt nhìn ra tầng mây ở bên ngoài, dày mỏng khác nhau, biến đổi dần dần nhìn rất đẹp.

Tâm trạng của Thời Hoan tụt xuống tới đáy nên hiện tại cô cực kỳ tỉnh táo, trong lòng không có bất kỳ dao động nào.

Có thể là cô và Từ Dã hữu duyên vô phận, tình hình khó khăn lắm mới trở nên hòa thuận, ông trời lại bày ra chuyện này chia cách bọn họ.

Dù Thời Hoan có nhiều lý do hơn nữa, cũng chỉ có bản thân cô hiểu rõ. Còn đứng ở vị trí của Từ Dã, đây chính là lần thứ hai cô không nói một lời nào xong liền bỏ đi.

Thời Hoan không muốn nghĩ xem Từ Dã sẽ có tâm trạng thế nào, cô cũng không dám nghĩ.

Cô trầm ngâm lần cố gắng tránh sai lầm giống như trước, nhưng cuối cùng lại vẫn tái phạm.

Thời Hoan bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô lặng lẽ nhắm mắt lại, hơi thở đều đều, trong đầu một mảnh trống rỗng, từ bỏ việc suy nghĩ.

Vừa đủ thời gian cho mọi người ngủ một giấc.

Máy bay từ từ hạ cánh, đoàn người cuối cùng cũng đã tới Balnea.

Hành lý cá nhân của bọn họ được nhân viên chuyên trách đưa tới khu vực an toàn có bộ đội bảo vệ, đó là khu vực phân riêng cho đội bác sĩ không biên giới làm trụ sở, không cần lo lắng bất kỳ vấn đề gì về yếu tố an toàn.

Thời Hoan vừa đi theo cả đội ra khỏi sân bay đã trông thấy một nhóm dân tị nạn, trong số đó có thanh niên trẻ tuổi, có người già, cũng có cả phụ nữ bế theo trẻ sơ sinh. Trên khuôn mặt bọn họ đều là đáng vẻ tiều tụy và kinh hãi, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Thời Hoan đã quen với những hình ảnh như thế này. Cô thu lại tầm mắt, cả đội chia thành hai xe chạy vào khu trại của dân tị nạn, Trình Giai Văn kéo Thời Hoan ngồi lên một chiếc xe, một trước một sau chạy trên con đường chật hẹp.

Thời Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ngoài đường ngoài từ người qua lại vội vã còn có nhiều thân thể nằm la liệt. Quả nhiên là sinh mạng có thể mất đi chỉ trong nháy mắt, trong lòng cô hơi trùng xuống.

"Thời Hoan." Trình Giai Văn cũng mở miệng, nhũn nhũn khẽ hỏi cô: "Tôi vẫn chưa yên tâm, có không sao chứ?"

"Không sao." Thời Hoan xua tay, trên mặt vẫn là đáng vẻ bình thản, "Không gọi được điện thoại thôi mà, bây giờ là thời gian làm việc, tôi sẽ không phân tâm nghĩ những chuyện như vậy."

Trình Giai Văn quan biết Thời Hoan mấy năm qua, cũng xem như khá hiểu về cô gái này.

Nhìn bề ngoài cô có vẻ không tìm không phổi, hiếm khi tỏ ra nghiêm túc, nhưng thật ra trong lúc làm việc cô có thể toàn tâm toàn ý tập trung, hiệu suất vượt qua hầu hết các bác sĩ khác, không để cho bất kỳ yếu tố bên ngoài nào tác động đến mình.

Năng lực tập trung rất đặc biệt.

Trình Giai Văn khẽ thờ dài, ý cười trên môi có chút bất đắc dĩ, biết Thời Hoan tự nắm rõ, cô ấy không cần phải nhiều lời nữa.

Sau khi đến trại của dân tị nạn, đoàn người vừa xuống xe đã bị người nhà bệnh nhân vốn đứng chờ ở lối vào từ lâu vây lấy. Thời Hoan khoác áo blouse trắng, đeo khẩu trang, cầm hộp chữa bệnh của mình lên, nhanh chân đi theo người nhà bệnh nhân vào trong lều vài tiền hành cấp cứu cho bệnh nhân.

- - - - -

Cùng lúc đó, Quận khu thành phố A.

Từ Dã một thân quần trang, đi ra khỏi Bộ Tư lệnh, anh đưa tay đóng cửa lại, trong tay cầm tài liệu liên quan tới nhiệm vụ được giao, đi về phía cầu thang.

Nét mặt anh hờ hững, trong con người tràn đầy khí lạnh, không hề có một chút sắc thái tình cảm nào.

Từ Dã đi xuống cầu thang, ngược mắt nhìn thấy mấy thành viên còn lại trong đội đang đứng dựa vào xe quân dụng chờ đợi. Bọn họ trò chuyện lung tung mấy câu, đợi Từ Dã đi tới.

Anh vỗ vỗ vào tập tài liệu trong tay, mấy người kia nghe thấy âm thanh liền nhìn sang. Nhận ra Từ Dã đã quay lại, liền nghiêm túc dừng nói chuyện.

Lý Thần Ngan chờ anh một chút, tiến lên liếc mắt một cái, hỏi: "Nói rõ ràng rồi hả?"

"Tình hình bên Balnea không khá quan lắm, bên trên phái chúng ta đi hỗ trợ." Từ Dã cuộn tập tài liệu thành ống tròn cầm trong lòng bàn tay. Anh khái quát ngắn gọn nhưng rõ ràng về tình hình cụ thể của nhiệm vụ lần này, giọng nói nhàn nhạt, "Nội chiến lại nổi lên, so với lần trước còn ác liệt hơn, đồng thời đã có nhiều tình nguyện viên bị bắt làm con tin, trong đó có hai người Trung Quốc cần được chúng ta giải cứu. Ở bên đó các đảng phái đang xung đột nghiêm trọng, nhiệm vụ lần này chính là một trận đánh giằng co."

Mấy người ở đây cơ bản đều là lão tướng, đương nhiên biết thế cuộc căng thẳng ở Balnea mấy năm qua. Những chuyện ngoài lề cũng không cần Từ Dã phải giải thích, cả nhóm đều tự hiểu rõ trong lòng.

Nhiệm vụ này đến một cách bất ngờ, cảm giác vừa mới rời khỏi tiền tuyến không lâu đã một lần nữa phải quay trở lại.

"Chính phủ Balnea sẽ sắp xếp nhân viên tới đón, cũng sẽ dành toàn bộ tài nguyên để hỗ trợ." Từ Dã chậm rãi nói, giọng vững vàng, "Ngày mai năm giờ sáng lên máy bay, thu dọn xong hành lý thì báo với người nhà một tiếng."

Các đội viên đồng thanh đáp: "Rõ!"

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, thời tiết nóng nực khiến người ta có chút khó chịu.

Từ Dã không tránh được vẫn còn băn khoăn về chuyện hồi sáng Thời Hoan không từ mà biệt, tâm trạng bình tĩnh nhưng vẫn có một chút buồn bực không thể nói thành lời.

"Giải tán." Từ Dã dứt lời, hơi mất kiên nhẫn giờ tay lên nới lỏng nút áo trên cổ, muốn xua tan đi cảm giác nóng nực.

Nhưng không ngờ một động tác tùy ý của anh lại khiến toàn bộ đội viên đang định rời đi lập tức dừng lại, trên mặt đều là vẻ khiếp sợ.

Cổ áo của Từ Dã hé mở, một vài người trông thấy rõ ràng, trên xương quai xanh của anh có một vết đỏ, rất rõ ràng, có thể nhận ra người đó ra tay không hề nhẹ.

Người tình tưởng đều có thể hiểu, đây chính là vết cắn.

Sáng nay tâm trạng của đội trưởng Từ rất tệ, nguyên nhân cụ thể thì không ai dám hỏi, nhưng lúc này nhìn thấy dấu vết trên người anh, suy nghĩ của cả đám người bỗng chốc trở nên cực kỳ kỳ diệu.

Họ đều biết bạn gái cũ của đội trưởng Từ trở về, hai người còn dây dưa không rõ.

Tối hôm qua lúc bọn họ liên hoan có gọi điện cho đội trưởng Từ nhưng lại bị anh từ chối, cũng không biết là có chuyện gì.

Bây giờ nhìn lại, rốt cuộc đêm qua đội trưởng Từ có việc gì, chắc không cần phải nói cũng biết.

Mấy người trợn mắt há miệng, liếc nhìn nhau á khẩu không nói được lời nào, không thể làm gì hơn ngoài việc nhìn đội trưởng Từ của bọn họ bằng ánh mắt sâu xa, không biết có nên nhắc nhở một câu hay không.

Sự khác thường của bọn họ quá rõ ràng, Từ Dã khẽ nhũn nhũn, còn chưa kịp phản ứng lại, "Sao thế?"

Cuối cùng vẫn là Trương Ngan Tân và Lý Thần Ngan liếc mắt nhìn nhau, Trương Ngan Tân nuốt nước bọt, có chút ngượng ngùng mở miệng nói: "Đội trưởng Từ... hay là anh khép cổ áo lại đi?"

Từ Dã khựng lại, mấy giây sau anh đột nhiên nhớ ra, không kim được chữ thấm trong lòng, lập tức đưa tay lên khép cổ áo lại.

Sau đó, anh giả vờ như không có chuyện gì, lạnh giọng ra lệnh cho mấy người giải tán rồi nhắc chân bỏ đi.

Để lại vài tên đội viên mắt lớn tròn mắt nhỏ. Có một số chuyện không cần phải nói ra thành lời mà trong lòng đã tự hiểu. Bọn họ tách nhau ra, chuẩn bị đi làm việc riêng của mình.

Còn Từ Dã chưa trở về ngay, mà cầm giấy bút lên, theo thói quen viết di thư trước khi đi làm nhiệm vụ.

Bởi vì nghề nghiệp của bọn họ rất nguy hiểm, mỗi lần đi làm nhiệm vụ thì có thể ngay cả hài cốt cũng không thể mang trở về. Vì vậy trong quân đội có quy định, trước khi làm nhiệm vụ đều phải viết di thư.

Hầu hết những người trong bộ đội, sau khi thành công giữ được mạng sống liền vứt những di thư đã viết đi. Nhưng Từ Dã thì luôn cất từng bức di thư thật cẩn thận, đại khái là một người hiếm thấy.

Sau khi viết di thư xong, anh lấy ra một chiếc hộp từ trong túi đựng đồ. Anh mở ra, cất bức di thư mới vào bên trong, ngay ngắn thẳng hàng với một tập thư dày cộp được cất trữ từ trước.

Nhìn vào số di thư này, động tác của Từ Dã hơi ngừng lại, trong con người rớt cuộc nổi lên sóng lớn.

Một lúc lâu, đôi môi mỏng của anh khẽ nín lại, cất chiếc hộp trở về chỗ cũ.

Xoay chìa khóa, cửa tủ lập tức bị khóa kín.

Lời editor: Chị Hoan, Từ đội là người có thù tất báo. Hào hào báo trọng=))))))))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chống đỡ của anh

Sau khi rời khỏi quân khu, Từ Dã trở về nhà một chuyến.

Anh dừng xe lại, cắt tài liệu đi, lúc này mới từ từ rút chìa khóa ra, bước xuống khỏi xe.

Đi vào tiểu viện, đúng lúc bắt gặp mẹ mình đang thành thoi tưới hoa, Từ Dã cất tiếng gọi, bước lên phía trước.

Mẹ Từ nghe thấy giọng con trai mình liền đứng dậy, bà đẩy chiếc kính trên sống mũi, thờ dài khe khẽ, quay đầu nhìn về phía Từ Dã. về mặt có chút bất đắc dĩ.

Không đợi Từ Dã mở miệng, mẹ Từ đã biết rõ ý của anh, "Lại phải đi à?"

"Vâng, nhiệm vụ vừa chuyển xuống trưa nay, ngày mai lên máy bay." Từ Dã thẳng thắn thừa nhận, liếc nhìn trong phòng, "Cha đâu ạ?"

"Ông ấy và chú con đi câu cá rồi, chắc giữa trưa sẽ về, chờ chút đi." Mẹ Từ đặt bình tưới cây sang một bên, cúi người cầm lấy cái kéo, ngồi xổm xuống cắt tỉa cành lá, giữa hai hàng lông mày tràn ngập ý cười bất đắc dĩ, "Con đó, mỗi lần về nhà đều là nói lời từ biệt, con không cần nói mẹ cũng biết cả rồi."

Từ Dã hơi nhún vai, không tỏ rõ ý kiến, rơi vào trầm mặc.

Những năm qua đúng là anh rất ít khi về nhà, dù sao cũng là vì lý do nghề nghiệp, mỗi giờ mỗi phút anh đều có thể nhận được nhiệm vụ mới, thời gian ở bên cha mẹ thật sự ít ỏi.

Có điều cũng may cha mẹ đều nghĩ thoáng, dù không quá ủng hộ nhưng vẫn tôn trọng nghề nghiệp của con trai, không vì việc này mà xảy ra xung đột gì quá lớn.

"Đúng rồi Từ Dã." Đường như mẹ Từ đột nhiên nhớ ra gì đó, mở miệng hỏi anh, "Không phải là con có chuyện gì không nói cho mẹ biết đấy chứ?"

Từ Dã dừng một chút, nghiêm túc suy nghĩ, phát hiện đúng là có một việc anh không nói cho mẹ mình, có điều nói chung là bà cũng không thể nào biết được.

Nghĩ vậy, anh liền hỏi ngược lại: "Liên quan tới phương diện nào ạ?"

"Trừ phương diện tình cảm của con thì mẹ còn quan tâm tới phương diện nào nữa?" Mẹ Từ hừ một tiếng, dường như không hài lòng lắm, chậm rãi nói, "Nói thật cho mẹ biết xem nào, không phải là con đang qua lại với cô gái nào đấy chứ?"

Từ Dã sững sốt, trong nháy mắt anh còn nghĩ ngờ là mình nghe nhầm, nhưng ngay sau đó anh liền phủ nhận suy nghĩ này, nhu mày nói: "Không ạ, sao mẹ lại hỏi vậy?"

"Không qua lại với bạn gái?" Mẹ Từ nghe vậy cũng ngẩn người, dường như có hơi buồn bực, bà nghiêng đầu nhìn Từ Dã, trầm ngâm vài giây sau đó dùng giọng điệu chắc nịch nói với anh.....

"Vậy thì chắc chắn là Tiểu Hoan quay về rồi."

Từ Dã: "....."

Tuy rằng bị đoán trúng, nhưng giữa hai vấn đề này chẳng lẽ có mối quan hệ nhân quả gì mà anh không hiểu à?

"Vâng, thời gian trước gặp nhau ở nước ngoài, sau đó cùng nhau về nước." Nếu đã bị nói trúng thì Từ Dã cứ dứt khoát thừa nhận, dù sao cũng không có gì cần che giấu, "Con cũng không hề nhắc tới chuyện này, mẹ nghe ai nói vậy?"

"Lúc trước mẹ tình cờ gặp bà Tịch, bác ấy dẫn Tịch tiểu thiếu gia đi dạo phố, thẳng thóc vừa thấy mẹ đã nói là nó giúp con tìm được chị dâu rồi, y như đang kể công vậy, thật đáng yêu.

Mẹ Từ nhớ lại khi ấy, không kim được chà chà cảm thán hai tiếng, "Mẹ cũng không phải là không hiểu tính cách của con, nếu con đã không qua lại với bạn gái vậy thì chẳng phải là Tiểu Hoan đã quay về hay sao?"

Lần đầu tiên, Từ Dã phải cẩn thận cảm thán về tư duy logic của mẹ mình.

"Con cũng không cần suy nghĩ nhiều, mẹ chỉ hỏi một câu thôi mà." Mẹ Từ nói cho anh thoải mái, xua tay ra hiệu bà cũng không để bụng chuyện này, vừa tỉa cành lá vừa nói, "Mẹ không nhúng tay vào chuyện của các con, Tiểu Hoan là cô gái tốt, năm năm trước con bỏ rơi đi hẳn là có nguyên nhân. Hai đứa nói có gì thì nói rõ ràng, đừng vì tuổi trẻ nóng tính mà không chịu nhường nhịn nhau."

Từ Dã yên lặng lắng nghe, một lát sau anh mới vang một tiếng, khẽ đáp: "Con tự có tính toán của mình."

Lúc này mẹ Từ cũng tỉa xong một đống lá cây hỗn loạn, bà ngừng động tác tay, đầu ngón tay vuốt về đóa hoa đang nở rộ, thờ dài nói: "Thẳng thóc con từ nhỏ đã kiên cường, đừng trách mẹ lắm lời, chỉ là không muốn con hối hận thôi."

Giọng mẹ Từ ôn hòa, không nhanh không chậm nói với Từ Dã.....

"Mẹ chỉ hi vọng rằng, dù là năm năm trước hay là hiện tại, Thời Hoan vẫn luôn là người có thể chống đỡ* được con."

(Mình nghĩ ý mẹ Từ ở đây là Thời Hoan như chỗ dựa tinh thần cho Từ Dã, vì Thời Hoan mà Từ Dã có thể vượt qua tất cả.)

-

Tình hình ở trại tị nạn vô cùng nguy cấp.

Vừa mới kéo một bệnh nhân trở về vừa bờ vực sinh tử, liền không ngừng có người bệnh được người nhà đưa tới đây.

Ở bên ngoài khỏi lửa chiến tranh vẫn không ngừng, số người thương vong ngày càng tăng, giống như dù có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể làm được chuyện gì.

Phẫu thuật kết thúc thành công. Thời Hoan đặt dụng cụ xuống cời gắng tay, đưa mu bàn tay lên lau lớp mồ hôi mỏng trên trán đi.

Người nhà của bệnh nhân bắt kịp liên tục nói cảm ơn với cô. Cô cười đáp lại, bảo bọn họ đi tìm giường nằm nghỉ ngơi một chút.

Không dễ dàng gì mới có một chút thời gian rảnh rỗi, Thời Hoan thờ hắt ra một hơi, khuôn mặt trở nên thư giãn trong nháy mắt, một chút mệt mỏi lộ ra bên ngoài.

Lúc này áo blouse trắng trên người cô đã dính đầy bụi bẩn và vết máu loang lổ, nhiệt độ ở nơi này rất cao, hơi nóng trong không khí mơ hồ còn mang theo mùi thanh, khiến người ta có cảm giác ngạt thở không tả.

Trình Giai Văn ở bên cạnh hơi mõi chân, liền dứt khoát ngồi bệt xuống đất, khoanh chân nhìn ra bên ngoài trại, ánh mắt có chút mông lung.

Không khí bẩn thỉu, bụi bẩn bay trong không khí có thể nhìn rõ bằng mắt thường, đập vào mắt đều là người và cánh vật xa lạ, tình cờ còn có thể gặp phải tình huống không hiểu ngôn ngữ của nhau, đúng là có chút lao lực.

Mới vừa rồi, có người nhà bệnh nhân ôm thi thể lạnh như băng, khàn giọng trách mắng Trình Giai Văn, hỏi cô ấy vì sao không hết sức. tại sao không thể cứu bệnh nhân, một lời rồi lại một trận gào khóc trong tuyệt vọng, khiến Trình Giai Văn không có bất cứ cơ hội nào để phản bác.

Người nhà bệnh nhân đã sụp đổ như vậy, cô ấy cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Có thể cô ấy đã cố gắng hết sức, nhưng toàn bộ vết thương của bệnh nhân đều bị nhiễm trùng nghiêm trọng, khi tới phòng phẫu thuật, tỉ lệ cứu sống được gần như là số không. Cô ấy đã dùng hết sức lực để cứu vớt sinh mệnh này, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Sống chết, ở nơi này mà nói, chính là chuyện dễ dàng nhất, đơn giản nhất.

Trình Giai Văn thờ dài, day day huyết thái dương đứng dậy, chuẩn bị bắt đầu bận rộn trở lại.

Thời Hoan biết Trình Giai Văn không thoải mái nhưng cũng không lên tiếng khuyên, chỉ vỗ vào vai cô ấy, nhẹ nhàng nói: "Văn Văn, năng lực của con người có hạn, chúng ta hết sức, không cần tự trách mình quá nhiều."

Trình Giai Văn nghe vậy thì dừng lại một chút, khẽ cong môi, gật đầu với Thời Hoan, "Tiếp tục đi."

Dù cho có trôi qua thì cũng vẫn còn nhiều sinh mệnh hơn nữa có thể được cứu lại.

Ở trên mảnh đất này mỗi giây mỗi phút đều vô cùng quý giá, đạo lý thời gian chính là sinh mạng, vào lúc này được thể hiện cực kỳ rõ ràng.

Cứ như vậy, Thời Hoan và cả đoàn liên tục trải qua hai ngày ở trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Đêm đầu tiên thậm chí bọn họ còn không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ có thể dọn dẹp một chiếc lều cho sạch sẽ, ai mệt mới thì vào nằm một chút, sau đó lại tiếp tục ra đón tiếp bệnh nhân.

Thời Hoan là người duy nhất không có một phút nào nghỉ ngơi. Vốn dĩ tổ trưởng cũng không muốn lãng phí thời gian, nhưng dù sao cũng đã có tuổi, sức khỏe không được như trước đây, nên đã bị Thời Hoan khuyên đi nghỉ ngơi một chút.

Trình Giai Văn cùng với Thời Hoan làm phẫu thuật, cứu chữa bệnh nhân, cuối cùng mí mắt cô ấy thật sự không thể nhắm lên nữa, đành phải đi chop mắt vài phút rồi lại tiếp tục vùi đầu vào công việc căng thẳng.

"Thời Hoan." Trình Giai Văn nhìn sang khuôn mặt nghiêm trọng của người bên cạnh, chần chừ nói với cô, "Nếu cô mệt thì đi nghỉ một chút đi."

"Không sao, đầu óc tôi vẫn ổn." Cách một lớp khẩu trang, giọng của Thời Hoan có chút mơ hồ, quả thật cô thể nghe ra tiếng cười khẽ. Giọng cô hơi khàn nhưng không hề để lộ ra một chút mệt mỏi nào, "Đúng lúc tôi muốn mình được nghỉ ngơi, cứ mệt mỏi hai ngày đi."

Trình Giai Văn không khỏi nhu mày, thật sự lo thân thể Thời Hoan không chịu đựng nổi, "Cô không coi sức khỏe của mình là việc lớn à."

Ai ngờ Thời Hoan nghe vậy thì trầm mặc vài giây, lúc sau cười nói: "Đúng vậy."

Cô cau mày, hàng lông mi dài che đi con ngươi đen thẫm bất an, khẽ nói: "Tôi phạm một sai lầm rất lớn, coi như là trừng phạt bản thân một chút đi."

Thời Hoan chưa từng liều mạng như thế này, cô thật sự không muốn để bản thân được nghỉ ngơi, chỉ có bất mình luôn ở trong trạng thái bận rộn thì cô mới có thể cảm thấy dễ chịu một chút.

Chỉ có vậy cô mới có thể cảm thấy, sự tui thân vì cô phải rời xa Từ Dã, hoàn toàn xứng đáng với những sinh mệnh mà hiện tại mình đang cứu chữa.

Thời Hoan không dám để tâm trạng của mình xâm chiếm đầu óc, cũng không dám nghĩ tới sau khi kết thúc công việc trở về nước sẽ như thế nào, nên đối mặt với Từ Dã ra sao.

Tất cả những oan ức đó đều không thể nói ra được, cô phải cố gắng giấu kín trong đáy lòng, không thể để lộ ra dù chỉ một chút.

Đây là công việc, đây là công việc.

Cứ mỗi phút Thời Hoan lại phải nhắc nhở bản thân như vậy mới có thể không khiến bản thân suy nghĩ nhiều.

Dù thế nào đi nữa,

Kiên trì.

-

Khi đội đột kích Thương Lang đến sân bay Balnea, đã là buổi chiều.

Chính phủ Balnea phái chuyên gia tới tiếp đón bọn họ, Từ Dã đi tới trao đổi với anh ta. Sau khi nắm qua tình hình hiện tại, anh khẽ nhu mày.

Trong nhiệm vụ mà cấp trên giao phó, nhiệm vụ hàng đầu là giải cứu hai con tin người Trung Quốc, sau khi giải cứu thành công mới thực hiện nhiệm vụ gìn giữ hòa bình của bọn họ.

Từ Dã hỏi nhân viên chính phủ vị trí chính xác của trại tập trung con tin, đối phương lấy bản đồ ra, chỉ dẫn cho anh một cách chi tiết những địa điểm có thể tấn công, tiện thể nói cho anh biết mức độ đông đảo và phân tán rộng rãi của quân đảo chính.

Sau khi hiểu rõ tình huống, trong đầu Từ Dã liền nhanh chóng đưa ra đối sách, anh cầm bản đồ lên kế hoạch với các thành viên còn lại trong đội, chỉ một lát sau đã hoàn thành phân công.

Bọn họ đều đã kê vai sát cánh bấy lâu, sau khi xác định kế hoạch đối đầu thì lập tức chuẩn bị thực thi.

Nhân viên của chính phủ ra hiệu về phía ba chiếc xe quân đội ở bên cạnh, dùng tiếng địa phương nói với Từ Dã: "Ba chiếc xe này giao cho các anh, trong chớp mắt sau có một số vũ khí bổ sung, các anh có thể sử dụng."

Từ Dã biết một chút ngôn ngữ của họ nên không gặp trở ngại về việc giao tiếp, anh gật đầu một cái, sắp xếp cho đội viên lên xe sau đó hỏi: "Ngoài quân đội, các đội hỗ trợ khác đều đến rồi sao?"

"Đã có một đội bác sĩ không biên giới tới đây, hiện tại đang cứu viện cho người dân tị nạn, sau này có thể sẽ có thêm các đội khác đến."

Từ Dã đáp lời, anh biết tin này nhưng cũng không hề suy nghĩ nhiều, giờ chân bước lên trên xe quân đội, đi tới địa điểm đã định.

Lời editor: Chương sau số mệnh của chị Hoan tìm tới tận cửa rồi ==))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cuối cùng cũng gặp gỡ

FKhi đội cứu hộ thứ hai tới thì cũng xem như là lúc Thời Hoan đón tiếp một bệnh nhân cuối cùng trong ngày làm việc bận rộn của cô hôm nay.

Một cô bé.

Cô bé này có vẻ suy dinh dưỡng, thân thể rất gầy yếu, hơi thở dồn dập, hai mắt nhắm chặt. Mặc dù thời tiết nóng nực nhưng cô bé vẫn liên tục run lên.

Chân đứa trẻ bị thương, nhưng điều này đương nhiên không phải là nguyên nhân dẫn đến trạng thái xấu của cô bé. Mẹ của đứa trẻ về mặt hoảng hốt, mặc dù giao tiếp không thông thạo nhưng Thời Hoan có thể nhận thấy rõ sự lo lắng và ý cầu xin trên mặt chị ấy.

Thời Hoan day day xương mày, mặc dù cô đã mệt tới không thể tả nổi nhưng vẫn giữ vững tinh thần kiểm tra lại tình hình của đứa trẻ. Cuối cùng phát hiện ra mạch đập của cô bé rất yếu, hơi về tình hình ăn uống mấy ngày gần đây, cuối cùng xác nhận cô bé mắc phải dịch tả.

Vết thương trên đùi cô bé máu thịt lẫn lộn, có vẻ như đã nhiễm trùng nên mới gây ra sốt cao nghiêm trọng như vậy, sốt tới mức tinh thần cô bé không tỉnh táo, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nằm trong lòng người mẹ, cũng không hề biết mình đang ở nơi nào.

Lúc cô bé được bế tới đây đã bỏ lỡ mất thời gian tốt nhất để chữa trị, tình hình cũng không mấy khả quan, Thời Hoan tự biết trạng thái của mình không tốt nhưng vẫn phải cố hết sức thực hiện cấp cứu.

Hiện tại cả người cô đều ở trong trạng thái hết sức căng thẳng, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Cô đã bận rộn suốt gần hai ngày một đêm, thời gian nghỉ ngơi quá ít ỏi, lúc này tinh thần và thể lực thật sự là vô cùng tệ.

Nhưng bệnh nhân đang ở trước mắt, cô cũng chỉ có thể cắn môi cố gắng tập trung, mãi tới khi trong miệng có vị tanh tanh của máu, cô mới thả lỏng môi ra.

Ý thức trở nên mơ hồ trong nháy mắt, động tác trên tay cũng dừng lại một chút.

Ngay vào thời khắc cô thất thần đó, cô bé trên giường bệnh bỗng nhẹ nhàng đưa tay ra, nắm chặt lấy ngón trỏ của Thời Hoan.

Bàn tay của cô bé gầy gò tới mức chỉ còn da bọc xương, yếu ớt, vừa chạm vào Thời Hoan đã như sắp hạ xuống, nhưng cô bé vẫn liều mạng cố gắng duy trì động tác của mình.

Cô bé đang cố gắng đấu tranh vì sinh mệnh của mình, ở trên mảnh đất hoang tàn này cầu mong được sống.

- - - - - Cái chết là một thứ gì đó rất mơ hồ.

Dường như ai ai cũng sợ hãi, dường như không có thứ gì đáng sợ hơn.

Quyết đoán trong nháy mắt, cảm giác không rõ ràng khiến người ta còn nghi ngờ.

Nhưng sinh mệnh, là đóa hoa điểm lệ duy nhất có thể nở rộ nơi đất trời tăm tối này, tràn trề sức sống.

Mặc cho chiến tranh khốc cực bên ngoài kia, vẫn có thể mơ ước gì đó nhỏ nhoi về tương lai, có thể mạnh mẽ muốn được sống, từ ranh giới sinh tử vườn về nơi có ánh mặt trời để tồn tại.

Thời Hoan bỗng cứng đờ, lúc này đại não dường như ngừng chuyển động.

Giọng cô bé nhẹ tới mức không thể nghe hơn, như thể bất kỳ lúc nào đều có thể trở nên yên lặng mãi mãi, mong manh tới mức khiến người ta sợ hãi.

Cô bé nói: "Chị, em không muốn chết."

Cô bé không muốn chết.

Viên mắt Thời Hoan cay xè, cảm xúc căng thẳng vì mấy chữ của cô bé mà suýt chút nữa sụp đổ, cô gần như muốn rơi lệ.

Cô vội vàng thu lại cảm giác một mối mơ hồ trong đầu mình, ánh mắt khôi phục lại bình thường, một lần nữa cầm dao phẫu thuật lên.

Thời Hoan không hề đáp lại cô bé, cô chỉ duy tập ra nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cô bé, xem như một lời hứa sẽ cứu cô bé sống sót.

Lúc này yên lặng chiến thắng âm thanh, cô bé dùng chút tinh táo cuối cùng cầu xin sự sống sau đó lập tức rơi vào hôn mê.

Qua một thời gian, cấp cứu thành công, cuối cùng đứa trẻ cũng thoát khỏi trạng thái nguy hiểm đến tính mạng.

Người mẹ ôm chặt con mình, cảm xúc đè nén bấy lâu cuối cùng vỡ òa, nước mắt rơi xuống vội vàng nói cảm ơn với Thời Hoan.

Lúc này Thời Hoan cũng đã cạn kiệt sức lực, vào giây phút phẫu thuật kết thúc, dao mổ trong tay cô rơi xuống, bàn tay run lên, cả người rơi vào trạng thái vô cùng mệt mỏi. Nếu không phải có người đỡ Thời Hoan tới ngồi bên giường thì suýt nữa cô đã ngã xuống đất.

Cô thờ phào, khẽ gạt đầu với người nhà của cô bé, sau đó liền rời đi.

Bước chân Thời Hoan mềm nhũn, cô đi vào trong lầu nghỉ ngơi, ngồi xuống ôm lấy hai chân, vùi mặt vào đầu gối, nhẹ nhàng khép mắt lại.

Rất mệt, không ai có thể hiểu được.

Sau cường độ công tác cực kỳ cao, dường như trong đầu chỉ còn lại chút ý thức căng thẳng, mãi không chịu thả lỏng, ép cho Thời Hoan phải tỉnh táo.

Cô mở miệng, vào lúc tình trạng hết sức mệt mỏi, trong tiềm thức cô muốn gọi gì đó nhưng vừa định nói ra thì cô bỗng khựng lại.

Thời Hoan nhắm mắt, một lát sau nở nụ cười khẽ, không có tình cảm gì.

.....Thật mệt.

*

Bận rộn cả một ngày, tới giữa trưa, cả đội mới cùng nhau lên xe đi tới nơi ở của bọn họ.

Sau khi đến nơi, phân chia phòng nhanh chóng, tất cả mọi người trong đội bác sĩ đã kiệt sức từ lâu, cảm hành lý của mình trở về phòng.

Nơi ở của đội bác sĩ không biên giới chính là khu vực của quân đội, hết sức an toàn. Tình trạng nơi ở cũng được đảm bảo, một người một phòng, được trang bị phòng vệ sinh có đầy đủ buồng tắm và vòi hoa sen. Tổng thể tuy hơi sơ sài nhưng ở khu vực này đã được coi là điều kiện rất tốt rồi.

Chỉ ít so với nhiều nơi trước kia Thời Hoan từng tới ngay cả tắm rửa cũng phải lái xe cả đoạn đường dài, thì tốt hơn nhiều.

Thời Hoan vào phòng đỡ hành lý ra, bỏ những đồ dùng cần thiết ra ngoài, cởi bỏ áo blouse đã bẩn đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, thay một bộ quần áo rộng rãi thoải mái, xem như đã thư giãn hơn nhiều.

Cô quần mái tóc ướt lại, đi tới bên giường, đắp chăn lên rồi nhắm mắt lại. Cô quá mệt, chưa tới mấy phút đã ngủ say.

Đội bác sĩ ai nấy đều rất mệt mỏi, căn bản vừa tới nơi đều sẽ lựa chọn ngủ một giấc đã, chuyện khác tính sau.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, tiếng thu dọn hành lý cũng hoàn toàn biến mất, ngoài đại sảnh không có ai, không hề có một tiếng động nào.

Thời Hoan ngủ một mạch tới lúc chạng vạng, cô khoan khoái bỏ dậy khỏi giường, tình trạng thật sự tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Cô vón và kiểu người dễ hồi phục, sau khi tỉnh dậy cũng không nán lại trên giường, chậm rãi xoay người, vuốt vuốt tóc sau đó lười biếng xô giày đi ra khỏi phòng.

Cô đứng trên lầu hai liếc nhìn xuống phòng khách, thấy tổ trưởng đã ngồi ở ghế trong phòng khách, bên cạnh có hai thành viên khác của đội, dường như đều đã nghỉ ngơi xong.

Bọn họ đang thảo luận gì đó, giọng nói không lớn, Thời Hoan nghe không rõ lắm.

Tổ trưởng ngừng đầu, lơ đãng trông thấy Thời Hoan đứng ở lan can lầu hai, liền nâng kính mắt lên nhẹ nhàng vẫy tay với cô, ra hiệu bảo cô xuống cùng thảo luận.

Đoán chừng là có liên quan tới tình hình ở địa phương, Thời Hoan hiểu rõ trong lòng, cô sửa sang lại mái tóc, nhanh chân bước xuống cầu thang, đi về phía bọn họ cong môi hỏi: "Thảo luận gì vậy?"

"Lương thực ở doanh trại của dân trí nạn đã cạn kiệt, rất nhiều người bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng, bệnh nhân nhỏ tuổi cũng không có đủ đồ để ăn." Tổ trưởng hơi đau đầu, đưa tay day day xương mày, thờ dãi nói: "Tình hình có chút nan giải."

Thời Hoan nghiêng đầu, "Lái xe đi vận chuyển lương thực?"

"Có nghĩ tới biện pháp này." Một nam nhân viên tình nguyện nói, giữa hai hàng lông mày tràn ngập vẻ u sầu, "Nhưng bên này rất hỗn loạn, thời gian vận chuyển lương thực khá dài, chỉ sợ trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Nói xong, anh ta chỉ vào bản đồ trong tay tổ trưởng.

Thời Hoan yên lặng, hơi nghiêng người nhìn một chút, hỏi: "Tổ trưởng, có thể cho cháu mượn bản đồ một chút không?"

Tổ trưởng đưa bản đồ cho Thời Hoan, cô cau mày nhìn một lát, đáng vẻ từ đầu tới cuối đều nghiêm trọng, cũng chỉ sau một cái chớp mắt, trong con ngươi lóe lên tia sáng.

"Con đường này," Thời Hoan trải bản đồ ra trước mặt mọi người, đầu ngón tay chỉ xuống một nơi, chăm chú giải thích: "Con đường này tuy vòng vèo nhưng bên kia có binh lính đóng quân, tương đối an toàn. Cháu đề xuất đề nghị với bộ chỉ huy khai thông con đường này, để bọn họ cho phép đồ dùng được vận chuyển vào trại trị nạn."

Tổ trưởng nhìn con đường Thời Hoan đang chỉ, thật sự không nổi bật, vừa rồi chú ý chưa cân nhắc đến, lúc này nghe Thời Hoan nói vậy có vẻ là con đường tốt nhất.

Nghĩ vậy liền lập tức muốn xác nhận, tổ trưởng lập tức gạt đầu đáp: "Ý này không tồi, để chú trình đơn xin phép, nếu có thể đêm nay chúng ta lập tức gửi tài liệu lên phía trên."

Lúc này mới coi như đã giải quyết được vấn đề. Sau đó các thành viên khác trong đội cũng bắt đầu lục đục ra khỏi phòng, đoán người cũng đi vào phòng bếp ăn cơm rồi nhân nhả quay trở lại tòa nhà mà bọn họ đang ở.

Tổ trưởng và một vài thành viên đi trước thảo luận về tình hình chữa bệnh hai ngày nay, Thời Hoan và Trình Giai Văn đi cuối cùng, rất thông thả.

Trình Giai Văn cũng trở nên thoải mái hơn hẳn, liếc mắt hỏi cô: "Nhà đầu có hai ngày nay không ngủ, đã nghỉ ngơi chưa?"

"Năng lực hồi phục của tôi là đáng khen số một đấy, không cần phải lo đâu." Thời Hoan nói xong, tùy tiện khoát tay một cái, quả nhiên sự mệt mỏi trên khuôn mặt đã hoàn toàn bị quét sạch, "Tôi làm việc thì tôi mạng cũng không cần, có biết mà."

"Hoàn toàn hiểu rồi." Trình Giai Văn thấy buồn cười, đưa tay ra sau lưng, "Cảm giác mới vừa về nhà không lâu, kết quả là lại đi cứu người."

Thời Hoan nhún vai, thờ dãi, "Có lẽ lần này đi cũng phải mất tới nửa năm, tình hình ở Balnea mấy năm qua thật sự không ổn."

Trình Giai Văn gật đầu, cũng khẽ thờ dãi một tiếng.

Đoàn người vừa đi tới cửa, tổ trưởng đột nhiên dừng lại, loáng thoáng nghe thấy tiếng người nói chuyện, dường như là dùng tiếng địa phương. Vì khoảng cách xa nên giọng nói có chút mờ hồ, cô không rõ ở phía trước đang nói chuyện gì.

Sau đó, ngôn ngữ giao tiếp liền trở thành tiếng Trung. Thời Hoan nghe thấy tổ trưởng tự giới thiệu bản thân, có lẽ là đang gặp người nào đó.

Cô không chú ý cũng không có hứng thú gì, nghiêng đầu đang định tiếp tục nói chuyện phiếm với Trình Giai Văn thì đột nhiên nghe thấy một giọng nam quen thuộc vang lên.....

"Đội trưởng đội đột kích Thương Lang, Từ Dã, từ hôm nay bắt đầu thực hiện nhiệm vụ gìn giữ hòa bình."

Giọng nói của người kia trầm thấp, mặc dù lạnh nhạt nhưng truyền tới bên tai rất dễ nghe, câu chữ đập mạnh vào trong lòng, để lại những dấu vết nặng nề khác nhau.

Cả người Thời Hoan cứng đờ, cô không tin nổi nhìn về nơi giọng nói truyền tới, trông thấy Từ Dã đang đứng cách đó không xa.

Nét mặt anh hờ hững, gương mặt lạnh lùng, quần phục trên người làm nổi bật lên dáng đứng thẳng tắp của anh, thái độ cao ngạo, đường nét cương tráng anh tuấn, không có chút sắc thái tình cảm nào, cả người tỏa sáng rực rỡ.

Dường như chiếu sáng cả bóng đêm đen tối, sáng như vì sao.

Đó là hình dáng người yêu trong mộng của Thời Hoan.

SPOIL Chương 22:

Anh đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Thời Hoan, lại đây."

P.s: Chưa có gì cả đâu, chương 23 mới có =))))))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nghiệt duyên mà thôi

Đội trưởng đội đột kích Thương Lang, Từ Dã, từ hôm nay bắt đầu thực hiện nhiệm vụ gìn giữ hòa bình."

Giọng nam trầm thấp vang lên bên tai, mặc dù âm thanh cực kỳ nhỏ giữa tiếng người huyền ảo nhưng nhanh chóng loại bỏ toàn bộ những ồn ào xung quanh, mạnh mẽ lọt vào tai Thời Hoan.

Cô khựng lại, quay đầu nhìn theo hướng giọng nói truyền tới, thoáng trông thấy Từ Dã.

Mới hai ngày không gặp, nhưng Thời Hoan lại có cảm giác hốc mắt cay xè rất quen thuộc.

Cô mím môi, tâm tình bỗng nhiên nứt vỡ, có cảm xúc gì đó nhanh chóng dâng lên, khiến cô bất đắc dĩ rời tầm mắt khỏi người anh.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Từ Dã đảo qua một bóng người đứng ở đứng ở cuối đội bác sĩ, thấy cô nghiêng đầu sang một bên, anh khẽ cau mày, ánh sáng trong con ngươi tối lại.

Anh nhanh chóng thu lại tâm tình một cách bình tĩnh, dường như không để cho bất kỳ người nào nhận ra có gì bất thường trong đó.

Tổ trưởng bắt tay Từ Dã, lập tức nói với anh: "Đội của tôi sáng qua vừa đến Balnea, hôm nay mới tới chỗ ở, sau này cần phối hợp công tác cùng nhau, xin chỉ giáo nhiều."

Từ Dã gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh, "Khách khí rồi, hai ngày nay mọi người đã chịu nhiều cực khổ."

Thái độ giải quyết việc công này quả nhiên là xa cách, cực kì lãnh đạm.

Vài thành viên khác trong đội theo sau Từ Dã đều nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp, dáng vẻ ai nấy đều nghiêm túc. Lý Thần Ngạn vốn không mấy chú ý tới đội bác sĩ ở đối diện, nhưng ánh mắt lại thoáng thấy một dáng người quen thuộc. Anh ta dừng lại một chút, định thần, suýt nữa thì hô lên thành tiếng.

Nghi ngờ mắt mình có vấn đề, Lý Thần Ngạn còn âm thầm nháy mắt ra hiệu cho Trương Đông Húc đang đứng bên cạnh, chẳng cần phải nói, Trương Đông Húc lập tức hiểu ý của anh nhìn sang hướng đó, nhất thời cũng trở nên sững sờ. Chỉ thấy ở cuối đoàn bác sĩ đang đứng đối diện, có một cô gái.

Cô gái kia có dáng người cao gầy, trên người mặc một bộ đồ thể thao màu trắng đơn giản, mái tóc dài tùy ý xõa trên vai. Mặc dù đã quen thuộc nhưng khuôn mặt thanh tú này vẫn có thể khiến người ta phải sáng mắt.

Cô chính là cảnh đẹp giữa một đám người, chỉ bóng đêm dày đặc vẫn chưa thể che đi hào quang của cô.

- - - - - chính là Thời Hoan đã nhiều ngày không gặp.

Cô không ở thành phố A?

Đột nhiên nhớ tới câu nói vừa rồi của đội trưởng đội bác sĩ "Đội chúng tôi mới đến Balnea sáng hôm qua", trong con ngươi của Trương Đông Húc lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn không chút biến sắc.

Hôm qua cậu ta trông thấy dấu vết trên xương quai xanh của đội trưởng Từ, còn tưởng rằng bọn họ qua đêm cùng nhau. Nhưng nếu cả đội của Thời Hoan mới sáng sớm đã đến Balnea, vậy nói cách khác là đội trưởng Từ nhận được thông báo đi tới quân khu trước, là đi cùng với Thời Hoan?

Không đúng, nếu vậy thì sao tâm trạng của đội trưởng Từ lại kém như vậy?

Càng nghĩ càng khó hiểu, cuối cùng Trương Đông Húc bỏ cuộc, tự mình thất thần tại chỗ.

Tình cảm của anh trai và chị dâu quá mức thần bí, người bên ngoài thật sự không thể nhìn thấu.

Thời Hoan thật sự không phát hiện ra mình đã bị người ta nhìn thấy, cô chỉ âm thầm thờ dãi, tâm trạng không thể nói được là vui hay buồn, hết sức phức tạp.

Trình Giai Văn dãn giá Từ Dã ở đằng trước, không khỏi cảm thán chà chà vài tiếng. Có ấy không hề phát hiện ra sự bất thường của Thời Hoan, hơi nghiêng người ghé sát vào tai cô, khẽ nói: "Anh giai quân nhân này thật đẹp trai, tôi làm việc cũng kha khá năm, chưa bao giờ gặp được cực phẩm như thế..."

"Đừng vậy, cực phẩm." Ánh mắt Thời Hoan khẽ chuyển động, nét mặt hình như có chút phiền muộn, "Bình thường không hay nhiều lời, còn không thích dính người."

Động tác của Trình Giai Văn khựng lại: "....."

Cô nương này vừa mới nói gì???

Mấy giây sau, cô ấy dường như đã kịp phản ứng lại, vẻ mặt hơi phức tạp nhìn Thời Hoan, "Hai người có quan hệ mờ ám?"

Thời Hoan bị cô ấy làm cho sặc, muốn phản bác nhưng hình như chẳng có lý do nào cho hợp lý.

Dù sao quan hệ của cô và Từ Dã hiện nay rất phức tạp, không thể dùng dăm ba câu để giải thích rõ ràng

Tổ trưởng và Từ Dã sau khi trao đổi đơn giản với nhau thì cả đội liền giải tán. Các thành viên trở về phòng mình nghỉ ngơi, Thời Hoan và Trình Giai Văn ở cuối hàng dần dần lộ ra, đối diện trực tiếp với nhóm người Từ Dã. Cả đám nhìn sang cũng cảm thấy Thời Hoan rất quen mắt nhưng lại không có ấn tượng gì.

Cuối cùng vẫn là Lý Thần Ngan mở lời trước, cười vẫy tay với Thời Hoan, "Thời Hoan, em cũng đến à?"

Thời Hoan vốn đang định cúi đầu đi vào nhà, nhưng không ngờ lại bị điểm danh, cô dừng sờ, ngừng đầu cong cong khóc mũi, gọi: "Đội phó Lý ạ, thật là trùng hợp."

"Mấy ngày không gặp, không ngờ lại gặp được ở nơi này," Lý Thần Ngan cũng không cảm thấy có gì lạ, nên cứ hàn huyên vài câu với Thời Hoan, "Những năm trước đây làm nhiệm vụ cũng không gặp được em, lần này hiếm khi gặp mặt, cùng nhau cố gắng nhé."

"Nhất định ạ." Thời Hoan nghiêng đầu, ý cười trên môi tự nhiên, "Đội phó Lý, mọi người cũng nhớ chú ý an toàn."

Lý Thần Ngan vốn định tiếp lời thì xem, ai ngờ Thời Hoan và Từ Dã căn bản còn chẳng thèm liếc nhìn nhau lấy một cái, điều này nằm ngoài dự liệu của anh ta.

Tổ trưởng thấy hai người tán gẫu rất vui vẻ, liền cười hỏi: "Hóa ra hai người quen nhau à?"

Lý Thần Ngan còn chưa mở miệng, Từ Dã đã lạnh nhạt đáp: "Người quen."

Thời Hoan nghe vậy ánh mắt hơi run lên, cô ngừng đầu nhìn về phía Từ Dã nhưng anh không hề nhìn cô, vẻ mặt vẫn bình thản, không nhìn ra bất kì cảm xúc nào.

Tuyệt đối là tức giận rồi.

Thời Hoan xụ mặt, hiếm khi tỏ ra ỉu xiu, chỉ cười gượng gạo một cái rồi kéo Trình Giai Văn đi vào trong nhà.

Con đường có đi ngang qua bên người Từ Dã, dường như đã mang theo cả mấy phần nghiêm nghị trên người anh.

Hương thơm nhẹ nhàng như có như không, Từ Dã dừng lại, ánh mắt thâm trầm

Ánh đèn trên lầu hắt xuống, chiếu lên khuôn mặt cô, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, lúc này mấy tên bộ đội mới nhận ra đây chính là bạn gái cũ của đội trưởng Từ, cả đám cũng đã từng gặp một lần, có điều không hề giao tiếp gì.

Ngoại trừ Trương Đông Húc và Lý Thần Ngan, những người còn lại hầu như đều tới giờ mới biết Thời Hoan là bác sĩ không biên giới. Nhưng đương nhiên có thể nhận ra, Từ Dã và Thời Hoan dường như có gì đó kì lạ, không rõ nguyên nhân.

Ngay vào lúc Thời Hoan sắp bước vào cửa lớn, đột nhiên có một nhân viên chính phủ lái xe tới, nói với tổ trưởng gì đó, thuận tay đưa tài liệu liên quan trong tay cho chú ấy, vẻ mặt nghiêm trọng.

Tổ trưởng gật đầu, gọi Thời Hoan và Trình Giai Văn lại trước. Thấy hai người dừng lại nhìn, chủ mới giờ tay báo cho hai người biết, sau đó lật xem tài liệu một lượt, xác định không có gì sai sót mới thờ phào nhẹ nhõm, cả khuôn mặt đều giãn ra một chút, giống như là thoải mái.

Thời Hoan thu lại toàn bộ vẻ mặt biến hóa của đội trưởng vào trong đáy mắt, không khỏi nghi ngờ hỏi: "Tổ trưởng, còn chuyện gì nữa vậy?"

"Bộ chỉ huy phê chuẩn việc khai thông con đường, có thể cho phép người của chúng ta vận chuyển đồ dùng tới trại tị nạn, tài liệu liên quan đã có rồi." Tổ trưởng nói xong, thờ phào một cái, nói cảm ơn với Thời Hoan, "Thời Hoan à, lần này nhờ có cháu nghĩ cách."

Thời Hoan nghe được tin vui này, khóc mũi hơi cong lên: "Không có gì ạ, dân tị nạn có thể có lương thực là tốt rồi."

Nhưng đúng lúc này, nhân viên của chính phủ Balnea lại mở lời, dùng tiếng Anh bổ sung thêm: "Bộ chỉ huy sẽ phái thêm quân đội và bác sĩ hộ thống, đương nhiên, mọi người cũng có thể tìm đội gìn giữ hòa bình hỗ trợ, dù sao cũng là đồng bào."

Dù sao thì người cùng một quốc gia vẫn yên tâm hơn, tổ trưởng nhìn về phía Từ Dã, dường như là muốn thăm dò thái độ của anh.

Từ Dã suy nghĩ vài giây, lập tức đồng ý: "Nhiệm vụ hộ tống giao cho chúng tôi là được rồi, phiền anh quá."

Nhân viên chính phủ gật đầu, hiệu suất làm việc cực kỳ cao, "Được, ngoài người lái xe, cả tuyến đường đều có binh lính đóng quân bảo vệ, không hề có bất kỳ vấn đề nào về an toàn, chỉ cần có thêm hai bác sĩ đi theo thôi. Mọi người tự sắp xếp là được."

Dứt lời, anh ta liền nói tạm biệt với mấy người, lập tức rời khỏi khu vực phái binh, trở về xử lý chuyện khác.

Tổ trưởng suy nghĩ một chút, sau đó nhìn sang Thời Hoan, nói: "Thời Hoan, ngày mai cháu đi theo xe vận chuyển đi, nhiệm vụ không nặng, hai ngày nay gần như cháu cũng không ngủ, tranh thủ nghỉ ngơi một chút."

"Hai ngày gần như không ngủ?" Lúc này Trương Đông Húc nghi hoặc lên tiếng, dường như có hơi kinh ngạc, "Tình hình ở trại tị nạn không ổn sao?"

"Rất căng, tốc độ cấp cứu không theo kịp tốc độ gia tăng số bệnh nhân, thời gian rất gấp." Tổ trưởng lắc đầu, nói tới chuyện này không khỏi thờ dãi, "Một ngày rưỡi, thành viên trong đội đều thay nhau vào lều nghỉ ngơi một chút để hồi phục, nhưng nhà đầu này thì không chịu nghỉ ngơi."

"Trách nhiệm thôi." Thời Hoan chớp mắt, mỉm cười nói, "Tổ trưởng, cháu hồi phục nhanh lắm, ngày mai tiếp tục công việc cũng được, không cần chăm sóc như vậy..."

Nhưng còn chưa nói hết câu, Từ Dã đã nhìn về phía cô, giọng lạnh nhạt: "Làm việc cường độ cao trong thời gian dài dù là ai cũng không chịu nổi, nghỉ ngơi hợp lý mới có thể khiến hiệu suất công việc càng cao hơn, em không cần phải tỏ ra mình mạnh dạn với việc này."

Thời Hoan nhất thời yên lặng, nhún vai không nói, ra vẻ như mình không có thêm ý kiến gì.

Cuối cùng Trình Giai Văn nói mình có thể tiếp tục làm việc, kết quả nhân viên vận chuyển ngày mai được xác định là Thời Hoan và Từ Dã.

Chính phủ sắp xếp nơi ở cho quân đội cách chỗ của đội bác sĩ không xa, đi một đoạn đường là tới.

Lý Thần Ngan nhìn Từ Dã đi phía trước, thấy anh nghiêm túc, ung dung không vội.

Anh ta lắc đầu ngán ngẩm, âm thầm thở dài.....

Quả nhiên là nghiệt duyên.

*

Sau khi Thời Hoan trở về phòng liền tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng nằm trên giường lẩn qua lẩn lại, thời gian trôi qua nhưng ngay cả một chút cảm giác buồn ngủ cũng không hề thấy.

Thời Hoan cực kỳ tỉnh táo, cô thậm sự không ngủ được, khoác tạm chiếc áo khoác mỏng, rón rén đi ra khỏi phòng, xuống lầu ra ngoài. Cô muốn ngắm cảnh vật xung quanh một chút, nhân tiện hóng gió.

Buổi đêm ở khu phái binh rất yên tĩnh, bầu trời quang đãng, tất cả ánh trắng và những vì sao đều hiện ra rõ ràng, tỏa sáng rạng rỡ trên không trung.

Nếu không có ngọn lửa chiến tranh lan tràn, nơi này vốn dĩ là một mảnh đất rất xinh đẹp.

Tâm trạng Thời Hoan từ từ thả lỏng, cô đi lung tung không hề có một đích, cũng không biết là đi tới đâu, tùy ý ngược mắt lên, bước chân của bỗng khựng lại.

Cô trông thấy người đang ngồi trên con dốc trước mặt, người kia đưa lưng về phía cô, bóng lưng thẳng tắp cương nghị.

Từ góc độ của Thời Hoan, xung quanh người đó đều là ánh sao lấp lánh, khiến tim cô đập mạnh trong phút chốc.

Thời Hoan không tiếp tục đi tới, chỉ nhìn anh bối rối, thoáng thấy có làn khói trắng mờ mờ bốc lên, có thể là anh đang hút thuốc.

Quên đi, vẫn là đừng đi tới thì hơn.

Từ Dã đưa lưng về phía Thời Hoan, không rõ động tác, chỉ có làn khói mỏng không tan.

Cô nhao mắt, định quay người rồi đi.

Nhưng đúng lúc này, anh bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn.....

"Thời Hoan, lại đây."

P.s: Chương sau là ôn thôi =)))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đêm mất ngủ

Lời editor: Mình edit chương này trong tình trạng buồn ngủ, đoạn cuối còn vừa gõ vừa nhắm mắt =))) Mình cũng có check lại một lần rồi nhưng nói chung vẫn là đang buồn ngủ, vậy nên có thể sẽ có nhiều sai sót. Lỗi chính tả thì mình sẽ check lại sau còn có câu nào mà mọi người đọc thấy khó hiểu thì cứ comment để mình biết mà sửa lại nhé.

- - - - -

Trông thấy Từ Dã ở cách đó không xa, Thời Hoan bất giác muốn lùi bước, nhấc chân lên định rồi đi trước.

Nhưng đúng lúc này, Từ Dã bỗng mở miệng, giọng nhàn nhạt: "Thời Hoan, lại đây."

Có lẽ là do đang hút thuốc nên giọng nói của anh có chút khàn khàn, trầm thấp đè nén, hòa vào trong màn đêm.

Từ Dã đưa lưng về phía cô, mặc dù là mở miệng nói chuyện nhưng cũng không hề có bất kỳ động tác nào khác. Thời Hoan không biết anh đã phát hiện ra mình từ lúc nào.

Cô thờ dài, tâm trạng rối bời, dứt khoát chấp tay sau lưng tiến lên phía trước, sai vài bước chân tới chỗ con dốc nhỏ, bình tĩnh ngồi khoanh chân bên cạnh Từ Dã, giả vờ thản nhiên nói: "Đội trưởng Từ, duyên phận của chúng ta đúng là không cạn, đến chỗ nào cũng có thể gặp nhau."

Từ Dã đang hút thuốc, nhưng Thời Hoan biết tâm trạng của anh không tốt, trong lúc sống còn này cũng không muốn chọc vào anh.

Thời Hoan vẫn không dám nhìn Từ Dã, nói xong lời này cô liền yên lặng đợi anh đáp lại. Ai ngờ đợi cả nửa ngày cũng không thấy bên cạnh có tiếng động gì. Cô thật sự không kim được nghiêng đầu nhìn về phía Từ Dã, muốn quan sát vẻ mặt anh một chút.

Chỉ thấy Từ Dã đang ngậm điếu thuốc, ung dung thong thả lau sạch khẩu súng trong tay. Anh nhả khói, ánh lửa lóe lên trong nháy mắt, có tàn thuốc lặng lẽ rơi xuống.

Sau đó anh đặt súng xuống, hít một hơi thuốc thật dài, làn khói ngưng đọng giữa hai ngón tay thon dài. Cô hóng anh khẽ chuyển động, mùi thuốc lá đậm đặc lặng lẽ lan tỏa.

Tâm trạng Thời Hoan khẽ rung động, không biết vì sao, bỗng nhiên cảm thấy.....

Đáng vẻ hút thuốc của Từ Dã, hình như rất quyến rũ.

Trong đầu cô đang suy nghĩ mông lung, Từ Dã ngồi bên cạnh đã mở miệng, giọng nói vững vàng, không một chút gợn sóng: "Chịu liếc mắt nhìn anh rồi sao?"

Thời Hoan khẽ ho một tiếng, đưa tay vuốt vuốt tóc, lúc này mới xoay đầu đi, có chút đột dạn, "Sao phải nhìn chứ, trong mắt em vẫn luôn có anh."

Nói vừa nhưng lọt tai thật.

Trong đáy lòng Từ Dã vẫn có khúc mắc, nghĩ gì liền nói vậy, anh thấp giọng cười nhạo: "Giới lừa người khác lắm."

Chuyện không từ mà biệt hôm trước, quả nhiên Từ Dã vẫn canh cánh trong lòng.

Thời Hoan vốn đã khiến anh phải bận tâm nhiều chuyện, đã vậy lại còn thêm một chuyện khác.

Trong lòng cô cũng tự biết rõ, có thể đúng là cô có nỗi khổ riêng thật, điện thoại chưa kịp gọi đã tự động sập nguồn, cứ xem như có muốn chứng minh rằng mình có gọi điện thì cũng chẳng có ghi chép để chứng minh.

Cô không muốn đánh mất tất cả sự kiên nhẫn và tin tưởng của Từ Dã, cũng không hiểu vì sao mình cứ loay loanh quanh bên cạnh anh.

Thời Hoan hé môi, dường như đang suy nghĩ xem nên giải thích điều gì, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không thể nói toàn bộ sự việc cho rõ ràng. Cô hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nhìn Từ Dã nói: "Từ Dã, thật ra em đã gọi điện cho anh."

Cô vừa dứt lời, đúng lúc anh hút hết một điếu thuốc. Anh dụi tắt điếu thuốc trên nền đất, quay đầu không hề né tránh đối diện với tầm mắt của Thời Hoan.

Anh hơi gật đầu, không bày tỏ ý kiến gì với lời giải thích của cô, "Nói tiếp đi."

Ánh mắt Từ Dã bình thản, giữa hai hàng lông mày tràn ngập sự hồ hững, không tới mức lạnh lùng nhưng vẫn khiến tâm trạng của Thời Hoan trùng xuống.

Cũng đúng, mình đã lừa anh nhiều lần như vậy.

Không có tư cách gì đòi hỏi anh phải tin tưởng mình.

"Không sao, em cũng không quan tâm anh có tin hay không." Thời Hoan cong môi, xoay đầu sang hướng khác không nhìn Từ Dã, chỉ thấy chân trời đầy ánh sao, nhẹ nhàng nói: "Chỉ là em dậy sớm ra ngoài muốn mua đồ ăn sáng cho anh, sau đó nhận được điện thoại của đồng nghiệp, vì em đã trễ khá nhiều thời gian nên đành phải đi ngay để kịp lên máy bay, đến sân bay em mới có thời gian để gọi điện cho anh."

Có điều điện thoại còn chưa kịp kết nối đã hết pin, vì thế em không có gì để chứng minh. Dù sao cũng không có nhật ký cuộc gọi, chỉ có chiếc điện thoại thật sự đã hết sạch pin rồi." Cô nói xong, cười nhún vai một cái, trên khóe môi có vệt cười cay đắng, "Chỉ điện thoại sập nguồn lại đúng lúc vừa cất cánh, vì không muốn em gọi điện cho anh, tất cả mọi thứ đều trùng hợp xuất hiện, có vẻ như không hề đáng tin cậy."

Từ trước đến giờ Thời Hoan không tin vào số mệnh, có điều tại sao cô và Từ Dã luôn là ma xui quỷ khiến, đúng là khiến cô đau đầu.

Cảm giác mông lung, cô khẽ lắc đầu, đưa tay day xương mày, bỗng nhiên có chút mệt mỏi.

Từ Dã yên lặng, không hề nói gì đáp lại cô, chỉ hỏi: "Không phải là em muốn nói dối anh tất cả mọi chuyện đấy chứ?"

Thời Hoan khựng lại, "Cái gì?"

"Hình xăm." Từ Dã khẽ cau mày, lại lấy một điếu thuốc lá ra khỏi hộp ngâm lấy, châm lửa hút một hơi thật sâu, giọng nói khàn khàn, "Dấu vết kia rốt cuộc vì sao lại tạo thành, em không hề nói thật với anh."

Thời Hoan mới hiểu ra, lúc đó bản thân đã lấp liếm cho qua, không ngờ Từ Dã vẫn nhớ tới chuyện này, hơn nữa còn phát hiện ra manh mối trong đó.

Cô nhu mày, mở miệng muốn nói gì đó nhưng dường như lại không biết phải bắt đầu thế nào.

Cuối cùng cô mím môi, "Di chứng của vết thương anh biết không."

Từ Dã đứng một chút, rồi cuộc trong đầy mắt cũng nổi lên chút giọt sương. Anh nhát thời yên lặng, không biết nên nói gì.

"Những ký ức đau khổ kia, mặc dù em chấp nhận nhớ lại, nhưng trong tiềm thức, em không có cách nào nhớ hết được tất cả mọi chuyện. Không phải là em không muốn nói mà là em không làm được." Thời Hoan cười như tự giễu, giọng nói đúng là bình tĩnh, "Vết sẹo này là do dao rạch, nhưng là do có người muốn giết chết em, đối phương ra tay tàn độc. Chỉ là cuối cùng, người phải chết lại không phải em."

Thật ra trước khi nghe thấy đáp án của Thời Hoan thì trong lòng Từ Dã đã có suy đoán mơ hồ.

Trên thực tế Thời Hoan có thể đề cập những chuyện này với anh, có thể thẳng thắn bày tỏ một chút với anh, Từ Dã đã rất bất ngờ rồi.

Đầu ngón tay anh khẽ chuyển động, làn khói lay động, cuối cùng còn chưa cháy được một nửa đã bị dụi tắt.

Từ Dã thở ra một hơi, tâm trạng thả lỏng hơn mấy phần, cảm giác lạnh nhạt cũng giảm đi không ít.

Anh không lên tiếng, chỉ đưa bàn tay sang cầm lấy khẩu súng đã được lau sạch sẽ đang đặt ở bên cạnh lên, trực tiếp ném ba chữ qua: "Giữ cẩn thận."

Thời Hoan nhát thời không kịp phản ứng lại, kết quả là được Từ Dã giao súng cho. Cô trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Từ Dã, cũng không đưa tay ra nhận.

Lông mày của Từ Dã khẽ nhú lên, dứt khoát ném khẩu súng vào lòng cô rồi đứng dậy, vỗ vỗ đám bụi bẩn vốn dĩ không hề tồn tại trên người, hờ hững nói với Thời Hoan: "Bảo vệ bản thân cho tốt, lúc anh không ở bên cạnh, đừng để xảy ra chuyện gì."

Thời Hoan nhìn lấy súng, cô nghe vậy thì ngẩn người, lúc này mới nhanh chóng định thần lại, khéo môi không kìm được cong lên.

"Từ Dã." Cô cười từ từ nghiêng đầu, nhìn anh cười toe toét, "Không phải là tôi nay anh nhớ em đến mức mất ngủ đấy chứ, cố ý ngồi đây đợi em à?"

Từ Dã hừ một tiếng, giọng lạnh nhạt không chút cảm xúc: "Đừng có phí lời với anh, anh sẽ khiến e cả đêm không thể chợp mắt đấy."

Thời Hoan tự giác im miệng, ngoan ngoãn ôm chặt khẩu súng trong tay, trong lòng thật sự đắc ý.

Kiểu ngạo cũng có thú vui của kiểu ngạo.

Quả nhiên là vậy.

"Không còn sớm nữa, trở về ngủ đi." Từ Dã nói xong liền đỡ cô đứng dậy, "Sáng sớm mai còn phải làm nhiệm vụ."

Trên khuôn mặt Thời Hoan hiện ra nụ cười tươi tắn không chút lưỡng lự, ôm lấy khuỷu tay anh nói: "Em còn tưởng rằng anh muốn ngủ cùng em."

"Anh ngủ cùng em?" Anh hơi nheo mắt liếc cô, con ngươi đen sẫm không rõ ý tứ, "Làm nốt chuyện đêm hôm đó còn đang dang dở?"

Thời Hoan: "....."

Tính toán một chút, vốn dĩ cô rất mệt, còn chịu thêm đả vật nữa thì nuốt không trôi.

Nghĩ vậy cô ngượng ngùng cười, lặng lẽ kéo gần khoảng cách với Từ Dã, chấp tay sau lưng đi bên cạnh anh, hai người cùng đi về phía nơi ở.

Thời Hoan lười biếng ngáp một cái, vừa mới chậm rãi xoay người đã nghe thấy Từ Dã ở bên cạnh nói: "Tổ trưởng bọn em nói em làm việc liên tục, là thật sao?"

"Thật đó." Cô nghiêng đầu, nụ cười thành thạo, "Em bận rộn cả ngày, một tai mức gần như nằm ở ranh giới tan vỡ, em cũng phải khám phục chính mình."

Từ Dã lặng lẽ nhu mày, "Chấn thương."

"Em không ngủ được mà." Thời Hoan vui vẻ cười, nói năng thẳng thắn, "Nhắm mắt lại là em lại nhớ đến anh, em đã đi từ sáng sớm như vậy rồi, chắc chắn anh sẽ rất khó chịu, sao em có thể dễ chịu một mình được."

Từ Dã nghe vậy hơi bối rối, bước chân trong nháy mắt cũng chậm lại nhưng vì anh nhanh chóng chỉnh đốn lại, nên không hề bị Thời Hoan phát hiện.

Trong lòng mềm mại như được cô ôm ấp, tình cảm dịu dàng thuận nước dâng lên, khiến anh không thể nào bỏ chạy.

Cô hòng anh khẽ chuyển động, cũng không đáp lời, cứ thế đi về phía trước.

Cùng cô, sống vai tiến về phía trước.

-

Sáng sớm hôm sau, Thời Hoan dậy rất sớm, rửa mặt xong thì đi thay quần áo rồi ra khỏi phòng, định đi xem tình hình cụ thể của số vật dụng hỗ trợ.

Trời chưa sáng hẳn nhưng Từ Dã và hai nhân viên khác đã sắp xếp thùng xe chờ hàng, tiếng động cũng không lớn, chẳng trách không hề có tiếng đồ đạc va chạm vào nhau quấy nhiễu bên tai.

Thời Hoan cứ cho là mình thức dậy rất sớm, ai biết đồ trên xe tải đều đã được sắp xếp xong xuôi, khó có thể tưởng tượng được mấy người bọn họ đã làm việc trong bao lâu.

Bận rộn không ít thời gian, Từ Dã trên trán đổ đầy mồ hôi, anh tùy ý túm lấy sợi tóc, ngón tay cong lên, từ từ bình ổn hơi thở của mình.

Dụng cụ xong xuôi, bên trong còn có các loại thực phẩm đóng gói, nước khoáng, cùng với một số công cụ vô cùng cần thiết đối với đội bác sĩ, đúng là vô cùng đầy đủ.

Ở thùng sau của xe chờ hàng, có nhân viên đang cài đặt một bộ thiết bị truyền tin vô tuyến, sau khi xác nhận an toàn không có sai sót gì mới coi như đã hoàn thành xong.

Từ Dã đang nói chuyện với nhân viên, nét mặt nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ xác nhận lại nhiệm vụ liên quan đến lần hộ tống này, dường như không hề chú ý tới Thời Hoan vừa đi ra từ trong nhà.

Cô khoanh tay nhìn anh, ánh nắng sớm mai chiếu lên gò má Từ Dã, khiến cả người anh đều trở nên lấp lánh rực rỡ, vẻ anh tuấn tỏa sáng khắp nơi. Vừa sáng sớm đã được thưởng thức cảnh đẹp, quả thật là một cách dưỡng sinh cực kỳ có tác dụng.

Thời Hoan chà chà cảm thán, đúng lúc Từ Dã kết thúc cuộc nói chuyện, liếc mắt nhìn cô.

Cô cười vẫy vẫy tay, bước vài bước về phía trước, thăm dò hỏi: "Sao anh dậy sớm thế?"

"Bởi vì em sẽ dậy sớm." Từ Dã nói với cô một câu mập mờ, dứt lời liền cup mắt nhìn lên tập tài liệu được đóng dấu đỏ trong tay, không cần nói nhiều lời nữa.

Thời Hoan suy nghĩ một chút, mắt sáng lên.

Ý của Từ Dã là, vì anh biết cô sẽ dậy sớm để giúp đỡ, anh không muốn cô phải mệt nên đã dậy sớm hơn để giải quyết mọi chuyện xong xuôi?

Mặc kệ, dù sao đi nữa thì cô vẫn thích hiểu như thế.

Thời Hoan suy nghĩ một chút, nhân lúc nhân viên ở bộ chỉ huy phái tới đang quay đầu sang hướng khác bận rộn công việc, khéo môi cô hơi cong lên, trong đầu đột nhiên lóe lên.

Đúng lúc Từ Dã đang xem tài liệu, không chú ý tới cô.

Lúc này, Thời Hoan nhanh như chớp, quả quyết nhón chân lên....

Đặt một nụ hôn lên gò má của Từ Dã.

-

P.s: Chúc mọi người ngủ ngon ~

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người đàn ông của cô

Thời Hoan kiểm chân, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên gò má Từ Dã, đứng là yên lặng không một chút động tĩnh.

Ánh mắt Từ Dã hơi tối đi, Thời Hoan hôn xong định bỏ chạy, nhưng còn chưa kịp xoay người né tránh thì đã bị anh dùng một tay giữ chặt cổ.

Thời Hoan bị tóm lại cũng không hề sợ hãi, cứ thế ngẩng mặt lên nhìn Từ Dã, trên mặt vẽ ra một nụ cười vô tội.

Đôi mắt dài của anh neho lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da của cô không rõ ý tứ, sau đó lập tức buông cổ cô ra, cau mày nói: "Đừng nghịch ngợm."

Thời Hoan mỉm cười, sợi tóc xoắn trên bả vai, có vài sợi vương trên gò má, đáng vẻ lười nhác. Cô nghe vậy liền cười cười, nghiêng đầu nhìn anh, "Chính là nhân lúc ban ngày ban mặt làm loạn đó."

Một câu hai nghĩa, trong đó hàm chứa ý tứ vô cùng mờ ám, khiến người ta không thể rõ ràng.

Từ Dã yên lặng, mặt lạt sau bật cười khế. Anh cúi người ghé sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp, "Làm loạn ban ngày hay ban đêm, kết quả đều như nhau cả."

Lời nói này còn mờ ám hơn cả câu của Thời Hoan.

Hai người dường như đều trêu chọc nhau.

Khóc mỗi Thời Hoan hơi cong lên, cô ngừng đầu giữ vai Từ Dã lại, đang định nói gì đó thì đúng lúc tài xế đã hoàn thành xong công việc, đang nhìn thẳng về phía hai người.

Tài xế nhìn đáng vẻ mờ ám của hai người, lập tức nói "Sorry", quả quyết quay đầu đi giả vờ như không nhìn thấy bất kỳ chuyện gì.

Từ Dã nhàu mày, lập tức lùi lại duy trì khoảng cách vừa phải với Thời Hoan, tỏ ra bình tĩnh bước về phía trước, trò chuyện cùng tài xế về những công việc có liên quan tới chuyến đi lần này.

Thời Hoan nhìn thấy đáng vẻ nghiêm nghị của anh, không kim được cười thành tiếng. Cô lập tức ho nhẹ một tiếng, chấp tay sau lưng tỏ ra nghiêm túc, đi tới bên cạnh Từ Dã, nghe hai người nói chuyện.

Thời Hoan vốn tưởng rằng chỉ chờ hàng bằng một chiếc xe, nhưng tài xế lại nói với cô là còn một chiếc xe khác đã sắp xếp xong xuôi, có quân đội từ bộ chỉ huy phát tới hộ tống, lát nữa sẽ cùng bọn họ đi vào trại tị nạn.

Chủ yếu là vì lo lắng chút đồ cứu trợ không đủ dùng, số lượng trên cả hai xe thì mới đủ chống đỡ một thời gian.

Thời Hoan âm thầm thở phào, rồi lại không kim được nghĩ, những người dân ở trại tị nạn kia vì không đủ lương thực mà trẻ nhỏ chết trong lòng cha mẹ, tâm trạng hơi trùng xuống.

Những người như bọn họ, ở trên mảnh đất mịt mù khói lửa chiến tranh, thật ra cũng chỉ là một phần hơi tàn, những gì có thể cứu được cũng chỉ là sinh mệnh trong tay.

Thật ra, nơi đó không có điện, cũng không có phương tiện giao thông, rất nhiều người dân đang trên đường chạy tới trại tị nạn đã không thể chống chọi được nữa, mà bệnh nhân nguy kịch sau khi được đưa tới bệnh viện, tỷ lệ bị trả về cũng rất lớn.

Nhưng cũng không thể trách ai.

Chỉ có thể nói, quá nhiều bệnh nhân, hơn nữa càng sau thì càng nhiều.

Dù sao thì Thời Hoan cũng từng trải qua cuộc sống an nhàn trong nước, tuy rằng có mấy lần tình cờ phải ra tiền tuyến, nhưng cũng chưa từng trải nghiệm sâu sắc. Mãi tới tận khi cô ra nước ngoài, học xong về các bệnh nhiệt đới rồi gia nhập tổ chức bác sĩ không biên giới, lúc này cô mới bắt đầu đi khắp nơi trên thế giới, triệt để cảm nhận địa ngục trần gian.

Thời điểm ban đầu, Thời Hoan luôn cảm thấy cực kỳ tồi tệ, vòng tròn sinh mệnh trôi qua quá nhanh, có lúc ngày hôm qua còn đang cùng nhau nói chuyện cười đùa vui vẻ, ngày hôm sau mắt đi hơi thờ. Cảm giác sinh tử không ngừng luân chuyển thật khiến người ta không hề dễ chịu, chỉ là thời gian dài, đối với phương diện này cô cũng không còn nặng nề nữa.

Thời Hoan lắc lắc đầu, cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Những việc này, cô ngừng lại vào thời gian rảnh rỗi, nếu trong thời gian làm việc mà bận tâm tới những chuyện đó thì sợ là hiệu suất sẽ hạ thấp rất nhiều.

Sau khi Từ Dã và tài xế xác nhận được thời gian khởi hành cụ thể, tài xế gật đầu đồng ý, cúi người chui vào xe đợi bọn họ.

Thời gian này cũng gần tới giờ ăn sáng, ước chừng các thành viên của đội bác sĩ đã lần lượt tỉnh dậy, Thời Hoan rành rọt tới mức phát chán, liền ghé sát vào Từ Dã hỏi: "Đúng rồi, em quên không hỏi, lần này mọi người đến đây có nhiệm vụ gì vậy?"

Theo lý thuyết thì đây vốn là tin cơ mật, nhưng nhiệm vụ đã hoàn thành, Từ Dã liền nói thẳng cho cô biết: "Bên trên giao hai nhiệm vụ, nhiệm vụ chính là là cứu hai con tin người Trung Quốc, nhiệm vụ phụ là phục vụ như một lực lượng gìn giữ hòa bình đóng quân trong khu vực quân sự, hỗ trợ chính phủ địa phương.

"Con tin bị bắt?" Thời Hoan nghe vậy hơi khựng lại, trong đáy mắt nổi lên gợn sóng. ".....Tình huống thế nào?"

Từ Dã cup mắt nhìn cô, bình tĩnh nói: "Ba mươi con tin, sau khi xác nhận thân phận thì phát hiện ra trong đó có vài người là nhân viên của các tổ chức nhân đạo, trong đó hai tình nguyện viên là người Trung Quốc.

Anh vừa dứt lời, sắc mặt Thời Hoan hơi thay đổi, có điều cô nhanh chóng giấu đi, không để Từ Dã có cơ hội nắm bắt được tâm tình của mình.

Thời Hoan cực kỳ miễn cảm với từ "bắt cóc", nghe được câu trả lời của Từ Dã, biết được người bắt cóc là tình nguyện viên, tâm trạng của cô càng phức tạp hơn.

Tuy nói tổ chức nhân đạo cũng gần như đội bác sĩ không biên giới, đều trung lập về chính trị, nhưng dù sao cũng là người ngoại quốc, chuyện xảy ra mâu thuẫn cãi vã là không thể tránh khỏi. Vì bọn họ giúp đỡ người dân tị nạn trong doanh trại nên sẽ có lúc phải chịu sự theo dõi gắt gao của quân đảo chính và dân bạo loạn.

Ở đây không có chuyện gì gọi là có lý cả.

Thời Hoan hiểu rất rõ điều này.

Cô mím môi, thăm dò hỏi: "Không có ai nguy hiểm tính mạng chứ?"

Thật ra trong lòng cô đã rõ ràng, câu này cũng không hẳn là một câu hỏi.

Đôi mắt đen thâm trầm của Từ Dã nhìn cô, dường như không muốn nói chuyện này với cô, nhưng cuối cùng vẫn thấp giọng nói: "Lúc cả đội tới đó thì đã muộn, chỉ còn lại mười con tin sống sót."

Tuy rằng câu trả lời này cũng nằm trong dự liệu của Thời Hoan, nhưng tâm trạng cô vẫn không tránh khỏi có chút khó chịu.

Sinh mệnh vô tội, chỉ vì lưu lạc tới mảnh đất sai trái này, mà biến thành có tội.

"Vậy sao, thật đáng tiếc." Thời Hoan cup mắt, trên mặt không có bất kỳ sự khác thường nào, "Vậy các anh hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?"

"Khá may, trong số các con tin còn sống có hai con tin người Trung Quốc." Từ Dã gật đầu, vẻ mặt bình thản, "Những con tin còn lại cũng đã được cứu ra, coi như là thuận lợi."

Nhìn thấy Thời Hoan thờ phào sau khi nghe thấy câu trả lời của mình, tâm trạng Từ Dã cũng thoải mái hơn mấy phần.

Anh mơ hồ nhận ra, năm năm trước Thời Hoan gặp phải biến cố lớn có liên quan tới vấn đề này, vì vậy anh cũng cố hết sức né tránh những vấn đề như vậy, để cô không nhớ lại chuyện năm xưa.

Vì thế Từ Dã không nói cho cô biết, mười con tin này đã phải chịu những tổn thương lớn nhỏ khác nhau, mặc dù sau khi được giải cứu đã đưa đi cứu chữa ngay lập tức nhưng tỉ lệ sống sót không cao.

Có một số việc không thể như mong đợi, Từ Dã cũng không muốn cô nghĩ ngợi tới việc này quá nhiều, như vậy mới có thể khiến niềm hi vọng vào tình người của cô tăng thêm một chút.

Vùng đất này vốn đã tồi tệ, giữa cảnh hỗn loạn, anh cũng hi vọng cô có thể duy trì sơ tâm của mình, tiếp tục tiến lên phía trước.

Ấn sáng xong, Thời Hoan và Từ Dã lên xe chuẩn bị hộ tống đồ cứu trợ, những người còn lại theo tổ trưởng đi thẳng tới trại tị nạn tiếp tục làm việc, còn những bộ đội khác thì đóng giữ ở khu vực quân sự, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nghênh đón tình huống bất ngờ xảy ra.

Chỉ Từ Dã nói chuyện với mấy thành viên của đội mình, Trình Giai Văn nhân cơ hội chạy tới bên cạnh Thời Hoan, ghé sát tai cô hỏi: "Tối qua cũng chưa kịp hỏi cô, cô và anh quân nhân kia có quan hệ gì thế?"

Thời Hoan khẽ cong môi, khoan tay nhìn Từ Dã, ánh nắng chiếu lên sườn mặt của anh, phác họa đường nét tuấn tú khí khái mạnh mẽ, thật sự chói mắt.

Đó là Từ Dã của cô.

Anh thuộc về quốc gia, nhưng cũng thuộc về cô.

"Bạn trai cũ của tôi," Thời Hoan nghiêng đầu, cười khẽ, ánh mắt lấp lánh, "Kiềm chế tương lai"

Trình Giai Văn ngây ngốc: "???"

Bạn trai cũ và chồng tương lai mà có thể kiêm nhiệm được,

Đây là kiểu tình yêu nhai lại à?

"Tôi thấy bầu không khí giữa hai người tồi qua không tốt lắm, còn tưởng là có vấn đề gì." Thấy đáng vẻ này của Thời Hoan, cô ấy không kìm được thở phào, "Đây chính là "mùa xuân" mà cậu không gọi được điện thoại đấy à?"

Thời Hoan kiểm tra lại số hiệu, ý cười trên khóe môi rất rạng rỡ, "Bảo bối, cô quá thông minh."

"Không cãi nhau là tốt rồi." Trình Giai Văn buồn cười, vỗ vỗ vai cô, "Trên đường đi chú ý an toàn, bảo vệ bản thân cho tốt, tuy rằng dọc đường có quân đội nhưng tôi nhớ trên đường vẫn có một điểm mù, nhất định phải cẩn thận."

Trình Giai Văn vừa dặn dò xong, xe vận chuyển đã đến giờ khởi hành.

Thời Hoan vội vàng tạm biệt cô ấy, gửi cho cô ấy một nụ hôn gió xong liền leo lên xe.

Trình Giai Văn thu lại tầm mắt, sau đó cũng tập trung theo sự sắp xếp của đội trưởng.

Con đường vận chuyển đồ cứu trợ hơi vòng vèo, vì vậy thời gian di chuyển khá lâu.

Thời Hoan khoan tay chớp mắt trong khoang xe, bên cạnh có Từ Dã, cô có thể yên tâm nhắm mắt lại, cũng không cần lo lắng việc khác, toàn thân rơi vào trạng thái thả lỏng hiếm có.

Những năm gần đây, mỗi khi Thời Hoan ra ngoài làm việc đều quen chỉ có một mình, nên dù là lúc ngủ cô cũng không dám ngủ say hoàn toàn, mọi giây phút đều giữ tâm trạng đề phòng. Nhưng lần này có Từ Dã bên cạnh, cô có thể thật sự yên tâm, nhắm chặt hai mắt lại.

Thật may mắn, giữa bọn họ không xảy ra bất kỳ rạn nứt và hiểu lầm nào,

Nếu cứ tiếp tục ở bên nhau như vậy, việc bắt đầu lại cũng không phải là không thể.

Từ Dã ngồi một bên, tay phải của anh đặt trên đầu gối, đầu ngón tay chạm vào vỏ kim loại lạnh lẽo của khẩu súng.

Bên trong khoang xe không sáng lắm, anh nhắm mắt nhìn sang phía Thời Hoan, thấy cô đang nhắm mắt dưỡng thần, khóe môi hơi cong lên.

Sự lạnh lẽo cứng nhắc trong mắt anh bất giác tan đi mấy phần, anh lập tức vô thức quay đầu, thu hồi lại tầm mắt.

Cả đường không nói gì, rất yên ổn.

Mơ màng, Thời Hoan cảm thấy hình như mình ngủ thiếp đi, cũng không biết trải qua bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy xe dừng lại, ngay sau đó, người bên cạnh cô rời đi.

Vì vừa thức giấc nên phản xạ của Thời Hoan không được nhanh nhẹn lắm, cô thậm chí ngẩng một tiếng "Hồng rồi", đang định đưa tay ra chống đỡ thì vai đã được Từ Dã ôm lấy, nhanh chóng ổn định lại.

Thời Hoan mở miệng định nói chuyện nhưng còn chưa kịp nói năng gì đã bị một tiếng động rất lớn ở bên ngoài chặn ngang họng.

Tiếng súng vang lên trong nháy mắt, bất ngờ rạch toang bầu không khí xung quanh.

- - - - -

Câu hỏi giải PASS chương 25: Lần đầu tiên Thời Hoan và Trì Nhuyễn gặp Tịch Nhiên, mấy người đã đi ăn ở nhà hàng có bán món ăn của tỉnh nào ở Trung Quốc? (2 tiếng, 7 chữ cái, viết liền không dấu, viết hoa các chữ cái đầu)

- - - - -

P.s: Đạo này đi làm về mình thật sự oái quá T^T Huu hãy trả lại Sun tháng 2 đây ~

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nổ súng

Bên ngoài bỗng dưng vang lên một tiếng súng, rạch ngang bầu trời, trong chớp mắt mọi người lập tức căng thẳng.

Tuy rằng vừa nãy ở trên xe ngủ không say nên đầu Thời Hoan vẫn có chút choáng váng.

Nhưng chuyện chấn động như vậy khiến cô tỉnh táo hơn ít nhiều, lập tức ổn định tinh thần. Cô đang nhiu mày nhìn về phía Từ Dã, nhưng bất gặp khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của anh thì không khỏi khựng lại.

"Chờ trên xe, đừng di chuyển." Từ Dã dùng một tay giữ bả vai cô lại, giọng nói lạnh lùng không mang theo một chút cảm xúc nào.

Thời Hoan mơ hồ hiểu được đã xảy ra chuyện gì, lập tức gạt đầu đồng ý, đưa tay kéo anh lại, dặn dò: "Cố gắng đừng gây xung đột với đối phương, bình thường những tên cướp chỉ cần vật tư sẽ dễ đàm phán thôi."

Từ Dã "Ừ" một tiếng, thuận thực lên đạn súng, một tiếng lạch lạch vang lên, anh lập tức mở cửa xuống xe, cửa xe khép hờ.

Thời Hoan lặng lẽ siết chặt nắm đấm, cô hé cửa sổ xe xuống một chút, nhìn xuyên qua khe hở nhỏ vừa vịn có thể thấy rõ tình hình bên ngoài.

Đọc full chương 25 tại link bên dưới (Wattpad sẽ không hiển thị dưới dạng gắn link)

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26-1: Người anh yêu (1)

Thời Hoan rơi vào trong mộng cảnh.

Cô nằm trong một căn phòng tối tăm ẩm thấp, hai mắt bị che kín bởi một miếng vải đen, không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Hai tay bị trói ra phía sau, cổ chân cũng bị dây thừng buộc chặt.

Bất lực lại tuyệt vọng, trong phòng còn có một chiếc đồng hồ, âm thanh tic tắc vang lên vô cùng rõ ràng, khiến cho cảm giác sợ hãi càng lúc càng khuếch đại, dần dần đánh đổ phòng tuyến trong lòng người ta.

Thời Hoan cảm giác dường như mình đã chết rồi, nhưng sự thật thì không.

Mơ hồ hỗn loạn.

Cô đưa tay chạm vào người bên cạnh, nhận ra đối phương vẫn còn đó liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng thả lỏng hơn một chút.

Hai người đã cảm thấy đói bụng từ lâu chẳng còn sức để nói chuyện, không ai hé răng nửa lời, chỉ dựa sát vào nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, màn đen tăm tối như nước bọt bị kín thế giới của cô, lúc Thời Hoan đang buồn ngủ thì nghe thấy tiếng mở cửa.

Ngay khi một con tin bị lôi ra bên ngoài, nhiều tiếng kêu thảm thiết phảng phất như khắc sâu vào trong lòng Thời Hoan, biết bọn họ đã đáng cửa rồi đi nhưng cô vẫn khó có thể bình tĩnh lại.

Ký ức ngán ngùi chợt lóe lên.Đêm đen mịt mù, Thời Hoan muốn nắm chặt thứ đó nhưng bàn tay lại bị đâm chảy đầy máu tươi.

Da thịt nơi mắt cá chân bị cắt ra, cô có thể cảm nhận được một dòng dịch nóng tuôn trào trong nháy mắt, chậm rãi chảy men theo làn da lạnh lẽo của cô, nhỏ trên mặt đất tạo thành một vũng.

Người bên cạnh cũng không tránh được một kiếp nạn này, Thời Hoan cảm nhận rất rõ rằng sinh mệnh của mình đang nhanh chóng trôi đi, đẩy người ta từng bước từng bước tới sát bờ vực.

Đột nhiên, cửa bị ai đó đẩy ra, người kia hùng hổ đá văng cánh cửa.

Tiếng bước chân tới gần, Thời Hoan nín thở.

Hắn ta đi tới,

Cuối cùng,

Dừng lại trước mặt cô.

Trong khoảnh khắc đó, tim bỗng ngưng đập.

Ngay tức khắc, cô gái bên cạnh bị lôi dậy một cách không thương tiếc, đồng thời bàn tay đang nắm chặt tay Thời Hoan bị tách ra.

Tiếng kêu kinh hoàng của cô ấy, mang theo cả sự tuyệt vọng.

Chớp mắt, trong lòng Thời Hoan có thứ gì đó đã chết đi rồi.

Cảnh tượng bỗng chốc thay đổi, Thời Hoan bị một đoạn ký ức ngán ngùi này làm kinh động, cô mở choàng mắt, hơi thở bất ổn.

Đập vào mắt là ánh sáng mờ mờ trong xe, cô theo bản năng siết chặt bàn tay nhưng lại chạm vào một khẩu súng.

Thời Hoan khựng lại, vội vàng gọi: "Từ Dã."

Bên tai lập tức truyền đến

Bên tai lập tức truyền tới tiếng đáp lại của anh: "Anh đây."

Giọng anh rất nhẹ nhàng, chẳng qua chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lọt vào trong tai Thời Hoan lại khiến cô vô cùng an lòng.

Từ Dã nhận ra cô có gì đó khác thường, cúi đầu nhìn cô, trong con ngươi của cô hiện ra sự rối loạn và hoảng hốt, anh không khỏi nhíu mày, "Gặp phải ác mộng gì thế, vì chuyện ban nãy à?"

Cô chớp mấy môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không phát ra thành lời.

Cô ngồi thẳng người dậy, lắc đầu cười, tâm trạng từ từ ổn định lại.

- - - - - Hóa ra anh vẫn còn bận khoản chuyện vừa rồi, sợ để lại cho cô ám ảnh gì đó.

Nhận ra điều này, khoe miệng Thời Hoan hơi cong lên, cô khẽ cười, ôm đầu gối nói với anh: "Không sao, mơ thấy chuyện cũ thôi."

Không chờ Từ Dã nói gì, cô đã nghiêng đầu hỏi anh: "Chuyện năm năm trước, không phải anh vẫn luôn muốn hỏi em sao?"

"Muốn." Từ Dã thẳng thắn thừa nhận, anh bất chợt yên lặng, nói: "Nhưng, đợi tới khi em đồng ý chủ động nói với anh, thì lại nói."

Thời Hoan không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, ánh mắt lấp lánh, mỉm cười, "Ồ, sao lại nói vậy?"

"Anh không muốn em nhớ lại những chuyện không vui đó." Từ Dã giọng nhẹ nhàng, nhìn cô nói rõ từng câu từng chữ, "Nếu quá thật khiến em đau khổ như vậy, thì thà rằng anh chủ động gạt bỏ mong muốn này đi."

Thời Hoan nhìn thẳng, rơi vào trong con người sâu thẳm của anh, dường như muốn đắm chìm trong đó, dù muốn cũng khó lòng thoát ra được.

Cô thật sự rất may mắn.

Gặp được anh.

Thời Hoan nghĩ vậy, khuôn mặt không khỏi tràn ngập ý cười, đưa tay lên nắm khuỷu tay của anh, cười híp mắt nói: "Ồi, em thật sự càng ngày càng yêu anh."

Từ Dã nghe vậy dừng lại một chút, sau đó anh không nói lời nào quay đầu đi.

Lúc đầu Thời Hoan còn không hiểu vì sao, nhưng ngay sau đó, dường như cô đã hiểu ra.

Cô rướn người tới gần, "Không phải chứ Từ Dã, không phải là anh ngại ngừng đây chứ?"

Từ Dã "hừ" một tiếng, vươn tay ra trực tiếp ấn cô lại vị trí ngồi, "Nói bậy gì thế?"

Thời Hoan còn đang muốn tiếp tục đưa gối với anh, nhưng không có cơ hội, đúng lúc này xe đã dừng lại.

Hình như là đến nơi rồi.

"Đến rồi, xuống xe." Từ Dã nhàn nhạt, nhanh chóng cầm súng đứng dậy, anh nhấc chân đi ra phía cửa khoang xe, đẩy cửa bước ra ngoài.

Thời Hoan có chút tiếc nuối, nhưng công việc sắp bắt đầu, cô đành phải thờ dài bỏ tay, ngoan ngoãn che giấu nét mặt, nhảy xuống khỏi xe. Hai chiếc xe chở hàng lần lượt dừng lại trước trại tị nạn, xung quanh đều là người nhà bệnh nhân đi qua đi lại.

Thời Hoan sửa sang lại áo blouse của mình, cử động cổ mấy lần, đã chuyển thành đáng vẻ nghiêm túc lãnh đạm.

Sau khi trao đổi qua với tài xế một lúc, biết được sẽ có người giúp đỡ vận chuyển vật tư thì cô cảm thấy an tâm, lập tức vẫy tay với Từ Dã rồi đi thẳng vào trong trại tị nạn tập hợp cùng với đội bác sĩ.

Cô vừa đi qua đã trông thấy Trình Giai Văn đang ngồi xồm trước một giường bệnh, dường như đang nói chuyện gì đó với bệnh nhân nhí ở trên giường.

Thời Hoan lấy khẩu trang trong túi áo ra đeo, cất bước đi tới, vỗ vỗ vai cô ấy, "Tình hình ở đây sao rồi?"

Trình Giai Văn nghe thấy giọng Thời Hoan liền ngẩng đầu, giọng nói ung dung, ngữ điệu có chút nâng cao: "Mọi người nhanh vậy à, tình hình hôm nay tốt hơn hôm trước một chút, số lượng bệnh nhân tới có giảm một chút, những bệnh nhân đang được điều trị đều không có hiện tượng bệnh tình chuyển biến xấu, cũng không tệ lắm."

"Vậy thì tốt." Thời Hoan nghe vậy liền thờ phào một cái, lại nghe thấy cô bé trên giường bệnh ngọt ngào gọi: "Chị ơi."

Thời Hoan hiểu được ngôn ngữ của cô bé, hai người giao tiếp cũng không có trở ngại gì, đương nhiên cô biết cô bé đang nói gì, chỉ là giọng nói này có chút quen tai. Cô liền ngồi xồm người xuống nhìn người đang nằm trên giường bệnh, không khỏi ngạc nhiên.

Bệnh nhân này chính là đứa trẻ lúc đó nắm lấy tay cô, nói rằng mình không muốn chết.

Tuy rằng vẫn có chút suy nhược, nhìn không có sức sống nhưng cô bé có thể nói chuyện với mọi người thì xem ra hồi phục không tồi.

Thời Hoan vô thức có cảm giác thành công, cô thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, cười với cô bé: "Thân thể cảm thấy khá hơn chút nào không?"

Cô bé mỉm cười với Thời Hoan, lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ nhỏ đáng yêu, "Tốt hơn nhiều rồi à, cảm ơn chị đã cứu em."

Cô bé này có khuôn mặt thanh tú, mái tóc xoăn nhẹ, tuy rằng lúc này có chút nhếch nhác, thân thể cũng gầy gò yếu ớt, nhưng mắt cô bé vẫn sáng lấp lánh, dường như ánh sáng đó có thể tỏa ra cả xung quanh.

Cô gái mềm mại như nước, cũng tỏa sáng như ánh mặt trời, nhìn có vẻ rất thoải mái.

Thời Hoan chống tay lên đầu gối, từ từ đứng dậy, Trình Giai Văn liền hỏi cô: "Cô quen với Marry à?"

"Cô bé này tên là Marry à, chính là bệnh nhân cuối cùng mà hôm đó tôi cấp cứu, ấn tượng rất sâu sắc." Thời Hoan hơi gật đầu, trong con ngươi hiện lên ánh nhìn dịu dàng, "Cô thể sống sót, rất lợi hại."

"Đúng vậy." Trình Giai Văn thấy vui vẻ, "Tâm trạng của cô bé cũng rất tốt, thật đáng yêu."

Thời Hoan đột nhiên nhớ tới điều gì đó, liền nghiêng đầu hỏi cô ấy: "Mẹ của cô bé đâu?"

"Đi lấy nước rồi, chỗ lấy nước cách nơi này rất xa nên tôi ở lại đây cùng cô bé." Trình Giai Văn nói xong, liền vỗ vai Thời Hoan, "Cô ở đây đi, đúng lúc tôi phải đi có việc."

Thời Hoan ra hiệu OK bằng tay, Trình Giai Văn liền đi sang một khu vực giường bệnh khác, bận rộn luôn tay luôn chân.

Marry khẽ gọi: "Chị ơi."

Thời Hoan nghe vậy, lần nữa ngồi xồm xuống, mỉm cười hỏi cô bé: "Sao vậy?"

"Chuyện đó..." Hình như Marry có chút do dự, ánh mắt sáng tối biến đổi, một lát sau cô bé mới rụt rè hỏi, "Chị, em... em còn có thể bước đi được sao?"

Thời Hoan nghe vậy dừng một chút, cô nhớ tới vết thương trên đùi cô bé, tuy rằng đã bị nhiễm trùng nhưng hẳn là không có ảnh hưởng gì quá lớn, chỉ cần có thời gian dưỡng bệnh đầy đủ thì đi lại bình thường sẽ không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, cô liền động viên Marry nói: "Có thể, chỉ cần em dưỡng bệnh cẩn thận thì có thể xuống giường đi lại."

Marry gật đầu, hoàn toàn tin tưởng là như vậy.

- - - - -

Đôi lời của editor:

Sun không muốn nói nhiều, từ giờ ai gục truyện thì mời bạn đi ra khỏi nhà mình. Không tiễn!

Nếu quá ngày đăng mà mình không up các bạn có thể hỏi mình khi nào có truyện, mình vẫn trả lời rất thoải mái. Nhưng vào comment kiểu "Chờ mãi không thấy truyện", "Đến ngày hôm nay vẫn không có chương mới",.... thì mình đọc xong chỉ thấy nực hóm thôi. Nên là mình không muốn đọc đầu, sức mình chỉ có vậy, bạn không chờ được thì mời bạn đi)

Các bạn đi học, đi làm, có chương mới thì các bạn vào đọc chắc chỉ mất 3 phút. Nhưng mình đi làm về luôn cố gắng bỏ thời gian vài tiếng ra để edit truyện mà đọc được mấy comment kiểu như vậy thì chả có tí động lực nào hết đâu. Mình không muốn vì một vài người mà tụt hết cả cảm hứng với việc edit)

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2: Người anh yêu (2)

Cách đó không xa, Từ Dã đang trao đổi với đội trưởng của đội bác sĩ không biên giới, tầm mắt vô tình liếc nhìn sang phía Thời Hoan, nhất thời dừng lại một chút.

Từ góc độ của anh, vừa vặn có thể nhìn thấy Thời Hoan đang ngồi xồm, quay về phía giường bệnh của cô bé kia, dường như hai người đang nói chuyện gì đó.

Tuy Thời Hoan đeo khẩu trang nhưng giữa hai hàng lông mày của cô tràn ngập ý cười rạng rỡ, khiến cả người cô đều trở nên dịu dàng.

"Đội trưởng Từ?" Tô trưởng nghi hoặc gọi, có chút buồn bã.

Từ Dã lập tức định thần, thu hồi sự thất thần trong giây lát lại, nghiêm mặt nói với tổ trưởng: "Thật ngại quá, chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?"

"Cũng không có gì, chỉ là chuyện sau này tiếp tục vận chuyển vật tư thôi." Tổ trưởng mỉm cười gật đầu, thờ dài, "Cảm ơn mọi người, gần đây nhân lực trong đội không đủ, đặc biệt là thiếu bác sĩ ngoại khoa, vì thế nên bác sĩ không thể bớt ra chút thời gian nào được, phiền mọi người phải hao tốn sức lực."

"Bác sĩ ngoại khoa?" Trong đầu Từ Dã nhớ ra gì đó, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hỏi thẳng, "Tôi nhớ bác sĩ Tô là bác sĩ ngoại khoa kỳ tài, sao tới qua chưa nhìn thấy?"

Không ngờ tổ trưởng nghe nói vậy thì sững sốt, "Bác sĩ Tô, anh nói là Tô Kỳ sao?"

Từ Dã thấy phản ứng này của ông ấy thì nhận ra có điểm bất thường, nhủ thầm nói: "Phải, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?"

"Thời Hoan chưa nói với anh à..." Đường như tổ trưởng có chút xúc động, khuôn mặt hiện ra vẻ đau lòng, "Cũng đúng, chuyện đó đối với nha đầu này là một đả kích rất lớn."

Từ Dã dừng một chút, còn chưa kịp mở miệng nói gì đã nghe thấy tổ trưởng nói..

"Tô Kỳ, đã qua đời từ lâu rồi."

-

Thời gian mà Thời Hoan và Tô Kỳ quen biết nhau cũng không tính là ngắn, thậm chí trước khi Thời Hoan quen Từ Dã cô đã quen biết Tô Kỳ rất lâu rồi.

Từ Dã nhớ tới Thời Hoan từng nhắc tới chuyện của cô và Tô Kỳ với anh.

Tô Kỳ tạm coi là chị họ xa của Thời Hoan, lớn hơn Thời Hoan năm tuổi, là một bác sĩ không biên giới, đặc biệt giỏi về ngoại khoa.

Do Thời Hoan học y, nên quan hệ của cô và Tô Kỳ cũng không tệ, theo một ý nghĩa nào đó, Tô Kỳ cũng coi như là cô giáo của Thời Hoan.

Hai người vừa là quan hệ thầy trò vừa là quan hệ bạn bè cứ thế duy trì suốt nhiều năm, Thời Hoan chịu ảnh hưởng của chị ấy nên cũng đi theo con đường bác sĩ không biên giới, dường như muốn nối tiếp bước chân của Tô Kỳ.

Sau đó Thời Hoan quen Từ Dã thông qua bạn bè, sau khi hai người ở bên nhau, Từ Dã cũng từng gặp Tô Kỳ mấy lần.

Tính cách của Tô Kỳ rất tốt, một vài phương diện khá giống với Thời Hoan, nhưng dù sao cũng có cách biệt tuổi tác nên trưởng thành hơn so với Thời Hoan nhiều. Ấn tượng của Từ Dã về cô gái này không được xem là sâu sắc, nhưng Tô Kỳ quả thật là một cô gái khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Thật ra thời gian đầu khi Từ Dã biết Thời Hoan có ý muốn trở thành một bác sĩ không biên giới thì không mấy tán thành.

Dù sao nghề nghiệp này cũng có độ nguy hiểm cao, so với nghề nghiệp của anh thì không kém cạnh chút nào, mặc dù là tổ chức trung lập về chính trị nhưng vẫn sẽ có lúc bị cuốn vào những cuộc nội chiến của các quốc gia.

Ngày trước Từ Dã làm nhiệm vụ, không hiếm gặp phải tình huống dân bạo loạn vô duyên vô cớ bắt cóc người của các tổ chức tình nguyện, ngay cả hài cốt cũng không thể mang về, tính mạng của bọn họ thậm chí bị đem ra để thị uy, thật sự nguy hiể,

Thời Hoan và Từ Dã ở bên nhau lâu như vậy, thực ra gần như không mấy khi cãi nhau. Lần mâu thuẫn duy nhất cũng chính là chuyện Thời Hoan muốn gia nhập tổ chức bác sĩ không biên giới.

Lúc Tô Kỳ đi công tác ở vùng chiến, thỉnh thoảng Thời Hoan sẽ đi cùng, Từ Dã thật sự không an tâm về cô, không thể không thẳng tay ngăn cô lại.

Hai người vì chuyện này mà cãi vã, suýt nữa biến thành mâu thuẫn gay gắt, Thời Hoan cứng rắn kiên quyết theo đuổi mục tiêu kia không buông, cuối cùng Từ Dã đành phải cúi đầu nhường một bước.

Tô Kỳ cũng ngầm hiểu, để cho Thời Hoan và Từ Dã có một chút không gian để ngầm lại, sau đó mới khuyên giải vấn đề giữa hai người.

Thời gian lâu dài, dường như Từ Dã cũng không còn gay gắt với chuyện này nữa.

Chính là nghề nghiệp có mức độ nguy hiểm cao, nhưng hai người bọn họ sánh vai bên nhau thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Mãi cho tới ngày đó của năm năm trước, Thời Hoan đột nhiên không từ mà biệt, không rõ tung tích.

Câu chuyện giữa hai người tạm thời về một đầu gạch ngang, sau khi gặp lại, anh và Thời Hoan dây dưa không rõ, đương nhiên cũng không hề chú ý tới việc chưa từng thấy bóng dáng của Tô Kỳ.

Mà bây giờ, Từ Dã ở Balnea, đối diện là đối tượng của đội bác sĩ không biên giới, nghe ông ấy nói từng chữ: "Tô Kỳ, đã qua đời từ lâu rồi."

Đường như tức khắc tổ trưởng vừa dứt lời, trong ánh mắt Từ Dã cuộn cuộn sóng lớn.

Xưa nay anh luôn dễ dàng không chế cảm xúc của mình, không hay bộc lộ ra bên ngoài, nhưng nghe thấy tin tức này, dù cho anh bình tĩnh tới cỡ nào cũng không thể không cảm thấy kinh ngạc.

Tô Kỳ đã qua đời?

Hiếm khi trông thấy trên khuôn mặt của Từ Dã lộ rõ tâm tư, tổ trưởng ngăn người, hơi nghi hoặc một chút: "Đội trưởng Từ, lẽ này Thời Hoan không nhắc chút nào về chuyện này với anh sao?"

"Cô ấy chưa từng nói với tôi chuyện này, tôi cũng chỉ là vô tình nhớ tới nên hỏi." Từ Dã nói, lông mày hơi cau lại, đôi mắt đen sâu thẳm hơn mấy phần, ".....Bác sĩ Tô mất bao lâu rồi?"

"Năm năm trước." Tuy rằng chuyện đã qua nhiều năm, nhưng khi nhớ lại trong lòng tổ trưởng vẫn không kìm được chua xót, ông thở dài lắc đầu, nói, "Lúc đó sự việc xảy ra bất ngờ, ai cũng không lường trước được Tô Kỳ sẽ xảy ra chuyện."

Dứt lời, ông lại mở miệng, dường như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng trong đầu bỗng lóe lên, ông liền hắng giọng.

"Thực ra chuyện của Tô Kỳ năm đó là đả kích rất lớn đối với Thời Hoan, là cơn ác mộng đã lâu của nha đầu kia. Mấy năm qua mới miễn cưỡng xem như có thể thoát ra được." Tổ trưởng có chút do dự, cuối cùng vẫn nói với Từ Dã, "Nhưng đối tượng Từ, chuyện này tôi thân là người ngoài cuộc, không tiện nói lắm, vẫn nên để Thời Hoan tự nguyện đi, xin lỗi."

Xem ra năm năm trước, đúng là Thời Hoan đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn có liên quan tới cái chết của Tô Kỳ.

Từ Dã tỏ ra đã hiểu, nét mặt lại khôi phục vẻ lãnh đạm như xưa, hơi gật đầu, "Không cần xin lỗi, đúng là tôi đã làm phiền bác sĩ một chút thời gian, thật ngại quá."

Tổ trưởng xoa tay ra hiệu không có gì, sau đó lập tức đi vào kiểm tra vật tư.

Từ Dã đứng im tại chỗ, hồi lâu không hề di chuyển.

Suy nghĩ của anh có chút rối loạn, vô thức nhu này rất chặt, liếc mắt nhìn về phía vừa rồi trông thấy Thời Hoan nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Anh vừa dừng lại, liền cảm thấy hai vai bị ghì chặt, cùng lúc đó, bên tai truyền tới tiếng cười lạnh lạnh của cô, rất dễ nghe.....

"Đội trưởng Từ, vừa này anh rất giống đang nhìn trộm em đó nha."

Từ Dã thấp giọng cười, một tay nắm chặt lấy bàn tay có đang khoác lên vai anh, hơi nghiêng người nhìn cô, "Trong giờ làm việc mà lười biếng, em còn dám nói anh."

Thời Hoan vô vị nhún vai, "Hôm nay tình hình ở trại bị nạn đã có chuyển biến tốt, em hiếm khi được rảnh rỗi mà."

Nói xong, cô lại liếc mắt nhìn sang phía tổ trưởng vừa mới rời đi, thuận miệng hỏi: "Vừa này hai người đang nói chuyện gì vậy, anh cũng không phát hiện ra là em tới gần."

"Không có gì." Từ Dã yên lặng, nét mặt không đổi, nói với cô, "Chỉ là sắp xếp chuyện phân phát vật tư, lượng công việc của bọn em chắc sẽ được giảm bớt."

"Đừng vậy, vật tư đã đến rồi, cứ thế người dân trong trại bị nạn cũng không cần lo lắng về việc thiếu lương thực, thiếu dinh dưỡng mà mất mạng." Cô cười vui vẻ, nghĩ tới cảm thấy đúng là thoải mái, lại nhớ đến Marry vừa mới giành lại được sự sống liền cảm thấy xúc động, "Tuy rằng những năm qua chứng kiến không ít chuyện sinh tử, nhưng mỗi lần làm việc vẫn có biết bao nhiêu cảm xúc."

Từ Dã neho mắt nhìn cô, trông thấy ý cười hạnh phúc trên khuôn mặt cô, bình thản lại ung dung, dưới ánh mặt trời trở nên vô cùng xinh đẹp.

Anh bỗng nhiên mở miệng, gọi tên cô: "Thời Hoan."

Cô quay đầu sang nhìn anh, khóe môi ngập ý cười, "Sao vậy?"

"Sao em lại kiên trì với công việc này?""

Thời Hoan dường như không ngờ Từ Dã đột nhiên hỏi vấn đề này, cô ngẩn người, trong lòng đúng là không có một đáp án nào để trả lời.

Cô mở miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không biết vì sao mà nhất thời không thể nói được thành lời.

Từ Dã cũng không hề gấp gáp, tiếp tục ung dung chờ đợi đáp án của cô.

Thời Hoan suy nghĩ vài giây, sau đó liền nghiêm túc nói: "Thật ra, em là người khá cảm tính, dù cho nhiều năm như vậy, em nghe thấy tin bệnh nhân qua đời vẫn sẽ buồn bã rất lâu, dường như em không hề thích hợp với công việc này."

Lời này giống với cái nhìn ban đầu của Từ Dã.

"Em có thể kiên trì tới cùng, em cũng cảm thấy rất thần kỳ. Có lúc em cũng thấy kì lạ, điều gì khiến em đi tới một nơi tràn ngập chiến tranh, không màng bản thân mà cứu giúp những sinh mệnh khác." Nói tới đây cô cảm thấy buồn cười, ánh mắt dịu dàng. "Nhưng Từ Dã, anh biết không? Khi anh tập trung cứu chữa cho những đứa trẻ, cuối cùng chúng có thể xuống đất bước đi, chạy tới đánh tặng anh một cái ôm, em cảm thấy cái gì cũng đáng giá."

"Hòa bình thế giới thật ra chẳng liên quan mật thiết gì tới em, mà chút sức mọn của chúng ta cũng chẳng thể thay đổi được điều gì, nhưng chỉ cần bọn họ đồng ý kiên trì sống tiếp, thì chúng em chắc chắn sẽ cố hết sức mình."

Thời Hoan nói xong, ngừng lại một chút, lập tức bổ sung thêm: "Đây là những lời trước kia chị Tô Kỳ nói với em, em nhớ rất lâu."

"Ôi nói nhiều như vậy, dù sao em cũng tự nhận mình không phải là người vĩ đại có thể vì người khác mà hi sinh." Thời Hoan nói xong những lời nghiêm túc, liền nghiêng đầu cười, "Nhưng em có thể cố gắng hết sức cứu giúp bọn họ đã là vô cùng thỏa mãn rồi. Dù sao bọn họ vẫn còn những ước mơ trong tương lai, sao có thể dễ dàng phụ lòng họ đây."

Từ Dã không lên tiếng, chỉ nhìn cô, nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của cô.

Ánh sáng đẹp đẽ này, anh không muốn xóa nó đi.

Một lát sau anh thấp giọng cười khẽ, giờ tay xoa đầu cô, trong giọng nói bình thản có mang theo chút ý cười bất đắc dĩ: "Anh hiểu."

Thời Hoan có chút bất mãn lờm một cái, "Em nói một đồng dài như vậy anh chỉ nói có hai chữ thôi à?"

Từ Dã suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Cổ lên."

Thời Hoan: "....."

Cô đúng là phục anh luôn.

Cùng lúc đó, lương thực đã được vận chuyển xuống, người nhà bệnh nhân đang xếp hàng nhận thức ăn, Thời Hoan nhớ mẹ của Marry còn chưa quay lại nên lấy hộ cô bé mấy túi.

Tình nguyện viên đang bận phát đồ đạc, Thời Hoan định giúp đỡ nên nói vị trí của Marry cho Từ Dã, bảo anh mang đồ ăn tới cho cô bé.

Từ Dã nhớ vị trí giường mà vừa rồi Thời Hoan dừng lại, anh dặn dò cô chú ý an toàn sau đó đi sang chỗ Marry.

Lúc Từ Dã đi đến, cô bé đang ngồi dựa vào đầu giường, ánh mắt long lanh nhìn anh, bên trong đôi mắt đen láy ánh lên sự hiếu kỳ.

Từ Dã ngồi xuống bên người cô bé, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Em là Marry?"

Marry gật đầu, liếc nhìn đồ ăn trong tay anh, ánh mắt sáng lên, "Là chị bác sĩ bảo anh mang tới sao?"

Từ Dã nghĩ ý cô bé nói tới Thời Hoan nên gật đầu, "Cô ấy tên là Thời Hoan."

Nói xong, anh giờ hộp sữa dinh dưỡng trong tay lên, "Muốn uống bây giờ không?"

Thấy cô bé gật đầu, Từ Dã liền xé giấy gói đi, đưa tới cho cô bé.

Nha đầu ngoan ngoan nói cảm ơn, tình trạng sức khỏe của cô bé tốt hơn so với các bệnh nhân khác một chút, tự mình ăn uống không có vấn đề gì, cũng không làm ồn không nói nhiều, yên lặng uống xong hộp sữa.

Từ Dã nhìn bóng dáng bận rộn của Thời Hoan ẩn hiện giữa đám người, có chút thất thần.

Marry nhìn theo tầm mắt anh, liền trông thấy hình dáng quen thuộc. Cô bé há mồm vừa định nói "Chị bác sĩ", lại đột nhiên nhớ ra lời nói ban nãy của anh, liền đổi sang cách xưng hô mới: "Anh, anh rất thân với chị Thời Hoan sao?"

Từ Dã nghe vậy, đôi mắt vô tình hiện lên mấy phần dịu dàng, khước môi anh hơi cong lên, nheo mắt hỏi cô bé: "Sao lại hỏi vậy?"

"Vừa nãy lúc anh đang ở bên kia, ánh mắt chị nhìn anh, rất giống ánh mắt anh bây giờ."

Marry nở nụ cười, lộ ra chiếc răng khểnh, "Trong đôi mắt của hai người, đều giống như có những vì sao hiện lên lấp lánh."

Đúng là một ví dụ thú vị.

Từ Dã thấy buồn cười, chậm rãi dời tầm mắt đến bóng người cách đó không xa, thấp giọng nói..

"Cô ấy là người anh yêu, nếu số anh may mắn, tương lai có thể khiến cô ấy trở thành người yêu của anh."

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không thể làm gì

Thời Hoan giúp các tình nguyện viên phân phát đồ dùng, tuy đông người nhưng may mà không mất quá nhiều sức để duy trì trật tự, vì thế nên công việc cũng không cực khổ lắm.

Bận rộn một hồi lâu, thêm một chiếc thùng trống được để sang một bên, cuối cùng bọn họ cũng phân phát đồ dùng xong xuôi.

Thời Hoan đưa tay kéo khẩu trang xuống, cô nhìn thấy nụ cười tràn ngập trên khuôn mặt của những người nhà bệnh nhân, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này đã là buổi chiều, thời gian không còn tính là sớm nữa, hầu hết các thành viên trong đội bác sĩ cũng đã trở về nơi ở.

Thời Hoan thấy công việc trong tay đã gần xong xuôi, liền đi tới chỗ Marry, nghĩ có lẽ Từ Dã vẫn đang chờ ở đó.

Ánh hồng tươi đẹp nhuộm kín phía chân trời, từ trên bầu trời những vầng sáng dịu dàng chiếu xuống, loạn lạc tan đi, mảnh đất này trở nên yên bình hiếm thấy.

Thời Hoan xoay cổ tay đau nhức, bước đi theo trí nhớ, nhưng khi tới bên cạnh giường bệnh của Marry thì lại không gặp được người mình muốn tìm.

Có điều trên giường lại có người nhà của cô bé đang ngồi quay lưng về phía cô, Thời Hoan nhẹ nhàng đi tới vỗ lên vai chị ấy, thấy đôi phương quay đầu lại liền nhận ra đây là mẹ của Marry, chắc là vừa lấy nước trở về.

Chị ấy đương nhiên cũng nhận ra Thời Hoan, dù giữa hai hàng lông mày hiện ra vẻ buồn bã khó che giấu, nhưng khi thấy Thời Hoan thì chị ấy vẫn nở nụ cười hiền lành.

Thời Hoan cười đáp lại, khẽ hỏi: "Marry không ở đây sao?"

Người mẹ thoáng gật đầu, dùng Tiếng Anh có chút ngắc ngứ trả lời: "Marry đi xem mặt trời lặn, chắc sẽ trở về ngay thôi."

"Đi xem mặt trời lặn rồi sao?" Thời Hoan ngăn người, dường như có phần kinh ngạc, "Cô bé tự mình đi sao?"

Người mẹ thấy đáng vẻ lo sợ của cô thì không khỏi buồn cười, cong môi nói: "Không phải, Marry vẫn chưa thể xuống giường đi lại được, nhưng lúc tới trở về thì thấy có người lạ ngồi bên cạnh trò chuyện với con bé, nghe anh ta giới

thieu là bộ đội gìn giữ hòa bình. Marry muốn đi ngắm hoàng hôn, nhưng tối mệt quá nên người quản nhân kia đã dẫn nó đi rồi."

Hai từ người lạ và bộ đội gìn giữ hòa bình lọt vào trong tai Thời Hoan, cô liền hiểu ngay người quản nhân kia nhất định là Từ Dã.

"Ra là thế, vậy thời đi tìm bọn họ một chút, đúng lúc hôm nay công việc của chúng tôi kết thúc rồi." Thời Hoan gật đầu với chị ấy, lại cười nói, "Chị đã khổ cực nhiều, nếu có gì không thoải mái thì nhất định phải nói cho tôi biết."

"Cảm ơn bác sĩ." Người mẹ chân thành nói cảm ơn với cô, trong ánh mắt lóe lên tia sáng mơ hồ.

Thời Hoan xoa tay ra hiệu không cần, vừa xoay người định rời đi thì bỗng nhiên ống tay áo bị chị ấy giữ lại. Sức của chị ấy rất yếu ớt, nếu không phải Thời Hoan chú ý đến thì còn tưởng là gió thổi qua góc áo.

Cô nghi hoặc nhìn lại, nhưng chỉ nhìn thấy sự do dự trên khuôn mặt của người mẹ, dường như muốn nói điều gì đó.

Thời Hoan cong môi, hơi nghiêng đầu, nói với chị ấy: "Xin hỏi, có phải chị có gì muốn nói với tôi không?"

Người mẹ chậm rãi gạt đầu, trên mặt chị ấy hiện lên một chút thần sắc lo lắng, đầu ngón tay đang nắm áo của Thời Hoan cũng vô thức siết chặt, trên áo blouse trắng của Thời Hoan liền hiện ra một dấu tay đen thui.

Dường như nhận ra điều đó, người mẹ định thần lại, vội thu tay về nói xin lỗi với Thời Hoan.

"Không sao." Thời Hoan biết chị ấy đang nói xin lỗi vì đã làm bẩn quần áo của cô, nhưng căn bản cô không hề quan tâm. Cô tiến lên phía trước, ngờii xỏm xuống trước mặt người mẹ, "Thật sự rất khó nói sao, nếu như thật sự khó nói như vậy, có thể suy nghĩ thêm một chút nữa cũng được."

Có lẽ sự ân cần của Thời Hoan đã làm tan chảy một chút lạnh giá trong lòng người mẹ, cuối cùng chị ấy khẽ thở dài, nhủ mảy cần môi, mở miệng khẽ nói: "Bác sĩ, tôi muốn biết... tình hình thật sự của Marry, hiện tại con bé không ở đây, tôi hi vọng bác sĩ có thể nói cho tôi nghe một đáp án không chút lừa dối nào."

Thời Hoan nghe vậy thì khựng lại một chút, trong lòng cô thoáng thất lại, đột nhiên có chút do dự.

Thực tế, khi Marry được đưa tới, vết thương trên đùi cô bé đã bị nhiễm trùng nghiêm trọng, không hề khả quan. Tuy rằng bảo vệ được tính mạng nhưng tình hình chân của Marry, Thời Hoan vẫn không xác định được. Trước đó cô có kiểm tra về phản xạ chân của Marry, nhưng dường như cô bé hoàn toàn không cảm nhận được hai chân của mình, trong lòng Thời Hoan căn bản cũng đã hiểu rõ tình hình.

Hì vọng Marry có thể bước đi, không thể nói là xa vời nữa rồi, mà phải nói rằng hoàn toàn không thể.

Nhưng nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của cô bé, có sao có thể tàn nhẫn báo tin này cho cô bé được, chỉ có thể cố gắng lảng tránh vấn đề này, không cho Marry nghĩ ngợi nhiều.

Vậy mà lúc này có lẽ mẹ của Marry đã nhận ra gì đó, nên mới hỏi cô như vậy.

Thời Hoan nấp máy môi, cuối cùng cô khẽ cau mày, không vội vàng trả lời vấn đề này, chỉ hỏi lại: "Vì sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

"Vừa nãy tôi đem nước nóng về, lúc rót nước không cẩn thận bắn lên đùi Marry..." Nói đến đây, đôi mắt của người mẹ bỗng ửng đỏ, "Nước nóng như vậy nhưng căn bản con bé không hề có cảm giác gì."

Điều này càng khẳng định suy đoán của Thời Hoan.

Cô nhắm mắt lại, thở dài, dù sao đây cũng là mẹ của Marry, có quyền được biết tình hình thật sự của con mình.

Nghĩ vậy, Thời Hoan liền đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy tay chị ấy.

Cô mím môi, sau đó trầm giọng nói: "Rất xin lỗi vì phải nói với chị điều này, nhưng có thể Marry sẽ không bao giờ tiếp tục bước đi được nữa."

Mặc dù người mẹ đã sớm đoán được đáp án này nhưng khi chị ấy thật sự nghe được câu này từ trong miệng Thời Hoan thì vẫn không thể kìm chế được, đôi mắt cay xè, nước mắt trào ra, chị ấy đưa tay che kín miệng, muốn kìm chế tiếng khóc của chính mình.

"Ông trời ơi, con bé mới năm tuổi, nó mới chỉ năm tuổi..."

Tiếng khóc nức nở của người mẹ vang lên bên tai, đáy lòng Thời Hoan khẽ run lên.

Làm việc ở vùng đất này, dù là tiếng khóc hay tiếng gào, thì mỗi ngày Thời Hoan đều nghe thấy, dần dần, cảm xúc của cô cũng không còn dễ dàng bị tác động nữa.

Nhưng lúc này, nghe tiếng khóc xé lòng của người mẹ, tiếng khóc vì con gái mình mất đi khả năng đi đứng quá sớm, những tiếng nghẹn ngào kìm nén lộ ra, nhuộm đậm cảm giác bất lực và tuyệt vọng.

Thời Hona thật sự không đành lòng, cô chậm rãi đứng dậy, quyết định để người mẹ được ở riêng một mình, lặng lẽ rời khỏi không một tiếng động.

Đối với đứa trẻ vừa mới đến thế giới này không được bao lâu mà nói, cô bé sinh ra trong hoàn cảnh này vốn dĩ đã không có bao nhiêu cơ hội chạy nhảy vui chơi, vậy mà bây giờ ngay cả cơ hội đó cũng hoàn toàn tiêu tan.

Quá mức đau khổ, lòng cô thất lại, rất nặng nề.

Thời Hoan hít sâu, cô vừa cố gắng ổn định tâm trạng của bản thân, vừa bước đi trong vô định ra khỏi trại ị nạn. Trong phút chốc, lúc cô lơ đãng ngẩng đầu thì nhìn thấy ở khoảng đất trống cách đó không xa, có một bóng người quen thuộc.

Dáng người anh cao lớn, đưa lưng về phía Thời Hoan, bóng anh đổ trên nền đất tạo thành một vệt dài, hào quang dịu dàng khiến tất cả sự lạnh lẽo xung quanh đều tan biến.

Anh được ánh hoàng hôn bao bọc, cả người đều trở nên sáng bừng rực rỡ, giữa khung cảnh lọt vào trong tầm mắt, anh chính là một hình ảnh tuyệt diệu nhất.

Là Từ Dã.

Ánh mắt Thời Hoan trở nên dịu dàng ngay tức khắc, sau đó đột nhiên chú ý tới cái đầu nhỏ đang dựa trên vai trái của anh. Cô định thần lại mới nhận ra Marry được Từ Dã bế trong lòng, anh nâng cô bé ngồi vững vàng trên cánh tay mình.

Hai người thậm chí có một loại cảm giác ấm áp không thể miêu tả bằng lời.

Thời Hoan dừng một chút.

Khóe môi dường như khẽ cong lên.

Cô tiến vài bước lên phía trước đứng bên cạnh Từ Dã, chấp tay ra sau lưng cùng hai người bọn họ thưởng thức ánh hoàng hôn. Nhìn những đám mây tản mát, vàng sáng màu cam ngưng tụ lại, thật là đẹp dễ.

Từ Dã nghiêng đầu nhìn cô, còn chưa kịp nói gì, Marry đang nằm trong lòng anh đã phát hiện ra Thời Hoan trước, cười híp mắt gọi cô "Chị bác sĩ".

Nụ cười của Marry rất có sức cuốn hút, sự nặng nề trong lòng Thời Hoan dường như cũng nhẹ đi mấy phần. Cô mím cười, chớp mắt nhẹ nhàng xoa chớp mũi của cô bé, "Lại gặp nhau rồi, mặt trời lặn trông đẹp không?"

"Đẹp ạ!" Marry vội vàng gạt đầu, nghiêm túc nói, "Từ khi không còn nhà nữa, em cũng chưa được ngắm mặt trời lặn, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy rồi."

Câu trả lời này cùng với dáng vẻ ngây thơ của cô bé khiến Thời Hoan có chút nhói lòng.

Cô lặng lẽ mím cười, cổ họng hơi khàn khàn: "Chỉ cần em thích, ngày nào chị cũng đưa em đi xem, được không?"

"Thật không ạ?"

"Thật." Không đợi cô nói tiếp, Từ Dã đã nhẹ nhàng trả lời cô bé, "Nếu như chị ấy không có thời gian, anh sẽ đưa em đi."

Marry nghe vậy, ý cười trên môi càng sâu, "Cảm ơn, em rất vui ạ!"

Thời gian đã không còn sớm, Từ Dã quyết định đưa Marry về với mẹ cô bé, Thời Hoan đi cùng anh.

Trên đường, Marry có vẻ lơ đãng, hiếm khi trở nên yên lặng.

Mãi tới khi sắp đi vào bên trong trại tị nạn, cô bé đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Thời Hoan, ánh mắt kiên định hỏi cô: "Chị, có phải là sau này em sẽ không bao giờ có thể tiếp tục bước đi nữa không?"

Tâm trạng Thời Hoan trùng xuống, cô đang định phủ nhận thì Marry lại nhẹ nhàng lắc đầu, "Không cần lừa em, hôm nay mẹ em làm đổ nước nóng lên chân em nhưng em hoàn toàn không có cảm giác gì, em biết, chị không cần an ủi em đâu."

Sau đó, cô bé cắn môi dưới, mặc dù trong mắt đã hiện lên nước mắt nhưng vẫn gượng cười nói với Thời Hoan: "Em không muốn khiến mẹ em đau lòng nên lúc đó đã giả vờ như không chú ý, vì thế chị ơi, chị có thể đừng nói chuyện này với mẹ em được không. Cha đã rời bỏ chúng em đi rồi, em không muốn mẹ đau khổ hơn nữa."

Thời Hoan không nói nên lời, chỉ buồn bã gật đầu đồng ý, tâm trạng nặng nề hơn trăm ngàn lần.

Mãi tới khi Từ Dã đưa Marry về, anh và Thời Hoan mới cùng nhau đi ra khỏi trại tị nạn, định tập hợp cùng cả đội trở về nơi ở. Cô vẫn im lặng không nói gì, đi theo phía sau anh.

Từ Dã đột nhiên dừng lại, Thời Hoan không cẩn thận liếc va vào anh, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Cô xoa xoa mũi đang định nói gì đó, lúc này Từ Dã cũng định thần lại, dang hai tay ra ôm lấy cô.

Rất dịu dàng mang theo ý vỗ về.

Thời Hoan ngẩng người, sau đó cô lập tức nhủ mảy, ti trán lên lồng ngực anh, nước mắt trào ra, lặng lẽ chảy dài trên khuôn mặt.

Nhiều năm như vậy, đây là lần thứ hai cô cảm nhận được sự bắt lực của bản thân một cách rõ ràng như thế.

Xuyên thẳng vào tim, cảm giác chua xót không tên tràn ngập trong lồng ngực, dường như muốn cướp đi hơi thở của cô.

Bên tai dường như truyền tới tiếng nói khe khẽ của Từ Dã, tan vào trong gió.

Anh giờ tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc cô, nhắm mắt dịu dàng nói...

"Ngoan, em đã rất tuyệt vời rồi."

Lời editor: Không biết do hôm nay quá mệt nên tâm trạng cũng "lù lù" hay là vì sao, mà edit chương này cảm thấy khá xúc động. Chiến tranh luôn là tội ác, dù với bất kỳ mục đích nào. Và Marry chỉ là một cô bé trong số vô vàn những đứa trẻ vô tội đang phải chịu tổn thương bởi những cuộc chiến tranh phi nghĩa ngoài kia.

P.s: Đạo này đi làm về đuối như con cá chuối, hôm nay nằm bẹp mãi mới bò dậy ôm máy tính T^T Tốc độ rất chậm, mình biết. Xin lỗi và mong mọi người thông cảm. Yêu thương <3

Bản đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Tìm kiếm cứu hộ khẩn cấp

Edit: Lam Nhi Nam, Hướng Dương

Beta: Hướng Dương

Thật ra áp lực của Thời Hoan luôn rất lớn.

Tuy cô đã làm công việc này nhiều năm, khả năng chống chịu với áp lực sớm đã được mài giũa tới mức vô cùng mạnh mẽ, nhưng dù thế nào đi nữa, đối với phương diện tình cảm, Thời Hoan vẫn dễ dàng bị ảnh hưởng đến cảm xúc.

Chỉ là cô cũng đã sớm quen với việc che giấu cảm xúc, mặc dù vừa làm việc vừa tự mình điều chỉnh, đối với cô mà nói vẫn là chuyện tương đối dễ dàng.

Sự việc bất ngờ năm năm trước, khi hai mắt cô bị bịt kín, cảm nhận được bàn tay của Tô Kỳ rời khỏi tay mình, cảm giác bắt lực và đau thương trong khoảnh khắc đó, là lần đầu tiên Thời Hoan trải qua, cũng là tình cảnh cuối cùng đủ sức khiến cô phải rơi lệ.

Nhưng hôm nay, một cô bé tự hiểu được chuyện mình đã mất đi đôi chân, khi cô bé biết rõ rằng bản thân không bao giờ có thể tiếp tục tự do vui đùa chạy nhảy đuổi bắt, phản ứng đầu tiên không phải là gào khóc mà lại là cầu xin Thời Hoan, đứng nói chuyện này cho mẹ của cô bé biết.

Cô bé không muốn mẹ mình đau lòng, nhưng đáng vẽ của cô bé ấy sao có thể không khiến người ta đau lòng được.

Vào độ tuổi sức sống mãnh liệt nhất, cô bé đã đánh mất tự do, đối mặt với chuyện đáng lẽ ra phải bật khóc thật to, cô bé lại học được cách trầm mặc và âm thầm chịu đựng quá sớm.

Có lẽ cô bé nghĩ tới tất cả những bạn bè đồng trang lứa ở khắp nơi trên thế giới, được trải qua cuộc sống bình yên, người nhà khỏe mạnh, nắm lấy tay cha mẹ, đứng giữa hai người nở nụ cười hạnh phúc, sống giữa ánh dương rực rỡ.

Nhưng em lại sinh ra ở nơi đất đai cằn cỗi hoang vu, nơi này quanh năm bao trùm trong khói lửa chiến tranh, khắp nơi bệnh tật, chuyện sống chết bị nhiều người coi nhẹ.

Cơ hội để sống ở nơi này gần như bằng không, nhưng bọn họ vẫn muốn cố gắng đi tìm ánh sáng.

Có một vài số phận, dường như ngay từ khi bắt đầu đã được an bài xong xuôi.

Người quanh năm sống ở nơi bình yên, vĩnh viễn không bao giờ có cảm xúc gì đối với thế giới tâm tối bên ngoài kia, cũng sẽ không bao giờ hiểu được nội chiến là gì.

Chính những người sống trong hoàn cảnh tâm tối này, mặc dù biết thế giới này rất rộng lớn, có vô số nơi tràn ngập ánh sáng để sinh sống, nhưng đó chỉ là một ước mơ nhỏ bé, họ không có cách nào đòi hỏi nhiều hơn.

Hoàn cảnh sống không giống nhau, cách để theo đuổi vật chất, đương nhiên cũng không giống nhau.

Thời Hoan hít mũi một cái, sau khi khóc xong tâm trạng đã tốt hơn nhiều. Sau khi tới nơi này, những chuyện kiềm nén trong lòng đều được giải tỏa ra ngoài, nhẹ nhõm không ít.

Từ Dã ôm lấy cô, thấy cô dần bình tĩnh lại, liền nhẹ nhàng giờ tay xoa đầu cô.

Lúc cúi đầu nhìn cô, tất cả những hỗn loạn đều biến mất, trong đáy mắt chỉ còn sự dịu dàng.

"Thấy cô bé hiểu chuyện như vậy, em thật sự rất khó chịu." Thời Hoan bỗng dừng mở miệng, khóe môi khẽ nhếch lên, vì mới vừa khóc xong, nên giọng của cô hơi khàn khàn, "Đứa trẻ này đang ở trong tuổi vô lo vô nghĩ, nó chỉ muốn được sống như những bạn bè khác, nhưng bây giờ lại phải chịu đựng sự đau khổ này."

Từ Dã tiếp tục trầm mặc, thờ dài nhẹ giọng nói: "Sinh ra ở nơi này, bọn họ đều không còn cách nào khác."

"Thật ra vừa rồi Marry không cho em nói chuyện này với mẹ cô bé, nhưng..." Thời Hoan nói, cảm giác chua xót trong lòng khó mà kiềm chế được, "Thế nhưng cô bé không biết, trước khi em tìm hai người, mẹ cô bé cũng đã tìm em để xác nhận chuyện Marry không thể đi lại được nữa, thật ra trong lòng mẹ cô bé cũng đã rõ ràng rồi."

Khóe môi Thời Hoan hiện lên vẻ khổ tâm, cô giờ tay day day thái dương, cười thối dài: "Cô bé cho rằng chỉ cần em giúp cô bé nói dối, mẹ cô bé sẽ không thể nào biết chuyện này, nhưng sao có thể lừa gạt được chứ."

Tiểu nha đầu này nói cho cùng cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, rất đơn thuần.

Đôi mắt mông của Từ Dã hơi mím lại, anh biết lúc này nói nhiều cũng vô ích, Thời Hoan chẳng qua chỉ là đang cần một người có thể lắng nghe. Anh ôm lấy bờ vai cô, nhẹ nhàng vỗ về.

Thời Hoan biết những cảm xúc này phải nhanh chóng quên đi hết, cô vừa đi vừa huyền thuyên cùng với Từ Dã, nói rồi lại nói, phiền toái trong lòng liền giảm đi nhiều.

Khi Thời Hoan và Từ Dã đến nơi tập kết, thấy toàn bộ các bác sĩ đều đã chờ ở đây.

Cô "A" một tiếng, bước nhanh về phía trước, ngược ngừng cười cười, xin lỗi mọi người: "Thật ngại quá, để mọi người đợi lâu như vậy."

"Không có gì, nhân tiện có thể nghỉ ngơi một lát." Tổ trưởng khoát tay ý bảo không sao, nói xong liền sắp xếp lên xe.

Mặc dù Trình Giai Văn biết Thời Hoan và Từ Dã có quan hệ không đơn giản, nhưng khi cô quan sát kỹ, liền phát hiện khỏe mắt Thời Hoan hồng hồng, rõ ràng là vừa khóc xong.

Trong bụng mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng lúc này không thích hợp để hỏi, khi lên xe, cô và Thời Hoan lại ngồi cạnh nhau như cũ.

Từ Dã và tổ trưởng ngồi ở phía trước, hai người cùng trao đổi về tình hình tại Balnea.

Trong lúc trở về doanh trại, Thời Hoan cảm nhận được ánh mắt của Trình Giai Văn, cũng biết cô ấy tò mò chuyện gì, liền nói chuyện của Marry với cô ấy.

Sau khi nghe xong Trình Giai Văn muốn khóc, mắt máu rơi nước mắt, Thời Hoan không biết làm sao, liên tục vỗ về: "Cô đừng khóc, thật đúng là."

"Không phải." Trình Giai Văn thở dài, miễn cưỡng kìm nén nước mắt, đáng vẻ có chút buồn bã: "Tôi cảm thấy, tuy chúng ta cố gắng như vậy, nhưng thật sự chỉ giúp đỡ được bọn họ chút ít mà thôi."

"Đúng vậy, chỉ có thể giúp được một chút." Thời Hoan hơi xúc động, cả người ngã về phía sau, cô khẽ nói: "Nhưng chúng ta có thể kéo dài sinh mạng của họ thêm một khoảng thời gian, tôi cảm thấy, chúng ta đã làm tốt rồi."

Chuyện bọn họ có thể giúp, cũng chỉ có vậy.

Chỉ hi vọng khi tra qua những sự việc này, những người đó vẫn còn giữ được ước mơ cùng với hi vọng trong tương lai, lòng tin thoát khỏi nghịch cảnh hiện tại.

Sau khi mọi người đến doanh trại, Thời Hoan nhìn qua cửa sổ xe, lơ đãng nhìn thấy Trương Đông Húc, trong tay cậu cầm gì đó, đang cúi người cho chó ăn.

Thời Hoan chăm chú nhìn kỹ, liền phát hiện chú chó nghiệp vụ kia chính là Hao Thiên.

Cô và Hao Thiên thực sự đã lâu không gặp, lúc này ánh mắt cô tỏa sáng, vội vàng mở cửa bước xuống xe, gọi to: "Hao Thiên!"

Hao Thiên vốn đang chăm chú gặm khúc xương dưới chân, nhưng vừa nghe được giọng nữ đã lâu rồi không thấy, thật sự vô cùng quen thuộc, hai tai nó lập tức dựng lên.

Ngay sau đó, Hao Thiên mặc kệ cả xương sườn, theo hướng âm thanh phát ra ngẩng đầu lên nhìn, xác định được vị trí của Thời Hoan, liền lập tức tăng hết tốc lực chạy đến.

Trình Giai Văn theo sau Thời Hoan xuống xe, đột nhiên thấy một con chó Đức lùn đen lao về phía này. Cô ấy còn tưởng xảy ra chuyện gì, sợ hãi vội vàng leo lên xe, thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng.

Cô ấy đang muốn kéo Thời Hoan theo, nhưng lại thấy con chó Đức ấy giống như đang nhìn thấy chủ nhân, nhào vào trong lòng Thời Hoan không muốn rời, liên tục thân mật cọ cọ, đáng vẻ như đang làm nũng, một người một chó có quan hệ cũng không tồi.

Các bác sĩ ở phía sau ban đầu vội vã lùi bước, nhưng khi thấy Thời Hoan thân mật với nó như vậy, không khỏi có chút nghi ngờ.

Đúng lúc này, Từ Dã không nhanh không chậm đi đến, thấp giọng gọi: "Hao Thiên, không thấy tao à?"

Hao thiên tranh thủ trong lúc rảnh rỗi liếc nhìn chủ nhân của mình, mặc dù không tự nguyện lắm, nhưng đã là chủ nhân thì vẫn cần phải lấy lòng. Nó liền ngoan ngoãn vẫy cái đuôi chạy về phía Từ Dã, vui vẻ chạy vòng quanh chân anh.

Thời Hoan cảm nhận được ánh mắt nghi ngờ của mọi người, lúc này cô mới nhớ tới gì đó, giải thích với bọn họ: "Nó tên là Hao Thiên, là chó nghiệp vụ của đội trưởng Từ."

Mọi người bỗng hiểu ra.

Nhưng mà cũng chính khi ấy, mọi sự nghi ngờ lại dậy sóng trong lòng...

Chó nghiệp vụ của đội trưởng Từ, trông thấy Thời Hoan mà lại thân mật như vậy, không phải là làm sáng tỏ chuyện mờ ám gì đó hay sao?

Nghĩ cách nào cũng không hiểu, quá thật là đều phải đi bồi bổ trí não cho vỡ kịch lớn này rồi.

Com tối đã có nhân viên trong doanh trại chuẩn bị, tất cả đội bác sĩ đều trở về phòng của mình rửa mặt mùi qua loa, đợi khi đã sạch sẽ mát mẻ thì mới cùng nhau xuống nhà ăn com tối.

Thời Hoan đi tắm, thay một bộ đồ thể thao màu đen nhẹ nhàng, cô cúi đầu sấy tóc, đợi tới khi gần khô cũng vừa đúng giờ ăn com.

Sau khi xuống lầu, Thời Hoan đi ra bên ngoài tòa nhà, Hao Thiên chẳng biết từ khi nào đã đi theo bên chân cô, ngoan ngoãn cọ cọ vào mắt cá chân cô.

Khỏe mỗi Thời Hoan hơi cong lên, cúi người xoa xoa đầu nó. Vừa ngẩng mặt lên đã trông thấy Từ Dã đứng cách đó không xa.

Giữa hai ngón tay của anh là điều thuốc đang cháy, ánh sáng mờ hờ lờ lên giữa màn đêm.

Anh hơi ngửa đầu hít một hơi thuốc thật sâu, sau đó mở miệng khẽ nhả ra làn khói mỏng.

Khói thuốc lượn quanh, bao trùm khuôn mặt anh, đáng vẻ này vừa lạnh lùng vừa lười nhác.

Từ Dã dừng lại một chút, liếc mắt đối diện với tầm mắt của Thời Hoan.

Ánh mắt anh hơi lay động, lập tức dập tắt điều thuốc còn chưa cháy hết, không một chút do dự.

Thời Hoan tiến lên phía trước vài bước, đứng trước mặt Từ Dã, hai hàng lông mày khẽ cau lại, "Anh lại nghiện thuốc lá à?"

Trước kia khi hai người ở bên nhau, Từ Dã có nghiện thuốc lá, chỉ là sau đó bị Thời Hoan trông chừng bắt phải bỏ.

Thời gian trôi qua nhiều năm, lúc này lần thứ hai cô mới trông thấy đáng vẻ hút thuốc của Từ Dã.

Anh nheo mắt nhìn cô, lát sau khẽ thấp giọng cười, giọng nói mang theo mấy phần khàn khàn, "Nhiều ngày đêm khó khăn như vậy, không có em ở bên cạnh, ngoại trừ hút thuốc giải sầu, anh còn có thể làm gì?"

Thời Hoan "A" một tiếng, thật sự không có gì để nói.

Lý do này nghe thật là chính đáng, cô nên đáp lại thế nào?

Ngay vào lúc Thời Hoan đang bối rối không biết nên nói sao, thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Cô và Từ Dã quay đầu lại gần như cùng lúc, nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy Lý Thần Ngan rào bước tới, sắc mặt anh ta nghiêm nghị, bước đi không chút chần chừ, dường như có chuyện quan trọng muốn nói.

Thời Hoan tự giác nghiêm mặt, trầm mặc đứng một bên.

Từ Dã cau mày, tiến lên trước một bước, hỏi anh ta: "Xảy ra chuyện gì?"

"Tôi vừa nhận được tin cấp trên, chúng ta có một nhiệm vụ khẩn cấp, không thể chậm trễ." Lý Thần Ngan đứng trước mặt Từ Dã, anh ta nói xong, đưa tay day day xương mày, thờ dài nói...

"Chính phủ có một đội quân trong khi đi chấp hành nhiệm vụ đột nhiên mất liên lạc, chính phủ Balnea xin phép Bộ Ngoại Giao nước ta phê chuẩn, cấp trên yêu cầu chúng ta hỗ trợ chính phủ Balnea, triển khai nhiệm vụ cứu hộ khẩn cấp."

P.s: Mình đã trở lại sau chuỗi ngày báo cáo ngập ngụa nè ~ Cả nhà chào mừng editor mới của Vườn nhà Dương nha. Cảm ơn bạn đã đồng hành cùng Sun siêu lầy =>)) Nhờ có bạn mà chúng ta sẽ hướng tới mục tiêu hoàn truyện thật nhanhhhhhhh

Chương 29: Kể vai cùng anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Lam Nhi Nam

Beta: Hướng Dương

"Nhiệm vụ mới."

Lý Thần Ngan nói xong, bước vài bước về phía trước, dừng lại trước mặt Từ Dã.

Hai hàng lông mày của anh ta cau lại, tóm tắt ngắn gọn tin tức vừa nhận được với Từ Dã: "Ngày hôm qua, một tiểu đội bốn người đang tiến hành nhiệm vụ truy bắt quân đảo chính, đột nhiên mất liên lạc với Tổng bộ, đến bây giờ vẫn chưa kết nối lại được. Chính phủ Balnea đã gửi yêu cầu đến Bộ Ngoại Giao nước ta, cấp trên phê chuẩn giao nhiệm vụ này cho chúng ta, đề nghị hỗ trợ cho Balnea trong nhiệm vụ tìm kiếm và cứu nạn lần này."

Hao Thiên vốn đang chạy quanh Thời Hoan, dường như cũng cảm nhận được gì đó, liền nghiêm túc ngồi xuống, ngừng đầu nhìn về phía hai người.

Từ Dã không kìm được cau mày, anh "Ừm" một tiếng, hỏi Lý Thần Ngan: "Thời gian được xác định chưa?"

Lý Thần Ngan nhìn đồng hồ, trả lời: "Có lẽ sau bữa tối sẽ có trực thăng đến tiếp ứng."

"Chính phủ Balnea phái tới bao nhiêu người?"

"Cái này..." Lý Thần Ngan không khỏi thờ dãi, đưa tay day day ấn đường, dường như hơi buồn bực, trong lời nói có chút bất đắc dĩ: "Mặc dù là nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn, nhưng hiện nay nhiều nơi ở Balnea đều đang rất loạn, Chính phủ cũng không có ý định phải thêm người tham gia cứu nạn, nói cách khác là nhiệm vụ này đồ hết lên đầu chúng ta."

Thời Hoan đứng bên cạnh nghe được, trong lòng hơi trùng xuống.

Việc này cũng được xem như đã tham gia vào vấn đề của quốc gia rồi rồi, vậy mà Balnea còn không có ý định điều động binh lính tham gia tìm kiếm cứu nạn, giao toàn bộ chuyện này cho lực lượng gìn giữ hòa bình. Điều này có ý nghĩa thế nào?

Nhận nhiệm vụ như vậy, về cơ bản là đang đứng về phía Balnea.

Thời Hoan nghĩ như vậy, tâm trạng khó tránh khỏi có chút phức tạp, quay đầu sang nhìn Từ Dã, muốn biết anh sẽ trả lời như thế nào.

Nét mặt Từ Dã lạnh lùng, giữa hai hàng chân mày hiện lên chút nghiêm nghị.

Mấy giây sau, anh gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi biết rồi, gọi Trương Đông Húc và Lưu Phong theo, bốn người chúng ta cùng đi."

Trực thăng quân dụng tối đa chỉ có thể chở tám người, xem như điều kiện tiên quyết là toàn bộ bọn họ còn sống sót, bốn người tiến hành tìm kiếm cứu nạn cũng đã đủ rồi.

"Tốt, còn một việc tôi muốn xác định lại một lần nữa." Lý Thần Ngan gật đầu, ngay sau đó, hình như anh ta liếc về phía Thời Hoan.

Thời Hoan vốn đang nhìn chăm chăm hai người họ, bỗng nhiên đối diện với ánh mắt của Lý Thần Ngan, tuy chỉ là trong giây lát, nhưng cô biết đây không phải là ảo giác của mình.

Cô không khỏi nghiêng đầu, hơi nghi ngờ nhìn Lý Thần Ngan, luôn có cảm giác anh ta đang muốn nói gì.

Lý Thần Ngan hắng giọng một cái, lập tức nhìn Từ Dã nói: "Bởi vì đối phương rất có thể sẽ bị thương, nhưng thời gian cấp bách, Chính phủ Balnea không kịp phái quân y, vì thế chúng ta cần đưa một bác sĩ đi cùng."

Nói xong, anh ta chần chừ một chút, lại bổ sung bốn chữ: "Bác sĩ khoa ngoại."

Thời Hoan lập tức hiểu rõ.

Chẳng trách vừa rồi Lý Thần Ngan liếc nhìn cô, hóa ra là cần cô đi cùng.

Vừa vậy, nơi mà tiểu đội bị mất liên lạc có lực lượng phiên quân hoạt động rất phức tạp, nhiệm vụ này đảm bảo chắc chắn sẽ an toàn, cô cũng muốn đi theo Từ Dã.

Khóc môi Thời Hoan hơi cong lên, đang muốn trả lời được, nhưng Từ Dã đã cướp lời: "Thời Hoan không được."

Giọng anh lạnh lùng, nói ra bốn chữ vô cùng kiên quyết.

Thời Hoan, không được.

Thời Hoan nghe vậy tròn trợn mắt, dù thế nào cô cũng không ngờ được là Từ Dã lại từ chối, trong phút chốc không biết nên phản ứng lại thế nào để phản bác anh, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt không tin nổi.

Có điều Lý Thần Ngan cũng đã sớm đoán được Từ Dã sẽ trả lời như vậy, chỉ khẽ thờ dãi sơ gáy, nói: "Haizz, tình hình bên đó đúng là không khả quan lắm, tôi biết là cậu sẽ không đồng ý."

"Chờ đã, tình hình không khả quan?" Thời Hoan bỗng dưng lấy lại tinh thần, vội vàng lên tiếng. "Dù sao tôi cũng đã làm việc ở chiến trường ba bốn năm rồi, năng lực tự bảo vệ không phải là không có, hơn nữa tôi là người am hiểu ngoại khoa nhất, đưa tôi theo chính là lựa chọn tốt nhất."

"Em không hiểu tình hình ở Balnea." Từ Dã khẽ cau mày, có vẻ như nhất quyết không cho Thời Hoan đi cùng: "Quá nguy hiểm, anh sẽ không để em đi cùng."

Trong khoảnh khắc, Thời Hoan cảm thấy Từ Dã có chút vô lý.

Từ trước đến giờ đều như vậy, dù gặp chuyện gì, anh luôn lựa chọn đẩy cô ra phía sau mình, dường như luôn luôn chủ động bảo vệ cô.

Nhưng Thời Hoan không thích như vậy, cô không phải là đóa hoa trong lồng kính, cô không muốn để Từ Dã bảo vệ mãi như vậy.

Lý Thần Ngan thấy bầu không khí giữa hai người có chút căng thẳng, liền khuyên Thời Hoan: "Thời Hoan em cũng đừng trách Từ Dã, những chuyện tương tự thế này ở Balnea rất nhiều, thân phận của em đúng là không tiện lắm"

Thời Hoan chau chặt chân mày, chỉ nói ra cha chữ: "Em biết."

Từ Dã lạnh lùng lên tiếng: "Em không biết."

Hai người đứng có tranh cãi nữa.

Lý Thần Ngan thật sự lo lắng, đang muốn mở miệng khuyên giải, nhưng Thời Hoan lại lên tiếng.

"Em mặc kệ rốt cục em có hiểu hay không." Thời Hoan quyết tâm muốn tham gia tìm kiếm cứu nạn cùng bọn họ, cô lặng lẽ liếc mắt, khoanh tay nói thẳng: "Dù sao em chỉ biết là, em thích anh tức là muốn đứng bên cạnh anh, chứ không phải là cứ để anh phải bảo vệ."

Lý Thần Ngan: "..."

Lời tò tính bất ngờ lọt vào tai, trái tim anh ta thật không dễ chịu gì.

Thời Hoan vừa dứt lời, ánh mắt Từ Dã nổi lên gợn sóng.

Vừa rồi anh có phần độc đoán, lúc này bình tĩnh suy nghĩ lại, đúng là anh luôn luôn quen với việc bảo vệ Thời Hoan sau lưng mình, không cho cô kinh nghiệm đối mặt với sóng gió.

Tuy anh biết Thời Hoan hoàn toàn có năng lực tự bảo vệ mình, sống sót được, nhưng hoàn cảnh này nguy hiểm như vậy, anh vẫn không có cách nào yên tâm được.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, cuối cùng im lặng không nói thêm gì, bất lực nói: "Không cho phép tự ý hành động, phải luôn ở trong tầm mắt của anh."

Anh đồng ý.

Nét mặt không vui của Thời Hoan bị quét sạch, cô cười híp mắt ôm lấy cánh tay Từ Dã: "Em biết đội trưởng Từ của chúng ta là tốt nhất!"

Từ Dã thực sự không còn cách nào khác, chỉ khẽ cười, thật sự rất bất đắc dĩ.

Bên trong tiếng cười kia chứa đựng biết bao nhiêu cung chiêu, Lý Thần Ngan nghe được chỉ cảm thấy tim mình thật đau.

Tim anh ta đau quá, thật sự là không nhìn nổi nữa.

Đúng là tổn thọ mà, rốt cục anh ta đã tạo ra cái nghiệp gì, đi chấp hành nhiệm vụ mà vẫn còn phải nhìn hai người này ân ái ái?

Sau khi xác định rõ kế hoạch xong, Lý Thần Ngan lập tức đi thông báo với Trương Đồng Húc và Lưu Phong, sau đó dùng máy điện đàm* xác định thời gian mà máy bay tiếp viện tới.

*Máy điện đàm: Hình ảnh.

Cùng nhau ăn tối xong, Thời Hoan nói rõ tình hình với tổ trưởng. Bởi vì hành động tìm kiếm cứu nạn lần này triển khai trong khu vực rừng nhiệt đới, Thời Hoan không có nhiều kinh nghiệm đối với phương diện này nên tổ trưởng liền dặn dò có rất kỹ càng. Thời Hoan nghĩ nhớ rõ lời tổ trưởng dặn, sau đó vẫy tay tạm biệt cả đội bác sĩ, đi theo bốn người trong đội của Từ Dã rời khỏi khu vực doanh trại, đợi máy bay tiếp ứng.

Trực thăng quân đội có mặt đúng giờ, phi công mở cửa cho năm người vào trong khoang, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại và cất cánh.

Trên đường di chuyển, phi công nói rõ với bọn họ tình hình cụ thể của việc mất liên lạc lần này, cũng chỉ cho bọn họ biết khu vực chính của hoạt động tìm kiếm cứu nạn.

Sau khi quân đảo chính bị đánh bại, có hai người trốn thoát vào trong khu vực rừng nhiệt đới, chính phủ Balnea phái quân tiến hành truy bắt. Nhưng tiểu đội vừa xác định được vùng an toàn để hạ cánh tiến hành nhiệm vụ không lâu, thì máy điện đàm bỗng xuất hiện những âm thanh hỗn loạn. Sau đó mất liên lạc hoàn toàn, bốn người trong tiểu đội không rõ sống chết.

"Bên cạnh rừng mưa có vách núi, không rõ có phải là có tay súng bắn tỉa phụ trách yểm trợ cho quân đảo chính chạy trốn hay không, tiểu đội rất có thể đã bị mai phục." Phi công nói tiếng Anh với bọn họ một cách lư loát, lời ít ý nhiều, thái độ rất nghiêm nghị. "Tôi phụ trách đưa mọi người đến địa điểm tác chiến, sau khi nhiệm vụ hoàn thành thì liên hệ với tôi qua điện đàm, tôi sẽ lập tức đến tiếp ứng cho mọi người."

Thấy Từ Dã trả lời, phi công cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp đưa năm người bọn họ đến vị trí tác chiến rồi hạ cánh.

Thời Hoan ngồi bên cạnh Từ Dã, cô gục đầu nhắm mắt lại, đang nghỉ ngơi.

"Được rồi, đội phó Lý." Thời Hoan bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu lên nhìn Lý Thần Ngan ở phía đối diện, nghi ngờ hỏi, "Lúc trước anh có nói, chuyện như thế này ở Balnea xảy ra nhiều lắm, cụ thể là chuyện gì?"

"Cái này..." Lý Thần Ngan có chút do dự, anh ta liếc nhìn Từ Dã, lập tức nhún vai, "Anh sợ nói ra sẽ khiến em thấy áp lực, cho nên không nói với em."

Lòng hiếu kỳ của Thời Hoan nhất thời trời dậy, cô đang định tiếp tục hỏi thì Từ Dã ở bên cạnh đã nhẹ nhàng đưa tay ngăn cô lại.

Anh khẽ thở dài, hạ giọng nói: "Trong mấy năm gần đây, những người bị giết ở Balnea, tình nguyện viên của các tổ chức nhân đạo ở Balnea chiếm tỷ lệ cao nhất."

Cô có chút giật mình, "Chúng ta ở phe trung lập mà..."

"Bởi vì ở Balnea quanh năm đều xảy ra nội chiến, nên việc phân chia quân đội và nhân viên cứu hộ không thể thực hiện đồng đều được, có đôi khi người của tổ chức nhân đạo phải đến văn phòng của Chính phủ để giải quyết một số chuyện. Theo một ý nghĩa nào đó, điều này cũng tương đương với việc vi phạm tôn chỉ trung lập về chính trị, đứng về phe của Chính phủ Balnea." Từ Dã tiếp lời, giọng nói có chút khàn khàn, "Việc này dù trở thành lý do để quân đảo chính có thể bất cóc và giết hại."

Mà lần hành động này hoàn toàn vì chính phủ Balnea, cho nên với tình hình hiện tại, có thể nói Thời Hoan đã đứng bên chiến tuyến của chính phủ.

Mặc dù biết sự sống và cái chết ở nơi này rất vô lý, nhưng khi nghe Từ Dã nói rõ tình hình, tâm trạng của Thòi Hoan vẫn có chút phức tạp.

Nhưng chuyện này không quan trọng, cô cũng không sợ hãi.

Nếu cô đã dẫn thân vào nơi chiến tranh hỗn loạn này thì có một số thứ còn quan trọng hơn cả tính mạng của bản thân.

Cũng không phải chưa từng bị bắt cóc, cũng không phải chưa từng dạo qua bờ vực sinh tử.

Đối với việc như thế này, cô gần như đã không còn bị ảnh hưởng nữa rồi.

Suy cho cùng, cũng sẽ không bao giờ có một trận chiến sinh tử nào có thể khiến cô tuyệt vọng hơn cái đêm của năm năm về trước nữa.

Thòi Hoan nghĩ, ánh mắt không khỏi trầm xuống, nhưng cô lại nhanh chóng che giấu cảm xúc bất thường đó đi, không ai thấy được sự khác lạ của cô.

Cô lập tức nhíech môi, dựa cả người vào ghế, thán nhiên nói: "Em có kinh nghiệm thực chiến, em sẽ cố gắng bảo vệ bản thân, không cần phải lo lắng."

Cô nói có sẽ cố gắng bảo vệ chính mình. Có thêm chữ "cố gắng" này, càng khiến người ta yên tâm hơn so với lời câu trả lời dứt khoát của cô.

Lý Thần Ngạn thấy phản ứng của cô rất bình tĩnh, liền cảm thấy yên tâm, trong lòng thờ phào một cái.

Anh ta còn lo Thòi Hoan ở tổ chức bác sĩ ỹ không biết giới bấy lâu nay chỉ biết ngây ngốc, ít khi phải tiếp xúc với những chuyện rắc rối như thế này, sau khi biết được sự thật sẽ sợ hãi. Nhưng bây giờ xem ra, sự lo lắng của anh ta là dư thừa rồi.

Anh ta đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của cô nàng này rồi.

Cô hoàn toàn có bản lĩnh tự mình giải quyết công việc này.

Nghĩ như vậy, Lý Thần Ngạn không khỏi cảm thấy buồn cười, trong lòng âm thầm hiện lên một ý nghĩ—

Quả không hổ danh là người con gái có thể kè vai cùng Từ Dã.

Anh ta nghĩ tới mức thất thần, nhưng ngay sau đó, trong nháy mắt thân máy bay liền chấn động mạnh. Cùng lúc đó âm thanh báo động cũng vang lên.

Năm người lập tức cảnh giác, nhanh chóng ngồi thẳng dậy, chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ.

Thân máy bay bị chấn động mạnh, phi công mơ hồ chúh thể một câu gì đó, lập tức nghiêm túc nói với năm người: "Đã tiến vào khu vực rừng nhiệt đới, nhưng đột nhiên có sương mù, chúng ta cần phải tiến hành hạ cánh khẩn cấp."

Thòi Hoan nghiêng rắng, cô đang muốn mở lời, nhưng ánh mắt lại liếc ra bên ngoài cửa sổ.

Cô nhất thời khựng lại, cả người cứng đờ.

Chỉ thấy thân máy bay phả tan làn sương mù dày đặc, đang nhanh chóng lao về phía vách núi đá.

Không thể tránh được, ngay cơ máy bay rơi bỗng nhiên tăng lên.

---- Sống chết chỉ cách nhau gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 30: Anh ở đây

Edit: Lam Nhi Nam

Beta: Hướng Dương

Tình huống rất khẩn cấp, thân máy bay lắc lư dữ dội, ngồi cũng không vững.

Phi công gần như không nghĩ đến tình huống bất ngờ này, anh ta không khỏi chúh thành tiếng, hai hàng lông mày cau chặt lại.

Nhưng dù sao cũng là một phi công có kinh nghiệm phong phú, anh ta nhanh chóng bình tĩnh lại, cất giọng lạnh nhạt nói: "Bây giờ chúng ta đã tới khu vực rừng mưa, nhưng đột nhiên có sương mù, ổn định chỗ ngồi, chuẩn bị hạ cánh!"

Thật sự là mọi chuyện ngoài ý muốn đều tới cùng lúc.

Thòi Hoan trầm nghĩ, thân máy bay thực sự lắc lư rất mạnh, khiến cô cảm thấy có chút nôn nao, cô nhủ may thật chặt, quay đầu qua một bên muốn phân tán sự chú ý, không ngờ lại tình cờ nhìn xuyên qua ô cửa sổ, thấy rõ tình hình bên ngoài.

Chỉ thấy độ cao của máy bay trực thăng đang giảm nhanh chóng, nhưng lại dần dần hướng về phía mỏm đá nhô ra ở vách núi, nếu va chạm trực tiếp như vậy, hậu quả thực sự khó mà lường được.

Mắt thấy khoảng cách giữa bọn họ và mỏm đá ngày càng gần, trong khoảnh khắc giữa lẫn ranh sinh tử, mặc dù mấy năm qua Thòi Hoan đã chứng kiến biết bao cuộc sinh ly tử biệt, vậy mà lúc này kẻ sát với tư thần, cô vẫn không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Cô hoảng sợ, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay Từ Dã đang ngồi bên cạnh, đầu ngón tay có chút run rẩy, bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Dường như Từ Dã cảm nhận được sự bất an và sợ hãi của cô, trò tay nắm lấy tay cô thật chặt.

Trong giây phút lúc hai bàn tay chạm nhau, Thòi Hoan đối diện với tầm mắt của anh, trông thấy mắt anh vẫn bình thản như cũ, không có nửa phần hoảng loạn, không một chút gợn sóng.

Không rõ vì sao, Thòi Hoan cũng thấy an tâm hơn.

Cổ họng cô thắt lại, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy nhói đau.

Xong, cô và Từ Dã còn chưa chính thức xác định mối quan hệ, bọn họ còn chưa làm lành trở lại, mà đã phải bỏ mạng ở đây sao?

Nếu như lần này thật sự xảy ra chuyện, cô có vẫn còn bao điều chưa nói với anh, chẳng phải có quá thiệt hại sao?

Nghĩ vậy, Thòi Hoan cắn môi, hé miệng định nói gì đó với Từ Dã. Nhưng anh lại nghiêm nghị cắt ngang: "Im miệng, có chuyện gì đợi lát nữa nói."

Trong mắt Thòi Hoan hiện lên chút hoảng loạn, cô vội nói: "Không được, em sợ lát nữa sẽ không thể nói được."

"Khi nào anh còn ở bên cạnh em, thì em sẽ không gặp bất kỳ sự nguy hiểm nào." Từ Dã cất ngang những lời cô muốn nói, giọng trầm thấp: "Cho nên yên lặng đi, bây giờ có định nói chia tay thì hãy nói."

Thòi Hoan nghe vậy khẽ run lên, những lời còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng dường như đều bị lãng quên hết, đột nhiên một chữ cũng không nói nên lời.

Chỉ một câu nói của Từ Dã đã đủ khiến cô an tâm, lúc này nắm chặt hai mắt, nín thở căng thẳng nắm chặt tay anh, chờ mong một cơ hội được sống sót.

Nếu như lần này còn sống, vậy...

Ý nghĩ của Thời Hoan còn chưa kịp rõ ràng, trực thăng đã nhanh chóng lướt qua vách núi đá, hạ cánh thành công.

Cát bụi nổi lên từ phía, gió quét các cành cây ngọn cỏ bay lá tả khắp nơi, sau đó hòa vào màn sương mù trong không trung từ từ rơi xuống.

Trong nháy mắt khi trực thăng ổn định lại, mọi người không khỏi thở phào.

Thời Hoan lặng lẽ mở mắt, sự lo lắng cuối cùng cũng biến mất. Từ Dã bên cạnh đương nhiên cũng đã trấn định lại, nét nghiêm nghị lạnh lùng trên gương mặt đã vơi đi chút ít, anh nghiêng đầu sang nhìn Thời Hoan, đang muốn mở miệng, nhưng đứng lúc này cô lại lao vào lòng anh.

Trong chớp mắt khi thân hình mềm mại chui vào lòng anh, Từ Dã khựng lại.

Một lát sau anh thấy buồn cười, sự dịu dàng trong đáy mắt không thể kiềm nén được mà bộc lộ ra ngoài.

"Hạ cánh an toàn!" Trương Đồng Húc nói, xúc động vỗ ngực một cái, lập tức ôm lấy Lý Thần Ngan và Lưu Phong ngay bên cạnh, cảm động đến không thể nói nên lời.

Cậu ta có cảm giác đại nạn thoát chết, nhưng mà hai người anh em này dường như lại không có bất kỳ cảm xúc gì, cũng không nói một lời nào.

Trương Đồng Húc không khỏi có chút buồn bực, cậu ta cúi đầu nhìn hai người, thấy bọn họ đều đang dùng ánh mắt kì quái nhìn chằm chằm sang phía đối diện, cậu ta cũng ngẩng đầu nhìn theo...

Đập thẳng vào mắt là Thời Hoan đang vui trong lòng Từ Dã, Từ Dã vòng tay ôm lấy cô.

Càng không thể tin được là, đội trưởng Từ mặt lạnh của bọn họ, lúc này lại nở nụ cười, đáng vẻ dịu dàng chưa từng có.

Trong nháy mắt, Trương Đồng Húc nhanh chóng cúi đầu, hai tay cũng không rảnh rồi lập tức đề đầu của Lý Thần Ngan và Lưu Phong xuống.

Cậu ta mặc kệ việc hai người không kịp phản ứng, vừa ấn đầu bọn họ, vừa hạ giọng nhắc nhở: "Nào, chuyện nhạy cảm đừng có nhìn, đừng có nhìn, tôi mù rồi..."

Mi mắt của Lý Thần Ngan giật giật, lập tức ngồi thẳng dậy nói, "Quen dần đi là vừa, kêu ca cái gì?"

Lưu Phong không kìm được cười nắc nẻ Trương Đồng Húc, nhanh chóng gạt bàn tay của cậu ta trên đầu mình ra, "Hóa ra, người lạnh lùng như đội trưởng Từ cũng có thể có mùa xuân!"

Từ Dã: "..."

Anh nghe được rất rõ ràng.

Thời Hoan nghe vậy cũng giật mình, nhanh chóng rời khỏi vòng tay Từ Dã. Cô khẽ ho một tiếng để xua tan bầu không khí ngại ngùng, sau đó sắc mặt lập tức trở lại bình thường. Cô đứng dậy vỗ vỗ vào người như đang phủi bụi, khuôn mặt không chút ửng hồng, "Được rồi, chúng ta thực sự quá may mắn, việc này không nên chậm trễ, mau bắt đầu tìm kiếm cứu nạn!"

Nói xong, cô cũng không để ý thái độ của mọi người, nhảy xuống khỏi khoang máy bay, nhìn xung quanh để đánh giá qua tình hình.

Bọn họ đang ở một khu đất bằng phẳng, cách đó không xa là khu vực rừng nhiệt đới.

Sương mù bao phủ, trong không khí thoang thoang mùi bùn đất ẩm thấp, vô số cây đại thụ đứng sừng sững che khuất cả bầu trời, khiến cho khu rừng có vẻ u ám, chỉ có thể trông thấy một vài điểm sáng mờ mờ, cũng không rõ có phải là phát ra từ sinh vật sống hay không.

Mức độ nguy hiểm của rừng nhiệt đới là không thể lường trước, lúc này lại chính là thời gian hoạt động của nhiều loài thú, nếu trong quá trình tìm kiếm vô tình xảy ra chuyện gì thì phiền phức kéo theo có thể rất lớn. Đã thú sợ lửa, nhưng để tránh việc hành tung bị bại lộ, việc đốt đuốc là điều không thể, bọn họ chỉ có thể từ từ đi chuyển.

Lúc này trời đã tối, không còn ánh sáng của mặt trời, mức độ khó khăn của việc tìm kiếm cứu nạn là không nhỏ.

Thời Hoan có chút buồn bực, không biết nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn lần này sẽ phải vật lộn tới khi nào.

Sau khi mọi người trang bị vũ khí cơ bản xong liền nhanh chóng tập hợp, Lý Thần Ngan nhanh chóng tóm tắt lại tình hình hiện tại, nét mặt cũng có chút buồn bã.

Nhiệm vụ cứu nạn lần này không mấy suôn sẻ, đây là điều có thể xác định từ trước.

Trước khi nhảy xuống khỏi khoang máy bay, Từ Dã quay đầu, liếc mắt nhìn về phía phi công: "Lát nữa tiếp ứng ở đâu?"

"Liên hệ bằng bộ đàm, tôi đợi ở đây, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ định vị vị trí của mọi người và qua đón."

Nghe được câu trả lời, Từ Dã liền gật đầu rời khỏi cabin, anh đi tới trước mặt bốn người, giờ tay ra hiệu về phía khu rừng, bắt đầu đi chuyển.

Hoạt động tìm kiếm cứu nạn bắt đầu.

Thời Hoan đã đồng ý luôn theo sát Từ Dã, nên cô luôn chăm chú đi theo bên cạnh anh. Sau khi đi vào khu vực rừng nhiệt đới, phút chốc mọi ánh sáng đều dần dần biến mất, nhưng vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật như trước, vì vậy vấn đề này không đáng lo mấy.

Chỉ là mọi việc đều phải cẩn trọng, nơi này toàn là bùn đất ẩm ướt, đặt chân lên đâu cũng đều có cảm giác giống nhau. Mỗi bước chân của Thời Hoan đều rất nhẹ nhàng, có sợ bỗng nhiên giẫm phải vật gì đó sẽ gây ra tiếng động.

Cô vốn là người được bổ sung giữa chừng, nhất định không thể gây thêm phiền phức cho bọn họ, chỉ cần phối hợp thật tốt là được.

Nghĩ vậy, Thời Hoan mím chặt môi, tất cả mọi cảm giác choáng váng sinh ra lúc ở trên trực thăng đều tan biến hết, lúc này cô chỉ biết tập trung mọi sự chú ý để thăm dò tình hình xung quanh, và để ý xem có tiếng người hay không.

Đi về phía trước được một đoạn, Từ Dã đột nhiên dừng lại, thấp giọng nói: "Nơi này chính là nơi tiểu đội bị mất liên lạc, chú ý hành động."

Giọng anh được đè nén vô cùng thấp, gần như hòa cùng với sự yên tĩnh của bóng đêm.

Ba người còn lại ra dấu tay, ý bảo đã hiểu, sau đó lập tức phân công nhau hành động.

Tuy nói là phân công hành động, nhưng thực tế khoảng cách tách nhau ra không cách nhau quá xa, dù sao ban đêm trong rừng nhiệt đới nguy hiểm bốn bề, vào thời khắc mấu chốt có thể tiếp ứng cho nhau cũng rất tốt.

Thời Hoan mặc nhiên đi theo Từ Dã, cô cẩn thận bước đi, vẫn luôn cố gắng tìm kiếm dấu vết đề lộ ở xung quanh, muốn nhìn xem tiểu đội có lưu lại gì hay không.

Nhưng đứng lúc này, nơi Thời Hoan đặt chân lên, dường như có gì đó không đúng.

Cảm nhận trong bóng tối của cô rất nhạy bén, lúc này liền dừng lại tại chỗ, nhanh chóng kéo áo Từ Dã, khiến anh chú ý về phía bên này.

Từ Dã nghiêng đầu nhìn sang chỗ Thời Hoan, thấy cô nghiêm túc chỉ xuống dưới chân mình, ngay sau đó, cô nhẹ nhàng ra hiệu bật đèn sáng.

Từ Dã hiểu ý, lấy đèn pin loại nhỏ ra, anh ngồi xổm xuống, điều chỉnh độ sáng của đèn ở mức thấp nhất, chiếu vào nơi Thời Hoan đang đứng.

May mà Thời Hoan chỉ giẫm phải phần rìa xung quanh, nhưng ngay cạnh đó chính là một dấu giày.

Bùn đất này rất mềm xốp, nếu có người đứng một thời gian lâu thì sẽ lưu lại dấu giày, hết sức rõ ràng.

Cảm giác của Thời Hoan thực sự rất nhạy bén, cô chỉ mới giẫm phải một dấu giày hơi lồi xuống mà đã phát hiện ra có điểm bất thường, gọi Từ Dã dừng lại.

Thấy mình có thể giúp được gì đó, khỏe mới Thời Hoan khẽ cong lên, cô nhẹ nhàng nhón chân, cũng ngồi xổm xuống quan sát dấu giày.

Là giày quân đội, tuyệt đối không sai.

Dấu vết này không phải của tiểu đội mà là do phiến quân lưu lại.

Thời Hoan đang muốn nhìn xung quanh xem còn dấu gầy nào nữa không, nhưng Từ Dã đã chiếu đèn sang chỗ khác, anh nhìn qua phía đó, lông mày hơi cau lại.

Thời Hoan nhìn theo, phát hiện chỗ anh chiếu sáng cách đó không xa là một gốc cây, bên trên có dấu vết lồi lõm, có trong lòng khe hời hộp, tập trung nhìn kỹ, quả nhiên là vết đạn bắn.

Nơi này đã xảy ra nổ súng.

Xem ra tình huống cũng không mấy khả quan.

Sau khi Từ Dã quan sát xong vết đạn trên thân cây, liền nhanh chóng tìm kiếm dấu gầy ở gần đó, quả nhiên tìm thấy những dấu gầy nông sâu khác nhau dẫn tới một hướng đi.

Xem ra sẽ nhanh chóng tìm được thôi.

Thời Hoan mới vừa tới phào nhẹ nhõm, khi bước đi cũng không còn dè dặt như trước nữa, nhưng lập tức liền đá trúng vật gì đó, giống như là một vật bằng kim loại.

Vật kia phát ra tiếng "cạch" rất khẽ, nhưng giữa khu vực rừng nhiệt đới yên tĩnh này lại vô cùng rõ ràng.

Thời Hoan liếc nhìn, phát hiện thứ mà cô đã trúng, không ngờ lại là một khẩu súng.

Ánh mắt cô khẽ chấn động, đang định lên tiếng thì Từ Dã bỗng nhiên tắt đèn pin đi, tia sáng liền biến mất.

Thời Hoan ngẩng người, thấy hành động của Từ Dã dường như cô đã hiểu ra gì đó, ngay lập tức ngồi thụp xuống. Cùng lúc, Từ Dã lao tới bên cạnh cô, một tay đè cô cúi thấp xuống, dường như vô cùng vội vã.

Ngay sau đó, tiếng đạn bay ra khỏi nòng súng vang lên cách đó không xa.

Xuyên qua bầu không khí ẩm ướt, lao thẳng về phía hai người.

***Sun:** Hôm nay phải đi mượn máy tính để có beta xong chương mới T^T*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Anh thật tuyệt vời

Edit: Lam Nhi Nam

Beta: Hướng Dương

Trong nháy mắt, Thời Hoan thấy Từ Dã tắt đèn pin, cô liền có một linh cảm chẳng lành.

Trong đầu cô vẫn chưa có ý niệm gì, gần như chỉ là phản xạ vô thức, cô đã nhanh chóng ngồi sụp xuống, cúi thấp đầu.

Cô mơ hồ biết sẽ xảy ra chuyện gì, trên trán toát mồ hôi lạnh. Cô cắn cắn môi, âm thầm hồi hộp, Từ Dã bước một bước dài đã đến bên người cô, đặt tay lên vai cô, đè nửa người trên của cô cúi xuống thấp hơn nữa.

Thời Hoan phối hợp với người xuống, cô nín thở tập trung, nhận thấy Từ Dã nhanh chóng bảo vệ cô, nửa người cô dựa vào lồng ngực anh, tìm đập có chút bất ổn.

Không ổn là vì lo lắng.

Dường như đứng khoảnh khắc đó, ba người Lý Thần Ngan cũng nhận thấy sự bất thường. Lý Thần Ngan vung tay lên, Trương Đông Húc và Lưu Phong liền hiểu ý, lập tức ẩn nấp đề phòng.

Trong nháy mắt tiếp theo, âm thanh đạn rời khỏi nòng, phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, bay thẳng đến.

Thật chính xác, viên đạn hướng phía Thời Hoan và Từ Dã, chắc bởi vì vừa rồi có một âm thanh rất khẽ vang lên, khiến cho đối phương chú ý đến.

Cảm giác sợ hãi trong lòng Thời Hoan còn chưa kịp tràn ra, viên đạn đã xé gió, liền nhanh chóng lướt qua bên gò má cô.

Trên da mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn, cùng lúc đó một vài sợi tóc bên tai cô bị cắt đứt, rơi xuống.

Nếu như cô phản ứng chậm một chút, chi sợ là đã không thể giữ được cái mạng nhỏ này.

Nhận thức điều này, cô họng Thời Hoan khẽ chuyển động, đầu ngón tay cô đều run lên, nhưng vẫn mạnh mẽ không chế bản thân không được phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Khi phát hiện bản thân vừa chạy một vòng quanh miếu Diêm Vương trở về, cả người cô vừa trải qua cảm giác thà lỏng trong giây lát thì trong nháy mắt liền căng thẳng trở lại, chăm chú nhìn về hướng phát ra tiếng súng.

Cách trước mặt hai người không xa, Thời Hoan đại khái xác định được vị trí của đối phương, mơ hồ có thể thấy một bóng lưng mờ mờ, dường như đang dựa vào thân cây, không có bất cứ động tác gì.

Người kia bị thương?

Gần như theo bản năng, Thời Hoan liền nảy sinh ra suy nghĩ này.

Nhưng đây cũng là suy đoán, cô không dám phát ra tiếng động, ba người kia đã âm thầm đi tập hợp lại đây, Từ Dã nhanh chóng ra dấu tay, ba người lập tức gạt đầu xác nhận, âm thầm cầm chặt súng trong tay, nhắm đến phương hướng đó.

Thời Hoan lúc này tuyệt đối không dám thả lỏng, ngoan ngoãn nằm yên tại chỗ không nhúc nhích, tự mình ẩn nấp thật cẩn thận.

Cô vẫn duy trì trạng thái cúi người, mặc dù tay chân có chút đau nhức, cô vẫn không dám cử động.

Từ Dã hướng súng lên trời, bóp cò, tiếng súng vang lên làm cho tai cô có chút đau nhức, Thời Hoan cắn môi, ngừng mặt nhìn về phía đối diện.

Đối phương dường như hiểu được ý của Từ Dã, cũng không có thêm bất kỳ động tác nào, chỉ phát ra tiếng nói thật trọng: "Viên binh?"

"Chúng tôi là quân đội gìn giữ hòa bình ở địa phương, được cấp trên giao nhiệm vụ, đến đây hỗ trợ Chính phủ Balnea tiến hành nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn." Khi xác nhận được thân phận của đối phương, trong lòng Từ Dã nhẹ nhõm hơn một chút, anh hạ súng, giơ tay ra hiệu cho mọi người ở bên cạnh, sau đó tiến về phía trước, đi tới chỗ người kia.

Ba đội viên nhanh chóng theo sau, Thời Hoan biết đã tới lúc mình phải làm việc, không chần chờ mang theo túi y tế đi qua.

Bọn họ còn chưa thật sự đến gần người kia, vẫn duy trì khoảng cách an toàn bên cạnh.

Từ Dã mở miệng, lạnh nhạt nói rõ: "Chúng tôi có đưa bác sĩ đến, hi vọng từ giờ anh có thể phối hợp."

Bệnh nhân kia trầm mặc vài giây, như đã cố gắng lên tiếng: "Tuy không có tác dụng gì... Đến gần đi, làm phiền rồi."

Giọng anh ta khàn khàn, có chút mơ hồ không rõ, dường như đã dùng hết sức để nói chuyện, sự sống không còn nhiều nữa.

Thời Hoan đã quá quen thuộc với cảm giác này, còn chưa đến gần người kia, trong lòng cơ bản cũng đã có suy đoán rồi.

Cô mấp máy môi, trong tay mang theo túi cứu thương, đang định tiến lên phía trước thì bỗng bị Từ Dã đưa tay cản lại.

Cô ngăn người, quay đầu nhìn về phía anh, thấy hai hàng lông mày của anh nhúu chặt, dùng tiếng Trung nói với cô: "Bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng nổ súng."

Thời Hoan trầm mặc vài giây, lập tức gật đầu đáp lại, sau đó bước nhanh lên trước, tới gần thân thể của bệnh nhân thì ngồi xuống.

Mùi máu tanh nồng đậm xông tới, Thời hoan cũng không phải là chưa từng thấy cảnh tượng máu me như vậy bao giờ, vì vậy cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Quan sát sơ qua vết thương của người này, cô lập tức nhúu mày.

Anh ta đã mất đi cánh tay trái, máu me khắp người, hầu như không phân biệt được đâu là vị trí của vết thương.

Hay phải nói là, trên người anh ta chẳng chặt vết thương.

Thương thế này thực sự quá nghiêm trọng, trong đây mất Thời Hoan hiện lên sự hoảng sợ, cô có chút không đành lòng, không kim được chửi thề một câu, thật sự không biết nên tiến hành cấp cứu thể nào.

Thời Hoan biết, người lính trước mặt này, tỷ lệ sống sót gần như bằng không.

Anh ta thật sự bị thương quá nặng, hơn nữa lại bị mất đi một cánh tay, lúc này mất máu quá nhiều khiến hô hấp yếu ớt, sợ là...

Thời Hoan cắn răng, đột nhiên có chút không đành lòng nhìn anh ta, lúc này dù có gây mê cũng chỉ phí công, chỉ có thể mặc cho tính mạng anh ta từ từ trôi đi.

Có lẽ hiểu được ý của Thời Hoan, mà đối với tình trạng của bản thân người lính này cũng hiểu rõ, anh ta biết thời gian của mình không còn nhiều, cố gắng lắc đầu, khẽ nói với Thời Hoan: "Không cần phí sức, cảm ơn cô."

Thời Hoan đau lòng, cô âm thầm thở dài, lui về phía sau mấy bước, quay lại lắc đầu với Từ Dã, nói: "Có gì muốn hỏi thì mau hỏi đi."

Nguy rất rõ ràng, thời gian hấp hối của người lính này cũng không còn bao nhiêu nữa.

Từ Dã nhúu mày, đi tới ngồi xuống trước mặt anh ta, nhìn thẳng, dành cho đối phương sự tôn trọng tuyệt đối.

Ánh mắt người lính đảo quanh, không đợi Từ Dã hỏi gì, anh ta đã muốn nói trước, nhưng chưa kịp cất lời đã liên tục ho khan.

Máu tươi lập tức tuôn ra, đáng vẻ vô cùng đau đớn, nhưng vẫn gắng gượng siết chặt ống tay áo Từ Dã, nói: "Tiểu đội bốn người chúng tôi, vốn dĩ nhận được nhiệm vụ đến đây truy bắt hai quân lính đào chính chạy trốn, nhưng không ngờ lại có mai phục, đều bị phục kích..."

Không khác biệt so với dự đoán trước đó là bao.

Trương Đông Húc và Lưu Phong nhìn nhau, vẻ mặt có chút phức tạp.

"Đồng đội của anh ở đâu?" Từ Dã không gạt tay người lính này ra, bình tĩnh nhìn anh ta: "Mọi người bị lạc nhau sao?"

Người lính chậm rãi giơ tay lên, chỉ một hướng khác, lại có lẽ đã dùng hết sức lực, gần một giây sau cánh tay rũ xuống.

Ánh sáng trong mắt anh ta yếu dần, mấp máy mỗi phút ra những âm thanh yếu ớt, trong chớp mắt tiếp theo, hơi thở cũng dần suy yếu.

Cho đến khi cánh tay siết tay áo Từ Dã không còn chút sức lực nào, rũ xuống mặt đất, phát ra âm thanh trầm đục.

Sự sống của người lính này, đã hoàn toàn biến mất không còn chút nào.

Thời Hoan day xuong mày, tâm trạng không thể diễn tả thành lời, chỉ yên lặng thở dài.

Không khí trở nên nặng nề, Từ Dã từ từ nhắm mắt lại, đưa tay vuốt mí mắt của người lính xuống, vẻ mặt anh bình tĩnh, dường như tâm trạng không hề dao động.

Ánh mắt anh lo lắng liếc nhìn thấy một sợi dây lấp lánh bên cạnh người lính, được ánh trăng soi rọi phát ra ánh sáng mờ mờ, bị bùn đất vùi lấp.

Thời Hoan cũng chú ý đến đồ vật ấy, cô bước đến cúi người nhặt lên, nhìn như một sợi dây chuyền, mặt trên dính đầy máu trộn lẫn với bùn đất, cô kiên nhẫn lau sạch.

Dây chuyền đã hiện ra rõ ràng, Thời Hoan cẩn thận thả mặt dây chuyền xuống, phát hiện đó là một miếng kim loại nhỏ, bên trên khắc chữ cái, có lẽ là tên.

Thời Hoan luôn cảm thấy nhìn có chút quen quen, Lý/Thần Ngan từ phía sau bước lên nhìn kỹ, hạ giọng nói: "Là binh bài của người lính này."

Cô nghe vậy thì khựng lại, nhìn sang Từ Dã ở bên cạnh, đưa binh bài trong tay cho anh.

Từ Dã không lên tiếng, sau khi nhận binh bài, liền cẩn thận cất vào trong túi của người kia.

Toàn đội im lặng không ai nói gì, xem như là lời tiễn biệt cuối cùng đối với người lính này.

"Làm ký hiệu ở đây, một lát chúng ta quay lại, đem thi thể của anh ta trở về." Từ Dã đứng dậy, giọng nói lạnh lùng: "Bất luận thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải đưa anh ấy về nhà."

Người hi sinh vì tổ quốc, đương nhiên phải được mai táng trên lãnh thổ nước mình.

Lưu Phong nghe vậy, liền ngồi xổm xuống đặt máy định vị trên nền đất, sau khi xác định được tọa độ nơi này, cậu ta liền đứng dậy, ra hiệu đã định vị xong.

Từ Dã gật đầu, anh lập tức xoay người đi về hướng ban nãy người lính chỉ.

Thời Hoan theo sát phía sau, ôm theo túi y tế, cẩn thận bước về phía trước.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, bốn bề thật yên tĩnh, chỉ có làn gió ẩm ướt lướt qua gò má, cùng lúc tạo ra những âm thanh lá cây xào xạc.

Tình hình của nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn ngày càng trở nên bất lợi, thời gian vô cùng gấp gáp, càng chần chừ sẽ càng nguy hiểm.

Thời Hoan cau mày, nỗ lực tìm kiếm tung tích. Lúc cô đi qua một con đường hẹp, bên cạnh là sườn núi nhỏ, chính giữa đường có một hòn đá chắn ngang, cô đang suy nghĩ biện pháp vượt qua vũng bùn.

Có chút khó khăn, Thời Hoan đã cố gắng bước thật lớn, nhưng vẫn không có cách nào vượt qua vũng bùn lầy lội này.

Bốn người đều đã đi qua bên kia rồi, chỉ có mình cô tụt lại phía sau, vô cùng lo lắng.

Đang lúc Thời Hoan bối rối, dường như Từ Dã nhận ra không có bóng dáng cô bên cạnh, hơi cau mày, quay đầu tìm kiếm cô, liếc mắt liền trông thấy đáng vẻ lúng túng của Thời Hoan.

Trong khoảnh khắc tầm mắt hai người bắt gặp nhau, Thời Hoan rất vô tội chớp mắt một cái, khẽ cười vài tiếng, vô đầu: "Cái đó... Chân em hơi ngắn, có chút bất tiện."

Từ Dã khẽ thở dài, nhưng không hề có ý chế cô phiền phức. Anh đi tới trước mặt cô, quan sát khoảng cách giữa hai người, liền nói với cô: "Nhảy qua đây."

Nhảy qua?

Thời Hoan nghe vậy ngẩn người, nhưng cô không có ý định tiếp tục lãng phí thời gian, quyết định thật nhanh, lùi lại đoạn ngắn để lấy đà, nhanh chóng chạy về phía trước nhảy qua—

Quả nhiên, Từ Dã giang hai cánh tay, vũng vằng ôm lấy cô.

Hai tay Thời Hoan ôm chặt cổ Từ Dã, chân vồng qua bên hông anh, mỉm cười nhắm mắt với anh một cái, "Từ Dã, anh thật tuyệt, yêu anh quá đi."

Sau khi gặp phải chuyện của người lính kia, bầu không khí có chút nặng nề, đúng lúc này cô mới tìm được cơ hội nói chuyện với anh.

Chỉ một câu nhẹ nhàng, đã đủ xua tan toàn bộ cảm giác nặng nề trong lòng Từ Dã.

Từ Dã khẽ cười một tiếng, gỡ đôi chân cô trên hông mình xuống, không đợi Thời Hoan có phản ứng gì, anh đã đặt cô đứng trên mặt đất, chỉnh trang quần áo chần chu, bình tĩnh nói: "Đi thôi, tiếp tục."

Thời Hoan thấy tâm tình của anh đã có chuyển biến tốt, khuôn mặt không khỏi hiện lên ý cười, cô bước chân, từng bước nhẹ nhàng theo sát Từ Dã, cười khẽ: "Được thôi, chúng ta cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Em tới giúp anh

Trong quá trình tiến hành tìm kiếm cứu nạn, Thời Hoan vô tình phát hiện ra một vết máu trên thân cây khô.

Vết máu có vẻ như vẫn còn mới, Thời Hoan giờ đèn pin loại nhỏ lên, quan sát dấu máu đó tươi này.

Cô cũng không chắc chắn lắm, dù sao cũng không thể biết được có đúng hay không vì thời tiết ẩm thấp ở nơi này đã tác động đến dấu vết, càng không biết có phải là do người bị thương để lại hay không.

Có điều, bọn họ đã đi theo hướng mà người lính ban này chỉ, khả năng gặp được ba người còn lại trong đội là rất lớn.

Thời Hoan chỉ hi vọng, không gặp phải xác người hoặc là người đã hấp hối.

Cũng không phải là sợ, chỉ là... mặc dù đã quen với chuyện sống chết nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút nặng nề.

Đột nhiên cảm thấy, cuộc sống an nhàn nơi thành phố, thật sự là quá sức tốt đẹp.

Trong đầu bỗng nhiên lơ đãng, Thời Hoan thấy buồn cười, cô nhẹ nhàng lắc đầu. Đèn pin trong tay hơi chếch đi một chút, trùng hợp soi sáng xuống mặt đất, Thời Hoan liền nhìn thấy vết đỏ trên thân cỏ xanh, dường như cũng là máu bắn xuống.

Cô cẩn thận, nhìn về phía vách núi nhỏ bên cạnh, trong lòng không khỏi nghi ngờ, liền dè dặt cúi người thăm dò, quả nhiên phát hiện ra dưới sườn núi có một hang động nhỏ.

Thời Hoan nghiêng đầu, thử ước lượng đại khái, phát hiện ra vừa đủ để người có thể chui vào, đúng là một nơi lý tưởng để trốn tránh nghỉ ngơi.

Cô mừng thầm, tắt đèn pin cầm tay đi, đứng dậy thay đổi vị trí, kẻ sát mếp sườn núi nhìn xuống dưới, lúc này vô mới nhìn thấy rõ ràng hơn, mơ hồ có ánh lửa.

Có người bên trong!

Lúc này khuôn mặt Thời Hoan lộ ra sự vui mừng, cô lập tức dừng tay ra hiệu với Từ Dã ở bên kia, lên tiếng gọi: "Từ Dã, dưới này hình như có..."

Còn chưa dứt lời, động tác xoay người của cô hơi quá đà, mà ngay bản thân cô cũng quên mất mình đang đứng ngay sát mép vực. Lúc này bỗng trượt chân, lời còn chưa phát ra cả người đã ngã xuống.

Từ Dã vừa quay đầu đã nhìn thấy cô ngã, mặt anh biến sắc, gọi ba người lại, lập tức chạy về phía Thời Hoan vừa rơi xuống.

May mà bùn đất mềm, Thời Hoan lăn từ trên xuống dưới đáy, cả người cũng chỉ bắn một chút, có thể đã bị trầy da một vài chỗ nhưng thể cũng là phúc lắm rồi.

Đầu óc cô có chút choáng váng, sức lực trên người dần dần hồi phục, đèn pin cầm tay cũng không biết đã lăn đâu mất.

Cô thăm mắng trong lòng, miễn cưỡng cố gắng ngồi thẳng dậy, túi y tế trên vai lệch sang một bên.

Thời Hoan vừa ngẩng đầu, trên trán bỗng chạm vào một vật bằng kim loại lạnh lẽo.

Cô sững sốt, vì đôi mắt đã quen dần với bóng tối, cô trông thấy đúng là bên trong hang động có một đồng lửa đang cháy, ánh sáng rực rỡ lọt vào ánh mắt, chiếu sáng tầm nhìn của cô.

Nhưng nguy hiểm đang ở ngay trước mắt, cô hơi cau mày, ngược mắt nhìn về phía vật kia, tâm trạng trùng xuống.

Khẩu súng của người đó đang vung văng kể lên trán cô, tay anh ta không may mắn run rẩy, chỉ cần anh ta muốn thì trong chớp mắt Thời Hoan sẽ mất mạng.

Thời Hoan không phải người không biết suy đoán, ngược lại cô cũng không vội vàng giải thích, chỉ bình tĩnh giờ hai tay lên, dùng ngôn ngữ địa phương của người Balnea để nói: "Tôi là bác sĩ không biên giới, chính phủ Balnea phái người tới tìm các anh, tôi là bác sĩ đi cùng."

Có lẽ vì dáng vẻ bình tĩnh của Thời Hoan đúng là không giống người ngoài nghề, hơn nữa giọng cô đúng là không phải giọng bản ngữ, ngón tay người lính kia vốn đã đặt lên cò súng, nghe vậy thì có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng lời của cô.

Thời Hoan cũng không hi vọng đối phương có thể lập tức tin mình, tốt xấu gì cũng đã ổn định được tình hình, cô tạm thời không cần lo tính mạng mình sẽ gặp nguy hiểm nữa.

Cảnh tượng yên tĩnh vài giây, người binh sĩ kia lập tức lạnh lùng nói: "Tôi dựa vào đầu để tin cô?"

Nghe giọng nói, cô vẻ là một thanh niên trẻ tuổi.

Thời Hoan lặng lẽ nhượng mấy, vẫn giờ tay lên, to ý rằng bản thân không hề có khả năng uy hiếp nào, bình tĩnh nói với anh ta: "Tôi thật sự không biết phải chứng minh cái gì, người phụ trách tìm kiếm cứu nạn đang ở phía trên kia, tôi không cần thận ngữ từ trên xuống, bọn họ sẽ nhanh chóng xuống đây tìm tôi."

Người lính có chút do dự, anh ta đôi nòng súng ra xa một chút, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên thấy một bóng người trượt từ trên sườn dốc xuống, cơ thể dẻo dai, đứng vững trên mặt đất.

Người đến là đàn ông, trên người anh mặc trang phục rắn rì, sau khi ổn định thân thể liền nhìn sang phía bên này, nét mặt lạnh lùng.

Người lính nhủ mấy thật chặt, không lên tiếng, cũng không hành động gì.

Ba người còn lại cũng tới theo, đứng phía sau Từ Dã, sau khi bọn họ nhìn thấy Thời Hoan bị người kia kẻ súng vào trán, đều theo bản năng chuẩn bị giờ súng hướng về phía anh ta. Nhưng Từ Dã giờ tay ra hiệu bọn họ không được mạnh động.

"Bộ đội gìn giữ hòa bình, được giao nhiệm vụ hỗ trợ công tác tìm kiếm cứu nạn." Giọng nói của anh vững vàng, vô cùng bình tĩnh, cũng không hề vội vã tiến lên phía trước, giới thiệu thân phận của mình trước.

Người lính kia dường như bắt đầu tin tưởng mấy người trước mặt, những vẫn không hoàn toàn yên tâm, có vẻ như đang nghĩ cách xác nhận thân phận của đối phương.

Từ Dã đương nhiên nhìn thấu sự do dự của anh ta, liền báo tên bốn người trong tiểu đội của anh ta, đáng vẻ bình tĩnh nhìn người lính kia.

Trước lúc bắt đầu hành động, Từ Dã cũng đã học thuộc lòng những tài liệu cơ bản này, chính là vì đề phòng tình huống phát sinh đột biến như thế này.

Hiện tại quả nhiên cần dùng tới, cũng không biết là nên vui mừng hay nên cười khổ.

Người lính nghe được tên mình và đồng đội, cuối cùng hoàn toàn tin tưởng bọn họ, lập tức thả tay, khẩu súng rơi xuống. Anh ta cúi người đỡ Thời Hoan dậy, thấp giọng nói: "Xin lỗi, tôi quá lo lắng, còn tưởng là kẻ địch."

"Không sao, không sao." Thời Hoan thật sự không có để tâm gì, cô hoàn toàn có thể thông cảm cho người trước mặt, thoáng nhìn thấy vết thương trên tay anh ta, cô không khỏi nhíu mày: "Đã lấy đạn ra chưa?"

Người lính nhăn mặt, giọng điệu nặng nề: "Chưa, chúng tôi không mang theo bất kỳ dụng cụ gì, không thể xử lý được vết thương."

Lúc này bốn người Từ Dã đã tiến lại gần, Lý Thần Ngạn quan sát một hồi, liền hỏi: "Hai người còn lại đâu?"

Người lính nghe được nhưng không trả lời, mà lập tức nắm bắt được trọng tâm trong câu nói của anh, sắc mặt trắng bệch, "Anh nói hai người?"

Lý Thần Ngan nhất thời yên lặng, anh và đồng đội liếc nhìn nhau, cuối cùng nói: "Vừa rồi chúng tôi đã gặp một thành viên trọng đội của anh, nhưng đáng tiếc, anh ta bị thương quá nặng, đã không kịp nữa rồi."

Nét mặt của người lính có chút thần thờ, anh ta cúi đầu trầm mặc, cuối cùng mới cất giọng khàn khàn: "Tôi và hai người còn lại bị thương nặng, chạy trốn tới đây, mọi người đi theo tôi."

Nói xong, anh ta liền quay người đi về phía cửa hang động, vì vậy Thời Hoan không trông thấy vẻ mặt của anh ta.

Nhưng cô biết, khi mất đi người chiến hữu kẻ vai sát cánh bao năm, trong lòng anh ta nhất định không dễ chịu.

Lúc này khuyên nhủ đều là dư thừa, bọn họ chỉ cần làm tốt phận sự của mình là đủ rồi.

Thời Hoan theo sát người lính kia, đi tới trước cửa động liền trông thấy có hai người bị thương khác ở bên cạnh đồng lửa, một trong số đó nửa người dựa vào vách đá, máu tươi đã thấm ướt áo anh ta. Anh ta nghiêng đầu, hai mắt nhắm lại, dường như đang nghỉ ngơi.

Bọn họ đều bị thương không nhẹ, nhiệm vụ lần này thất bại thảm hại như một bài học lớn.

Thấy có vài người lạ mặt tiến đến, người lính còn đang tinh táo bỗng trở nên cảnh giác, Thời Hoan liếc nhìn Từ Dã, sau đó lại nhìn người lính trước mặt, bắn khoăn có nên giải thích hay không.

Đương nhiên việc giải thích cũng không tới lượt cô, người lính tiến lên phía trước, giải thích sơ qua tình hình với đồng đội của mình, lúc này đối phương mới thả lỏng, gật đầu với Thời Hoan.

Nhận được sự đồng ý, Thời Hoan tiến lên đặt túi y tế xuống, động tác của cô rất nhanh nhẹn, sau khi tiêm thuốc tê thì thuận lợi gấp đạn ra, khử trùng vết thương rồi băng bó, không hề chậm trễ một giây nào, rất chuyên nghiệp.

Dáng vẻ khi làm việc của Thời Hoan rất nghiêm túc, hoàn toàn khác với vẻ vui tươi của cô lúc bình thường, không gian nhất thời trở nên yên tĩnh, không ai mở lời.

Thời Hoan chăm chú làm việc của mình, nhanh chóng băng bó xong vết thương cho hai người lính kia trước, sau đó mới chuyển sang người mà bọn họ gặp ban nãy. Vết thương của anh ta là nhẹ nhất, chỉ bị trúng đạn ở vai, Thời Hoan nhanh chóng xử lý trôi chảy.

Anh ta hạ giọng nói cảm ơn, Thời Hoan nhẹ nhàng xoa tay ra hiệu không cần, cô dọn dẹp lại túi y tế, sau đó quay cù trở về bên cạnh Từ Dã.

Sau đó Từ Dã trao đổi với người lính, anh ta giải thích sơ qua tình hình, không khác biệt lắm so với người lính đã qua đời lúc trước, tiểu đội bốn người bọn họ bị địch mai phục, tử thương nặng nề.

Cùng lúc đó, thấy nhiệm vụ sắp kết thúc, Trương Đồng Húc và Lưu Phong cùng nhau trở lại vị trí đã định vị trước đó, mang thi thể người lính kia trở về.

Trời đã về đêm, Thời Hoan ngồi một góc nghỉ ngơi, lúc này cô mới tĩnh tâm lại, nhìn đồng lửa đang cháy hừng hực, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng bập bùng.

Sự tĩnh lặng hiếm có khiến đầu óc cô thất thần, Thời Hoan đang suy nghĩ nhưng bỗng nhiên nghe thấy từ xa truyền tới tiếng vang lờ mờ, dường như là của con thú nào đó phát ra, giữa màn đêm tăm tối nghe có chút đáng sợ.

Cả người Thời Hoan cứng nhắc, cảm giác hoảng sợ không thể diễn tả thành lời, cô cau mày xao xao cánh tay, hơi lùi sâu về phía gần hang động.

Mấy người còn lại đương nhiên cũng nghe thấy âm thanh đó, thời gian cấp bách, lúc này trong rừng nhiệt đới hiểm nguy bốn phía, chính phủ Balnea còn đang đợi tin tức của bọn họ, nhất định bọn họ phải nhanh chóng liên hệ lại với phi công.

Nghĩ vậy, Từ Dã liền đi ra bên ngoài cửa hang động để sử dụng bộ đàm liên hệ với phi công, sau khi xác định được một vị trí phù hợp ở gần đó, anh lại liên hệ với Trương Đồng Húc và Lưu Phong. Biết hai người bọn họ đã đến được địa điểm định vị, anh nhanh chóng báo nơi tập kết, lát nữa sẽ trực tiếp gặp nhau ở đó.

Sau đó mấy người thu dọn qua loa, ba người bị thương hiện tại đã hồi phục chút thể lực, có thể cố gắng một thời gian, vừa đủ để di chuyển tới nơi tiếp ứng.

Thời Hoan thấy hình như chuẩn bị trở về nên vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Từ Dã, di chuyển thẳng tới nơi tập kết.

Trong lúc đó mấy bay trực thăng đang chờ đợi bọn họ, Trương Đồng Húc và Lưu Phong cũng đã đến, hai người vừa kéo khóa túi đựng thi thể lên, chuyển vào trong khoang. Trong khoảnh khắc nhìn thấy túi đựng thi thể kia, ba người lính Balnea liếc nhìn nhau, sau đó đều im lặng không nói lời nào, lần lượt tiến vào trong khoang máy bay.

Nhưng máy bay chỉ có thể chờ tới tám người, thừa ra đúng hai người, phải đợi máy bay trực thăng tiếp theo đến tiếp ứng.

Lý Thần Ngan thấy vậy, liền chủ động đề nghị ở lại chờ đợi cùng Từ Dã.

Thời Hoan ngẫm nghĩ, cảm thấy không hợp lý lắm, liền nói: "Đội phó Lý, anh trở về trước đi, em ở lại. Dù sao ngoài Từ Dã, anh là người trực tiếp nhận nhiệm vụ, mau chóng đưa bọn họ trở về, thông báo rõ ràng với bên phía Balnea, đừng để chậm trễ."

Lý Thần Ngan còn chưa kịp lên tiếng, Từ Dã đã lạnh giọng: "Không được, em mau chóng quay về, không chậm một phút."

"Chính là vì không muốn chậm một phút đấy." Thời Hoan ôm ngực, nghiêng đầu, dõ nhiên đã quyết định muốn ở lại, "Tranh thủ thời gian chút."

"Vì thế đội phó Lý, anh mau chóng lên máy bay đi." Cô nói, không chần chừ đẩy Lý Thần Ngan lên khoang máy bay, ra hiệu với phi công rồi nhanh chóng lùi lại phía sau nhảy xuống bên dưới.

Ai ở lại thì đều không nằm trong phạm vi quyết định của phi công, anh ta chỉ phụ trách hoàn thành nhiệm vụ tiếp ứng, đón được người thì lập tức cất cánh, lên đường trở về.

Chỉ còn hai người Thời Hoan và Từ Dã ở lại.

Cô khoanh tay, quay đầu nhìn anh, trên môi ần chứa ý cười ranh mãnh, đôi mắt sáng long lanh ----

"Đêm nay muốn cùng ở bên nhau nha, đội trưởng Từ."

Sun: Hoàn cảnh nào chị Hoan cũng có thể giới trở được =))))

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đùng chia xa nữa (1)

"Ôi, Từ Dã, anh chờ em với."

Từ Dã đi trước, người cao chân dài, một bước bằng hai, ba bước chân của Thời Hoan, cô chỉ còn cách phải chạy theo mới đuổi kịp.

Thật sự mệt, cô liền gọi anh, nhưng kết quả là không nhận được bất kỳ sự đáp lại nào.

Từ Dã vẫn đang đi thẳng trước, anh bước dài, đi thật trọng, giẫm lên những con gố lạnh lẽo.

Thời Hoan bủi mũi, đuổi theo anh lâu như vậy, trán cô đã đổ ra một lớp mồ hôi mỏng, bình thường cảm giác đôi chân dài của mình rất có ưu thế, nhưng vào lúc này quả thực không có có chút tích sự gì.

Sự bất lực trong lòng Thời Hoan không chỉ có chút ít, dần ông nổi giận đúng là không dễ dỗ dành như phụ nữ.

Mặc dù không nhìn thấy mặt Từ Dã, nhưng Thời Hoan có thể tưởng tượng được nét mặt đen sì của anh lúc này, nhất định là anh đang tức giận rồi.

Không phải là chỉ ở lại cùng anh thôi sao, mặc dù không an toàn, nhưng mà cô hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Người đàn ông này cũng thật là người lo lắng đầu đầu.Thời Hoan có chút đau đầu, cô nhẹ nhàng lắc đầu thờ dài, sau đó liền nhanh chóng sai bước đuổi theo, không để gì mới đuổi kịp bước chân, cô nói chuyện cũng có chút hỗn hển, "Tử Dã, em gọi anh mà anh cũng không thèm quay đầu lại sao?"

Tử Dã nhìn thẳng, giữa hai hàng lông mày cau lại, sắc mặt cũng có chút nặng nề.

Quả nhiên là đang tức giận mà.

Thời Hoan lặng lẽ mắng thầm trong lòng vài câu, sau đó cười cười tiến lại gần, dịu giọng nói với anh: "Đừng tức giận được không, em muốn ở cùng với anh mà, anh không đi thì sao em đi được."

Cả người cô dịu dàng, giọng nói cũng mềm mại, ngữ điệu làm nũng tựa như nước chảy, lướt qua bên tai, khiến trái tim người khác cũng phải tan chảy.

Thật sự là yêu tình mà.

Dù có tức giận tới mức nào thì khi nghe Thời Hoan lên tiếng, quả nhiên là con giận của Tử Dã không cánh mà bay.

Anh khẽ than thở, những vẫn không nhìn cô, chỉ nhẹ nhàng nói: "Bây tỏ tình cảm không phân biệt tình huống chứ nào. Em mệt cả một ngày rồi, đêm lại đi theo làm nhiệm vụ, chỉ sợ thân thể không chịu nổi."

Thời Hoan yên lặng, cô vô vô tóc, tuy muốn phản bác nhưng lúc này đúng là cô không còn sức lực nào, đúng như lời Tử Dã nói.

Cô đã bận rộn cả ngày ở trại tị nạn, sau khi trở về còn quần lấy Tử Dã đi làm nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn với anh. Ở trong rừng nhiệt đới vốn rất nguy hiểm, cô cần tập trung toàn bộ tinh thần, trong quá trình đó còn phải giúp người bệnh xử lý vết thương, đúng là một ngày vô cùng bận rộn.

Không có cách phủ nhận, lúc này Thời Hoan đúng là đã bước vào giai đoạn mệt mỏi.

Cô có chút buồn bực, Tử Dã thấy cô trầm mặc thì biết là lời nói ban nãy của mình đã trúng rồi. Anh lắc đầu, tiếp tục nhủ mày đi về phía trước, dự định trở lại hang động ban nãy, tạm thời dùng đồng lửa để sưởi ấm, thuận tiện có thể đề phòng động vật tới gần.

Thời Hoan còn chưa kịp phản ứng lại, Tử Dã đã đi về phía trước, cô lại vô tình bị rút lại phía sau anh rồi.

Thời Hoan vội vàng kêu lên "Ồ!", nhắc chân muốn đuổi theo, ai ngờ bỗng nhiên trượt chân một cái, cô không chú ý tới cành cây mắc ngay bên chân, cứ thế vấp ngã trên mặt đất.

Hiếm có mới ngã sòng soài một lần, cả người Thời Hoan dờ ra, căn bản là không có bất kỳ phản ứng gì, nằm trên mặt đất.

Tử Dã nghe thấy âm thanh truyền tới từ phía sau, bước chân anh ngừng lại, cuối cùng cũng chịu quay đầu nhìn lại phía Thời Hoan, nhưng thấy cô chậm chạp bò dậy khỏi mặt đất, ngồi bệt, ôm đầu gối, cúi đầu, im lặng bất động, đáng về tài thần, còn có chút nhếch nhác, giống như bị người ta bỏ rơi vậy.

Tử Dã: "...."

Cuối cùng anh vẫn đau lòng, liền bước lại gần, cup mắt nhìn cô, hỏi: "Sao lại ngã sòng soài thế?"

Thời Hoan lảm lì, thờ hỏn hển nói: "Em không đuổi kịp anh."

Tử Dã im lặng, tâm trạng thả lỏng, anh nhẹ nhàng thờ dài, từ từ ngồi xổm xuống trước mặt Thời Hoan, nghiêng đầu quan sát cô, "Có bị thương không?"

"Bị thương chứ, đau lắm đấy, được không hả?" Thời Hoan nghe vậy liền lập tức có phản ứng, vội vàng ngẩng đầu lên đối diện với Tử Dã, nghiêm túc vỗ vỗ ngực, vẻ mặt xót xa, "Đau chết đi được, em không đứng dậy nổi nữa rồi."

Đáng vẻ của cô thật sự là có nấy phần khổ sở, người lớn từng này rồi mà lại bị vấp ngã, cứ thế hôn đất, có thể là đã bị thương ở đầu đó rồi.

Tử Dã cau mày, có chút lo lắng, liền đưa tay đỡ vai cô, quan sát cô một lượt từ đầu tới chân, "Sao vậy, đau ở đâu?"

Thời Hoan lắc đầu, gờ tay nắm chặt lấy tay anh. Lòng bàn tay hai người dán vào nhau, nhiệt độ âm thầm lan truyền qua lại, có phần nóng bỏng, trong lòng bỗng ngứa ngáy.

Tử Dã hơi run lên, anh còn chưa kịp phản ứng, người trước mặt đã đổ lệ ra ý cười giao hoạt, nói: "Đội trưởng Tử không để ý tới em, lòng em đúng là đau chết đi được."

Tử Dã cuối cùng cũng biết, Thời Hoan này bất cứ lúc nào cũng có thể mặt dày được.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, định đứng dậy, nhưng Thời Hoan không muốn buông tha cho anh. Vừa kêu anh đợi chút, vừa lu loát đứng dậy khỏi mặt đất, nhưng chỉ trong một nháy mắt, cô liền hít một hơi lạnh, bàn tay đang nắm tay Tử Dã không khỏi nơi lòng mấy phần.

Tử Dã còn tưởng rằng cô đang giả vờ, nhưng trông thấy sắc mặt Thời Hoan trắng bệch trong chớp mắt, anh biết cô thật sự có chỗ nào đó không thoải mái, lập tức đỡ cô ngồi xuống, nhíu mày hỏi: "Khó chịu ở đâu?"

Thời Hoan miễn cưỡng trưng ra một nụ cười miễn cưỡng, đưa tay chỉ mắt cá chân phải của mình, "Cái đó... Hình như em, có nơi đau hơn cả trong lòng."

Tử Dã: "..."

Anh mặc kệ trò khôn lỏi của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mắt cá chân phải của cô, xoa bóp hai lần, đúng như dự đoán, nghe thấy tiếng kêu kìm nén của Thời Hoan vang lên.

Nhất định là vừa nãy cô ngã đã bị trẹo chân rồi.

Thời Hoan thờ dài bất đắc dĩ, đúng là anh có thể trực tiếp hỏi phục nhanh chóng, nhưng chỉ sợ Thời Hoan không chịu nổi cảm giác đau đớn đó.

Chỉ là vết thương này của cô, nếu kéo dài cũng không quá tới.

Thời Hoan bĩu môi, không ngờ là bản thân sẽ thật sự bị thương, nhất thời cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể nhìn Tử Dã cười cười.

Tâm trạng Tử Dã hơi rung động, anh lập tức ngẩng đầu lên đối diện với tầm mắt của Thời Hoan, nhẹ nhàng hỏi cô: "Trước khi lên trực thăng, em kéo tay anh là muốn nói với anh chuyện gì?"

"A?" Thời Hoan không ngờ anh lại đột nhiên hỏi tới chuyện này, cô liền tục chớp mắt, cẩn thận nghĩ lại một chút, nghiêm túc nói, "Em nghĩ nếu như chúng ta sống sót, em sẽ..."

Nhưng còn chưa dứt lời, trong nháy mắt, Tử Dã cũng đã nhanh chóng ra tay.

Thời Hoan chỉ cảm thấy mắt cá chân truyền tới một cơn đau tê tâm phế liệt, đau tới mức lời cô chuẩn bị nói còn chưa thoát khỏi miệng đã bị nuốt hết lại.

Nhưng cảm giác đau này cũng chỉ là chút lát, cái chớp mắt ngắn ngủi này cũng thật sự khiến tuyến lệ của Thời Hoan bùng phát, cảm giác cay cay xông lên mắt và khoang mũi, cô mím môi, hai mắt dâng đầy nước.

"Được rồi, mắt cá nhân đã trở lại như cũ." Tử Dã thần nhiên nói, thả chân Thời Hoan ra, "Thử xem bây giờ cử động có đau không?"

Thời Hoan cắn răng trong bóng tối, mặc dù trong lòng có chút hỗn độn nhưng vẫn ngoan ngoãn thử cử động cổ chân một chút, phát hiện ra có chút tê dại nhưng đúng là không còn đau nữa.

Cô chớp chớp mắt, thờ phào một cái: "Không đau."

Tử Dã nghe vậy liền gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ tới điều gì, hỏi cô: "Vừa nãy em còn chưa nói xong, nếu như chúng ta sống sót thì sao?"

Thời Hoan nhớ lại liền bực mình, tức giận nói: "Quá sát phong cảnh, không nói cho anh."

Tử Dã biết cô thù dai, liền khẽ bật cười, đưa tay xoa xoa đầu cô. Sau đó không đợi cô nói gì, anh liền dứt khoát đưa tay ra luồn qua bên dưới đầu gối của cô.

Thời Hoan ban đầu hơi ngẩn người, nhưng trong bụng lập tức vui vẻ, cô tự giác vòng tay qua cổ anh, đề động tác sau đó của anh dễ dàng hơn.

Sau đó, Tử Dã liền bế ngang Thời Hoan lên, cất bước đi về phía trước.

Thời Hoan ung dung tựa vào lồng ngực anh, tâm trạng đặc ý.

Hình như đột nhiên cảm thấy, cũng không còn tức giận như trước nữa rồi.

Từ Dã à Từ Dã...

Cô âm thầm than thở vài tiếng trong lòng, hơi nâng cằm lên, miễn cưỡng gọi: "Từ Dã."

Khoảng cách của Thời Hoan và Từ Dã vốn khá gần, lúc này cô ngừng đầu lên nói chuyện, đôi môi gần như đã hôn lên cằm anh, cảm giác ấm áp mềm mại cùng với tiếng hít thở của cô kết hợp lại, vô tình tạo ra cảm giác rất mê hoặc.

Từ Dã "ừm" một tiếng, tuy nghi ngờ cô có ý đồ xấu nhưng anh vẫn không lên tiếng, chỉ nghiêng đầu, lạnh nhạt cảnh cáo: "Nghiêm chỉnh một chút, đừng nghịch ngợm."

Thời Hoan thấy đáng vẻ anh như vậy, không kìm được cười hai tiếng, trong đôi mắt hiện ra ánh sáng long lanh, "Anh biết vừa nãy em muốn nói gì không?"

"Không phải em chê anh sát phong cảnh, không nói cho anh à?"

"Bây giờ anh vẫn sát phong cảnh, em quen dần là được rồi." Thời Hoan âm thầm lờm một cái, tuy rằng bắt đắc dĩ nhưng không hề có một chút tức giận nào ở bên trong, hai tay cô ghi chặt lấy Từ Dã, dựa vào lồng ngực anh, cup mắt thấp giọng nói...

"Khi đó em đã nghĩ, nếu như sống sót, em nhất định sẽ ở bên anh cả đời."

Nói xong, cô nở một nụ cười, giọng nói có chút khàn khàn: "Em tuyệt đối sẽ không rời xa anh nữa, thật sự."

Từ Dã dừng một chút, bước chân cũng chậm lại nửa nhịp.

Rõ ràng chỉ là hai câu nhẹ như mây gió, cũng không có gì là thực tế, chẳng qua chỉ là biểu lộ thân nhiên mà thôi, nhưng lập tức chiếm lấy một vị trí trong lòng anh, nặng trĩu, tràn đầy vị ngọt, âm thầm lan ra.

Đó là sự ấm áp và dịu dàng hiếm có trong thế giới lạnh lẽo của anh, là bảo bối mà mỗi giây mỗi phút anh đều cẩn thận cất giấu.

Thời Hoan không thấy Từ Dã đáp lại, cô cũng không lên tiếng, nhắm mắt yên lặng dựa vào người anh, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Lát sau, Từ Dã lên tiếng, giọng nói trầm khàn, vang lên bên tai cô: "Anh sẽ không có em cơ hội rời đi nữa."

Thời Hoan vẫn nhắm mắt nhưng khóe môi không kìm được cong lên, cảm giác ngọt ngào tràn lan trong lòng tới tận khoang ngực, cũng dâng lên trong đôi mắt cô.

Cứ như vậy là tốt rồi.Cô ở bên cạnh anh, cuộc đời sau này, hai người cùng nhau tiến về phía trước.

Cứ như vậy, là tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Được voi đòi tiên

Rất nhanh chóng, cô phi công liên lạc với Từ Dã qua bộ đàm, xác nhận vị trí hạ cánh với anh.

Thấy Từ Dã đứng lên, Thời Hoan vội vội vàng vàng đi theo, phúi bụi đất trên người, cất bước theo sau Từ Dã.

Mất cả chân đã hoàn toàn không đau nữa, Thời Hoan bước đi cũng nhẹ nhàng, phía trước cách đó không xa là một khu đất bằng phẳng, máy bay trực thăng sẽ hạ cánh đón hai người.

Đi một lát, Thời Hoan đã trông thấy máy bay ở phía trước, nghĩ đến việc cuối cùng cũng được quay về, khóe môi cô không kìm được cong lên, vất tay sau lưng đi bên cạnh Từ Dã, bỗng nhiên hơi xúc động.

Cô nghiêng đầu, khẽ cười nói: "Cẩn thận nghĩ lại, khoảng thời gian cuối cùng của đêm nay cũng coi như không tệ."

Từ Dã liếc nhìn cô một chút, giọng điệu nhàn nhạt, "Đây là lý do em nhất quyết đòi đi theo à?"

Thời Hoan: "....."

Người này vẫn còn ghi thù chuyện cô không nghe lời.

Sau khi leo lên máy bay, Thời Hoan liền dựa người vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô thật sự quá buồn ngủ, một lát sau đã ngủ say.

Từ Dã nghiêng người, để phần lớn trọng lượng cơ thể cô dựa trên vai mình, lúc này mới quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong đôi mắt sâu hun hút không thể nhìn rõ tâm tình gì.

Thời Hoan tự nhiên chủ động mở lòng với anh, nói cho anh biết tất cả những chuyện cũ, đây là chuyện dù có thế nào Từ Dã cũng không thể ngờ được.

Tuy nhờ đội trưởng đội bác sĩ mà anh biết được tin Tổ Kỳ đã qua đời, liên kết với một số sự việc trước kia, trong lòng anh cũng đã có suy đoán mơ hồ. Thật ra anh đã buông bỏ không ít những chấp niệm và hiểu kỳ đó rồi, bí mật kia có được mở ra hay không, đối với anh mà nói không quan trọng tới vậy.

Nhưng ngay vào thời điểm anh muốn bỏ qua chuyện này, Thời Hoan lại thẳng thắn nói ra tất cả.

Đây là chuyện Từ Dã tuyệt đối không nghĩ tới.

Là kinh ngạc mừng rỡ, là hạnh phúc lớn lao nhất.

Từ Dã nhìn mây trời ngoài cửa sổ, những vì sao ẩn mình trong đó, vắng sáng lúc ẩn lúc hiện, đường nét ôn hòa mà trầm ngâm.

Trong phút chốc, ánh mắt anh hơi biến chuyển, lộ ra một tia dịu dàng, khóe môi khe khẽ cong lên.

Có thể cô nói đúng.

Quãng thời gian cuối cùng đêm nay, đúng là không tệ.

*

"Ồi, vừa nãy đội phó Lý cùng ba người của lực lượng gìn giữ hòa bình đã quay trở về, sao không thấy đội trưởng Từ đâu?"

Khu vực doanh trại, sau khi ăn cơm tối xong đội bác sĩ đều ngồi lại bàn, xem như là trò chuyện phiếm một lát.

Tổ trưởng trở về phòng trước thu dọn tài liệu, để lại một đám người hiếm khi có được chút thời gian rảnh rỗi, tụ tập trong nhà ăn nói chuyện.

"Đâu phải chỉ thiếu đội trưởng Từ." Có nữ bác sĩ suy nghĩ một chút, lập tức nói, "Chỉ Thời Hoan cũng vẫn chưa quay về!"

Có người cau mày, nghi ngờ một chút, "Kỳ lạ thế, rốt cục nhiệm vụ lần này đã xảy ra chuyện gì?"

"Hình như bên phía Balnea có một tiểu đội bốn người, trong lúc đang tiến hành nhiệm vụ truy bắt địch thì mất liên lạc với bộ tổng chỉ huy, nên đã phái bộ đội gìn giữ hòa bình đi hỗ trợ nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn." Trình Giai Văn có

nghe loảng thoảng được một chút, nên tùy tiện nói vài câu, "Nhưng mà tôi không thấy có binh lính của Balnea, có chút kỳ lạ, cái này tôi không rõ lắm."

"Vậy chị Thời Hoan đi theo làm gì?"

Trình Giai Văn vuốt tóc, cái này thì cô cũng không rõ, suy đoán nói: "Lực lượng của Balnea ở bên này phân tán quá loạn, có lẽ là do không có bác sĩ đi cùng?"

"Đây mới là điểm kỳ lạ!" Vị nữ bác sĩ kia lúc này lại lên tiếng, giọng nói có ý tứ sâu xa, "Tuy chị Thời Hoan là tình anh trong đội chúng ta, nhưng có rất nhiều người có thể chọn mà, tại sao một mực phải là chị Thời Hoan đi cùng?"

Cô ấy vừa dứt lời, lập tức có không ít người hiểu ra vấn đề, liên tục liếc mắt nhìn nhau, giống như phát hiện ra thứ gì quan trọng lắm.

Trình Giai Văn nghe vậy, tâm trạng không khỏi căng thẳng, con người đảo một vòng, nghĩ thầm chẳng lẽ quan hệ của hai người bọn họ cũng bị phát hiện rồi?

"Nói tới cái này..." Rốt cục có người lên tiếng, nói ra chi tiết nhỏ này, "Tôi nhớ lúc trước, khi chúng ta mới tới đây, chỗ nghiệp vụ của đội trưởng Từ hình như còn rất thân với chị Thời Hoan?"

"Đúng vậy đúng vậy." Người đó vừa nói xong, lập tức nhận được sự hưởng ứng của mấy người khác, "Hơn nữa lúc chúng ta vừa mới gặp đội gìn giữ hòa bình, bầu không khí giữa Thời Hoan và đội trưởng Từ có gì đó kỳ lạ!"

"Đúng, tôi cũng nhận ra!" Vừa dứt lời, lập tức lại có người hòa vào, "Không phải chúng ta ở trại tị nạn sao, ngày hôm nay vì vận chuyển đồ cứu trợ mà đội trưởng Từ cũng tới đó rồi. Tôi nhìn thấy chị Thời Hoan và đội trưởng Từ còn hay đi cùng nhau nữa, nói nói cười cười, bầu không khí này hoàn toàn không giống bạn bè bình thường vừa mới quen biết!"

"Oa, vậy giữa bọn họ thật sự có gì đó à?"

Trình Giai Văn vốn đang uống nước, thấy mọi người thảo luận ngày càng hăng say, sợ tới mức trái tim run rẩy.

Hóng rồi, việc của Thời Hoan và Từ Dã tuyệt đối không thể bị vạch trần được, lẽ như Thời Hoan tưởng cô nói ra thì làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, Trình Giai Văn liền ho khẽ vài tiếng, nhún nói: "Mấy người gọi bát quái thật đấy, Thời Hoan làm việc đã bao nhiêu năm, có thể cô ấy đã từng quen biết đội trưởng Từ trước đó thì sao?"

Dứt lời, mọi người không khỏi rơi vào trầm tư, cần thận suy nghĩ một chút, Trình Giai Văn nói cũng có chút đúng đắn.

"Cũng phải..." Vị nữ bác sĩ kia dừng một chút, đưa tay sờ cằm, trầm chiêu, đáng vẻ có chút vội vàng, "Kiểu phụ nữ trọng sự nghiệp như chị Thời Hoan, chắc là sẽ không cân nhắc mấy chuyện như vậy sớm thế đâu."

Trình Giai Văn yên lặng, nghĩ thầm, đó là do cô chưa thấy da mặt Thời Hoan dầy tới mức nào thôi.

Mọi người thảo luận không ra kết quả gì nên đành từ bỏ, liền thu dọn qua đồ đạc trên bàn ăn rồi sau đó cùng nhau đi trên con đường nhỏ quay về chỗ ở.

Nhưng lúc cả đoàn đang cười cười nói nói đi tới trước cửa ngôi nhà thì bất gặp có người đang tiến lại gần.

Không đứng, chính xác mà nói, là hai người.

Trình Giai Văn luôn cảm thấy bóng người này vô cùng quen thuộc, cô neho mắt nhìn lại lần nữa, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Những người còn lại trong đội cũng đều tròn mắt há miệng, nhìn chăm chăm bọn họ, nhất thời nín thở, không ai dám thờ mạnh.

Chỉ thấy Từ Dã đang bế Thời Hoan, vững vàng bước đến, không nhanh không chậm, sắc mặt vẫn như trước, dường như chỉ là hành động vô cùng bình thường.

Thời Hoan ngoan ngoãn dựa vào Từ Dã, cô vẻ cô đã ngủ thiếp đi, đáng ngờ lịch sự ngoan ngoãn, khóc mỗi dường như còn ẩn chứa ý cười.

Cảnh tượng này, hóa ra lại đẹp một cách bất ngờ.

Từ Dã trông thấy mọi người từ nhà ăn trở về, liền gạt đầu một cái xem như là chào hỏi, sau đó liền ôm Thời Hoan đi vào trong nhà, lên cầu thang, hình như là đi về phía phòng của Thời Hoan.

Cả đội bác sĩ đều đứng sững ở cửa, trợn mắt há miệng nhìn bóng lưng Từ Dã xa dần, bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Không ai lên tiếng, dường như đều không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Trình Giai Văn càng kinh hãi hơn, cô thật sự không ngờ, quan hệ của hai người bọn họ lại lộ ra theo cách đơn giản và trực tiếp thế này.

Xem ra hai người bọn họ hoàn toàn không có ý định che giấu??

"Này, này, tình hình là thế nào vậy?" Trong đội bác sĩ rốt cục có người lên tiếng, bởi vì quá kinh ngạc nên lúc nói ra còn lắp bắp, "Quan hệ của hai người bọn họ, đúng là như tôi tưởng sao?"

"Ngay cả phòng cũng đi vào rồi, chắc là loại quan hệ đó..."

"What the f*ck, chị Thời hoan và đội trưởng Từ thật sự có chuyện gì đó?!"

"Nhìn thế này thì xem ra, đầu chỉ là có chuyện bình thường." Vị nữ bác sĩ vừa rồi lập tức nói, không tin nổi lắc đầu, "Chó nghiệp vụ cũng quen biết chị Thời Hoan, hai người bọn họ không phải là có chuyện gì đó mà là có cả quá khứ nha!"

Liên quan tới đề tài Thời Hoan và Từ Dã, tới đây là kết thúc rồi."

Mọi người không tiếp tục thảo luận nữa, chỉ cùng nhau nhìn về phía phòng của Thời Hoan, thấy cánh cửa đóng chặt, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đột nhiên trong đội bác sĩ có một cô bé nhỏ giọng hỏi: "Hiện tại vẫn tĩnh là trong thời gian làm việc, mặc dù là lúc nghỉ ngơi, nhưng hai người bọn họ chắc là sẽ không..... chứ?"

Vừa dứt lời liền truyền tới một tiếng ho khan không rõ ý tứ.

Trình Giai Văn: "....."

Lời nói bị lược bỏ kia thật sự khiến người ta mơ tưởng xa xôi!

*

Cùng lúc đó, Từ Dã không tìm được công tắc đèn trong phòng Thời Hoan nên đành đặt cô lên giường trước, đưa tay tìm đèn bàn.

Nhưng sau khi Thời Hoan nằm lên giường, cánh tay ôm lấy cổ anh không chịu buông, Từ Dã bị ép cúi sát vào người cô, tay chống xuống giường, khoảng cách giữa hai người rất gần.

Hơi thở ấm áp đầy đưa, sự mờ ám âm thầm lan ra.

Khoảng cách này thật sự quá nguy hiểm. Từ Dã muốn ngồi thẳng dậy, nhưng người nằm dưới không chịu buông tay, anh không khỏi nhún mày: "Thời Hoan, em tỉnh rồi?"

"Cũng bế vào trong phòng rồi, không làm gì đó sao?" Thời Hoan hé mắt, đáng vẻ lười nhác, vẻ quỵn rũ lị ra hết, "Chúng ta xa cách năm năm rồi, ời..."

Lúc cô nói chuyện, cả người đều dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng trở nên mềm mại, cảm giác lười biếng lan tỏa khắp cả xương tủy, sức hấp dẫn gần như là trí mạng.

Từ Dã cảm thấy bụng dưới căng ra, hai hàng lông mày của anh lại cau chặt thêm mấy phần, không lên tiếng.

Thời Hoan gần như đã tỉnh, tâm trí dần trở nên minh mẫn, liền ôm lấy Từ Dã kéo anh cúi thấp xuống, há miệng ngậm lấy vành tai anh, hàm răng nhẹ nhàng ma sát lên da thịt, ẩm ướt nóng bỏng.

Chính là được voi đòi tiên.

Từ Dã có chút nóng nảy, anh dùng một tay đè Thời Hoan xuống giường, cúi đầu hôn sâu.

Thời Hoan không cam lòng, giờ tay như muốn kéo anh, nhưng hai tay lại bị Từ Dã dễ dàng giam trên đỉnh đầu, cả người không thể động đậy.

Môi lưỡi hai người dầy đưa qua lại, tình ý triển miên, dục vọng lạng lẽ sinh sôi, nhiệt độ trong phòng dường như tăng lên một chút.

Nụ hôn này của Từ Dã có chút mãnh liệt, Thời Hoan bị đè chặt, cả hô hấp cũng trở nên rối loạn, cuối cùng chỉ có thể thuận theo nhịp điệu của anh, cả người bị hôn tới mức không còn sức lực. Mặc dù hai tay không biết đã được buông ra từ khi nào nhưng cô cũng chỉ có cơ hội lấy hơi để thở, căn bản không còn sức để cử động.

Từ Dã dần dần mở rộng mặt trận, nụ hôn rải rác rơi xuống cổ Thời Hoan, rồi xương quai xanh, khiến cho làn da trắng mịn của cô hiện lên những vết đỏ ửng mờ ám, anh còn đang tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Đôi mắt Thời Hoan nổi lên một lớp sương mờ ảo, lập tức mở miệng cầu xin Từ Dã.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sáng tỏ mối quan hệ

Cổ áo của Thời Hoan đã hở ra một chút, cô đưa tay kéo lưng áo Từ Dã, đầu ngón tay đẩy vạt áo anh lên, ý tứ ám chỉ rõ ràng.

Dù sao hai người cũng đã nắm nắm không buông, cúi đầu gấp lửa mạnh, lại còn đêm khuya ở cùng một phòng, khó tránh khỏi muốn làm chút chuyện gì đó mới đúng.

Hai người quấn chặt lấy nhau, hô hấp của Thời Hoan hoàn toàn bị Từ Dã nắm trong tay, cô không dễ gì mới thoát thân được, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào người anh thở gấp, "Sao anh lại thành thực vậy, có thật là ăn chay năm năm không vậy?"

Từ Dã nghe xong, nheo mắt cười gằn, cũng không biết có phải là trả thù vì cô không tin tưởng anh hay không, liền cúi đầu cắn lên cổ cô, khàn giọng, "Chuyện này trong đầu anh đã nghĩ tới vô số lần, em nói xem vì sao anh lại quen thuộc như thế?"

Ở cổ truyền tới cảm giác nhói đau ngăn ngừ khiến cả người Thời Hoan run lên, cô liền cau mày, có chút bất mãn nói, "Anh đừng đè lại dấu vết, ngày mai phải làm sao bây giờ?"

Từ Dã không tỏ thái độ gì, chỉ nhắc lại chuyện cũ, "Lúc đó em cắn anh có nghĩ tới chuyện này không?"

Thời Hoan nghe xong không khỏi ngẩn người, sau đó ngẫm nghĩ lại một hồi mới mơ hồ nhớ lại một chút hồi ức. Đêm trước khi cô đến Balnea, đúng là có mượn rượu già điên dầy đưa cùng Từ Dã một lần.

Bởi vì khi đó thật sự có chút say nên Thời Hoan cũng không có ấn tượng nấy, nhưng hình như đúng là cô có cắn một cái lên xương quai xanh của Từ Dã, đã vậy lại còn cắn không nhẹ, nên chắc là có để lại dấu vết rồi.

Nghĩ vậy, Thời Hoan có chút chột dạ, giọng cũng trở nên li nhí, thấp giọng nói: "Lúc đó em có chút say rồi, hơn nữa anh cũng không bị ai phát hiện mà."

"Sao em biết không có ai phát hiện?"

Ánh mắt cô sáng ngời, "Thật sự bị phát hiện à."

Từ Dã cau mày không nói, không tiết lộ gì thêm, chỉ chống người định đứng dậy.

Lúc này Thời Hoan cũng không nghe theo anh, khỏi phục lại chút sức lực, cô liền nhắc chân gạt áo Từ Dã ra, hai tay ôm lấy anh, đáng vẻ như cười như không, "Ồi, thời gian làm việc đúng là cấm dục nha."

Đúng là Từ Dã có chút buồn chán, chỉ là anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, bây giờ mới cảm thấy lúc này không phải là thời điểm tốt.

Nhưng Thời Hoan dường như vẫn không nhận ra, anh suy nghĩ một chút, liền nhân nhát nói, "Bọn họ phát hiện."

"Không sao, dù sao giờ này chắc bọn họ cũng đều đã về phòng rồi." Thời Hoan nghe Từ Dã nói xong cũng không nghĩ ngợi gì, thuận miệng đáp, nhưng còn chưa dứt lời, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Đợi chút, anh nói gì, bọn họ phát hiện gì cơ?"

"Quan hệ của anh và em." Từ Dã giải thích, đáng vẻ bình tĩnh, sắc mặt thản nhiên, "Vừa nãy lúc anh bế em về, đồng nghiệp của em cũng đứng lúc quay lại, nên chạm mặt nhau rồi."

Thời Hoan có chút ngây ngốc.

Thật ra lúc Từ Dã bế cô xuống khỏi máy bay, cô cũng đã lơ mơ tỉnh rồi, chỉ là nhất quyết nhắm mắt giả vờ ngủ thôi.

Căn bản cô không hề nghe thấy giọng của bất kỳ người nào, còn tưởng rằng bọn họ đều đã trở về phòng nghỉ ngơi rồi.

"Mấy người không chào nhau à?" Lúc này Thời Hoan mới hết sức tỉnh táo, nhìn Từ Dã không thể tin nổi, "Sao lại không có tiếng nói nào?"

Từ Dã hơi nhàu mày, bình tĩnh kể lại sự thật, "Bọn họ quá kinh ngạc."

Thời Hoan: "....."

Cô đột nhiên có chút đau đầu, thả người Từ Dã ra, nằm ngửa trên giường, day day huyệt thái dương.

Cũng phải, chắc chắn mọi người trong đội bác sĩ cũng sẽ không ngờ là cô và Từ Dã có quan hệ.

Có lẽ sáng sớm ngày mai cô lại phải đi giải thích rồi.

Thời Hoan nghĩ tới đây, thờ dãi có chút sầu não, nhếch môi hỏi Từ Dã, "Có điều nói tới chuyện này, anh có muốn che giấu nữa không?"

Từ Dã nghe vậy, không khỏi nhàu mày, "Có gì mà phải giấu?"

Có gì phải giấu?

Một câu nói khiến Thời Hoan tỉnh ngộ, cô suy nghĩ một chút, dường như đúng là chẳng có gì cần che giấu, dù sao hai người bọn họ cũng tái hợp, ở bên nhau chính là ở bên nhau, những thứ khác đều không đáng nói.

Sau khi nghĩ thông suốt, Thời Hoan lập tức gật đầu, nụ cười một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt, cô cười híp mắt nói với Từ Dã, "Vậy cứ thế đi, đến đây nào, tiếp tục."

Từ Dã một tay giữ eo cô, đôi mắt đen thẳm, anh đột nhiên nói, "Đừng rồi, còn một chuyện."

"Hửm?"

"Vừa nãy bọn họ thấy anh bế em đi vào phòng."

Thời Hoan: "....."

Một phút sau, Từ Dã đứng trước cửa phòng Thời Hoan, nhìn cánh cửa đóng chặt, cau mày rất sâu.

Mẹ kiếp, sớm biết thế này đã không động tay động chân.

Có điều nhớ tới đáng vẻ sợ hãi của Thời Hoan ban nãy, đúng là có chút thú vị.

Từ Dã thấp giọng bật cười, tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng vẫn cứ kết thúc như vậy.

Quên đi, dù sao bây giờ quả thật không phải là thời điểm giải quyết chuyện tình cảm riêng tư.

Nghĩ vậy, Từ Dã liền nhắc chân chuẩn bị đi về phía cầu thang xuống lầu, ngay sau đó dường như anh cảm nhận được một loạt ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình. Từ Dã bình tĩnh, đi ra cầu thang nhìn xuống dưới, quả nhiên đối diện với ánh mắt của cả đội bác sĩ.

Trong nháy mắt, Từ Dã ở bên trên về mặt thân nhiên, cả đám người ở bên dưới cũng ngắc.

Phản ứng đầu tiên của cả đội bác sĩ là, không phải chứ, sao nhanh thế.

Mãi tới khi nhìn nhau nẩy giãy, Trình Giai Văn bắt ngờ đập tay một cái, mọi người ở bên dưới lập tức bùng tỉnh, vội vàng giả vờ như không có chuyện gì, rôm rả trò chuyện hào hứng, chuyện gì cũng lờ ra để giả bộ.

Từ Dã thu lại tầm mắt, đi thẳng xuống cầu thang, bước chân chậm rãi, không chút hoang mang.

Vừa đi, anh vừa ung dung sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Mãi tới khi Từ Dã đi ra khỏi căn nhà rồi, bóng người anh hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mọi người, tiếng trò chuyện lúc này mới từ từ lắng xuống.

Hồi lâu, một nữ tình nguyện viên có chút do dự nói: "Thời gian có chút sai sai, không phải là chúng ta phá hỏng chuyện tốt rồi chứ?"

Trình Giai Văn chà chà hai tiếng, đưa tay chỉ vào không trung, lên tiếng nhắc nhở, "Kìm chế một chút, kìm chế một chút, hiện tại chúng ta đang làm việc nhé."

"Nhưng mà bây giờ thật sự có thể xác định, chị Thời Hoan và đội trưởng Từ có quan hệ không bình thường."

Có người đột nhiên lên tiếng, thì thầm: "Ồi, thực ra tôi có chuyện này chưa nói, cũng không biết mọi người đã nghe qua chưa."

Câu nói này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, lập tức xúm lại, "Nói mau nói mau."

"Là chuyện liên quan đến chị Thời Hoan, tôi cũng không chắc chắn, chỉ là nghe có tiền bối trong đội nói, đừng truyền ra ngoài nhé."

Trình Giai Văn vừa nghe thấy chuyện có liên quan đến Thời Hoan, khó tránh khỏi có chút hứng thú, liền vênh tai lên nghe.

Người kia chuẩn bị một lúc, sau đó nói: "Tôi nghe nói, chị Thời Hoan có một người bạn trai là bộ đội đặc chủng, quan hệ của hai người cực kỳ tốt, nhưng sau đó vì chị Thời Hoan gia nhập tổ chức bác sĩ không biên giới nên bọn họ đã chia tay."

"Ồ." Trình Giai Văn nhún mày, có chút không hiểu, "Chắc là già thôi, tôi thấy quan hệ của Thời Hoan và đội trưởng Từ thật sự không tệ."

"Đừng vậy, tôi thấy có gì đó không hợp lý." Người kia gật đầu, lại bổ sung thêm, "Hơn nữa, chúng ta đều biết chị Thời Hoan vì chuyện bắt ngờ năm đó nên mới quyết định gia nhập đội bác sĩ không biên giới, nhưng tôi thấy đội trưởng Từ nói chuyện với đội trưởng của chúng ta, hình như anh ấy không biết chuyện của bác sĩ Tô."

Vừa dứt lời, lập tức có người bật cười nói: "Vậy thì chắc chắn là giả rồi, nếu là bạn trai cũ thật, chuyện như vậy nhất định phải nói chứ."

"Cũng đúng, chuyện quan trọng như vậy."

Trình Giai Văn thấy bọn họ thảo luận cũng nhiều rồi, liền vội vàng xua đi, "Tới giờ này rồi, đừng buồn chuyện nữa, ngày mai còn bao nhiêu công việc đó, tất cả mọi người về phòng nghỉ ngơi đi."

Trong đại sảnh tất đèn.

Bên trong phòng, Thời Hoan đi tắm, vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm, có chút mệt mỏi.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Từ Dã cứ thế bê cô về phòng, hai người còn dây dưa trong phòng một lúc, quả thật là khiến nhiều người nghĩ ngợi lung tung.

Xong rồi, gạt không sạch, hình tượng mất toi rồi.

Thời Hoan lắc đầu cười khờ, nhưng cũng không hề tức giận, cô ngáp một cái, bật đèn đầu giường, ngồi bên mép giường nhìn ra bên ngoài bầu trời đêm một chút. Chờ cho tóc cô, cô mới búi tóc lên, chậm rãi chui vào trong chăn, tắt đèn đi ngủ.

Ngày hôm nay quả thật bận rộn, nhưng cũng nhiều niềm vui, cũng có thể coi là ngày thoải mái nhất kể từ ngày bắt đầu công việc tới nay.

Khỏe mới Thời Hoan cong lên, nhắm mắt lại.

Một đêm ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, lúc cả đội bác sĩ tụ tập ăn sáng, yên tĩnh hiếm có.

Thời Hoan vốn đang còn buồn bực vì sao không có ai nhắc tới chuyện tối qua, nhưng ăn sáng xong, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô, một đám người tụ tập lại hào hứng hỏi chuyện của cô và Từ Dã.

Trong đội có một cô gái tuổi tác còn khá trẻ hỏi cô, "Chị Thời Hoan, chị và đội trưởng Từ xác định quan hệ từ khi nào vậy, quá nhanh rồi, cũng không nói gì với chúng em."

Thời Hoan chớp mắt, rất thẳng thắn, "Tối qua vừa xác định."

"Mẹ ơi!" Cô gái kia nhất thời thốt lên, thuận miệng nói, "Vừa xác định đã muốn vượt..."

Còn chưa dứt lời cô ấy đã nhanh chóng bịt miệng mình lại, chặn hết lời còn chưa nói.

Thời Hoan nghi hoặc, "Vượt?"

"Không có gì không có gì." Cô ấy vội vàng xua tay, mừng thầm vì mình đã không nói ra mấy chữ "vượt giai đoạn", chuyển sang câu nói khác, "Vậy hai người phải cố gắng nhé, đều là tình anh mà."

Thời Hoan cười cười nói, "Cảm ơn."

Sau đó đội bác sĩ chuẩn bị lên xe đi tới trại tị nạn, bắt đầu một ngày mới bận rộn.

Thời Hoan ngồi ở cuối xe, cô lên xe trước, ánh mắt vừa vận thoáng nhìn thấy mấy người cách đó không xa đang đi tới, lập tức khóa chặt trên bóng dáng của của một người, hai mắt cô sáng ngời, lập tức vẫy tay.

Đội bác sĩ rất tinh ý, nhanh chóng quay sang nhìn, liền thấy trên khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng của đội trưởng Từ hiện lên ý cười dịu dàng hiếm thấy, càng khiến một số cô gái trong đội phải cảm thán.

Mọi người tùm tùm cười nhìn về phía Thời Hoan, ngầm hiểu với nhau.

Đứng là cuộc đòi của người ta, haizzz.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Phục vụ xứng đáng

Thấy taxi xé còn đang nói chuyện gì đó với tổ trưởng, các thành viên khác của đội bác sĩ cũng chưa lên xe, Thời Hoan và Từ Dã liếc nhìn nhau. Cô suy nghĩ một chút liền nhanh chân chạy về phía đội Từ Dã.

Trước ánh mắt của mọi người, Từ Dã bình tĩnh dang tay ra, Thời Hoan chạy tới lao thẳng vào lòng anh, đưa tay ôm lấy cổ anh, cười tủm tỉm kiễng chân lên hôn một cái vào má anh, mỉm cười nói: "Chào buổi sáng, đội trưởng Từ."

Yêu đương còn phục vụ cả nụ hôn chào buổi sáng nữa.

Mấy cấp dưới phía sau Từ Dã lập tức hít sâu, trong lòng thật sự đau.

Từ Dã mặc kệ người ngoài, khước môi anh hơi cong lên, sự dịu dàng trong đôi mắt dường như lan tràn ra ngoài, giờ tay xoa đầu người trong lòng, anh nhẹ nhàng dặn dò cô: "Lúc làm việc cẩn thận một chút, chú ý an toàn."

Thời Hoan nghe vậy, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Nói vậy tức là hôm nay các anh có nhiệm vụ khác sao?"

"Hôm nay phải tới bệnh viện chính phủ, có chút cần xử lý, không đến chỗ em được." Từ Dã kiên nhẫn giải thích với cô, thấy gò má cô vương vài sợi tóc rối, theo thói quen đưa tay lên vén ra sau tai giúp cô.

"Vậy sao." Thời Hoan mỉm cười, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng dù Từ Dã có đến thì hai người cũng phải chia ra để làm việc, không khác nhau là bao. Nghĩ vậy cô cũng không thấy buồn bã nữa, liền vuốt cằm nói, "Vậy buổi tối gặp lại, anh cũng nhớ chú ý an toàn."

Đầu ngón tay Từ Dã vừa vuốt tóc Thời Hoan, đồng thời vô ý vén phần tóc xõa bên vai ra một chút, vết đỏ trên cổ vốn đã được giấu đi vô cùng cẩn thận lúc này lại lộ thẳng vào tầm mắt của Từ Dã.

Anh dừng một chút, trong ánh mắt sâu thẳm hiện lên một chút ý cười, nhìn Thời Hoan đầy ẩn ý.

Mấy cấp dưới phía sau Từ Dã cũng không bỏ qua chi tiết này, mấy người tới nhìn anh nhìn tới, cứ thế nháy nhau, giao lưu ánh mắt, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ cảm thán.

Cầu lương đúng là không kể hết, cũng không phải trẻ con chưa yêu đương bao giờ, những chuyện này đều hiểu cả.

Nhưng hình tượng của đội trưởng Từ trước nay đều là lạnh lùng nghiêm khắc, bên cạnh chưa từng xuất hiện người khác phái nào, bây giờ lại show ân ái như vậy, thật sự khiến người khác đau lòng không thôi.

Cầu lương này khiến người phi thường không chịu nổi.

Trong đôi mắt của Từ Dã thoáng lóe lên ánh sáng, lập tức sửa lại tóc cô cho cẩn thận, nói với cô: "Đi mau, bọn họ đang chờ em."

Thời Hoan quay đầu nhìn lại, thấy mọi người đã lên xe gần hết, liền vẫy tay một cái chui vào trong xe.

Nhìn hai chiếc xe từ từ đi xa, Từ Dã chậm rãi thu lại tầm mắt.

Lúc này Lý Thần Ngạn mới chà chà hai tiếng, khoanh tay trước ngực đi tới bên cạnh Từ Dã, hỏi anh: "Hai người quay lại rồi hả?"

Từ Dã khẽ nhướn mày, không tỏ rõ thái độ, nhưng ý cười trong ánh mắt đã thể hiện tất cả.

Trương Đồng Húc ngăn người, lúc này mới nhớ ra gì đó, "Đội trưởng Từ, chẳng lẽ lúc tới qua anh và chị Thời Hoan ở lại, hai người có gì đó?"

Từ Dã hơi gật đầu, đáp án vô cùng rõ ràng.

Tuy đã sớm nhận ra sự mờ ám giữa hai người, khẳng định sớm muộn gì cũng thành, nhưng không ngờ ngày này lại đến sớm như vậy.

Có tiếng thành viên trong đội không kìm được bất giác: "Đội trưởng Từ, hai người định trực tiếp công khai qua lại sao?"

Tuy đều là đàn ông, chẳng có hứng thú gì đối với đời sống tình cảm của người khác, nhưng bây giờ đối tượng là đội trưởng Từ, thật sự khiến người ta hiếu kỳ.

"Cũng ở bên nhau rồi, giấu có ích gì." Từ Dã bình thản, sau đó anh nhìn đồng hồ, "Không nói chuyện phiếm nữa, bắt đầu làm việc."

Cả đội nghe lệnh, từng người đi chuẩn bị công việc của mình, một lát nữa sẽ di chuyển tới bệnh viện chính phủ.

Hôm nay cũng sẽ là một ngày bận rộn.

-

Trong xe, Thời Hoan ngồi cạnh Trình Giai Văn, trong xe còn có vài cô gái khác, đều đang trò chuyện vui vẻ, những chuyện buồn vui mấy ngày hôm nay.

Trước khi đi tới trại tị nạn, trước khi vui đùa vào công việc, đây là thời gian ung dung hiếm có của đội bác sĩ.

"Ôi, chị Thời Hoan, em nói với chị, đứa trẻ mấy hôm trước chúng ta chữa trị..." Bác sĩ nữ ngồi ghế trước vừa nói vừa nhìn về phía Thời Hoan, nhưng vừa hạ tầm mắt, khước môi cô ấy liền cứng đờ, do dự nói nốt câu: "..... có thể đi lại rồi."

Thời Hoan không nhận ra sự khác thường của cô ấy, liền cười đáp: "Vây thì tốt, bọn trẻ đều khỏe mạnh."

"Chị Thời, Thời Hoan..." Cô ấy bỗng nhiên lấp bắp, gò má ửng hồng, giống như ngại ngùng. "Nếu không, chị chỉnh lại tóc chút đi."

Thời Hoan nhất thời không hiểu, "Sao cơ?"

Nghe vậy, mọi người trong xe xôn xao quay sang, tầm mắt cố định trên người Thời Hoan, quét một lượt trên dưới, trong xe truyền tới âm thanh hít thật sâu, dường như thấy được thứ gì đó ghê gớm lắm.

Thời Hoan phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, không khỏi có chút choáng váng, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, liền cúi đầu nhìn lại một chút, không phát hiện ra có chỗ nào không ổn, rất khó hiểu, "Mọi người đang nhìn cái gì vậy, tôi không mặc trang phục à?"

Trình Giai Văn ngồi bên cạnh Thời Hoan, vốn dĩ cô ấy không chú ý nhưng Thời Hoan vừa cử động cô ấy liền vừa vận nhìn thấy một vết đỏ nổi bật trên cái cổ trắng như tuyết, trái tim liền thót lên, thật sự vạn phần cảm thán.

Vậy là tối hôm qua, hai người họ ở cùng một phòng đã làm gì đó rồi?

"Người chị em." Trình Giai Văn sắc mặt phức tạp vô vai Thời Hoan, dè dặt nhắc nhở, "Cổ của cô, tốt nhất là lấy tóc che đi."

Cô ấy vừa nói xong, trong xe liền truyền tới một âm thanh đáp lại...

"Đúng vậy, chị Thời Hoan, lần sau hai người nên chú ý vị trí."

"Ôi, sau đó nhớ che đi nhé, chúng tôi không vội, cô không cần giấu nhanh như vậy đâu."

Nghe thấy lời hào tâm nhắc nhở của họ, ban đầu Thời Hoan còn cảm thấy kì lạ, nhưng ngay sau đó cô liền nhớ tới chuyện gì, nhất thời nhớ ra, giờ tay chuẩn xác che kín vị trí kia, cho dù da mặt cô có dày tới mức, lúc này cũng bị thiếu đốt tới bỏng.

Tối qua quả nhiên Từ Dã lưu lại dấu vết cho cô rồi!

Người đàn ông này thật là ôm tâm tư trả thù thật đáng sợ.

Thời Hoan thật sự muốn yên lặng giấu đi, vội vội vàng vàng vuốt tóc ra phía trước, cố gắng che đi vết đỏ bất mắt.

Mày mà dấu vết cũng khá khuất, tùy tiện dùng tóc che đi là được, xem ra Từ Dã vẫn khá nề tính.

Thời Hoan lại lập tức nghĩ tới vai rồi Từ Dã vén tóc cho cô, nét mặt kì lạ trong nháy mắt đó, khẳng định là đã trông thấy rồi.

Cô âm thầm cắn răng.

Sớm muộn cũng phải dề anh trên giường, cần cho mấy cái.

Sau khi trêu chọc xong, bọn họ đã đi chuyển đến trại tị nạn, thời gian nhân nhả kết thúc, mỗi người đều đeo khẩu trang lên, nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc.

Hôm nay trại tị nạn vẫn rất bận rộn, có không ít bệnh nhân mới được đưa tới, Thời Hoan hỏi nguyên nhân, nghe nói là vì bệnh viện trực thuộc chính phủ ở gần đây từ chối tiếp nhận bệnh nhân.

Ngoài cảm thấy bất đắc dĩ ra thì cũng không còn cách nào khác, bận rộn bên giường bệnh hồi lâu, không dễ dàng gì mới được nghỉ ngơi một chút, liền đi về phía giường của Marry.

Cô nhóc vô cùng hiểu chuyện Thời Hoan tự biết mình không thể làm gì thêm cho cô bé nữa, chỉ muốn chăm sóc cô bé nhiều hơn một chút.

"Chị bác sĩ, chị bác sĩ!" Marry nhìn thấy bóng dáng Thời Hoan từ xa, vội vàng cố gắng ngồi dậy, cười híp mắt vẫy vẫy tay với Thời Hoan, "Hôm nay chị cũng tới thăm em."

"Đừng vậy, không phải chị đã đồng ý với em sao, mỗi ngày đều sẽ tới." Thời Hoan cong môi, tuy rằng nụ cười dưới khẩu trang không thể nhìn thấy, nhưng Marry có thể nhìn thấy ý cười rạng ngời trong mắt cô.

"Hôm nay chị còn muốn đưa em đi xem mặt trời lặn." Thời Hoan nói, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, mẹ Marry cũng mỉm cười gật đầu với cô, Thời Hoan đáp lại, thể hiện sự lễ phép.

Liên quan tới chân của Marry, cả hai mẹ con đều muốn giấu, cô cũng không đề cập tới việc này.

Cứ một ngày lại qua một ngày, chỉ cần có thể chịu đựng tới khi ngọn lửa chiến tranh bị dập tắt, ngày đó cùng đón ánh mặt trời đi.

Trong lòng Thời Hoan âm thầm mong đợi ngày ấy đến.

"Hôm nay chị đưa em đi sao?" Marry nghiêng đầu cười, dường như có chút hiểu kỳ, "Anh quân nhân bạn à?"

Thời Hoan gật đầu, cười nói: "Đúng, anh ấy có chuyện quan trọng phải xử lý, sau khi xong việc có thể đến đây cùng chị và em."

"Vậy à." Marry gật đầu, cảm thán nói, "Tình cảm của anh chị thật tốt, hai người vẫn yêu nhau nha."

Thời Hoan nghe vậy thì dừng lại một chút, cô lập tức không kìm được bật cười, hỏi cô bé: "Vi sao Marry lại nói vậy?"

"Bởi vì em hỏi anh ấy, em hỏi quan hệ của anh chị là gì."

"Vậy anh ấy nói với em thế nào?"

"A....." Marry cố gắng nhớ lại, thuật lại gần như nguyên văn, "Anh ấy nói, chị là người anh ấy yêu, nếu như anh ấy may mắn, chị có thể sẽ trở thành người yêu của anh ấy."

Giọng nói non nớt chậm rãi phát ra, lướt qua bên tai, như cơn gió dịu dàng thổi qua.

Ánh mắt Thời Hoan run lên, cô nhắm mắt không nói gì, khẽ cười thành tiếng.

Trong lòng như một chiếc bình thủy tinh được đổ đầy kẹo, cảm giác ngọt ngào lan tỏa trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều có màu mặt ong mủ ảo.

Cả lòng ngực đều tràn đầy nhu tình mật ý, ánh hào quang chiếu rọi, không có một chút mây mù.

"Nhưng em không biết rõ, đều là người yêu, có gì khác biệt chứ?"

Thời Hoan cong môi, cô nhẹ nhàng véo chiếc má mềm mại của Marry, dịu dàng nói: "Sau này lớn lên em sẽ hiểu, chị cũng hi vọng, sau này người Marry yêu có thể trở thành người yêu của em."

Ý là, chúc những điều tốt đẹp nhất.

Là giấc mơ đẹp nhất thế gian.

Là kết cục hoàn mỹ nhất cầu mong được gặp.

Cô có bao nhiêu may mắn, mới có thể gặp được Từ Dã, dù cho xa cách nhiều năm như vậy, mặc dù đánh cược cả cuộc đời còn lại, cũng phải khiến đối phương hòa vào cốt tủy của mình.

Tình yêu trên đời,... ranh giới cảm động nhất, có lẽ chính là "Dù chết cũng không hối hận".

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Kinh tâm động phách

Thời Hoan cũng là tranh thủ lúc rảnh rỗi, sau khi ngồi với Marry một chút liền bị đồng nghiệp gọi đi hỗ trợ.

Một hồi bận bịu này kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ, mãi tới khi mặt trời ánh mặt trời chói chang chiếu rọi vào mắt, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi mỏng, Thời Hoan mới được nghỉ ngơi thêm một lần.

Cô thờ hất một hồi, ngồi trên chiếc giường nhỏ dùng một tay phe phẩy gió, tuy nói hiện tại ở Balnea thật sự nóng nực nhưng dù sao có vẫn hơn không.

Có thể thêm chút cảm giác mát mẻ thì phải cố thêm một chút, cảm giác khô nóng bức nồm này khiến người ta có chút ngột ngạt.

Thời Hoan nhận thực phẩm bồi bổ dinh dưỡng thay Mary, sau khi đưa cho cô bé xong cô liền ngồi nghỉ ngơi một chút. Lát sau cô cảm thấy khát nước, âm thầm thở dài, chống tay vào hai đầu gối đứng dậy.

Cử động cô mấy lần, Thời Hoan đang định nhắc chân đi qua chỗ lấy nước nhưng đột nhiên nhớ ra mình không biết rõ đường qua lối lại ở quanh đây, liền quay đầu nhìn về phía mẹ của Mary hỏi: "Thật ngại quá, xin hỏi có thể cho tôi biết đường tới chỗ lấy nước đi thế nào không?"

Người phụ nữ nghe vậy hơi gật đầu, chị ấy đưa tay chỉ về phía một hướng khác, khẽ nói với Thời Hoan: "Đi thẳng về hướng này là được, có điều đường đi khá xa, chắc sẽ mệt."

Thời Hoan nhìn theo hướng chị ấy chỉ, đứng là có thể nhìn thấy một số người nhà bệnh nhân đi về phía con đường nhỏ đó, "Được, cảm ơn."

"Phải rồi, bác sĩ." Người phụ nữ cũng không biết tên của Thời Hoan, không thể làm gì khác đành phải gọi cô là bác sĩ, thành công khiến Thời Hoan dừng bước.

Cô nhìn về phía chị ấy, ánh mắt không hiểu, đáng vẻ hơi nghi hoặc: "Còn chuyện gì nữa sao?"

Cô còn tưởng rằng đối phương cần mình giúp đỡ gì đó.

"Không phải không phải." Người phụ nữ vội vàng xua tay giải thích, "Là vậy, gần nơi lấy nước hình như có một bãi mìn của quân đảo chính mai phục, vẫn chưa có ai đi phá gỡ, thời gian trước có người bị nổ chết, cô nhất định phải cẩn thận nhé, tốt nhất là nên đi theo người khác."

Hóa ra đi lấy nước khó khăn như vậy, quả nhiên là đã làm khó cho những người dân tị nạn ở đây rồi.

Trong lòng Thời Hoan âm thầm cảm thán, cô liền lập tức cười thành tiếng, cảm ơn lời nhắc nhở cẩn thận của người phụ nữ, sau đó liền cất bước đi rời khỏi trại tị nạn, đi về phía xe chuyên dụng của đội bác sĩ.

Thời Hoan nhìn phía dưới ghế ngồi của mình, quả nhiên trông thấy túi xách đang nằm trên mặt đất.

Ở nơi này khi ra bên ngoài, cô đều có thói quen mang theo một chiếc túi nhỏ, trong đó có bộ đàm Từ Dã đưa cùng với bộ dụng cụ cấp cứu cơ bản, cô sờ sờ chiếc túi nhỏ, xác nhận thấy súng vẫn còn liền cầm túi đi theo.

Thời Hoan đi theo chỉ dẫn của người phụ nữ bước trên con đường nhỏ, có điều lúc này người nhà bệnh nhân đều đang nghỉ trưa trong trại, dọc đường cũng không có mấy người qua lại. Cô bước đi chậm rãi.

Xung quanh ngày càng vắng vẻ, đầy bùn đất và cỏ dại, ngay cả chim chóc cũng không có, không có bất kỳ một động vật nào sinh tồn.

Thời Hoan thu lại tầm mắt, cô đang tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt bỗng nhiên nhìn thoáng qua bụi cỏ cách đó không xa, có một thân hình nhỏ bé đang ngồi xổm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Nhào vào kinh nghiệm lâm việc, Thời Hoan cảm thấy có lẽ đứa trẻ này bị thương, lập tức nhanh chóng chạy lên phía trước, dùng ngón tay địa phương dò hỏi: "Em bị thương sao?"

Đối phương nghe vậy cả người khẽ run lên, một lát sau cậu bé do dự ngẩng đầu, lúc này Thời Hoan mới phát hiện đó thật sự là một đứa trẻ khá nhỏ tuổi, có vẻ mới chỉ sáu bảy tuổi, khuôn mặt còn non nớt, lúc này chứa đầy sự đau đớn và nghi ngờ.

Dường như đang nghi ngờ mục đích của Thời Hoan.

Cậu bé cũng không trả lời, cứ thế yên lặng nhìn Thời Hoan, trong ánh mắt có sự thâm trầm mà những đứa trẻ cùng tuổi không có.

"Chị là bác sĩ ở ở trại tị nạn, đi ngang qua đây tình cờ thấy em" Thời Hoan thấy đáng về đề phòng của cậu bé, cũng không vội vàng truy hỏi tình trạng của cậu bé nữa mà kiên trì giải thích, "Chị sẽ không làm hại em, có phải là em có chỗ nào không thoải mái không, cần chị giúp không?"

Thời Hoan cố gắng thể hiện sự thân thiện, những đứa trẻ ở đây đã trải qua chiến tranh tàn phá trở nên không thể tin tưởng vào người khác, đây là chuyện hợp lý, Thời Hoan đã quen với việc phải giải thích mình không hề có ý xấu.

Cậu bé trầm mặc một lát sau đó mở miệng, nhưng định nói rồi lại thôi, mãi sau cuối cùng cậu mới thấp giọng nói: "Cổ chân em bị thương."

Dứt lời, cậu bé nhìn cô hỏi: "Chị có thể giúp em một chút không?"

Thời Hoan thấy rõ cục cậu bé cũng gạt bỏ tâm trạng đề phòng, liền gật đầu đồng ý, đặt chiếc túi mang theo xuống mặt đất, sau đó mở ra lấy đồ dùng cấp cứu.

Không biết vì sao, Thời Hoan luôn cảm thấy ánh mắt của cậu bé này quá lạnh lùng, không giống ánh mắt mà một đứa trẻ nên có, cảm thấy có chút nguy hiểm ẩn giấu bên trong. Cô không thích cảm giác này lắm, chỉ muốn mau chóng xử lý vết thương cho cậu bé sau đó nhanh chóng rời đi.

Thời Hoan nghĩ thầm, cô thấy mắt cá chân trái của cậu bé không ngừng chảy máu, dường như là bị vật sắc nhọn gây nên.

Vết thương ở mức độ này không khó xử lý, động tác tay cô vô cùng lưu loát, khử trùng vết thương sau đó băng bó cũng chỉ mất vài phút.

Thấy việc lớn đã thành, Thời Hoan liền thở phào nhẹ nhõm, nói với cậu bé: "Được rồi, nếu như không ai giúp em, em có thể tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa, tới trại tị nạn."

Cậu bé cử động cổ chân mắt lần, cảm thấy dường như không còn đau nữa liền gật đầu, "Cảm ơn."

Thời Hoan cẩn thận thu dọn đồ đạc, nhanh nhẹn đứng dậy, theo thói quen lui về phía sau hai bước, nhưng bỗng nhiên cảm nhận được dưới chân có cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác ấy cực nhẹ, Thời Hoan suy tư nửa đã lơ là nhưng mạnh mẽ kéo bản thân lại, giữ nguyên tư thế không hề nhúc nhích.

Cả người cô cứng đờ, mồ hôi lạnh lập tức rơi xuống.

Thời Hoan đột nhiên nhớ tới, lời nhắc nhở của mẹ Marry với mình trước khi đi, dường như cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này, một thân một mình đi tới bụi rậm, nơi như vậy rất thuận lợi để đặt mìn.

Cô không khỏi chửi thầm, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt thoáng liếc qua cậu bé không hề nhúc nhích, có nhủ mảy, "Em mau đi về trại tị nạn đi, sao vẫn còn ở lại đây"

Cậu bé lắc đầu, trong ánh mắt vẫn lạnh lùng, "Trông chị không ổn lắm"

"..... chị không sao." giọng Thời Hoan mềm nhũn, cô nói với cậu bé, "Em đi trước đi, chị nghỉ ngơi một chút, đi lấy nước."

"Trông chị cũng ngắc." Cậu bé nhủ mảy, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nét mặt kinh ngạc, "Giảm phải mìn sao?"

Thời Hoan không nói rõ, chỉ báo cậu bé, "Em mau chóng rời khỏi đây đi, nơi này không an toàn"

"Em không đi." Cậu bé cố chấp lắc đầu một cái, "Em ở đây cùng chị."

Thời Hoan thật sự không có cách nào, đành nặc kệ cậu nhóc. Cô lấy bộ đàm trong túi xách ra, đầu ngón tay cô chút run run, cố gắng ổn định tâm tình nói: "Từ Dã anh ở đây, em hình như gặp chút phiền phức."

Rất nhanh, giọng Từ Dã vang lên từ trong bộ đàm, "Xảy ra chuyện gì?"

"Hình như em..." Thời Hoan cắn răng, hít sâu nói, "Dẫn lên mìn rồi."

Trầm mặc một lát, trái tim Thời Hoan treo lơ lửng. Lúc này mặt trời chói chang, thời tiết vốn dĩ khô nóng nhưng cả người cô lại lạnh run.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt, nhủ mảy gọi: "Từ Dã?"

"Nói cho anh biết vị trí của em, anh lập tức tới đó." Giọng Từ Dã truyền ra từ bộ đàm rất trầm ổn, khiến tâm tình của Thời Hoan thả lỏng một chút, "Thời Hoan, em sẽ không xảy ra bất kì chuyện gì."

Chỉ một lời nói, Thời Hoan khẽ cắn môi, hốc mắt có chút cay cay.

Cô ồm một tiếng, lập tức tỉnh táo lại, nói vị trí cụ thể cho Từ Dã. Sau khi anh nhận được tin liền lập tức di chuyển.

Không biết Thời Hoan đã đứng bao lâu, thời gian chờ đợi Từ Dã trong lòng cô sợ hãi, hơn nữa cứ phơi nắng như vậy cô cảm thấy có chút choáng váng.

Tuyệt đối không thể cử động.

Thời Hoan lắc đầu, cố gắng xốc lại tinh thần, quyết định trò chuyện với cậu bé đối diện: "Này, người bạn nhỏ, em tới đây một mình sao?"

Cậu bé dường như không ngờ cô sẽ nói chuyện với mình, suy nghĩ một chút liền gật đầu, "Vâng, người nhà em đều đã chết hết rồi, chỉ có em trốn thoát, đang định đi tới trại tị nạn nhưng lại bị thương, chỉ có thể dừng ở ven đường nghỉ một chút."

"Vậy à." Thời Hoan nghe vậy thì hơi ngừng lại, cậu bé nói không có người nhà, trong ánh mắt cô hiện lên sự phức tạp, liền đổi đề tài. "Vậy em tên gì?"

Vốn chỉ là câu hỏi vu vơ, nhưng Thời Hoan không ngờ, cậu bé nghe vậy trên mặt càng hiện ra sự nghi hoặc.

"Tên?" Cậu bé mở miệng, một lát sau mới lạnh nhạt nói, "Em không có tên, ở nơi này trẻ con sau 10 tuổi mới có tên, chị không biết sao?"

Thời Hoan khựng lại, lúc này cô mới nhớ ra, Bailea là nơi quanh năm chiến tranh bạo loạn, rất nhiều đứa trẻ khổ mà sống sót được, đặt tên cũng không có ý nghĩa gì, vì thế mọi người đều đợi tới khi đứa trẻ được khoảng trên dưới 10 tuổi mới bắt đầu cần nhắc tới tên gọi.

Lúc này cô thật sự hồn xiêu phách lạc rồi, nói chuyện cũng không dùng não, dường như toàn hồi những chuyện không nên hỏi.

Thời Hoan cười khổ, day day xương máy, quyết định không nói nữa, yên lặng chờ Từ Dã đến.

Mấy phút sau, cuối cùng Từ Dã cũng lái xe tới, lúc anh xuống xe, Thời Hoan đã duy trì một tư thế rất lâu rồi, lúc này có chút cứng đờ, thấy anh đến thiếu chút nữa thì chân run rẩy.

Đi theo Từ Dã còn có Trương Đồng Húc và Lưu Phong, nét mặt cả hai đều nghiêm túc, cùng Từ Dã đi về phía trước.

Từ Dã ngồi xổm trước mặt Thời Hoan, dùng tay gạt đám cỏ dại dưới trên cỏ ra, thoáng nhìn được một góc kim loại lạnh lẽo bị cây cỏ vùi lấp, anh không kim được cau chặt lông mày.

Thời Hoan thấy vẻ mặt anh liền biết mình đã gặp xui xẻo rồi, "Làm sao đây..."

"Em bình tĩnh, đừng lộn xộn." Từ Dã thở ra một hơi, ánh mắt hơi trầm xuống, nghiêm giọng nói với cô, "Đây là mìn của bộ binh, không thể phá hủy, nhưng có thể dễ dàng tìm một vật dễ thay thế."

Thời Hoan vội vàng gạt đầu, không dám thờ mạnh.

Từ Dã đứng dậy đi về phía Trương Đông Húc và Lưu Phong, ba người nét mặt căng thẳng thảo luận vài câu đơn giản, nhanh chóng đưa ra phương án giải quyết.

Mồ hôi lạnh theo xương quai hàm lã lã rơi xuống, cả người Thời Hoan căng thẳng, nhắm hai mắt lại, hi vọng may mắn có thể rơi xuống người cô.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Nổ súng lần thứ hai

Ánh mặt trời chói chang, ngày gần như nóng tới phát điên, vùng đất này bị nhiệt độ thiêu đốt, trong không khí hừng hực hơi nóng.

Nhìn những sự vật trước mắt bị bẻ cong, có chút khói xám lơ lửng trong không trung, dường như khiến người ta muốn nghẹt thở.

Vạn vật đều bao trùm đáng về u uất đầy chết chóc.

Lúc này là thời khắc quan trọng nhất, sống chết chỉ cách nhau trong gang tấc, tình hình khiến mọi người phải toát mồ hôi.

Có người nhà bệnh nhân đi ngang qua nhận ra Thời Hoan, thấy tình huống khẩn cấp liền đi tới gần cô, đứng bên cạnh yên lặng cầu nguyện.

Cậu bé được người nhà bệnh nhân kia chăm sóc, bọn họ đứng ở nơi cách Thời Hoan vài bước chân, cùng nhau nhìn về phía bên này.

Thời Hoan có chút đau đầu, cô không thể hiểu nổi tại sao tất cả mọi nguy hiểm đều trùng hợp đổ lên đầu cô, chuyện này thật sự khiến người ta buồn bực.

Cô giương mắt nhìn Trương Đông Húc và Lưu Phong lên xe, sau đó bọn họ cầm hai cuộn dây thừng và một khối kim loại vuông vắn ra. Hai người đứng trên mặt đất ước lượng một hồi, bắt đầu thảo luận gì đó, vì khoảng cách khá xa nên Thời Hoan cũng không nghe được kế hoạch của bọn họ.

Trải qua khoảng thời gian kinh hoàng nhất đó, hiện tại Thời Hoan nhìn thấy Từ Dã đi tới, cũng không biết tại sao, nỗi lo lắng trong lòng cô không còn đáng sợ như trước nữa.

Cô đã chuẩn bị sẵn tình huống xấu nhất.

Từ Dã ngồi xổm trước người Thời Hoan, anh rút một con dao Thụy Sĩ từ bên hông ra, chuôi dao dao hai vòng trong lập tức được Từ Dã siết chặt trong tay.

Lông mày anh khẽ cau lại, nhìn chăm chăm dưới chân Thời Hoan, hình như là đang suy tính phương án cẩn thận.

Thời Hoan nheo mắt nhìn anh, cô mở miệng nhưng lại không thốt nên lời, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn khẽ gọi anh: "Từ Dã, em..."

Từ Dã hoàn toàn không cho cô cơ hội mở miệng, lạnh lùng nói: "Cầm miệng cho anh."

"Không được, lần này thật sự nguy hiểm." Thời Hoan kiên nhẫn lắc đầu một cái, nhất định phải nói ra, cô mặc kệ Từ Dã, một mình tiếp tục nói, "Em đã từng nói với anh rồi. Từ Dã, con người em rất nóng nảy bồng bột, đôi khi kiên trì với đúng hai việc, một chính là công việc bác sĩ không biên giới, hai chính là ở bên cạnh anh."

Cô vừa dứt lời, Từ Dã liền hừ một tiếng, đưa tay xoay ngang con dao quân đội trong tay, chuyển sang phía chân Thời Hoan.

Cùng lúc đó, anh mở miệng, giọng nói có chút lạnh nhạt, "Anh nói em cầm miệng."

Thời Hoan cắn môi, trong lòng có chút tủi thân, cô hòng khàn khàn nói: "Đã tới lúc này rồi..."

Lời nói của cô ẩn chứa âm thanh ức nộ, Từ Dã nghe được tim liền mềm nhũn, lúc này không có một chút tức giận nào.

Anh khẽ thở dài, cuối cùng vẫn hạ giọng dịu dàng một chút, nói với cô: "Những lời đó, sau này vẫn còn thời gian cả đôi để nói với anh."

"Vì thế Thời Hoan." Anh nói, ngược mắt đối diện với tầm mắt cô, "Nghe lời, thả lỏng, tin anh."

Trong đôi mắt từ trước tới nay luôn bình lặng không một gợn sóng lúc này bỗng nổi lên một chút dịu dàng, ý cười bắt đầu lộ, tâm trạng thư giãn hiếm có.

Lời nói của anh lọt vào tai, mắt Thời Hoan liền đỏ lên.

Mũi cô có chút cay cay, cổ kim nén cảm giác muốn rơi lệ, cô gạt đầu, thật sự không nói nhiều lời nữa.

Anh nói sẽ không sao, vậy thì cô nhất định sẽ không sao.

Thời Hoan tin tưởng Từ Dã, vô điều kiện.

Cùng lúc đó, Trương Đông Húc và Lưu Phong theo đúng kế hoạch dùng dây thừng quấn quanh khối kim loại, cố định ở bốn góc, chỉ còn chờ hành động của Từ Dã.

Trên trán Từ Dã phủ một lớp mồ hôi mỏng, anh chuyển dao găm sang phía bên chân Thời Hoan, kê sát vào để giày cô, nhẹ nhàng nói: "Nghe anh, từ từ di chuyển chân đi, anh dùng dao chống đỡ ở đây, em không phải sợ."

Thời Hoan ồm ồm một tiếng, cô nín thở theo bàn năng, cố gắng khống chế để chân không run lên, vầng vàng dịch chuyển sang một bên, động tác rất cẩn thận và chậm rãi.

Con dao trong tay Từ Dã cũng kê sát theo cô, cùng cô di chuyển, anh gần như là theo sát, không có một chút sai lệch.

Gương mặt tuốt khỏi vỏ, chỉ cần động một cái sẽ nổ.

Trương Đông Húc và Lưu Phong ở bên cạnh quan sát cũng phải toát mồ hôi lạnh khắp người, tập trung toàn bộ tinh lực nhìn chăm chăm động tác của Từ Dã, chỉ sợ xảy ra một li sai lệch.

May mà Từ Dã và Thời Hoan phối hợp rất tốt, cuối cùng Thời Hoan hoàn toàn nhấc chân ra khỏi quả mìn, còn Từ Dã đã dùng dao găm chống đỡ, không để mìn phát nổ.

Thời Hoan gần như thờ phào trong chớp mắt, chân cô nhất thời run lên, suýt nữa ngã nhào trên mặt đất may mà cô nhanh chóng lấy lại thăng bằng, lúc này mới hoàn toàn đứng vững.

Vì lo sợ mà cả người cô đã cứng đờ, lúc này cơ bắp được thả lỏng liền cảm thấy đau nhức. Công việc vẫn chưa kết thúc, Thời Hoan chăm chú nhìn Từ Dã, nhìn anh làm cách nào để giải quyết quả mìn này.

Từ Dã hơi thả lỏng, anh nghiêng đầu nhìn về phía Trương Đông Húc, cậu ta lập tức hiểu ý, cầm khối kim loại đã cố định đưa tới, nhanh chóng kiểm tra lại dây thừng ở bốn góc, phòng ngừa bị lỏng.

Nói không lo lắng là giả, Trương Đông Húc ra hiệu bằng tay, Từ Dã liền chậm rãi di chuyển tay dới đi, dùng khối kim loại đặt trên con dao găm. Thời Hoan trôi qua cực chậm, Thời Hoan đứng bên cạnh sợ hãi, cổ mím chặt môi, âm thầm cầu nguyện lần này có thể bình an.

Không ai dám lên tiếng, vô cùng yên tĩnh.

Cuối cùng, tay Từ Dã cũng hoàn toàn buông khỏi chuôi dao, khối kim loại đặt trên con dao găm, mọi người căng thẳng chờ đợi một lát, xác nhận khối kim loại không nhúc nhích mới thờ phào nhẹ nhõm.

Trong nháy mắt Từ Dã liền bình tĩnh lại, anh cười thờ phào, từ từ đứng dậy, việc đầu tiên chính là kéo Thời Hoan lùi về phía sau, rời xa khu vực nguy hiểm, phòng ngừa tình huống bất ngờ xảy ra.

Mọi người cũng nhanh chóng lùi lại, Trương Đông Húc lúc này mới dám lên tiếng, đưa tay vỗ vỗ vào vai Lưu Phong, "Ồi lão Lưu, chúng ta cũng là huynh đệ sống chết có nhau rồi."

Vừa dứt lời, cậu ta ngẩn người, không rõ từ lúc nào cổ họng mình đã khàn đặc như vậy.

Trên trán Lư Phong đổ mồ hôi ròng ròng, ôm lấy vai Trương Đông Húc, cảm thán nói: "Mau tránh xa một chút, bên này vẫn chưa hoàn toàn an toàn, không biết còn mìn ở xung quanh hay không."

Tình hình cuối cùng cũng yên ắng qua đi, bại bậm đầy người.

Nước mắt đã kim nén từ lâu của Thời Hoan cứ thế tuôn ra, cô không nói năng gì nhào vào lòng Tử Dã, ôm anh thật chặt, khóc như mưa: "Thật sự em sợ muốn chết, cũng may là chúng ta không xảy ra chuyện gì, nếu có bất trắc thì anh bảo phải làm sao bây giờ..."

Tử Dã cong môi, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, để cô thở đều, khẽ khàng an ủi: "Anh còn ở đây, đừng khóc, chẳng phải là không xảy ra chuyện gì sao?"

Thời Hoan khịt mũi, nước mắt lưng tròng ngược lên nhìn anh, bĩu môi, "Cuối cùng vẫn là gây thêm phiền phức cho anh, phiền chết rồi."

Tử Dã nghe vậy có chút buồn cười, anh xoa đầu cô, "Không phải em gây phiền phức cho anh, anh ngoài lo cho em ra thì còn có thể lo cho ai được nữa chứ, không sao."

Lúc này Thời Hoan mới nín khóc mỉm cười, cô chớp mắt. Lúc này mọi người đều bị cảm giác vui mừng làm cho choáng ngợp, không hề chú ý đến sự biến hóa ở sau lưng.

Cô vừa mờ mịt, muốn nói gì đó với Tử Dã, liền thấy sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, con người trở nên sắc lạnh trong nháy mắt, lạnh tới mức đáng sợ.

Trái tim Thời Hoan run lên, cô còn chưa kịp phản ứng, tầm mắt liếc qua vẻ mặt biến sắc của Trương Đông Húc và Lư Phong. Trong đầu cô còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ một chớp mắt cả người đã bị Tử Dã dùng sức kéo ra phía sau.

Đầu óc Thời Hoan lập tức trống rỗng.

Cô không đứng vững, suýt nữa đã ngã xuống đất. Nhưng ngay sau đó tiếng súng vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh, chói tai như dùi nhọn.

Âm thanh như lăm vồ nát hi vọng của Thời Hoan, vụt qua bên tai, xuyên qua máu thịt đâm đũa.

Đồng tử của cô co lại, mọi ánh sáng trong tầm mắt đều tan biến, trở nên vô hồn.

Thân hình Tử Dã trước mặt hơi khựng lại, thời gian như ngưng đọng, anh từ từ mất đi sức lực. Cơ thể theo bản năng muốn đứng lên nhưng không thể cố gắng, chỉ chậm rãi quỵ xuống, ngã trên mặt đất.

Thời Hoan thậm chí còn chưa kịp phản ứng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Cô ngơ ngác nhìn người nằm trên đất, thấy máu tươi trào ra từ lồng ngực, thấm ướt áo anh, cũng khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ.

Đó là tầm khiến sừng sững không sụp đổ che chắn trước người cô, lúc này đột nhiên rạn nứt, đứng vào thời khắc cô lo là nhất, giết chết cô không kịp trở tay.

Một góc thế giới sụp đổ, Thời Hoan từ từ bình tâm lại, ánh mắt cô lướt qua Tử Dã, nhìn đứa trẻ phía đối diện với ánh mắt không thể tin nổi.

Trong tay thẳng nhóc là một khẩu súng loại nhỏ, trầm ổn bình tĩnh, mặt không hề có cảm xúc, dường như chỉ là một cỗ máy giết người lạnh lùng, xem ra việc giết người đều là nó tự mình chấp nhận.

Chỉ một giây, Thời Hoan đã hiểu ra.....

Là binh lính trẻ em*.

Đứa trẻ này, là binh lính trẻ em.

Đó là nhân vật nguy hiểm nhất.

(*Binh lính trẻ em: trẻ em bị lợi dụng để phục vụ cho quân đội và chiến tranh, bị ép buộc tham gia vào những cuộc xung đột vũ trang và trở thành công cụ nguy hiểm trong các cuộc chiến ở khắp nơi trên thế giới. Ngày 12/2 hàng năm là ngày Quốc tế chống sử dụng binh lính trẻ em.)

"Đội trưởng Tử!" Trương Đông Húc hét lên, khuôn mặt lo lắng muốn lao tới, nhưng Thời Hoan đã nhanh hơn một bước, quỵ xuống đất ôm Tử Dã vào lòng.

Cô cúi đầu, tóc dài che kín khuôn mặt khiến người khác không rõ biểu cảm của cô.

Đứa trẻ kia dường như muốn nhắm vào Thời Hoan, thấy Tử Dã ngã xuống, nó có chút bất mãn nhủ vậy. Thẳng nhóc tiếp tục định bóp cò súng nhưng bị Lư Phong nhanh chóng phát hiện, giờ súng nhắm về phía nó.

Nhưng chỉ chớp mắt, ngay vào thời khắc đứa trẻ kia sắp bóp cò, Lư Phong lại thảm máng mình chậm hơn một nhịp, tiếng súng lập tức vang lên xé toạc bầu trời.

Lư Phong và Trương Đông Húc đều chấn động.

Chỉ thấy đứa trẻ kia về mặt khiếp sợ nhìn về phía trước, sau đó, súng của nó rơi trên nền đất, đứa trẻ ôm ngực đã bị trúng đạn ngã xuống đất.

Cổ họng Trương Đông Húc chuyển động, cậu ta chậm rãi dời tầm mắt nhìn về phía Thời Hoan..

Thấy cô một tay cầm súng, đầu ngón tay vẫn còn giữ trên cò súng chưa thu lại, lạnh lùng quay đầu nhìn đứa trẻ vừa ngã xuống.

Trên khuôn mặt cô, không có một chút cảm xúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Dừng rời xa em

Edit: Ryuka

Beta: Hướng Dương

Binh lính trẻ em, đại khái là loại binh chủng đáng sợ nhất.

Phần lớn bọn chúng là từ nhỏ cha mẹ đã bị tàn sát, trẻ con bị quân đội bắt đi huấn luyện. Khi còn chưa nhận thức được rõ tam quan của mình, sinh tử và máu tươi đã tràn ngập trong thế giới của chúng.

Tư tưởng của những đứa trẻ từ trước đến nay đều thuần túy, khờ dại, hành vi của chúng đa số bị suy nghĩ của chính mình điều khiển, lại không có người lớn cẩn thận chăm lo, hơn nữa tuổi và ngoại hình của chúng khiến người khác không sinh ra cảnh giác, thế nên bọn phân quân từ trước đến nay luôn thích bởi đường đám binh lính trẻ em này.

Chúng từ nhỏ đã phải trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc, bị kiểm soát bởi những người trưởng thành trong quân đội, bắt chúng phải cố gắng sinh tồn, chém giết lẫn nhau, mặc dù có vẻ giống như tham gia trò chơi vòng xoay sống chết của Nga, chúng vẫn có thể lộ ra vẻ mặt tươi cười ngây thơ.

Mà cho dù biết những binh lính trẻ em như vậy có tồn tại, nhưng khu chiến loạn có biết bao nhiêu đứa trẻ con, đâu có ai lại đề cao cảnh giác với từng đứa?

Không khéo thay, Thời Hoan lại gặp một đứa trẻ như vậy.

Thời Hoan tàn nhẫn bắn một phát súng vào ngực đứa trẻ kia, trong nháy mắt ấy không có chút do dự, bị lửa giận làm cho đầu óc hỗn loạn, rồi lại cực kỳ bình tĩnh, nhanh chóng nổ súng.

Thấy nó ngã xuống, cô liền hờ hững thu tay. Cài lại súng vào trong bao, về ngoài lạnh lùng khiến người khác không nói lên lời, Trương Đông Húc và Lư Phong đứng một bên kinh ngạc nhìn về phía này, không dám tạo ra chút âm

thanh nào.

Dáng vẻ lạnh lùng vô tình này của Thời Hoan, so với cô ngày thường vui cười đúng là khác một trời một vực, quả thực làm người ta giật mình.

Có thể là bình thường thấy Thời Hoan cột nhà đã quen, những người xung quanh đều đã quên, cô cũng là một người đã ở trong chiến trường nhiều năm, đối mặt với chuyện sống chết vô vùng thần nhiên, không hề hơi hợt như bọn họ tưởng tượng.

Thời Hoan thu lại ánh mắt nhìn sang Từ Dã, tia sáng vỡ vụn trong ánh mắt cô cuối cùng cũng phục hồi như cũ một chút, cô hé miệng, bất chính mình phải tỉnh táo lại, giọng nói khàn khàn: "Từ Dã, anh đừng ngủ, nếu không sẽ không dậy được đâu."

Cô không dám nói nhiều, sợ một khi nói ra rồi, sẽ không kìm được cảm xúc.

Ý thức của Từ Dã có hơi mông lung, nghe được những lời này của cô, chân mày không khỏi nhăn lại, có chút mệt mỏi cố gắng hé mắt, khi nhìn thấy bộ dạng thất thần của Thời Hoan, anh dừng lại một chút.

Thời Hoan thấy anh tỉnh táo hơn một chút, cuối cùng có chút không kìm được, nước mắt bắt đầu chảy xuống, cô đè nén tiếng khóc, nhất thời không nói lên lời.

Sau một lúc lâu, Từ Dã miễn cưỡng nhếch khóe môi, muốn đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng cả người giống như không còn chút sức lực nào, anh không thể cử động.

Trong lòng Từ Dã bất đắc dĩ thờ dài, nghĩ thầm, số lần tiêu cô nương của anh khóc mấy năm nay có thể đếm trên một bàn tay, thế nhưng hôm nay lại lãng phí nhiều nước mắt như vậy, thật sự không nên.

Nhưng may mà cô không bị thương.

"Anh đã nói rồi." Từ Dã đột nhiên mở miệng, giọng nói cực kỳ nhẹ, anh hạ giọng nói: "Chỉ cần ở cạnh anh, em sẽ không có việc gì."

Giọng nói dừng lại, anh có chút mệt mỏi, chân mày nhíu thật chặt nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ cười khẽ với Thời Hoan-

"Ngoan, đừng khóc."

Vừa dứt lời, trước mắt anh tối sầm, cả người mất đi ý thức, ngã đi trong lòng Thời Hoan.

Cả người Thời Hoan cứng đờ, cô nhìn Từ Dã hoài nghi, ánh sáng trong mắt dần vỡ vụn, cô kinh ngạc mở miệng: ".....Từ Dã?"

Một góc vỡ vụn kia nhanh chóng lan rộng, trong phút chốc giống như trời đất sụp đổ, tất cả những gì tốt đẹp không còn tồn tại, một mảnh tâm tối cùng hỗn loạn đang gào thét điên cuồng.

Nước mắt không thể kìm nén được trào ra, cô có chút run rẩy, đột nhiên nức nở ôm chặt chàng trai trong lòng, một câu cũng không thể nói ra miệng, trái tim giống như bị xé rách một lỗ lớn, máu tươi nhanh chóng tràn ra dường như sắp cạn kiệt.

Van xin anh,

Đừng để em phải rời xa anh.

Van xin anh, Từ Dã.

*

Những người trong đội bác sĩ lần đầu tiên thấy Thời Hoan suy sụp đến như thế.

Trong ấn tượng của mọi người, bất luận lúc nào, ở tình huống khẩn cấp gì, Thời Hoan đều luôn rất bình tĩnh.

Cô giống như chưa từng bộc lộ ra một chút biểu hiện dư thừa nào, trừ vẻ tươi cười, đồng nghiệp trong nhóm chưa từng thấy biểu cảm nào khác trên khuôn mặt cô.

Mà lúc này, Từ Dã bị đưa vào phòng mổ, cuộc phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thời Hoan nhíu mày, cô vốn đã muốn tự mình cầm dao, nhưng tay lại không kìm được run rẩy.

Tổ trưởng đứng một bên, ánh mắt xao động, cảm thấy đột nhiên sinh ra vài phần xúc động khó tả.....

Một người từ trước đến nay vốn luôn là bác sĩ ngoại khoa tài giỏi, bình tĩnh, thế nhưng lúc này ngay cả một chút sức lực cầm lấy dao phẫu thuật cũng không có.

Xem ra cô thật sự không chịu nổi.

Thời Hoan cắn môi, ánh mắt hơi cay, cô lập tức nhắm chặt hai mắt, dứt khoát đưa tay đặt dao lên bàn, giọng nói khàn khàn: "Thực xin lỗi."

Thời Hoan đã làm việc nhiều năm như vậy, đây là ca phẫu thuật duy nhất cô không dám làm.

Thông cảm được cho cô, Trình Giai Văn muốn mở miệng an ủi, cuối cùng vẫn không nói gì, vỗ nhẹ trên bả vai Thời Hoan, giúp cho cô an tâm hơn.

Trình Giai Văn đeo khẩu trang lên, nói với cô: "Giao cho tôi đi, sẽ không sao đâu."

Ngắn gọn tám chữ mà thôi, lại cực kỳ có độ đáng tin cậy.

Thời Hoan miễn cưỡng kéo khóe môi, khẽ gật đầu với Trình Giai Văn, hạ giọng: "Cám ơn."

Trình Giai Văn nhìn cô, sau đó lập tức xoay người đi vào phòng mổ, trở tay khép lại cánh cửa.

Cuộc phẫu thuật bắt đầu rồi, Thời Hoan chờ ngoài cửa.

Trông thấy Thời Hoan bộ dáng hồn bay phách lạc, cô bé trong đội không tránh khỏi có chút đau lòng, tiến lên nhẹ giọng an ủi: "Chị Thời Hoan..... Không sao đâu, chị đừng căng thẳng, đội trưởng Từ nhất định có thể vượt qua."

"Đúng vậy, đúng vậy." Đội bác sĩ lúc này liền có người phụ họa, không ngừng nói, "Đội trưởng Từ là ai kia chứ, khẳng định sẽ không gặp phải chuyện không may, Thời Hoan chị yên tâm đi."

Thời Hoan vốn có chút thất thần, nghe vậy liền lắc đầu làm cho chính mình tỉnh táo một chút, miễn cưỡng cong khóe miệng, cô quay sang tổ trưởng và đồng nghiệp nói: "Tôi không sao, mọi người đều bận rộn, tôi đã kéo chân mọi người rồi."

Việc ở khu tị nạn vốn rất nhiều, tuyệt đối không thể chỉ vì mình cô mà chậm trễ cả nhóm được.

Mọi người thấy cô có vẻ đã lên tinh thần hơn liền gật đầu nhanh chóng rời đi.

Thật ra không phải mọi người lạnh lùng, mà là mỗi giây ở Bailea đều vô cùng quý giá, lúc nào cũng có sinh mệnh chờ đợi được kéo dài, bọn họ không được phép tri hoãn.

Phòng bệnh không có giường trống, Thời Hoan liền dựa vào cửa trên tường, con người nhìn chăm chăm mặt đất, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Xung quanh người đến người đi, cho dù là tiếng khóc hay sự buồn rầu, dường như trong mắt mọi người đã trở nên thật bình thường, cảm xúc của mọi người đã không còn quá nhiều để giải tỏa.

Ở nơi này, mỗi ngày đều có vô số sinh mệnh mất đi,

Mà Thời Hoan không hy vọng rằng, Từ Dã sẽ trở thành một người trong số đó.

Thời Hoan có chút vô lực, cô xoa xoa chân mày, toàn thân đều lộ ra vẻ mệt mỏi, phẫu thuật không biết sẽ tiến hành đến bao lâu, cô khởi động thân mình, đang định tiến vào một lần nữa thì gặp được Trương Đồng Húc và Lưu Phong đi tới.

Trương Đồng Húc lúc đi tới có chút hoang mang, nhìn thấy Thời Hoan, cậu ta hơi an tâm tiến lên, lúc này mới hỏi: "Chị Thời Hoan, tình trạng của đội trưởng Từ thế nào rồi?"

Thời Hoan ra hiệu về phía phòng mổ, "Cuộc phẫu thuật vừa mới bắt đầu không lâu."

Trương Đông Húc nghe vậy thì nhất thời sững sờ, không nghĩ tới lại là đáp án này.

Thật ra khi cậu ta và Luru Phong cùng đến phòng mổ, vốn nghĩ Thời Hoan sẽ ở trong phòng làm phẫu thuật, nhưng vừa rồi Trương Đông Húc thấy Thời Hoan đứng ở cửa, còn tưởng rằng đã phẫu thuật thành công.

Lại không cách nào dự đoán được, Thời Hoan thế nhưng không tham gia tiến hành phẫu thuật.

Trương Đông Húc im lặng, nhất thời không biết phải nói cái gì, cậu theo bản năng nhìn sang Luru Phong bên cạnh, liền thấy Luru Phong cũng đang kinh ngạc.

Thời Hoan nhìn thấy hai người như vậy, cũng không khó mà đoán được họ đang nghĩ gì, liền yên lặng mỉm cười, không nhanh không chậm giải thích: "Tôi vốn muốn tham gia phẫu thuật, nhưng lại phát hiện mình không có chút sức lực nào để cầm dao."

Một câu nói băng quơ, nhẹ nhàng của cô, lại khiến lòng người nghe có chút chua xót.

"Chị Thời Hoan, chị không cần như vậy, chắc chắn sẽ không có việc gì đâu." Trong lòng Trương Đông Húc yên lặng thờ dài, có chút rầu rĩ, trên mặt lại không biểu hiện ra mà vung tay áo, cười nói, "Mấy năm qua làm nhiệm vụ, đội trưởng Từ bị thương không ít, có những lần còn nghiêm trọng hơn thế này, không phải đều đã vượt qua cả sao, haha."

Cậu ta vừa dứt lời, Luru Phong liền nhỏ giọng chửi thề, sau đó trừng mắt nhìn cậu ta, dùng khuỷu tay đánh Trương Đông Húc một cái, lạnh lùng nói: "Tiểu tử cậu nói đi đâu vậy hả?"

Trương Đông Húc lúc này mới phản ứng lại, có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, "Ngại quá ngại quá, nhưng mà ý của tôi mong chị sẽ hiểu được....."

Thời Hoan gật đầu, khoe môi có ý cười nhàn nhạt, hỏi hai người: "Đúng rồi, chuyện kia các cậu đã xử lý ổn thỏa rồi chứ?"

"Ừm, đã thông báo cho người Balnea bên kia đi gỡ mìn rồi." Luru Phong lần này không để cho Trương Đông Húc kịp mở miệng, chỉ sợ cậu lại nói sai cái gì, "Đúng rồi, đứa trẻ kia....."

Nói tới đây, Luru Phong dừng lại một chút, cậu nhú mày, nhìn biểu hiện của Thời Hoan, thấy không có gì thay đổi mới có chút yên lòng.

Lập tức cậu liền trấn thuật nói: "Đứa trẻ kia đã được xác nhận thân phận, đúng là binh lính trẻ em do phản quân bên kia bồi dưỡng, trước đây cũng từng xuất hiện, có điều không nghĩ tới lần này lại tìm đến đây."

Ánh mắt Thời Hoan nhàn nhạt, "Có phải vì tôi tham gia vào nhiệm vụ tìm kiếm và cứu hộ trước đó, nên lần này là để cảnh cáo?"

"Có lẽ là như vậy." Luru Phong đáp, khẽ thở dài, "Nó trúng đạn ở ngực, nhưng đã được cứu chữa kịp thời, bây giờ vẫn còn đang hôn mê trong kia."

Thời Hoan cũng không quan tâm chuyện này, chỉ đáp lại: "Vậy à."

Thực ra không chết cũng tốt, dù sao bọn họ cũng là ở lập trường trung lập.

Nếu không Thời Hoan vốn là bác sĩ không biên giới lại giết người, chuyện này sẽ không dễ giải quyết.

Trương Đông Húc và Luru Phong đến đây vốn để xem tình huống của Từ Dã, bây giờ phẫu thuật còn chưa xong, mà bọn họ còn rất nhiều việc phải xử lý, Thời Hoan liền để bọn họ đi trước, chờ phẫu thuật xong sẽ đi báo tin.

Thời Hoan biết trạng thái bây giờ của mình không tốt, thế nên cũng không đi tìm những việc cần tập trung cao độ mà đi phân phát đồ cứu trợ, làm vài việc vận chuyển đồ.

Bận rộn một vòng, cũng không biết đã qua bao lâu, thấy sắc trời dần tối, cô lại trở về cửa phòng phẫu thuật, đứng ở một bên tiếp tục chờ đợi.

Thời Hoan thất thần, không biết mình nên hi vọng điều gì, mờ mịt nhưng cũng không biết phải làm sao.

Cho đến khi.....

Cửa phòng phẫu thuật bị ai đó đẩy ra.

P.s: *Giải thích với mọi người chương này được edit bởi thành viên mới của nhà Hướng Dương, bạn ấy thật sự làm tốt lắm nên mọi người comment ủng hộ nhé. Hi vọng với sự góp sức của Ryuka thì chúng ta có thể hoàn truyện sớm <3*

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vẫn chưa tỉnh lại

Edit: Ryuka

Beta: Hướng Dương

Thời Hoan đang đứng thất thần ở cửa phòng phẫu thuật, nhưng trong nháy mắt, cánh cửa bị ai đó đẩy ra.

Ánh mắt Thời Hoan trong chớp lát liền phát sáng, cô nhìn sang bên cạnh, liền thấy Trình Giai Văn đi ra, cô ấy tháo khẩu trang xuống, thở nhẹ một hơi.

Trình Giai Văn nhìn xung quanh, thấy bóng dáng Thời Hoan bên cạnh, lúc này liền cong khóe môi, nói với cô: "Không sao rồi, viên đạn bắn trúng vị trí ngay phía trên tim, đội trưởng Từ gặp may mắn, đã qua cơn nguy kịch rồi."

Thời điểm cô ấy vừa dứt lời, cả người Thời Hoan liền thả lỏng, dưới chân mềm nhũn thiếu chút nữa như muốn ngã xuống, đặt tay lên tường chống đỡ cả cơ thể.

Đây quả là vạn hạnh trong bất hạnh*.

(**Vạn hạnh trong bất hạnh: tương tự như câu trong cái rủi có cái may.*)

Lần này đến Balnea làm việc, đã xảy ra không ít sự cố, rốt cuộc cũng có chút may mắn.

Trên mặt Thời Hoan cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười nhẹ nhõm, cô thở ra một hơi, nói với Trình Giai Văn: "Cảm ơn cậu, Văn Văn, trạng thái lúc đó của tôi thật sự không tốt."

Trình Giai Văn nhẹ nhàng xua tay, đang muốn mở miệng, lại thấy có vài nhân viên chính phủ của Balnea đi tới, họ đi khá vội, dường như có chuyện quan trọng.

Thấy Thời Hoan và Trình Giai Văn ở cửa phòng phẫu thuật, một người trong số đó nhìn lướt qua hai người, chỉ cảm thấy Thời Hoan có chút quen mắt, liền tiến lên hỏi cô: "Cô có phải là bác sĩ Thời trong đội bác sĩ không biên giới không?"

Thời Hoan và Trình Giai Văn nhìn nhau, cô hơi nhíu mày, tuy rằng không biết mục đích của đối phương là gì nhưng vẫn gật đầu trả lời, "Là tôi, có chuyện gì sao?"

"Là như vậy." Người kia thấy đã gặp đúng người, liền nhàn nhạt giải thích, "Lúc trước chúng tôi nhận được thông báo rằng gần nơi cung cấp nước cho dân thị nạn có mìn chưa được tháo gỡ, hôm nay có người không may giẫm phải nhưng cũng không xảy ra nổ mìn, sau đó chúng tôi đã phái người đi gỡ mìn, hiện tại đã an toàn rồi."

Thời Hoan nghe vậy, ánh mắt khẽ trầm xuống.

Hôm nay có người không may giẫm phải?

Rõ ràng trước đây không lâu cũng đã có người bị nổ chết, nhưng khi đó bọn họ lại không hề nghĩ đến việc xử lý.

Có lẽ chỉ vì hôm nay là cô có thân phận đặc biệt mà thôi.

Trong lòng Thôi Hoan có chút lạnh, mặc dù cảm xúc có hơi mâu thuẫn nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, cô vẫn dùng thái độ khi làm việc đáp lại, "Phải, tôi vốn muốn đi lấy nước nhưng vô tình giẫm phải mìn, sau đó được đội trưởng đội giữ gìn hòa bình dẫn người tới xử lý."

"Chúng tôi tới đây chính là vì chuyện này." Trên mặt đối phương không có biểu hiện gì, cũng không nhìn ra chút cảm xúc, "Chuyện đã xảy ra để sau hãy nói, chúng tôi được biết lúc mọi người gặp phải binh lính trẻ em, đội trưởng Từ đã bị thương, sau đó được đưa tới phòng phẫu thuật ở trại tị nạn bên này chữa trị, phía trên phải chúng tôi tới đây tìm hiểu tình hình, nếu tình hình đã có chuyển biến tốt hơn, chúng tôi đã chuẩn bị cho đội Trưởng Từ một phòng đơn ở bệnh viện chính phủ rồi."

Thôi Hoan dừng lại một chút.

Bệnh viện chính phủ mà còn đặc biệt chiếu cố chuẩn bị một phòng đơn?

Đây quả thật là điều cô không ngờ đến.

"Ngại quá." Thôi Hoan thu lại ánh mắt, che giấu đi tâm tình trong mắt, cô mở miệng nhàn nhạt nói, "Bởi vì một vài lí do cá nhân, lần này bác sĩ thực hiện phẫu thuật không phải tôi, mà là bác sĩ Trình bên cạnh tôi đây, nếu muốn biết thêm về tình hình các người hỏi cô ấy đi."

Người đứng đầu nghe vậy, liền nhìn về phía Trình Giai Văn, lịch sự lên tiếng hỏi thẳng vào vấn đề, "Chào bác sĩ Trình, xin hỏi tình hình của đội trưởng Từ như thế nào rồi, có còn nguy hiểm không?"

"Đã không còn gì nguy hiểm rồi." Trình Giai Văn đáp, cô liếc nhìn Thôi Hoan, lập tức nhẹ giọng nói, "Có điều trước mắt đội trưởng Từ vẫn chưa tỉnh lại, có thể do tác dụng của thuốc mê còn chưa mất hết, cần phải quan sát thêm chút nữa."

"Được, tôi hiểu rồi." Đối phương gật đầu, "Sau đó chúng tôi muốn đưa đội trưởng Từ đến bệnh viện chính phủ, nếu mọi người lo lắng có thể đi cùng."

Trình Giai Văn hơi nhướng mày, liền vỗ vai Thôi Hoan, nói với cô: "Thôi Hoan, hay là cậu đi cùng với họ đi?"

Thôi Hoan suy nghĩ, thấy mình quả thực cũng có chút lo lắng, liền ừ một tiếng, quay đầu về phía nhân viên chính phủ nói: "Tôi sẽ đi cùng mọi người, xuất phát ngay bây giờ sao?"

"Đừng vậy." Nhân viên công tác gật đầu, phất tay với vài người phía sau, ý bảo mọi người rời đi, sau đó nhìn về phía Thôi Hoan, chớp mắt hỏi, "Đừng rồi bác sĩ Thôi Hoan, về tên lính trẻ em kia..... Tôi nghe nói, đứa trẻ đó cũng bị thương, tuy rằng được cứu được cứu, nhưng vẫn còn đang hôn mê."

Tình huống của đứa trẻ kia, lúc này Trương Đông Húc và Lưu Phong đã nói với cô nên bây giờ cũng không còn quá bất ngờ nữa.

Thôi Hoan nhớ tới lúc đầu nhìn thấy đứa trẻ kia, trông thấy khuôn mặt nó cực kỳ bình thản, lạnh lùng, không có chút sức sống nào, giống như một cơ thể trống rỗng, không hề có màu sắc tâm hồn.

Cô chưa từng gặp đứa trẻ nào kỳ quái như vậy.

Khi đó cô còn tưởng rằng, nó như vậy là do tâm lý đề phòng với mọi người nên mới có thể có ánh mắt lạnh lùng âm u như vậy.

Bây giờ ngẫm lại, đó đâu phải tâm lý đề phòng, rõ ràng chính là sát ý.

Sát ý lạnh lẽo như vậy, giống như tai họa ngầm ngay bên người cô, cô lại bởi vì những yếu tố bên ngoài mà hoàn toàn không có chút đề phòng nào.

Nhìn lại những chi tiết đó, không khỏi quá mức kinh khủng, làm cho người ta không rét mà run.

Trong nháy mắt tiếng súng kia vang lên, Thôi Hoan gần như không phản ứng kịp là nơi nào nổ súng, cô thậm chí còn hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có tiếng súng ở đó, vì thế mới phản ứng chậm trong chớp mắt, để cho Từ Dã kéo cô lại thay cô chặn viên đạn kia.

Lúc nhìn thấy Từ Dã ngã xuống, trong đầu Thôi Hoan hoàn toàn trống rỗng, ngay cả động tác nhanh chóng rút súng ra bắn trả cũng là hành động theo bản năng, đến tận khi cô buông tay khỏi cò súng, viên đạn đã bắn ra, Thôi Hoan mới nhận thức được mình rốt cuộc vừa làm gì.

Nhưng cô không hề hối hận, cho dù vì thế mà trách tội lên đầu cô, bắt cô phải gánh vác hậu quả, cô cũng không quan tâm.

May là cuối cùng Từ Dã cũng không xảy ra chuyện gì, nếu không Thôi Hoan thật sự sợ mình sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đó.

Nghe vậy, Thôi Hoan bình ổn lại tâm tình, biết được Từ Dã đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, cảm xúc của cô đã nhanh chóng ổn định lại, gần như khôi phục về đáng về bình tĩnh lúc trước.

Cô khoanh tay, đối với chuyện này không có lời nào để nói, cũng không hối hận, cô đơn giản thoải mái thừa nhận: "Phải, có vấn đề gì sao?"

"Bác sĩ Thôi hiểu nhầm rồi, tôi chỉ muốn tìm hiểu tình hình một chút mà thôi." Nhân viên chính phủ phát hiện trong lời nói của cô dường như ẩn chứa địch ý, liền lắc đầu, hạ giọng, "Bởi vì dù sao cũng là cô nổ súng, nếu là người Bahea thì không sao, nhưng cô có thân phận đặc biệt, may mắn là sự tình không quá phức tạp, nếu không sẽ không dễ xử lý."

Thôi Hoan nhướng mày, khẽ cong khóe môi, "Thật có lỗi, tôi vừa mới bình tĩnh lại, khi nói chuyện giọng điệu có thể không tốt lắm, mong anh thứ lỗi."

Đoạn đối thoại liền không được tiếp tục nữa.

Sau đó Từ Dã được nhân viên nghiệp vụ chuyển vào trong xe, Thôi Hoan rời đi cùng họ, mắt nhìn sắc trời đã gần tối hẳn, lúc này lẽ ra đội bác sĩ nên trở về khu vực của quân đội rồi.

Thôi Hoan phải rời đi cùng với nhóm người bên này, đương nhiên sẽ không có thời gian trở về, cô chỉ có thể lo lắng sau đó sẽ trở về bằng cách nào.

Cô đột nhiên nhớ tới, chuyện này còn chưa nói cùng mọi người trong đội bác sĩ, suy nghĩ một chút, cô liền nhớ Trình Giai Văn chuyện này: "Văn Văn, lát nữa đội bác sĩ sẽ thu dọn đồ đạc trở về, bây giờ tôi phải đi rồi, cậu giúp tôi nói với bọn họ cùng và tỏ tường một tiếng, tôi đến bệnh viện chính phủ xử lý mọi việc xong sẽ trở về."

"Không thành vấn đề, cậu cứ yên tâm đi cùng đội trưởng Từ đi." Loại việc nhỏ nhặt này hoàn toàn không cần thiết phải dận đó, Trình Giai Văn ra dấu OK, cười cười nói với cô, "Nhớ chú ý an toàn, sẽ không có việc gì đâu, chuyện nguy hiểm đều đã qua rồi, cậu đừng lo lắng."

Thôi Hoan khẽ giương khóe môi, sau khi mỉm cười cùng cô nói lời từ biệt với cô ấy xong, liền theo người bên Bahea lên xe.

Trong thùng xe chỉ có Thôi Hoan và Từ Dã, còn những người khác đều ở phía trước.

Cô nhìn Từ Dã đang nằm trên giường, thấy anh vẫn nhắm hai mắt, sắc mặt hơi tái nhợt giống như bị bệnh, so với lúc anh vừa ngã đi đã tốt hơn không ít, xem ra là sắp hồi phục.

Thôi Hoan chưa từng thấy Từ Dã ngã xuống, đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô thấy bộ dạng yếu ớt của Từ Dã, trong lòng có trăm ngàn nỗi chua xót, cô thu lại ánh mắt, nỗi buồn bực trong lòng như muốn dâng lên, lại bị cô áp chế xuống.

Không hiểu sao, trong nháy mắt kia, trong đầu Thôi Hoan đột nhiên như có thứ gì đó cang ra rồi nứt vỡ, âm u như thủy triều nuốt sống thế giới xung quanh cô, một lần nữa cảm nhận được cảm giác hít thở không thông khiến cô có chút run rẩy.

Tay chân cứng ngắc giống như bị trói lại, cảm nhận máu tươi trong cơ thể mình như dần cạn kiệt, cô nghe được tiếng kêu tuyệt vọng của Tô Kỳ, khung cảnh tan vỡ không ngừng tái hiện lại trước mắt, những cảm xúc tiêu cực khó nói đột nhiên dâng lên, làm cho Thôi Hoan không cách nào tránh được.

Thôi Hoan cắn chặt môi, cô nâng tay lên đỡ trán cùng xoa nhẹ đôi mắt buộc bản thân phải quên đi những điều rối loạn đó càng sớm càng tốt.

Đừng suy nghĩ nữa..... Đừng suy nghĩ nữa.....

Thôi Hoan, mọi việc đều đã qua rồi.

Không cần nhớ lại,

Không sao rồi.

Sẽ không có ai phải chết đi nữa, loại cảm giác này, cô sẽ không phải trải qua lần nữa.

Thời Hoan không ngừng tự an ủi chính mình, nhưng mà lần này, người đàn ông đang nằm trên giường sẽ không vì nhìn thấy cô lo sợ mà đứng dậy ôm lấy cô nhẹ giọng an ủi nữa.

Hiện tại cô chỉ có một mình, chính vì như thế, cô lại càng không cho phép bản thân suy sụp.

Thời Hoan hít sâu một hơi, cô mở to mắt, trong đầu cuối cùng cũng nhẹ nhàng hơn một chút, cơn khủng hoảng kia đã vơi đi không ít, đầu ngón tay run rẩy cũng đã có thể khống chế lại.

Cô chậm rãi dựa lưng về phía sau, nhìn theo phong cảnh ở cửa sổ đối diện, trong mắt dần có điểm nhìn.

Sau một lúc lâu, Thời Hoan ổn định vững vàng lại hơi thở, tiếng tim đập cũng có xu hướng bình tĩnh hơn, cô lúc này mới lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật ra nhiệm vụ của bác sĩ không biên giới vô cùng nguy hiểm, bị thương cũng là chuyện thường xảy ra, trước đây Thời Hoan trong lúc làm việc dù có bị thương cũng không để ý nhiều, nếu vết thương không quá nghiêm trọng cô cũng sẽ không phản nản gì.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên.....

Thời Hoan hy vọng có thể mau chóng chấm dứt nhiệm vụ, về nước sớm một chút.

Sun: *Tên gốc của truyện là "Đừng ngã trong vòng tay em", có lẽ là xuất phát từ chương này. Điều đáng sợ nhất chính là phải nhìn thấy người mình yêu thương ra đi trong vòng tay mình:(*

Bản đang đọc truyện.*Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhiệm vụ

Edit: Ryuka

Beta: Hường Dương

Sau khi đến bệnh viện chính phủ Balnea, quả thật đúng như lời nhân viên kia nói, các nhân viên của bệnh viện đã nhận được thông báo và chuẩn bị sẵn một gian phòng bệnh.

Từ Dã lập tức được chuyển vào phòng bệnh, bởi vì anh vừa mới thoát khỏi tình trạng nguy kịch, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, thân thể còn đang trong trạng thái hồi phục, bệnh viện liền để anh cách ly với bên ngoài, chờ đến khi anh tỉnh lại rồi mới đem mọi người vào thăm.

Dù sao viên đạn kia cũng chỉ cách tim Từ Dã mấy xăng-ti-mét, chỉ cần cần thời cơ chuẩn hơn một chút, nơi Từ Dã nằm bây giờ sẽ không phải là bệnh viện.

Thời Hoan ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, cô nhìn xuyên qua tấm cửa sổ nhỏ bằng kính đóng kín có thể lờ mờ thấy Từ Dã đang nằm trên giường bệnh.

Anh đeo mặt nạ oxy, nhịp thở nặng nề, vẻ ngoài bệnh tật suy yếu như vậy không khỏi khiến đáy lòng Thời Hoan cảm thấy chua xót.

Hít sâu một hơi, hốc mắt vừa mới ửng đỏ, cô liền vội vàng ngăn lại dòng nước mắt đang chực trào ra, thầm mắng bản thân khác người.

Hôm nay coi như đã rút hết nước mắt của cô từ mấy năm trước rồi, từ lúc Tô Kỳ đi, cô hiếm khi

mất bình tĩnh như thế này, không nghĩ tới ông trời còn có thể khiến cho cô sụp đổ thêm một lần, tuy thực ra sự việc lần này chỉ như một trò đùa, nhưng cũng đã khiến cô sợ hãi không ít.

Thời Hoan có chút rầu rĩ, liền thu lại ánh mắt nhẹ giọng cười khổ, đưa tay day day chân mày, muốn xua tan đi chút mệt mỏi.

Hy vọng anh có thể nhanh tỉnh lại.

Sớm kết thúc nhiệm vụ, sớm trở về nhà.

Cô ngồi thất thần trên ghế ở hành lang, nhìn bác sĩ cùng với người nhà bệnh nhân đi tới đi lui, bọn họ đi lại vội vàng, hoàn toàn không có thời gian để ý đến người khác.

Thật sự rất bận rộn.

Thời Hoan bắt đầu dĩ nhiênchê khóe môi, một lúc sau cô thở dài, lại nghe thấy bên tai truyền tới một loạt tiếng bước chân dồn dập, nhưng dường như không phải người mà là âm thanh con vật nào đó lao nhanh tới.

Thời Hoan dừng lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cô vội ngẩng đầu lên nhìn về phía âm thanh phát ra thì đúng lúc vật kia lao vào trong lòng cô.

Cô theo phản xạ ôm lấy nó, kinh ngạc cúi đầu thì thấy Hao Thiên bộ dạng khóe mắt ướt ướt.

Có lẽ do cảm nhận được tình trạng của chủ nhân, Hao Thiên dường như có chút ỉu rĩ, nhìn thấy Thời Hoan liền như thấy chỗ dựa an toàn, thấp giọng kêu lên cọ vào ống quần cô.

Thời Hoan im lặng, không khỏi cảm thấy trong lòng tràn ngập chua xót, cô nâng tay sờ đầu Hao Thiên, mỉm cười nhẹ nhàng an ủi nó: "Hao Thiên à, Từ Dã không sao rồi, anh ấy chỉ là quá mệt mỏi nên đang ngủ mà thôi, nhất định sẽ sớm tỉnh lại, người yên tâm đi."

Hao Thiên cọ tay cô, trông chừng như có thể nghe hiểu lời cô nói, sau đó nó liền im lặng ngồi xồm một bên, nhìn qua cánh cửa nơi phòng bệnh của Từ Dã, trong ánh mắt chất chứa sự ảm đạm.

Đúng lúc này,Thời Hoan phát hiện còn có một người ở bên cạnh cô.

Đúng là Hao Thiên không thể một mình tìm đến bệnh viện chính phủ.

Dừng lại suy nghĩ, Thời Hoan quay đầu liền thấy Lý Thần Ngạn biểu tình nặng nề, anh ta cũng đang nhìn về phía Từ Dã, nhìn thấy đồng đội của mình nằm trên giường bệnh như vậy, tâm tình của anh so với Thời Hoan cũng không hề thoải mái hơn.

"Đội phó Lý."Thời Hoan khẽ cúi đầu, mở miệng gọi anh ta một tiếng, chốc lát lại quay đầu lại, nhìn thẳng về phía trước, "Viên đạn bắn trúng phía trên tim Từ Dã, may mắn là không xảy ra chuyện gì. Hơn nữa anh cũng không cần lo lắng, hiện tại Từ Dã đã qua cơn nguy hiểm, chỉ là chưa tỉnh lại liền bị nhân viên của bệnh viện tạm thời cách ly thôi."

Sau khi Lý Thần Ngạn biết được tình hình không khỏi có chút yên lòng, biểu cảm trên mặt cũng dịu đi, "Vậy là tốt rồi, may là không xảy ra việc gì....."

Khi đó bọn họ vốn đang nói chuyện cùng đồng đội, bất chợt bộ đám ở thất lung Từ Dã vang lên, truyền đến giọng nói lo lắng của Thời Hoan.

Sau đó bọn họ biết được Thời Hoan vô tình gãi phải mìn, Lý Thần Ngạn liền để Từ Dã dẫn người qua xử lý, bởi vì có việc khác nên Lý Thần Ngạn không thể đi cùng, cho nên đối với chuyện này vô cùng mơ hồ.

Ai ngờ ba người đi tới nửa ngày vẫn chưa trở về, mìn không biết đã được tháo gỡ hay chưa, bên phía Thời Hoan cũng không có chút tin tức nào, Lý Thần Ngạn xử lý chuyện bên này đều đã xong xuôi nhưng vẫn không biết được tình huống bên kia ra sao.

Kết quả lại chờ được tin tức Từ Dã trúng đạn khiến cho Lý Thần Ngạn sợ hãi không nhẹ, vội vàng chạy đến xem tình hình, cuối cùng đến khu tị nạn lại nghe đội bác sĩ nói Từ Dã đã bị chuyển đến bệnh viện chính phủ, Thời Hoan cũng đã ở đó, anh lại nhanh chóng chạy đến đây.

Còn cả chuyện tên binh lính trẻ em kia.....

Lý Thần Ngạn nhìn Thời Hoan, ánh mắt có chút phức tạp.

Thật ra khi biết được tên lính trẻ em làm Từ Dã bị thương cũng trùng đạn, anh ta đã theo bản năng nghĩ rằng Từ Dã cùng đứa trẻ kia lưỡng bại câu thương*, nhưng sau khi hiểu rõ sự tình, Lý Thần Ngạn mới biết được vậy mà lại là Thôi Hoan nổ súng.

(*) Lưỡng bại câu thương: Ý chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, không có bên nào được lợi.

Anh biết rõ Thôi Hoan không phải người mang tâm tình thiếu niên, cô gái này từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh cẩn trọng, tuyệt đối sẽ không xúc động khi làm việc, lần này lại không quan tâm hậu quả trực tiếp nổ súng, xem ra là đã bị buộc trở nên nóng nảy.

Bây giờ tên lính trẻ em kia đã ở nằm ở phòng bệnh, tình huống tuy rằng đã ổn hơn nhưng lại làm vào hôn mê, cũng không biết việc này có bị ai làm lớn chuyện lên không, nếu không sẽ vô cùng phiền phức.

Lý Thần Ngạn nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định không đề cập đến chuyện này.

Đoán chừng hôm nay người muốn tìm Thôi Hoan sẽ không chỉ có mình anh ta, có một số việc có lẽ cô đều đã biết cả rồi.

Nghĩ vậy, Lý Thần Ngạn đang muốn mở miệng, Thôi Hoan lại không nhanh không chậm lên tiếng: "Đứng rồi, đội phó Lý, binh lính trẻ em kia hiện tại đang ở đâu ạ?"

Anh không nghĩ tới Thôi Hoan sẽ chủ động hỏi chuyện này, thế nhưng vừa nghe rõ câu hỏi của cô, cả người Lý Thần Ngạn đều chấn động, vội vàng không ngừng khuyên nhủ: "Thôi Hoan em đừng xúc động, không thể giết người, bằng không với thân phận của em nhất định sẽ dễ dàng bị làm lớn chuyện lên đó!"

"Một viên đạn đổi một viên đạn, chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi." Thôi Hoan thấy anh ta dường như hiểu lầm ý của mình thì không khỏi có chút buồn cười, xoa tay giải thích, "Em chỉ muốn hỏi một chút, thuận tiện còn muốn xem đứa trẻ kia rốt cuộc vì sao lại nhắm vào em"

Lý Thần Ngạn nghe vậy không khỏi ngăn người, sau đó anh ta lập tức phản ứng lại, bắt đầu dĩ cười hai tiếng, khẽ thờ dài nói: "Hiện tại nó đã ở bệnh viện chính phủ, bởi vì thân phận đặc biệt nên đã có người giám sát theo dõi tình hình rồi."

Nói xong, anh nghĩ nghĩ, nheo mắt nói: "Có lẽ nhiệm vụ giải cứu lần trước của chúng ta đã bị bên phía cơ sở ngầm của phản quân dò ra được, hơn nữa em thường xuyên đi với bọn anh, vì vậy chúng mới nhắm vào em. Nhưng rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải em giam phải mìn sao, thế nào mà lại có binh lính trẻ em ở đó?"

Thôi Hoan nhún vai, khẽ nghiêng đầu, "Em thấy đứa trẻ kia bị thương, giúp nó xử lý miệng vết thương xong thì lại ngoài ý muốn giẫm phải mìn. Có lẽ đứa trẻ kia cũng không dự đoán được chuyện này, vì sợ nguy hiểm đến tính mạng của mình nên đợi mìn được xử lý tốt mới dám ra tay."

Lý Thần Ngạn không khỏi có chút không nói lên lời, ngoài thờ dài anh ta cũng không biết nên nói gì cho tốt.

Lúc này trời đã tối muộn, anh vuốt lại quần áo, đứng dậy nhìn về phía Thôi Hoan, "Thôi gian không còn sớm nữa, để anh đưa em về?"

Thôi Hoan nghĩ một chút, cuối cùng vẫn phất tay uyển chuyển từ chối anh ta, "Không cần đâu ạ, em định đêm nay sẽ ở lại đây, biết đâu Từ Dã sẽ tỉnh lại."

"Chú ý nghỉ ngơi một chút, sẽ không có việc gì." Lý Thần Ngạn cũng không ép buộc cô, anh biết Thôi Hoan lo lắng cho Từ Dã, liền gật đầu đáp ứng, hai người chào tạm biệt sau đó anh đem Hao Thiên rời bệnh viện chính phủ.

Thôi Hoan nhìn hình bóng của Lý Thần Ngạn khuất dần, cô mím môi, dựa thân mình về phía sau, để cho đầu óc thả lỏng một chút thì cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến.

Mấy ngày nay cô quá nhiều sự cố.

Tâm tư phải dành quá nhiều vào những chuyện gần đây khiến cho ngay cả chút cảm xúc dư thừa cô cũng không có tâm tình biểu lộ ra ngoài.

Cô mệt mỏi ôm cánh tay dựa vào ghế, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Chỗ nào ở bệnh viện chính phủ cũng có thể thấy được người nhà của bệnh nhân, họ ngủ ở bất kỳ đâu có thể, nhân viên công tác của bệnh viện cũng đã quen với cảnh này, đi ngang qua Thôi Hoan, một hộ sĩ liền tốt bụng đáp giúp cô chiếc chăn mỏng rồi mới rời đi.

Một đêm không mộng寐, nhưng cũng không phải một giấc ngủ ngon, tất cả chỉ vì một mối

*

Đồng hồ sinh học của Thôi Hoan vô cùng chính xác, trời còn chưa sáng hẳn cô đã tỉnh dậy.

Cơn buồn ngủ dần qua đi, cô dụi mắt, không nghĩ tới hôm qua mình cứ như vậy mà ngủ mất.

Trên người cô đắp chăn mỏng, coi như để tạm thời chống lại cái lạnh đêm khuya, có lẽ là nhân viên bệnh viện giúp cô đắp lên, Thôi Hoan trong lòng không khỏi dâng lên một chút ấm áp.

Cô nhìn vào trong phòng bệnh của Từ Dã, thấy anh dường như vẫn chưa tỉnh lại thì ánh mắt có chút âm đạm.

Thế nhưng cảm giác mắt mất kia cũng chỉ là trong giây lát, chỉ chốc lát sau Thôi Hoan đã nhanh chóng khôi phục về trạng thái bình thường.

Cô nhìn sắc trời bên ngoài, tính toán thời gian, trong lòng còn chưa kịp nghĩ ngơi thì ánh mắt đã thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới.

Thôi Hoan sững sốt, cô nhìn kỹ lại thì phát hiện ra là tổ trưởng.

Cô không vội hỏi kỹ, nhưng vẫn có chút nghi hoặc: "Tổ trưởng, chú sao lại đến sớm vậy?"

"Tối hôm qua chú mới nghe được sự tình bên này, không nghĩ tới lần này tình huống bất ngờ đều dồn về cùng một lúc." Tổ trưởng chậm rãi lắc đầu, thờ dài, "Thế nên hôm nay chú qua đây sớm một chút, xem tình hình của đội trưởng Từ như thế nào."

"Anh ấy đã không còn nguy hiểm tới tính mạng rồi, nhưng cũng chưa tỉnh lại."

Tổ trưởng thấy Từ Dã trong phòng bệnh, chú mở miệng, bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói một câu: "Đội trưởng Từ sẽ không có việc gì."

Cũng không biết là nói cho ai nghe.

Thôi Hoan giương khóa môi, dạ một tiếng, đang muốn nói gì đó, bộ đàm của tổ trưởng lại đột nhiên vang lên, truyền đến giọng của đội bác sĩ, nghe tựa hồ có chút lo lắng.....

"Tổ trưởng tổ trưởng, chúng cháu vừa mới nhận được thông báo, Bahea lại có một khu xảy ra bạo loạn, trong đêm đã có một số lượng lớn bệnh nhân chạy đến khu tị nạn, bây giờ cũng đang không ngừng đưa thêm bệnh nhân tới đây, hiện tại đang rất thiếu người, hôm nay chúng ta phải hoạt động sớm hơn một chút."

Tổ trưởng nghe vậy thì khẽ nhíu mày, cảm lấy bộ đàm đáp lại: "Chú biết rồi, sau khi rời bệnh viện chính phủ chú sẽ đến thẳng trại tị nạn, mọi người đi trước đi, không cần đợi chú."

Nói xong, chú liền quay sang phía Thôi Hoan cười bắt đầu đi, có chút áy náy, "Ngại quá Thôi Hoan, cháu cũng nghe thấy rồi đó, tình hình hiện tại có chút đặc biệt, chú phải nhanh chóng qua đó, khi nào xong xuôi sẽ quay lại."

Dứt lời, chú liền định nhắc chân rời đi.

Nhưng ngay sau đó Thôi Hoan lại đột nhiên mở miệng.

Cô nói, "Tổ trưởng, cháu cùng chú qua đó."

Giọng cô bình thản, vô cùng nhẹ nhàng.

Tổ trưởng nhất thời sững sốt, chú dừng chân, quay đầu nhìn về phía Thôi Hoan, rất khó để so sánh cô bây giờ với bộ dạng hồn bay phách lạc ngày hôm qua.

Nghĩ một chút, chú vẫn là khuyên cô: "Trạng thái của cháu nếu thật sự không tốt thì cứ ở lại bệnh viện cùng đội trưởng Từ đi."

Thật ra trại tị nạn có rất nhiều việc phải làm, không đủ người hỗ trợ, bây giờ lẽ ra không phải lúc bận tâm mấy chuyện như tình yêu thiếu nữ, nhưng vì trạng thái ngày hôm qua của Thôi Hoan thật sự khiến người khác không biết nên

nói gì, chần chẫn không thể nào hoàn thành tốt mọi việc được, chủ sợ Thời Hoan còn chưa khôi phục lại.

"Không cần đâu ạ." Thời Hoan từ chối, cô sửa sang lại trang phục sau đó bước tới.

Về mặt cô nhàn nhạt, bước chân vững vàng, không nhanh không chậm mở miệng, lời nói quả quyết.....

"Cháu là người yêu anh ấy, nhưng cháu cũng là một bác sĩ không biên giới."

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Dịu dàng quán quýt

Edit: Ryuka

Beta: Hường Hường

"Tình hình bên Balnea vốn đã có xu hướng ổn định hơn, nhưng tối qua phản quân lại bắt ngờ hoạt động, một cuộc đảo chính đã xảy ra ở gần đó."

Trương Đông Húc đi bên cạnh Lý Thần Ngạn, đoàn người đi thẳng về hướng trại tị nạn, cậu ta nhìn sang Lý Thần Ngạn thấp giọng giải thích tình huống: "Vừa rồi chúng ta nhận được một tin, xung đột ở nơi đó vô cùng nghiêm trọng, số lượng tử vong được xác định đã lên đến khoảng 950 người, chúng ta cần phải qua bên đó đảm bảo lại trật tự cho khu tị nạn và sự an toàn của các thành viên trong nhóm cứu trợ."

Lý Thần Ngạn càng nghe thì chân mày nhũu càng chặt, anh hừ giọng, xung quanh đều là người bệnh cùng người nhà vội vội vàng vàng, tất cả đều cùng hướng về phía trại tị nạn, quả thực rất hỗn loạn.

Lúc trước còn cảm thấy vận chuyển đồ dùng cứu trợ hai lần đã đủ dùng, hiện tại xem ra còn phải gửi thêm mấy lần nữa.

Sắc mặt Lý Thần Ngạn hơi trầm xuống, quay sang hỏi Trương Đông Húc: "Nhân lực ở trại tị nạn bên này chắc chắn là không đủ, chính phủ Balnea có nói gì không?"

"Chính phủ Balnea đã phái đội bác sĩ sang đây, nhưng trước mắt vẫn còn đang trên đường đến, bây giờ quả thật là thời gian bận rộn." Trương Đông Húc dường như có chút buồn bực, nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ đành nhẹ giọng thở dài nói, "Chúng ta chỉ có thể chờ thôi."

Không khí hôm nay vốn đã khô nóng, vừa sáng sớm mặt trời chói chang đã lên cao, trại tị nạn lại đông đúc bận rộn, thực sự không thể làm cho người ta thấy thoải mái chút nào.

Từ Dã thì còn đang nằm ở bệnh viện, cũng không biết một đêm trôi qua rồi anh đã tỉnh lại chưa.

Có điều hiện tại không phải lúc quan tâm nhiều đến chuyện này.

Nghĩ vậy, Lý Thần Ngạn nâng tay xoa xoa chân mày, sau đó anh xoay người phân phó công việc cho đội viên, vừa hạ lệnh giải tán, mọi người đều vội vàng đi làm việc của mình.

Lý Thần Ngạn đến chỗ phân phát đồ cứu trợ, Trương Đông Húc và Lý Thần Ngạn vẫn ở chung một tổ như trước, hai người ở lại trong trại tị nạn duy trì trật tự, đề phòng người dân địa phương phát sinh mâu thuẫn gì đó.

Công việc bận rộn vừa mới bắt đầu không bao lâu, Lưu Phong lo lắng ngừng đầu, liền trông thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi tới.

Dừng lại một chút, khi thấy mình và người kia ngày càng gần mới xác định được thân phận của đối phương, anh vội vàng quay sang túm lấy Trương Đông Húc bên cạnh, trong giọng nói có chút kinh ngạc: "Trương Đông Húc, cậu ngừng đầu lên nhìn xem có phải tôi đang nhìn thấy ảo giác không?"

"Cái gì cơ?" Trương Đông Húc nghe vậy thì nhất thời cũng không phản ứng được là anh ta đang nói cái gì, vừa ngừng đầu lên nhìn theo hướng anh ta vừa nhìn thì cả người cũng lập tức cứng đờ.

Nhìn thấy bóng dáng áo gầy của người kia, trên người mặc áo bác sĩ màu trắng không dính chút bụi bặm, mái tóc dài màu nâu được buộc lại một cách tùy ý, dáng vẻ vô cùng thông dong.

Cô đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt sáng, đuôi mắt hơi cong lên cũng không lộ ra vẻ quyến rũ mà hiện lên một sự trầm ổn.

Hành động bình tĩnh, làm gì còn chút đáng về tiểu tụy nào của ngày hôm qua chứ.

"Mọi người đến thật sớm." Thời Hoan thấy hai người Trương Đông Húc và Lưu Phong liền thông thả đi tới, cười cười lên tiếng chào hỏi, "Vốn nghe nói hôm nay khối lượng công việc khá lớn nhưng không ngờ mọi người cũng đến hỗ trợ đó."

"Chị Thời Hoan cũng đến sớm mà." Trương Đông Húc lên tiếng trả lời, cậu gật gật đầu, cảm thấy không khỏi có chút chần chừ, cậu vẫn nghĩ rằng Thời Hoan đang tỏ ra mạnh mẽ, nhưng nghĩ một hồi vẫn là không biết nên nói thế nào.

Thời Hoan cũng không chú ý đến bộ dạng muốn nói lại thôi của Trương Đông Húc, chào hỏi xong, cô cũng không còn nhiều thời gian rảnh, trực tiếp tiến vào trong trại tị nạn bắt đầu bận rộn.

Trương Đông Húc và Lưu Phong nhìn nhau, cả hai đều không nói, bọn họ trao đổi ánh mắt xong lại tiếp tục quay lại làm việc của mình.

Dù sao đáng về hôm qua của Thời Hoan như vậy thật sự khiến người khác đau lòng, người yêu trứng đạn phải nhập viện vẫn chưa tỉnh lại, sợ dù là ai cũng đều không thể nhanh chóng khôi phục lại trạng thái.

Bởi vậy Trương Đông Húc và Lưu Phong ít nhiều vẫn có chút lo lắng rằng Thời Hoan đang có tỏ ra kiên cường.

Chẳng qua sau đó mọi việc đã chứng minh, là hai người bọn họ xem nhẹ Thời Hoan.

Cô vẫn giống như ngày thường, thậm chí còn chuyên tâm hơn trước, bận rộn ở bên giường bệnh, quyết đoán mà lưu loát, làm việc vô cùng gọn gàng sạch sẽ, vừa chữa trị xong cho một người liền có thể nhanh chóng đến xem xét cho người tiếp theo.

Thời Hoan trong lúc làm việc vô cùng bình tĩnh cẩn thận, rất khó để tưởng tượng cô vừa mới trải qua vô số chuyện phức tạp.

Có thể điều chỉnh lại trạng thái của mình nhanh như vậy, không dễ cho công việc bị cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến.

- ---- Bất luận là nghề nghiệp gì đi nữa, chỉ riêng điểm này cũng đã khiến người khác phải kính nể.

Thời Hoan cũng không biết mình đang được mọi người quan tâm lo lắng, cô khâu lại miệng vết thương của bệnh nhân hiện tại, xác định đã không còn gì quan ngại thì dặn dò người nhà bệnh nhân chú ý một vài điều, sau đó liền đứng dậy chuẩn bị tiếp nhận người bệnh tiếp theo.

Người nhà cảm ơn cô, cô chỉ gật đầu đáp lại, bước chân cũng không chậm lại, không để chậm trễ một giây nào.

So với tình hình bận rộn hôm nay, ngày đội bác sĩ mới đến Balnea thì cô quả thật có chút liêu mạng.

Nếu lại phải bận rộn hai ngày một đêm, Thời Hoan thật sự sợ mình sẽ không chịu nổi.

Nghĩ vậy, đáy lòng cô không khỏi cười khổ một tiếng, trạng thái bây giờ dù thật sự tốt nhưng cũng không cần phải cố gắng làm việc trong cường độ cao lâu như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, Thời Hoan phải đi quản ảo không biết đã dính chút tro bụi từ lúc nào, cô đi đến phòng phẫu thuật, vừa đứng lì nhìn thấy Trình Giai Văn cùng một vị bác sĩ đưa người bệnh vào bên trong, Thời Hoan vội nhanh chóng đi lên hỗ trợ.

Trình Giai Văn thấy Thời Hoan thì tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng hiện tại là tình hình khẩn cấp nên cô cũng không hỏi nhiều, ba người lập tức tiến vào bắt đầu phẫu thuật.

Cuối cùng, khi Thời Hoan đã khâu xong miệng vết thương, xác nhận tất cả không có sai sót gì liền thở nhẹ một hơi, buông dao phẫu thuật xuống.

Đưa người bệnh sang phòng nghỉ xong, Trình Giai Văn cũng thả lỏng hơn không ít, cô kéo khẩu trang xuống, nhìn về phía Thời Hoan bên cạnh, "Tôi còn nghĩ cậu sẽ chờ ở bệnh viện chính phủ chút."

"Sao có thể chứ." Thời Hoan nâng tay phải nhẹ giúp bàn thân bớt nóng hơn một chút, miễn cưỡng mở miệng, "Từ Dã nếu đã không còn gì nguy hiểm nữa thì tôi cũng không cần phải quá lo lắng nữa, nhiều việc như vậy, nếu mà tôi còn một mực chờ bên ngoài thì có lẽ anh ấy sẽ cười nhạo tôi mất."

Trình Giai Văn khẽ cong khoe môi, thấy Thời Hoan đã khôi phục lại bộ dáng như trước thì tâm tình không khỏi tốt lên, "Thế nhưng hôm qua không phải cậu ở bệnh viện chính phủ cả đêm sao, tình huống đội trưởng Từ thế nào rồi?"

"Vẫn chưa tỉnh lại, chờ xong việc của ngày hôm nay tôi sẽ quay lại đó xem sao." Thời Hoan chớp mắt mấy cái, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, "Trại tị nạn hôm nay nhiều việc như vậy, có lẽ buổi tối tôi mới có thể quay về, anh ấy nếu còn chưa tỉnh thì thực sự không cho tôi chút mặt mũi nào."

Trình Giai Văn nghe vậy lập tức liền bật cười, vỗ nhẹ bả vai Thời Hoan nói: "Yên tâm đi, chờ đến buổi tối khi cậu quay lại, đoán chừng người đã tỉnh lại chờ cậu từ lâu."

Thời Hoan nhướng mày, bộ dạng trái lại vô cùng tự tin, vừa nghe thấy tiếng gọi của bệnh nhân, cô liền vẫy tay với Trình Giai Văn, hai người vội vàng trở lại làm việc của mình.

Bởi vì những đứa trẻ bị bệnh được đưa tới đa số đều bị suy dinh dưỡng, vì vậy nên số lượng vật phẩm cứu trợ đang giảm nhanh chóng, các nhân viên phân phát đồ dùng đang cố đuổi kịp, đoán chừng sáng ngày mai phải vận chuyển thêm chút đồ cứu trợ đến đây.

Trong lúc Thời Hoan hỗ trợ phân phát đồ cứu trợ, nhìn thấy ở lối đi nhỏ có nhóm những đứa trẻ bị bệnh, chúng nằm hấp hối trên mặt đất, thân thể gầy gò nhìn rõ cả xương, cha mẹ hay người nhà của chúng ngồi ở một bên cũng chỉ biết rơi nước mắt.

Thời Hoan im lặng không nói, lần lượt phân phát từng cốc sữa dinh dưỡng, bên tai truyền đến tiếng cảm ơn của mọi người, có tê liệt, cũng có chân thành tha thiết, cô đều gạt đầu với từng người một.

Nhìn vào những đứa trẻ đó, Thời Hoan có chút bất lực, mặc dù bọn họ đã cố gắng dùng toàn bộ sức lực đi cứu lấy những sinh mệnh ấy, nhưng cũng không ngừng có thêm người bệnh được đưa đến đây, mỗi ngày đều có sinh mệnh rời khỏi thế giới này.

Cô âm thầm thở dài, sau khi phân phát đồ xong, cô đứng tại chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, lại đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, xoay người vội vàng đi về một hướng, vèn rèm lên nhanh chóng nhìn đến nơi nào đó trên giường.

Cả buổi chiều hôm qua Marry không thấy cô liệu có lo lắng hay không?

Thời Hoan khẽ nhíu mày, cô tiến về phía trước, liền thấy mẹ của Marry đang cầm bình nước lên, có vẻ là muốn đi lấy nước.

Marry đang ngủ say, mẹ cô bé vừa ngẩng đầu thấy Thời Hoan đến đây thì không khỏi ngăn người, mở miệng như muốn hỏi gì đó, nhưng lại lo Marry thức giấc nên liền gật đầu với Thời Hoan sau đó rời đi.

Thời Hoan nhẹ nhàng đi đến bên giường, chậm rãi ngồi xổm xuống, cô trông thấy Marry ngủ vô cùng yên bình thì chân mày lộ ra một chút dịu dàng.

Cô bé hiếm khi ngủ ngon như vậy, tốt nhất không nên quấy nhiễu.

Nghĩ như vậy, Thời Hoan liền đứng dậy định rời khỏi, tính chờ sau khi Marry tỉnh lại sẽ đến tìm cô bé, nhưng Marry dường như đã nhận ra điều gì, khe khẽ lên tiếng, chậm rãi mở hai mắt.

Cô bé dụi mắt, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ mở một nhìn quanh, vừa nhìn thấy Thời Hoan, đôi mắt cô bé liền sáng lên, vui vẻ ra mặt, gọi cô: "Chị bác sĩ!"

Thời Hoan thấy cô tỉnh liền ngăn người, lại lần nữa ngồi xổm xuống, cười cười xin lỗi, "Ngại quá, làm phiền em ngủ rồi."

"Không có đâu ạ, em đã ngủ cả một buổi sáng rồi."

"Marry nghỉ ngơi đầy đủ là tốt." Cô cười cười, xoa đầu cô bé, "Có điều thật xin lỗi em, có một chút chuyện nên anh chị chưa đưa em đi ngắm mặt trời lặn được."

"Không sao đâu ạ." Marry nhanh chóng xua tay, lại vội hoang mang hỏi, "Đúng rồi chị bác sĩ, em nghe có người nói ngày hôm qua có bộ đội bị trúng đạn, mất rất nhiều công sức mới có thể cứu được, liệu có phải là anh bộ đội không ạ?"

Thời Hoan nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thờ dãi mỉm cười nói: "Đúng vậy, đó là chuyện ngoài ý muốn, thế nhưng anh ấy đã không sao rồi, Marry không cần lo lắng nữa."

Marry nghe vậy liền gật đầu, "Chị đừng đau lòng nhé, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu!"

"Được." Thời Hoan có chút buồn cười, thu lại ánh mắt nhẹ giọng nói, "Chắc chắn sẽ không có chuyện gì."

Bận rộn cả một ngày, Thời Hoan sau khi ăn ở khu tị nạn xong thì liền chào tạm biệt đồng đội ở nhóm bác sĩ, tính toán sẽ trở về bệnh viện chính phủ nghỉ ngơi một buổi tối.

Trên đường ngồi xe tiến về bệnh viện chính phủ, cô nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ hy vọng Từ Dã đã tỉnh lại.

Cô bây giờ không nghĩ bất cứ cái gì.

Chỉ muốn ôm anh một cái, không cần biết anh có muốn hay không.

Nhưng ông trời dường như không thể nghe thấy tâm nguyện của Thời Hoan, đến khi cô đi tới phòng bệnh của Từ Dã, chỉ gặp được bác sĩ vừa mới kiểm tra cho Từ Dã xong đang đi ra khỏi phòng bệnh, cô tiến lên hỏi chút tình hình, liền biết được anh vẫn chưa hề tỉnh lại.

Có điều may là tình trạng thân thể Từ Dã đã ổn định hơn, thế nên Thời Hoan có thể vào trong phòng bệnh.

Nhìn theo bác sĩ vừa rời đi, Thời Hoan nhẹ giọng thở dài, trở tay đóng cửa phòng bệnh, kéo chiếc ghế dựa bên cạnh ra chậm rãi ngồi xuống bên giường.

Mặt nạ thờ đã bị tháo ra, sắc mặt Từ Dã cũng đã tốt hơn không ít, ít ra cũng không còn vẻ bệnh tật như trước, lúc này nhìn anh chỉ như đang ngủ say mà thôi.

Dù biết anh đã không sao nữa nhưng Thời Hoan vẫn không thể kiềm chế bản thân bắt đầu hoảng sợ, sợ rằng anh sẽ không tỉnh lại.

Cô nhẹ giọng cười khổ, thờ dãi một tiếng, đưa tay ra chạm vào Từ Dã.

Da thịt anh có chút lạnh lẽo, dường như không khác gì bình thường, nhưng không hiểu tại sao cô vẫn có chút khó sợ.

Cô gấu đi ánh mắt vừa rồi, hạ giọng nói: "Anh mau tỉnh lại một chút, có được không..."

Giọng nói của cô vô cùng nhẹ, không biết là nói cùng ai.

Hôm nay bận rộn nguyên một ngày, tất cả mọi điều ập đến vào lúc này, mí mắt Thời Hoan bắt đầu nặng nề, cô chỉ đơn giản ghé vào bên giường liền bắt đầu nổi lên cơn buồn ngủ, không bao lâu liền thiếp đi.

Chân trời đầy sao cùng với mặt trăng soi sáng, khắp nơi đều cực kỳ yên tĩnh.

Từ Dã cảm thấy mình đã đi trong bóng tối một thời gian rất dài, đột nhiên tầm nhìn có thể mờ ra, để lộ một vài ánh trắng trong trẻo.

Anh nhìn đến hướng phát ra ánh sáng, nâng tay lên xua đi làn mờ ảo, coi như nhìn được rõ ràng hơn một chút.

Trong nháy mắt khi tinh táo lại, Từ Dã khẽ nhíu mày, chỗ ngực truyền đến cảm giác ần ần đau từng cơn, anh khẽ ho một tiếng, đánh giá qua loa xung quanh một chút, phát hiện đây dường như là trong phòng bệnh.

.....Đúng là anh bị trúng đạn.

Bởi vì vừa mới tỉnh lại, thân thể giống như không chút sức lực nào, anh đang muốn đứng dậy, lại vô tình nắm được một vật mềm mại trong tay, liền giật mình dừng lại.

Cùng lúc đó, người nằm úp sấp bên giường nhận thấy sự khác thường, thấp giọng lầm bầm một tiếng sau đó mơ màng tỉnh lại.

Thời Hoan nhẹ nhàng dụi mắt, cô hình như mơ thấy Từ Dã tỉnh lại, đang muốn cảm khái một chút giấc mơ lần này thật đẹp, có mở hai mắt, vừa vận đối diện với tầm mắt của người trước mặt.

Bất ngờ không kịp đề phòng, gặp được ánh mắt thâm thúy của anh, yên lặng bao trùm một góc dần bị phá vỡ, bắt đầu dấy lên cơn sóng.

Ánh trăng phản chiếu khiến cho khung cảnh có chút lạnh lạnh.

Thời Hoan giết mình.

- ----- Vẫn còn đang trong mơ sao?

Thời Hoan còn chưa kịp phân biệt là thật hay mơ, ngay sau đó Từ Dã đã cúi người xuống, nâng cằm cô lên, chiếm giữ đôi môi cô.

Dịu dàng quán quít, hóa thành một dòng suối, băng tuyết cũng đều tan chảy.

Cảm nhận được tình ý tràn miên trên môi, Thời Hoan phục hồi lại tinh thần, ánh mắt dường như phát sáng.

Bỗng nhiên cô rơi nước mắt, trong ngực là trăm ngàn nỗi chưa xốt và hạnh phúc.

Sự mệt mỏi và tủi thân bị cô chôn giấu đi, cuối cùng cũng có nơi để trả lại.

- -----

Sun: Vừa mới tỉnh dậy đã có sức diễn cảnh kiss rồi, có phải tác giả đã đánh giá cao sức mạnh của đội trưởng Từ quá rồi không TvT

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Của Anh, Tình Yêu Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.